

A close-up portrait of a woman with long, wavy, light blonde hair. She is looking slightly to the left of the camera with a soft smile. The background is plain white.

MARY BALOGH

Numărul **1** în topul New York Times

*Apricaie
păcătoasă*

Book

1

La douăzeci și cinci de ani, după ce și-a petrecut aproape toată viața în Anglia, departe așadar de conflagrațiile iscate în restul Europei de când Napoleon Bonaparte preluase puterea, Lordul Alleyne Bedwyn, al treilea frate al Ducelui de Bewcastle, nu avea nicio experiență personală în privința bătăliilor în câmp deschis. Cu toate acestea, mereu ascultase cu atenție poveștile de război ale fratelui său mai mare, Lordul Aidan Bedwyn, colonel de cavalerie intrat recent în rezervă, și crezuse că avea o imagine destul de clară în minte.

Se înșelase.

Își imaginase rânduri de soldați aliniați în ordine, englezii și aliații lor pe de-o parte, iar dușmanii pe cealaltă, despărțiți de un câmp plat ca terenul de sport de la Eton. Își imaginase cavaleria, infanteria și artileria îmbrăcate în uniforme imaculate și pitorești, mărșăluind organizat precum piesele pe tabla de șah. Își imaginase detunăturile rapide ale armelor perturbând liniștea, dar fără s-o anihileze cu totul. Își imaginase că va avea vederea limpede și că toate zonele câmpului de luptă vor fi vizibile tot timpul, oferindu-i posibilitatea de a urmări întregul demers al bătăliei. Și-ar fi imaginat – dacă s-ar fi gândit pentru o secundă la asta – că aerul va fi curat și respirabil.

Se înșelase în toate privințele.

Nu era militar de meserie. Nu de mult ajunsese la concluzia că venise timpul să facă ceva important cu viața lui, așa că demarase în cariera de diplomat. Fusese angajat la ambasada din Haga, sub patronajul lui Sir Charles Stuart. Dar Sir Charles Stuart și alți membri ai personalului său,

prîntre care și Alleyne, se mutaseră la Bruxelles atunci când armatele aliate sub comanda Ducelui de Wellington se regrupaseră acolo, anticipând o nouă amenințare din partea lui Napoleon Bonaparte, care la începutul primăverii evadase de pe insula Elba, unde fusese exilat, și acum strîngea o armată impresionantă în Franța. Acum, chiar în ziua aceea, mult-așteptata bătălie dintre cele două puteri se desfășura pe o întindere deluroasă aflată la sud de satul Waterloo. Iar Alleyne era în mijlocul evenimentelor. Se oferise voluntar să transmită o scrisoare de la Sir Charles către Wellington și să se înapoieze cu răspunsul.

Se bucura că avusese ocazia să plece singur din Bruxelles. Altfel, se temea că nu va ști cum să ascundă de însoțitorii săi faptul că în viața lui nu fusese mai speriat.

Bubuitul tunurilor era cel mai greu de suportat. Era mai teribil decât orice zgomot. Trecea de timpane și îi bubuia înfundat în abdomen. Apoi, mai era și tot fumul care-i îneca plămîni și-i făcea ochii să lăcrimeze, slăbindu-i vizibilitatea mai departe de câteva zeci de metri în orice direcție. Peste tot erau cai și soldați poticnindu-se în noroiul apărut în urma ploii torențiale care căzuse cu o noapte înainte, ceea ce nu făcea decât să-i sporească lui Alleyne și mai mult starea de confuzie. Ofițerii și sergenții răcneau comenzi și încercau pe cât posibil să se facă auziți. În aer domnea mirosul înțepător al fumului și o duhoare care probabil provenea de la amestecul de sânge și măruntaie. În ciuda fumului, morți și răniți se puteau vedea clar în oricare parte s-ar fi uitat.

Era o scenă desprinsă parcă din iad.

Aceasta, își dădu el seama atunci, era adevărata față a războiului.

Ducele de Wellington era cunoscut pentru obiceiul său de a fi mereu în inima bătăliei, expunându-se nesăbuit pericolului și cu toate astea supraviețuind totuși de fiecare dată. Iar ziua aceea nu era o excepție. După ce întrebuse

mai mulți ofițeri despre cum poate ajunge la el, Alleyne îl găsi într-un final pe o movilă de pământ expusă, privind către ferma La Haye Saint – un punct strategic foarte important – asupra căreia francezii lansaseră un asalt feroce, și pe care un pluton de germani o protejau cu la fel de multă îndârjire. Ducele nu ar fi putut fi mai expus focului inamic nici dacă și-ar fi propus. Alleyne îi înmână scrisoarea, după care se concentrează să-și strunească animalul. Încercă să nu se gândească la pericolul la care el însuși era expus, dar în același timp era dureros de conștient de vuietul ghiulelelor și şuieratul gloanțelor de muschetă. Teroarea i se strecurase în oase.

Fu nevoit să aștepte până când Wellington citi scrisoarea și-i dictă un răspuns unuia dintre ajutoarele sale. Așteptarea îi păru aproape interminabilă lui Alleyne, care trăgea cu ochiul la lupta pentru ocuparea fermei – atât cât se vedea atunci când se mai risipea fumul miilor de puști și tunuri. Vedea oameni murind și aștepta să moară și el. Iar dacă-i era dat să supraviețuiască, se întreba dacă va mai putea auzi vreodată. Sau dacă va putea să-și păstreze sănătatea mintală. În cele din urmă își primi răspunsul, așeză cu grijă scrisoarea într-un buzunar interior și se întoarse să plece. În viața lui nu se simțise mai recunoscător.

Cum reușise Aidan să facă față unei asemenea vieți timp de doisprezece ani? Prin ce miracol supraviețuise ca să povestească despre ea și s-o mai ia de soție și pe Eve înainte de a se stabili la țară, în Anglia?

Atunci când Alleyne simți o durere ascuțită străbătându-i coapsa stângă, primul lucru care-i trecu prin minte fu acela că stătuse prost în șa și probabil își întinsese un mușchi. Dar când își coborî privirea și văzu gaura din pantalon și sângele țâșnind din ea, își dădu seama ce se întâmplase, aproape ca un spectator care se privește pe sine însuși, dezamăgit.

— Pe Jove!¹ strigă el. Sunt lovit!

Își auzi vocea ca și cum ar fi venit de la foarte mare distanță. Era înecat de bubuitul constant al tunurilor și de țuitul din urechile sale, care deveniseră dintr-odată reci ca gheața din cauza șocului că fusese împușcat.

Nu se gândi să se oprească sau să descălece ca să caute un doctor. Singurul lui gând era să scape de acolo mai repede și să se întoarcă la Bruxelles fără întârziere și în siguranță. Acolo îl așteptau lucruri importante, și chiar dacă pe moment nu-și putea aminti care erau aceste lucruri, știa că nu suportă amânare.

Și, în plus, era cuprins de spaimă.

Galopă înainte pentru câteva minute, până se simți în siguranță. Până atunci, însă, piciorul începuse să-l doară tot mai tare. Mai grav, sângera abundant și singurul lucru cu care și-ar fi putut lega rana era o batistă ceva mai mare. Când o scoase din buzunar, se temu că nu va fi îndeajuns de mare pentru a-și înfășura coapsa, dar odată împăturită pe diagonală, batista se dovedi mai lungă decât crezuse. O legă cu degetele tremurânde și împleticite în jurul găurii din pantaloni, strângând din dinți și aproape leșinând de durere. Glonțul, din câte își dădea el seama, se afla încă în carne. Durerea îl sfâșia cu fiecare bătaie a inimii, iar șocul îl amețise.

Mii de oameni au fost răniți mult mai grav de-atât, își spuse el cu stoicism, în timp ce continua să călărească. Mult mai grav. Ar fi fost o mare lașitate să cedeze în fața durerii. Trebuia să găsească puterea de a o înfrânge. Odată ce va ajunge la Bruxelles, și își va termina misiunea, va găsi un doctor care să îi scoată glonțul și să-i coasă rana. Va supraviețui – spera. La fel și piciorul lui – spera.

---

¹ By Jove! = expresie semnificând mirarea, populară în secolele XVIII și XIX; provine dintr-o formă arhaică a numelui zeului roman Jupiter, în epoca aceea exclamația „By God” (Dumnezeule!) fiind considerată blasfemică. A nu se confunda cu personajul Iov (eng.: Job) din Vechiul Testament (n.tr.).

Curând ajunse în pădurea Soignés, călărind la vest de șoseaua principală pentru a ocoli traficul intens care o străbătea în ambele direcții. În pădure, trecu pe lângă mai mulți soldați, unii morți, alții răniți ca și el, foarte mulți dezertori, îngroziți de ororile frontului – sau cel puțin asta bănuia. Dar îi înțelegea perfect.

În timp ce șocul inițial începuse să se diminueze, durerea se agrava din ce în ce mai tare, dacă acest lucru era posibil. Sângerarea continua, deși compresa improvizată reușise s-o mai țină sub control. Îi era frig și își simțea capul greu. Trebuia să se întoarcă la Morgan.

Da, asta era!

Morgan, sora lui mai mică – avea doar optsprezece ani – se afla la Bruxelles, supraveghetoarele sale aleseseră să rămână acolo, în loc să se îngrămădească alături de restul vizitatorilor englezi care se grăbiseră să părăsească orașul. Familia Caddick rămăsese efectiv prizonieră în Bruxelles, după ce armata confiscase toate vehiculele – ceea ce însemna că Morgan era și ea captivă. Dar și mai rău era faptul că tocmai astăzi o lăsaseră să iasă singură din casă. Mai devreme, când Alleyne plecase din Bruxelles, o găsisese la Porțile Namur, alături de alte femei, îngrijind răniții care se întorseseră în oraș.

Îi spusese că se va întoarce cât mai repede și va avea grijă s-o însoțească până într-un loc ferit, preferabil chiar în Anglia. Își va implora comandantul să-i acorde o permisie pentru a o putea conduce. Nici nu îndrăznea să se gândească ce s-ar fi putut întâmpla dacă francezii ar fi câștigat bătălia!

Trebuia să ajungă la Morgan. Îi promisese lui Wulfric – fratele său mai mare, ducele de Bewcastle – că va avea grijă de ea, chiar dacă Wulf o încredințase conților de Caddick, atunci când ea insistase să plece la Bruxelles, cu fiica lor și prietena sa cea mai bună, Lady Rosamond Havelock. Dumnezeule, era aproape o copilă – și era sora lui.

A, da, și nu în ultimul rând, trebuia să-i transmită scrisoarea lui Sir Charles Stuart. Aproape că uitase de acea blestemată scrisoare. Oare ce putea conține atât de important, că fusese nevoie s-o transmită și să returneze de urgență un răspuns chiar în timpul bătăliei? O invitație la cină pentru seara aceea? Nu l-ar fi mirat dacă ar fi fost într-adevăr ceva atât de trivial. Îndoielile cu privire la alegerea carierei sale îi dăduseră deja târcoale. Poate că ar fi trebuit să accepte unul dintre locurile în parlament pe care le controla Wulf – chiar dacă interesul său pentru politică era aproape nul. Îl tulburase adesea gândul că viața sa nu se îndreaptă în nicio direcție. Chiar dacă avea destulă avere cât să ducă o viață lipsită de griji, simțea în continuare lipsa unui scop care să-i aprindă sângele și să-i ridice sufletul.

Își simțea piciorul ca pe un balon gata să pocnească. Paradoxal, în aceeași timp și-l simțea străbătut de cuțite și împuns într-un milion de puncte. O ceață rece părea să-i fi cuprins vederea și însuși aerul pe care-l respira devenise înghețat.

Morgan... Revăzu în minte imaginea ei. Morgan cea tânără, plină de viață și încăpățânată. Sora lui, singura din cei șase frați care era mai mică decât el. Trebuia să ajungă la ea. Oare cât mai avea până la Bruxelles? Pierduse cu totul noțiunea timpului și a spațiului. Încă mai auzea tunurile și era tot în pădure. Șoseaua șerpuia undeva în dreapta, înșesată cu oameni și căruțe. Cu doar două săptămâni în urmă, luase parte la un picnic organizat de către contele de Rosthorn chiar aici, în aceeași pădure. Acum nu-i venea să creadă că era același loc. Rosthorn, a cărui reputație nu era tocmai măgulitoare, flirtase cu Morgan până aproape de limita decenței și iscase numeroase bârfe.

Alleyne strânse din dinți. Nu știa cât mai avea de mers. Nu-și imaginase niciodată că un om ar putea rezista la o asemenea durere. Resimțea fiecare pas al calului ca pe o nouă trepidație. În mod clar, nu ar fi putut să umble fără

ajutor. Cu ultimele rezerve de putere și voință, se ambiționează să meargă înainte. De-ar reuși să ajungă la Bruxelles...

Dar solul pădurii era denivelat, iar calul, care fusese și el speriat de atmosfera câmpului de luptă, era fără îndoială derutat de lipsa de reacție a călărețului care acum apăsa greu pe spinarea sa. Se împiedică de rădăcina unui copac și se retrase alarmat – un mic inconvenient pe care în condiții normale Alleyne l-ar fi putut controla imediat. Dar acestea nu erau condiții normale. Se răsturnă într-o parte, ca un sac de cartofi. Din fericire, cizmele se desprinseseră la timp din scări, dar din cauza stării în care era, nu putu să-și amortizeze căzătura în niciunul din modurile învățate. Se prăbuși la pământ, lovindu-și capul de aceeași rădăcină de care se speriasse calul mai devreme.

Își pierde pe loc cunoștința. Adevărul era că ajunsese atât de palid din cauza sângelui pierdut, că oricine l-ar fi găsit l-ar fi crezut mort. N-ar fi fost deloc o supoziție exagerată. Chiar dacă era situată mai la nord, pădurea Soignés era plină cu cadavrele combatanților.

Calul se ridică încă o dată pe picioarele dinapoi, după care se depărtă în galop.

Respectabila și liniștita casă de pe Rue D'Aremberg, Bruxelles, pe care patru „doamne” englezoaice o închiriaseră în urmă cu două luni, era în realitate un bordel. Bridget Clover, Flossie Streat, Geraldine Ness și Phyllis Leavey veniseră tocmai din Londra, bazându-se pe premisa – foarte adevărată de altfel – că o afacere ar prospera aici, cel puțin până la retragerea armatei. Fuseseră la un pas să-și îplinească ambiția care le făcuse să se asocieze și să se împrietenească destul de repede în urmă cu patru ani. Țelul și visul lor fusese să strângă destui bani pentru a se retrage odată pentru totdeauna din profesie și să cumpere o casă undeva în Anglia, pe care s-o poată transforma într-un respectabil internat pentru femei. Avuseseră toate

motivele să spere că atunci când se vor întoarce în Anglia, vor fi femei libere.

Însă visul lor tocmai se destrămase.

Chiar în ziua în care tunurile începuseră să răsunе în sudul oraşului, anunţând începutul ostilităţilor şi al unei bătălii colosale, primiră vestea că în viaţa lor particulară pierduseră totul; toţi banii lor munciţi din greu dispăruseră. Fuseseră furaţi. Şi numai din vina lui Rachel York!

Ea era aceea care adusese vestea, întorcându-se în oraş prin nord, în loc să-şi continue drumul către Anglia, la fel ca ceilalţi refugiaţi britanici. Chiar şi locuitorii din Bruxelles începuseră să fugă prin nord. Rachel, însă, se întorsese. Venise să le spună femeilor sinistrul adevăr. Dar în loc să-i arunce vorbe de ocară şi să o învinovăţească, aşa cum s-ar fi aşteptat, femeile o primiră înăuntru, deoarece nu avea un alt loc unde să se ducă, şi îi puseră la dispoziţie singura cameră de oaspeţi din casă.

Era acum cea mai nouă chiriaşă a bordelului.

Acest gând ar fi oripilat-o cu ceva timp în urmă. Sau poate că ar fi amuzat-o, pentru că avea un simţ al umorului foarte dezvoltat. Dar, în clipa de faţă, era prea necăjită ca să-i mai pese în vreun fel că locuia printre prostituate.

Trecuse de miezul nopţii. Nu era o noapte de lucru, şi dacă Rachel ar fi avut mintea limpede ar fi ştiut să se bucure de asta. Însă timp de două zile, până să se întoarcă şi să le anunţe vestea îngrozitoare, nu putuse să-şi adune gândurile, iar acum se simţea pur şi simplu apatică.

Apatică şi îngrozitor de vinovată.

Cele cinci femei stăteau în camera de zi. Oricum le-ar fi fost greu să adoarmă, dar acum se adăuga şi gândul la bătălia care se desfăşurase toată ziua. Putuseră s-o audă foarte bine, chiar dacă – potrivit zvonurilor – se afla la kilometri distanţă de oraş. Fuseseră multe zvonuri anunţând o invazie iminentă a soldaţilor francezi, creând valuri de panică în rândul populaţiei care nu părăsise oraşul. Dar

În cursul serii începuse să circule vestea că bătălia se încheiase, că englezii câștigaseră, iar acum vânau armata franceză care încerca să se retragă spre Paris.

— Mult bine n-are cum să ne aducă, comentă Geraldine, proptindu-și mâinile pe șoldurile sale superbe. Toți bărbații aceia drăguți au plecat, iar noi am rămas aici ca niște șoricioaice de biserică.

Dar nu numai veștile de pe front le ținuseră treze, ci și exasperarea, furia și frustrarea – și o dorință fierbinte de răzbunare.

Geraldine se plimba dintr-un capăt în celălalt al camerei, capotul său din mătase violet plutind în spatele ei la fiecare pas, în timp ce cămașa de noapte pe care o purta pe dedesubt i se modela în jurul formelor apetisante, iar părul negru, despletit, îi sălta pe umeri. Gesticula cu o mână prin aer, ca și cum ar fi fost o actriță de tragedie pe scenă. Rachel, care stătea lângă șemineu și-și înfășurase un șal în jurul umerilor, chiar dacă nu era o noapte friguroasă, îi observa acum foarte clar trăsăturile italienești pe care le moștenise din familie.

— Ticălosul ăla parșiv! exclamă Geraldine. Stai numai să pun mâna pe el. Îl fac bucăți. Îl strâng de gât!

— Mai întâi va trebui să-l găsim, Gerry, spuse Bridget, care stătea tolănită într-un fotoliu, părând destul de ostenită. Era de o frumusețe rară, iar capotul său roz contrasta puternic cu părul ei incredibil de roșu.

— Oh, îl voi găsi, Bridge, nu-ți face griji.

Geraldine își ridică mâinile în dreptul feței și demonstrează exact ce ar fi făcut cu gâtul părintelui Nigel Crawley, dacă ar fi îndrăznit să intre pe ușă în clipa aceea.

Dar Nigel Crawley, chipeșul, piosul și mai ales tâlharul Nigel Crawley era de mult plecat. Probabil că ajunsese deja în Anglia, purtând asupra lui o sumă impresionantă de bani care nu-i aparțineau.

Rachel și-ar fi dorit din tot sufletul să-i învinețească

ochii și să-i pocnească dinții aceia perfecți, chiar dacă în mod normal nu era o persoană violentă. Dar, dacă n-ar fi fost ea, probabil ca Nigel nici nu le-ar fi cunoscut pe cele patru femei. Și dacă nu le-ar fi cunoscut, n-ar fi putut fugi cu economiile lor...

Flossie se vântura și ea prin cameră, dar reușea să nu se ciocnească de Geraldine. Cu buclele ei blonde și scurte, ochii mari albaștri și veșminte în culori pastelate, Flossie ar fi putut părea prostituță, dar știa să scrie, să citească și avea cap de matematică. Ea era trezorierul parteneriatului.

— Trebuie să-l găsim pe domnul Creepy Crawley ², spuse ea. Cum și unde, nu pot să spun, deoarece s-ar putea ascunde oriunde în Anglia – sau chiar oriunde în lume, iar noi nu mai avem niciun ban ca să plecăm pe urmele lui. Dar pun eu mâna pe el, chiar de-aș ști că-i ultimul lucru pe care-l voi face! Iar dacă tu, Gerry, ți-ai rezervat gâtul lui pentru tine, atunci eu o să-i iau altă parte a corpului și-o să i-o înnod de tot.

— Cred că e prea mică pentru așa ceva, Floss, zise Phyllis. Plinuță, frumoasă și placidă, părul ei castaniu era aranjat frumos, dar hainele sale nu ieșeau cu nimic în evidență. Phyllis semăna cel mai puțin cu imaginea pe care ar fi avut-o Rachel despre prostituate.

Fiind o fire practică, tocmai adusese de la bucătărie o tavă cu ceai și prăjituri.

— Și, oricum, probabil că ne va cheltui toți banii până să-l prindem.

— Un motiv în plus să-i rupem toate oasele atunci când îl găsim, zise Geraldine. Răzbunarea poate fi foarte plăcută în sine, Phyll.

— Dar îl vom găsi, nu-i așa? întrebă Bridget, trecându-și degetele mâinii drepte printre șuvițele roșcate.

— Vom scrie scrisori, Bridge, zise Flossie, tu și cu mine,

² Joc de cuvinte: creepy = sinistru, înspăimântător; creepy-crawly = târâtoare scârboasă (n.tr.).

către toate surorile noastre care știu să citească. Avem surori în Londra, în Brighton, în Bath, în Harrogate și în alte câteva locuri, nu-i așa? Vom da sfoară-n țară și-l vom găsi. Dar vom avea nevoie de bani ca să pornim după el.

Oftă și se opri pentru câteva momente.

— Tot ce ne rămâne de făcut atunci este să găsim o modalitate prin care să ne îmbogățim cât mai repede, zise Geraldine, tăind din nou aerul cu mâna. Are cineva vreo idee? Nu e niciun nabab pe care să-l putem prăda?

Se apucară toate să numească diferiți bărbați, cel mai probabil clienți pe care-i avuseseră și care stăteau sau stătuseră în Bruxelles. Rachel recunoscuse o serie de nume, însă femeile nu vorbeau serios. Se opriră după ce înșiruiseră mai multe nume și râseră înfundat, destinzându-se pentru prima dată după ce primiseră teribila veste că toată agoniseala lor a dispărut, furată de un tâlhar care se dăduse drept preot.

Flossie se trânti pe canapea și luă o prăjitură de pe tavă.

— De fapt, s-ar putea să existe o soluție, zise ea, deși va trebui să ne mișcăm repede. Și nu ar fi tocmai furt. Nu poți să furi de la morți, nu-i așa? Lor oricum nu le mai folosesc la nimic obiectele din timpul vieții.

— Dumnezeu să ne ierte, Floss, zise Phillys, așezându-se lângă ea cu o ceașcă și o farfurioară în mână. La ce te gândești? N-am de gând să jefuiesc vreun cimitir, dacă asta ai în minte. Numai ideea... Ne poți vedea pe toate patru pornind cu lopețile pe umeri...

— Mă refeream la morții în luptă, explică Flossie în timp ce restul o priviră înmărmurite, iar Rachel își strânse șalul mai bine în jurul ei. Foarte mulți vor face asta. Pun pariu că multe deja o fac, prefăcându-se că-și caută apropiații printre morți, când de fapt se uită după pradă. Este un lucru pe care o femeie îl poate face foarte ușor. Avem nevoie doar de o privire plină de jale, ușor disperată, și de numele unui

bărbat pe buze. Va trebui să ne grăbim, însă, dacă vrem să mai găsim ceva de valoare. Putem să recâștigăm aproape tot ce am pierdut, dacă suntem norocoase... și hotărâte.

Rachel auzi un clănțanit de dinți și-și dădu seama că erau ai ei, așa că și-i încleștă mai strâns. Să-i prădezi pe morți... suna lugubru. Părea desprins dintr-un coșmar.

— Nu știi, Floss, zise Bridget, cu îndoială. Nu mi se pare în ordine. Dar nici tu nu vorbești serios, nu-i așa?

— De ce nu? întrebă Geraldine, ridicându-și exasperată mâinile. Așa cum spune și Floss, nu ar fi tocmai furt, nu-i așa?

— Și n-am face rău nimănui, adăugă Flossie. Sunt deja morți.

— Oh, Doamne! izbucni Rachel, ducându-și palmele la obraji și ținându-le acolo. Eu sunt cea care ar trebui să gădesc o soluție. Este numai vina mea.

Toată lumea se întoarse către ea.

— Nu este, iubito, o liniști Bridget. În niciun caz nu e vina ta. E cel mult a mea, că te-am lăsat să mă vezi și să intri în această casă. Parcă aș fi avut tărâțe în cap.

— N-a fost vina ta, Rachel, completă și Geraldine. A fost vina noastră. Noi patru avem mult mai multă experiență cu bărbații decât tine. Aș fi crezut că pot recunoaște un tâlhar și cu ochii închiși, dar m-am lăsat dusă de nas de ticălosul acela chipeș, la fel ca tine.

— Și eu la fel, adăugă Flossie. Am știut să țin de pungă patru ani de zile, până să apară el, cu toate cuvintele lui alese și felul în care ne măgulea spunându-ne că avem aceeași profesie ca Maria Magdalena, și că Iisus a iubit-o și pe ea. Mi-aș da singură palme, dacă aș ști că ajută cu ceva. I-am dat toate economiile noastre ca să le ducă în Anglia și să le depună într-o bancă, unde ar fi fost în siguranță. L-am lăsat să ne ia banii – ba chiar i-am și mulțumit că ni-i ia – și acum am pierdut tot. A fost în primul rând vina mea.

— Nu-i adevărat, Floss, zise Phyllis. A fost decizia tuturor.

Așa am făcut întotdeauna – împreună am făcut planurile, împreună am muncit și tot împreună am luat deciziile.

— Dar eu vi l-am prezentat, oftă Rachel. Eram așa mândră de el că nu v-a discriminat! L-am adus aici. V-am trădat încrederea.

— Prostii, Rache, zise Geraldine scurt. Și ție ți-a luat tot ce aveai, la fel ca nouă. Și totuși, ai avut curajul să te întorci și să ne-o spui, deși n-aveai de unde să știi că nu te vom mânca de vie.

— Ne pierdem vremea cu discuția asta inutilă despre cine e de vină, zise Flossie, când toate știm foarte bine cine e. Dacă nu plecăm mai repede pe câmpul unde s-a ținut lupta, s-ar putea să nu mai găsim nimic.

— Eu una, merg, Floss, chiar de-o fi să mă duc singură, zise Geraldine. Sunt mărunțișuri valoroase rămase acolo și vreau să iau și eu câteva. Vreau să adun banii pentru a porni pe urma tâlharului cu inima cea mai întunecată.

Niciuna dintre ele nu părea să-și dea seama că, dacă ar fi reușit într-adevăr să strângă atâția bani, și-ar fi recuperat pierderea și și-ar fi putut continua visul, uitând de părintele Nigel Crawley care, în acel moment, se putea afla oriunde pe glob – sau dacă nu atunci, peste câteva zile sau săptămâni sigur. Dar uneori mânia și dorința de răzbunare poate trece înaintea viselor.

— Am un client programat pentru mâine după-amiază – adică după-amiaza asta, cred, zise Bridget, încrucișându-și brațele sub piept și aplecându-și umerii în față. Tânărul Hawkins. N-aș putea să ies decât pentru scurt timp, dar așa nu merită să mai ies deloc, nu credeți?

Vocea îi tremura, iar Rachel observă acest lucru.

— Iar eu nu voi merge, chiar dacă nu am scuza lui Bridget, spuse Phyllis, așezându-și ceașca și farfuria pe masă. Îmi pare rău, dar aș leșina la vederea primei bălți de sânge și nu prea v-aș putea fi de folos. Apoi, aș avea coșmaruri în fiecare noapte pentru tot restul vieții și v-aș trezi cu țipetele

mele – ceea ce voi face oricum, deși doar din cauza gândurilor. Mai bine voi rămâne aici și voi răspunde la ușă, în timp ce Bridget lucrează.

— „Lucrează!“ mormăi Flossie. Dacă nu facem ceva ca să ne schimbăm situația, Phyll, vom lucra până ajungem bătrâne și decrepite.

— Eu am ajuns deja, zise Bridget.

— Nu-i adevărat, Bridge, replică Flossie pe un ton familiar. Tu ești în floarea vârstei. Mulți tinerei te aleg mai degrabă pe tine decât pe noi, mai ales cei virgini.

— Pentru că le amintesc de mamele lor, zise Bridget.

— Cu coșitele alea, Bridge? râse Geraldine. Nu prea cred.

— Îi fac să se simtă în largul lor și să nu se teamă că o vor da în bară, explică Bridget. Îi conving că e în ordine să nu fie perfect de la primele dați. Ce bărbat se pricepe din prima, până la urmă? Și mulți nu ating performanța niciodată.

Rachel simți că se înroșea.

— Atunci vom merge amândouă, Gerry, zise Flossie, ridicându-se în picioare. Nu mă tem eu de câteva cadavre. Și nici de coșmaruri. Haideți să ne culegem comoara, și după aia îl vom face pe Crawley să-i pară rău că taică-su s-a uitat vreodată la maică-sa cu poftă.

— Și eu aș fi venit, zise Bridget, dar tânărul Hawkins a insistat să vină astăzi. Vrea să-l învăț cum să-și impresioneze mireasa atunci când se vor căsători în toamnă.

Bridget avea treizeci și ceva de ani. La un moment dat fusese angajată ca doică pentru Rachel de către tatăl său văduv, iar cele două se apropiaseră foarte mult una de cealaltă, devenind aproape ca o mamă și fiică. Dar după ce tatăl lui Rachel pierduse totul la cărți – lucru care se întâmpla dureros de des – fusese nevoit să renunțe la Bridget. Cele două femei se reîntâlniseră în urmă cu o lună sau două, total întâmplător, pe o stradă din Bruxelles,

și Rachel aflase cu ce se ocupa acum doica sa favorită. Insistase să păstreze legătura, în ciuda ezitării lui Bridget.

Rachel sări în picioare înainte să-și fi dat seama că avea s-o facă sau că urma să spună ceea ce spusese:

— Vin și eu, anunță ea. Mă duc cu Geraldine și Flossie.

Toată atenția se îndreptă către ea și se auzi un cor de proteste, dar ea ridică ambele mâini, cu palmele deschise. — Eu sunt principala responsabilă pentru că v-ați pierdut banii munciți din greu, spusese ea. Oricât m-ați contrazice ca să mă faceți să mă simt mai bine, acesta este purul adevăr. Și, în plus, am și eu o problemă personală cu domnul Crawley. M-a făcut să-l admir și să-l respect, și chiar să accept să-i fiu mireasă. A furat de la prietenele mele și a furat de la mine, apoi a încercat să mă mintă, crezând pesemne că sunt complet idioată, și nu doar incredibil de credulă. Dacă vom pleca după el avem nevoie de bani și sunt gata să ajut la procurarea lor. Voi ieși împreună cu Geraldine și Flossie și vom prăda cadavrele lăsate în urmă.

Dintr-odată regretă că nu mai stătea jos, deoarece se simțea ca și cum cineva i-ar fi smuls toate oasele din picioare.

— Oh, nu, draga mea, zise Bridget, ridicându-se și făcând un pas către Rachel.

— Las-o în pace, Bridge, o opri Geraldine. Mi-a plăcut de tine din prima, Rachel, pentru că ești o persoană obișnuită și nu ești una dintre acele snoabe care umblă cu nasul pe sus când trec pe lângă noi, de parcă am căra în poșetă câini morți de două săptămâni. Dar acum, în seara asta, îmi place de tine și mai mult. Pentru că ai curaj. Să nu accepți ce ți-a făcut și să nu te lași călcată în picioare!

— Nici nu intenționez, zise Rachel. În ultimul an am fost o însoțitoare sfioasă și blajină. Și nu mi-a plăcut deloc. Dacă mi-ar fi plăcut, sunt sigură că nu m-aș fi lăsat sedusă de banditul ăla zâmbăreț. Haide, să lăsăm vorba și să mergem.

— Ura pentru Rachel! zise Flossie.

Ieșind din cameră și urcând scările în fugă pentru a-și

lua hainele groase, Rachel încercă să nu se gândească la ceea ce urma să facă.

„Voi ieși cu Geraldine și Flossie și vom prăda cadavrele rămase în urmă.“

2

La primele ore ale dimineții, drumul de la sud de Bruxelles arăta ca o scenă desprinsă din iad. Căruțele și trăsurile se aglomerau unele într-altele, iar oamenii mergeau pe lângă ele, trăgând târgi, sau ajutând câte un tovarăș rănit să meargă. Aproape toți erau răniți, iar unii foarte grav. Se întorceau de pe câmpul de luptă aflat la sud de satul Waterloo.

Rachel nu mai văzuse în viața ei asemenea orori. Avu impresia, la început, că ea, Geraldine și Flossie erau singurele persoane care se îndreptau în sens opus. Dar acest lucru nu era adevărat. Erau destui care se îndreptau spre sud, fie pe jos, fie pe roți. Una dintre căruțe oprise mai devreme și vizitiul, un soldat cu fața înnegrită de praf de pușcă, s-a oferit să le ducă o parte din drum. Flossie și Geraldine acceptară imediat, jucând foarte convingător rolul soțiilor speriate.

Rachel, însă, nu li se alătură. Curajul pe care îl demonstrase atunci când se hotărâse să plece cu ele începuse să se risipească. Ce căuta ea aici, de fapt? Cum îi trecuse prin cap să profite de pe urma acestei suferințe?

— Mergeți voi înainte, le spuse celor două. Trebuie să fie mulți răniți în pădure. Voi căuta acolo. Mă voi uita și după Jack și Sam, adăugă mai tare, având grijă să o audă vizitiul și restul celor care ar fi putut trage cu urechea. Iar voi uitați-vă după Harry mai la sud.

Minciuna și prefăcătoria o făceau să se simtă vinovată și murdară, deși se îndoia că cineva i-ar fi dat prea multă atenție.

Coti de pe șoseaua principală și porni printre copacii pădurii Soignés, fără să se îndepărteze prea mult, însă, pentru a nu risca să piardă drumul din ochi și să se rătăcească. Se întreba ce Dumnezeu va face acum. Era convinsă că nu putea să-și ducă planul până la capăt. Nu ar fi putut să fure nici măcar o batistă de la un mort. Și numai gândul că ar putea vedea unul îi întorcea stomacul pe dos. Cu toate astea, a se întoarce cu mâna goală ar fi fost laș și egoist din partea ei. Atunci când stătuseră la masă cu domnul Crawley în sufrageria casei din Rue d'Aremberg, iar el le explicase pe-ndelete cât de periculos era în aceste vremuri să deții o sumă mare de bani – cu atât mai mult într-un oraș străin – și se oferise să ia banii cu el la Londra și să-i depună într-o bancă, unde să poată negocia o dobândă decentă, ea stătuse lângă el, zâmbind cu mândrie că le prezentase un bărbat atât de politicoș, bine intenționat și plin de înțelegere. După aceea i-a mulțumit. Crezuse că pentru prima dată în viață cunoscuse un bărbat demn și de încredere. Aproape că-și imaginase că-l iubea.

Strânse din dinți și din pumni, însă realitatea îngrozitoare din jurul ei o smulse din amintirile fără importanță și o readuse în prezent.

„Trebuie să fie mii de răniți în căruțele și pe târgile acelea“, își spuse, neputând să privească în direcția șoselei.

Atâta suferință, iar ea venise să găsească morții și să-i jefuiască de orice obiect de valoare pe care apoi i-ar fi putut vinde.

Apoi, stomacul ei păru să facă un salt mortal, lăsând-o cu senzația că era gata să vomite, când văzu primul dintre cadavrele pe care venise cu gândul să le jefuiască.

Zăcea îngrămădit lângă trunchiul unui copac înalt, departe de drum, și se vedea limpede că era mort. Mai era și complet gol. Rachel își simți mușchii abdominali contractându-se din nou și mai făcu, ezitant, fără tragere de inimă, un pas înainte. Dar, în loc să vomite, chicoti. Își trânti o mână

peste gură, mai îngrozită de această reacție nepotrivită decât dacă și-ar fi deșertat conținutul stomacului pe jos, în văzul a o mie de oameni. Ce era de răs în faptul că nu mai rămăsese nimic de prădat? Cineva găsisse mortul înaintea ei și-i luase totul, lăsând acolo numai trupul despuiat. Oricum, n-ar fi putut s-o facă. O știu, în acel moment, cu deplină siguranță. Chiar dacă ar fi fost complet îmbrăcat, și cu câte un inel scump pe fiecare deget, un ceas de aur cu lanț, zorzoane valoroase la cingătoare și o spadă de aur alături, n-ar fi putut lua nimic din toate acestea.

Ar fi fost un jaf nerușinat.

Era tânăr, cu un păr ce părea negru ca pana corbului, în contrast cu paloarea feței. În asemenea împrejurări, goliciunea arăta îngrozitor de jalnic, reflectă ea. Bietul om era o grămăjoară neînsemnată de umanitate moartă, cu o rană urâtă pe coapsă și o baltă de sânge sub cap, sugerând că și acolo avea o rană, ascunsă vederii. Era fiul cuiva, fratele cuiva, poate și soțul cuiva, tatăl unui copil. Viața îi fusese scumpă – lui, precum și, poate, altor câtorva zeci de oameni.

Mâna cu care-și acoperea gura începu să tremure. Și-o simțea rece și umedă.

— Ajutor...! strigă ea cu voce slabă în direcția drumului; își drese vocea și strigă din nou, puțin mai tare: Ajutor!

Pe lângă câteva priviri lipsite de curiozitate, nimeni nu-i dădu atenție. Fără îndoială, toți erau prea preocupați de propriile lor necazuri.

Apoi, Rachel se lăsă într-un genunchi, lângă mort, neștiind nici ea ce voia să facă. Să se roage pentru sufletul lui? Să-i vegheze? Nici chiar un străin mort nu merită puțină atenție, când se duce pe lumea cealaltă? În ajun fusese viu, cu o poveste a vieții lui, cu speranțe, vise și griji personale. Întinse o mână tremurătoare, punându-și-o ușor pe obrazul lui, ca pentru a-l binecuvânta.

Bietul om... O, bietul om!

Era rece. Dar nu complet rece. Cu siguranță, sub pielea

lui se mai simțea o urmă de căldură. Rachel își smuci mâna înapoi, apoi i-o puse ușurel pe gât, căutându-i pulsul.

Simți sub degete o bătaie slabă.

Era încă viu.

— Ajutor! strigă ea din nou și sări în picioare, încercând cu disperare să atragă atenția cuiva de pe drum. Nimeni n-o luă în seamă.

— Este viu! țipă Rachel cât o țineau puterile.

Voia cu disperare s-o ajute cineva. Poate că bietul om mai avea șanse să scape cu viață. Dar, cu siguranță, timpul trecea în defavoarea lui. Răcni și mai tare, dacă era cu puțință:

— Și e soțul meu! Vă rog, să mă ajute cineva...!

Un domn călare – îmbrăcat în civil – întoarse capul și, o clipă, Rachel crezu că avea să-i vină în ajutor. Altul însă, un sergent uriaș, cu un bandaj însângerat în jurul capului și peste un ochi, se abătu de pe drum și porni cu pas greoi spre ea, strigându-i din mers:

— Viu acu', cucoană! Cât de grav e rănit?

— Nu știu. Foarte grav, teamă mi-e.

Rachel își dădu seama că suspina zgomotos, întocmai ca și cum omul care zăcea fără cunoștință ar fi fost cineva drag ei.

— Vă rog, ajutați-l. O, ajutați-l, vă rog din tot sufletul...!

Rachel se așteptase, cu naivitate, ca odată ce ajungeau la Bruxelles totul să fie bine, să se găsească o liotă întregă de medici și chirurgi așteptând să îngrijească tocmai rănilor grupului căruia i se alăturase ea. Mergea pe lângă căruța în care sergentul William Strickland găsisese, cumva, un loc pentru rănitul gol și leșinat, Cineva adusese o pânză de sac cu care să-l acopere cât de cât, iar Rachel contribuise și ea, cu șalul ei. Sergentul mergea pe-alături, cu pas obosit, vorbindu-i despre sine și explicând că-și pierduse un ochi în bătălie și s-ar fi întors la regiment, după ce era

tratat într-un spital de campanie, dar aflate că fusese lăsat la vatră, armata părând să nu aibă nevoie de sergenți cu un singur ochi. Își primise solda la zi, eliberarea îi fusese scrisă în carnetul de plăți și cu asta, basta.

— O viață de militarie azvârlită-n șanț, precum lăturile, ca să zic așa, comentă el cu amărăciune. Da' nu contează. O să-mi revin eu. Dumneata ai grija omului lu' matale, coniță, și n-ai treabă s-ascuți la necazurile mele. O s-o scoată el la capăt, cu voia lui Dumnezeu.

Când ajunseră la Bruxelles, desigur, găsiră în jurul Porților Namur un număr atât de mare de răniți și muribunzi, încât omul leșinat, care nu era în stare să vorbească, ar fi putut să nu găsească ajutor, dacă sergentul nu și-ar fi folosit autoritatea la care nu mai avea dreptul, lătrând câteva ordine ca să deschidă drumul spre unul dintre corturile sanitare improvizate. Rachel nu se uită în timp ce din coapsa rănitului era scos un glonț de muschetă – slavă Domnului că era leșinat, își spuse ea, simțind că o lua cu leșin doar la gândul la ce i se întâmpla bietului om. Când îl văzu din nou, avea piciorul și capul învelite în bandaje groase și era acoperit cu o pătură aspră. Sergentul Strickland găsisse o targă și doi soldați, care așezară rănitul pe ea.

Apoi, sergentul se întoarse spre ea.

— Felceru' crede că omu' lu' matale are șanse dacă nu face febră și dacă lovitura-n cap nu i-a crăpat osul, spuse ei fără menajamente. Încotro o luăm, coniță?

Întrebarea o făcu pe Rachel să se uite la el cu gura căscată. Într-adevăr, încotro să-l ducă? Cine era rănitul și de unde venea? N-aveau cum să afle, până nu-și recăpăta cunoștința. Până una-alta, spusese că era al ei. Îl declarase ca fiind soțul ei, într-o încercare disperată – și reușită – de a atrage atenția cuiva, acolo, în pădure.

Dar unde-ar fi putut să-l ducă? Singura casă pe care o avea în Bruxelles era bordelul. Iar ea locuia acolo doar ca vizitatoare – depinzând complet de celelalte, din moment ce

nu avea aproape niciun ban cu care să plătească chiria. Mai rău, era în foarte mare măsură responsabilă de faptul că Bridget și celelalte trei își pierduseră și ele aproape toți banii. Cum să-l ducă acum pe rănit acolo și să le ceară să aibă grijă de el și să-i dea de mâncare până aflau de unde venea și aranjau să fie trimis acolo?

Dar în care alt loc ar fi putut să-l ducă?

— Ești șocată, coniță, constată sergentul, luând-o de cot cu solitudinea. Acuma ia trage manta adânc aer în piept și pe urmă suflă-l încet... Bine că-i viu, măcar. Alții nu-s, mii și mii...

— Locuim pe Rue d'Aremberg, spuse ea, scuturând din cap ca pentru a și-l limpezi. Veniți după mine, vă rog.

Și porni în direcția bordelului.

Phyllis era afundată până ia coate în aluatul de pâine – servitoarele fugiseră din Bruxelles înainte de bătălie – iar Bridget se pregătea să-l distreze pe domnul Hawkins. Ieși din camera ei, la auzul zgomotelor de la ușa din față, cu părul roșcat strâns în creștet, cu o panglică roz, într-un coc larg, ca să nu-i vină în față, fardată în obraji și cu un ochi machiat strident, cu fard albastru și linii negre groase pe pleoape, iar celălalt lăsat nevopsit, într-un contrast puternic.

— Domnul să ne aibă în pază, murmură Phyllis, privind spre sergentul Strickland, un uriaș cu un singur ochi, și numai eu sunt liberă.

— Rachel e cu el, îi atrase atenția Bridget. Iubito, ce-i cu tine? Ai dat de belea? N-a vrut să facă niciun rău, domnule ofițer. Voia doar să...

— O, Bridget, Phyllis, interveni grăbită Rachel, căutam prin pădure, când l-am găsit pe omul ăsta, de-aici de pe targă. Am crezut că era mort, dar pe urmă l-am atins și mi-am dat seama că mai trăia, însă fusese împușcat în picior și mai avea și la cap o rană îngrozitoare. L-am strigat pe toți oamenii care treceau pe drum, dar nimeni nu m-a luat în seamă, până n-am spus că era soțul meu și că trăia. Atunci, sergentul Strickland a venit să mă ajute, și l-a dus până la o

căruță. Iar după ce am ajuns înapoi în Bruxelles și l-a tratat un chirurg, sergentul i-a găsit pe oamenii aceștia doi cu targa și m-a întrebat unde să-l aducă pe rănit. Nu mi-a venit în minte niciun alt loc în afară de asta. Îmi pare atât de rău, dar...

— Nu e bărbatul matale, conia? întrebă sergentul Strickland, uitându-se la Bridget cu o fascinație bănuitoare, în timp ce soldații rânjeau și-și dădeau coate.

— Ai găsit ceva la el? se interesează Bridget, privind-o pe Rachel cu ochii ei grotesc de diferiți.

— Nimic...

Rachel se simțea îngrozitor de vinovată. Nu numai că nu adunase nicio pradă, dar își mai și împovărase prietenele cu încă o gură de hrănit – dacă își mai regăsea cunoștința ca să mănânce, mai bine zis.

— Era dezbrăcat de toate hainele.

— De toate? repetă Bridget, apropiindu-se de targă, pentru a ridica un colț al păturii. Vai de mine!

— Arăți de parcă și dumneata ai fi gata să leșini, domnule sergent, remarcă Phyllis, ștergându-și de făină mâinile pe șortul ei mare.

Strickland își pierduse un ochi. Pentru prima oară, Rachel îl privi mai atentă, rușinată că nu-i luase în seamă necazul, în neliniștea ei pentru celălalt. Într-adevăr, era foarte palid.

— Nu cumva ăla de pe bandajul dumitale o fi sânge? întrebă în continuare Phyllis. Că dacă e, eu sigur o să leșin.

— Unde-l punem, dom' sergent? vru să știe unul dintre soldați.

— Ai făcut ce trebuia, Rachel, iubito, o încredință Bridget. Acum, să vedem unde-o să-l culcăm, bietul om...? Arată mai mult mort decât viu.

Cu excepția câtorva odăițe din pod, destinate servitorilor, nu exista niciun dormitor liber – Rachel îl primise pe ultimul, cu doar o zi în urmă.

— În camera mea, spuse ea. O să-l ducem acolo, iar eu voi dormi în pod.

Soldații urcară cu targa la etaj, în timp ce Rachel o lua

Înainte spre camera ei pentru a desface așternutul, astfel ca rănitul să poată fi pus direct în patul unde ea încă nu apucase să doarmă. O auzi pe Phyllis, din hol:

— Dacă n-ai unde să te duci, domnule sergent, spunea ea, și îndrăznesc să zic că nu ai, o să te culcăm într-o odaie de-ale noastre, din pod. Îți fac un ceai și puțin borș. Nu, te rog să nu refuzi. Pari gata să cazi de pe picioare. Doar să nu-mi ceri să-ți schimb bandajul. Asta-i tot ce te rog.

— Da' ce-i aici? îl auzi Rachel întrebând. Nu cumva o fi...

— Domnul să ne aibă în pază, îl întrerupse Phyllis, cred că ești mai mult decât pe jumătate orb, dacă mai trebuie să întrebi una ca asta. Sigur că este.

După ce sergentul Strickland cedă în fața insistențelor lui Phyllis de a se culca și a o lăsa să-l îngrijească, începu să i se facă într-adevăr foarte rău, cu o durere de cap cumplită și febră tot mai mare. În ciuda protestelor sale vlăguite, Phyllis și Rachel urcară și coborâră scările de mai multe ori, vizitându-l în tot restul zilei, precum și Bridget, după ce vizita domnului Hawkins luă sfârșit.

Rachel avu surpriza de a-și da seama că nu simțea absolut nimic – nici șoc, nici jenă, nici repulsie – la gândul că locuia în aceea casă cu o târfă care tocmai își făcea meseria. Avea altele, mai importante, pe cap.

Își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii și a serii în camera ei, așezată lângă patul necunoscutului, căruia se prea putea să nu-i afle niciodată identitatea. Nu dăduse niciun semn că și-ar recăpăta cunoștința, din prima clipă când îl văzuse. Era palid ca moartea – aproape la fel de alb ca bandajul din jurul capului și cămașa largă de noapte pe care i-o găsisse Bridget, iar Phyllis îl îmbrăcase cu ea, după ce o dăduse pe Rachel afară din cameră. Acest lucru ar fi amuzat-o pe Rachel, dacă avea stare pentru așa ceva. Ea era aceea care-l găsisse gol – și totuși, fosta ei doică mai credea că trebuia să-i protejeze pudorea.

Flossie și Geraldine reveniră pe înserat – cu mâinile goale. — Am fost tocmai până-n satul Waterloo și dincolo de el, unde a avut loc ieri bătălia, le spuse Flossie, după ce se adunară toate în salonul pregătit pentru jocurile de cărți de mai târziu – aveau o noapte lucrătoare, deduse Rachel. Nici nu-ți poți imagina ce era pe-acolo, Bridge. Biata Phyll ar fi murit pe loc, din prima clipă.

— Erau destule de cules pe-acolo, spuse și Geraldine. Ne-am fi putut îmbogăți precum Cresus, până acum, dacă nu dădeam peste două femei lacome. Primul cadavru pe care l-am găsit era al unui tânăr ofițer care nu putea să aibă mai mult de șaptesprezece ani, așa-i, Floss? Și era despuiat de toate finețurile lui, de două muieri la fel de sensibile ca două lemne. Le-am ținut o muștruluiială de toată frumusețea, pot să vă spun.

— Păi, s-a-nvinețit aerul de gura ei! confirmă Flossie, cu admirație. Atunci, una dintre femei a făcut greșeala să se strâmbe. I-am dat una de nu s-a mai sculat de jos. Uite, Bridge, și-acum mi-s roșii nodurile degetelor. Vor trece zile întregi până să am din nou niște mâini de doamnă. Și mi s-a mai rupt și o unghie. Acuma, va trebui să mi le tai și pe celelalte, la aceeași lungime. Și nu suport să am unghii scurte.

— Eu am stat de pază lângă băiat, continuă Geraldine, în timp ce Floss s-a dus să caute niște oameni care să-l îngroape cu respectul cuvenit. Bietul mielușel... Am vărsat lacrimi cu toptanul pentru el, nu mă feresc să vă spun.

— După aia, explică Flossie, pe un ton cam spășit, nu ne-a mai lăsat inima să luăm la puricat alte cadavre, așa-i, Gerry? Nu puteam să uităm că toți oamenii ăia aveau și mame pe lumea asta.

— Pentru asta îmi plăceți amândouă și mai mult, le asigură Phyllis.

— Și eu, îi ținu isonul Bridget. Atunci n-am zis, dar m-am bucurat că tânărul Hawkins venea în după-amiaza asta, așa că aveam o scuză să nu mă duc și eu. Cumva, nu mi se

părea în regulă. Mai bine ajung la azilul săracilor decât să mă îmbogățesc de pe urma morții acestor băieți viteji.

— Va trebui să găsim altă cale, spuse Geraldine. Nicio șansă să m-apuce filosofia, Bridge, și să mă-ntorc umilă la a-mi câștiga existența din sudoarea spinării, vreme de încă vreo zece ani. S-ar putea să n-am încotro, desigur, dar nu-mai după ce-l găsec pe ăla și-i dau ce i se cuvine. Pe urmă, curvăsăria n-o să-mi se mai pară așa de rea, chiar dacă nu recuperăm un penny din banii noștri. Dar tu, Rache, cum te-ai descurcat? Ai găsit ceva?

Amândouă o priviră cu speranță.

— Nicio comoară, teamă mi-e, răspuse Rachel, cu o strâmbătură. Numai victime.

— Rachel a dat peste un rănit, leșinat în pădure, explică Phillys, și l-a adus cu ea acasă. Era gol.

— Cred că i-a dat fiori, comentă Flossie, cu interes. Așa a fost, Rachel? Aveai ce vedea la el?

— Cu siguranță, Floss, replică Phillys, mai ales prin părțile care contează cel mai mult. Foarte impresionant. E sus în patul lui Rachel, tot leșinat.

— Mai avem și un sergent, în pod, adăugă Bridget. A ajutat-o pe Rachel să aducă rănitul aici, da' și el era pe jumătate mort. Își pierduse un ochi în luptă. L-am culcat.

— Așa că, de ieri dimineață pân-acum, v-ați ales cu încă trei guri de hrănit, și numai datorită mie, remarcă Rachel. Dar dacă ofițerul vostru tânăr era viu, ați fi fost în stare să-l lăsați acolo, să moară, așa cum n-am putut eu să fac cu omul ăsta?

— Ne-am fi luat la ceartă în patul cui să-l punem – într-al lui Flossie sau al meu, răspuse Geraldine. Nu te simți prost, Rache. Vom găsi o cale de a-i da de urmă nemernicului ăluia, ca să ne luăm banii înapoi – și pe-ai tăi. Până atunci, trebuie să jucăm rolurile de îngeri milostivi. Mie nu-mi displace.

— Mai bine ne-am duce să vedem pacienții, Gerry, cât avem timp, propuse Flossie, ridicându-se în picioare. În curând va

trebui să ne pregătim pentru lucru. Încă mai avem de muncă pentru a ne câștiga pâinea cea de toate zilele.

Continuau să discute despre misterioasa identitate a omului leșinat și peste câteva minute, stând în jurul patului, cu privirea spre el. N-aveau de unde ști cine era, desigur, dar toate trei considerau că părea să fie ofițer – un gentleman. În primul rând, părea să fi avut un cal. Cucuiul și rana de la cap sugerau că făcuse ceva mai mult decât să se împiedice și să cadă, în timp ce mergea pe jos prin pădure. Rănilor arătau mai degrabă ca acelea cauzate de o cădere din șa. Pe urmă, după cum le atrase atenția Flossie, avea mâini nebătătorite, cu unghii îngrijite bine. Nici pe trup nu i se vedeau semne de violență, în afara rănilor recente – pe spate nu avea urme de bici, care ar fi sugerat că era doar un soldat de rând, constată Bridget. Rachei își aminti că părul negru, acum acoperit de bandaj, îi era tuns scurt, la modă. Avea un nas proeminent – nas aristocratic, după cum spunea Geraldine, deși asta în sine nu era o probă prea concludentă cu privire la statutul lui social.

Rachei îl veghe toată noaptea, deși nu avea de făcut nimic altceva decât să-l privească și să-i atingă din când în când obrații și fruntea, căutând semne de febră, și gâtul, ca să-i simtă pulsul – și să asculte hărmălaia chefului de la parter, urmată de diversele sunete din celelalte dormitoare.

De astă dată, o stânjeneau cu adevărat pe Rachei. Totuși, nu putea să simtă nicio superioritate morală față de prietenele sale, și nici să le dezaprobe pentru felul pe care-l aleseseră ca să-și câștige existența – dacă ar fi avut de ales. Ele n-o acuzaseră nicio clipă pentru cele întâmplate, deși tunaseră și fulgeraseră la adresa domnului Crawley, cu care plecaseră ea de la Bruxelles, în urmă cu câteva zile. O găzduiau și-i dădeau de mâncare din pușinii bani care le mai rămăseseră, și aveau s-o facă și în continuare, nu se îndoia, din banii pe care-i câștigau acum și cei pe care aveau să-i câștige în nopțile și zilele următoare.

Între timp, Rachel ducea viața unei domnișoare leneșe care nu făcea nimic ca să-și aducă și ea o contribuție.

Poate ar fi fost bine să îndrepte lucrurile, își spuse ea.

Era o perspectivă asupra căreia nu-i plăcea să stăruie, deși nu prea avea la ce altceva să se gândească, în acea noapte de veghe, în afară de omul de pe pat. Își imagina că, în împrejurări normale, trebuia să arate destul de chipeș. Încerca să și-l imagineze fără bandaj pe cap, cu ochii deschiși și chipul plin de culoare și viață. Încerca să-și închipuie ce-ar fi spus, ce i-ar fi povestit despre el însuși.

Urcase de câteva ori până în pod, ca să se asigure că sergentul Strickland nu avea nevoie de nimic, dar de fiecare dată îl găsisse dormind.

Cât de imprezibilă era viața, reflectă ea. După o copilărie și o adolescență precare, cu un tată care juca mereu cărți și cel mai adesea era doar cu un pas înaintea creditorilor, și după ce, în urma morții lui, se angajase ca domnișoară de companie pe lângă Lady Flatley, unde dusesse o existență cel puțin sinistă, se gândise, cu doar câteva zile în urmă, că în sfârșit își găsisse siguranța, și poate fericirea, ca mireasă a unui om demn de respectul și loialitatea ei, ba chiar și de afecțiune. Și acum, iată-o aici, la fel de singură ca în ziua când se născuse, locuind într-un bordel, veghind un rănit anonim și întrebându-se ce-avea să i se întâmple în continuare.

Căscă și ațipi pe scaun.

3

Alleyne deveni conștient de durere și încercă să scape de ea, scufundându-se înapoi în întunecimea binecuvântată a inconștienței. Nu putea s-o ignore, însă. Mai mult, era atât de întinsă, încât nici nu-și putea da prea limpede seama de unde venea, decât că o mare

parte din ea părea să-i fie concentrată în cap. I se părea nu atât că avea dureri, cât că el însuși era durerea. Dincolo de pleoapele sale închise era lumină, dându-le o incomodă culoare portocalie. Era prea multă lumină. Întoarse capul, ca să scape, iar durerea îl străpunse ca un glonț care-i intra în creier, spulberându-se în mii de așchii metalice. Doar un instinct orb de conservare îl împiedică să urle, înrăutățindu-și și mai mult situația.

— Își revine, spuse o voce – o voce feminină.

— Să aduc niște pene arse, Bridge, și să i le țin sub nas – ce zici? întrebă vocea altei femei.

— Nu, răspunse cea dintâi. N-ar fi bine să-l trezim cu forța, Phyll. Și-așa o să-l doară îngrozitor capul.

Folosirea timpului viitor n-avea niciun rost, își spuse Alleyne. Până și un gigant ar fi arătat ca un pigmeu dacă ar fi avut o durere de cap ca a lui.

— Atunci, o să trăiască? se interesă o a treia voce feminină. Toată noaptea trecută și ziua de azi m-am așteptat să moară. E mai palid decât perna. Până și buzele-i sunt albe.

— Doar timpul va spune, Rachel, se auzi și a patra voce, răgușită și senzuală. Trebuie să fi pierdut mult sânge, cu rana aia de la cap. Astea sângerău întotdeauna cel mai rău. E uimitor c-a rămas viu.

— Vorbește mai puțin despre sânge, dacă ești așa de bună, Gerry, replică una dintre ele.

Era la un pas de moarte? se întrebă Alleyne, destul de surprins. Chiar și acum, era în pericol de moarte? Chiar vorbeau despre el?

Deschise ochii. Camera era inundată de o lumină destul de dureroasă pentru a-l face să se strâmbe și să strângă apoi pleoapele. Spațiul de deasupra capului său era încadrat de patru capete aplecate, care-l examinau cu atenție. Cel mai aproape de el, cam la un cot înălțime, se afla o față machiată strident, cu obraji și buzele rujate viu și ochii conturați cu o substanță neagră care făcea ca genele să

fie țepoase, iar pleoapele erau vopsite într-un albastru ca al cerului. Era fața unei femei care încerca să arate cu zece ani mai tânără, cu un rezultat jalnic, înconjurată cu bucle complicate de o culoare arămie strălucitoare și șuvițe stacojii și portocalii.

Își mută privirea spre altă femeie, o frumusețe latină îmbrăcată în mătase verde ca smaraldul, cu ochii negri și vii, pe o față făcută să arate mai atrăgătoare cu ajutorul cosmeticelelor aplicate subtil. În dreapta gurii avea un plasture negru de modă veche, în formă de inimă. Lângă ea, stătea o femeie mai scundă, cu forme voluptuoase și fața în formă de inimă, încercuită de o claiie bogată de cârlionți blonzi, tunși scurt. Îl privea direct, cu ochii ei mari, de un albastru pur, accentuat ușor cu farduri. A patra față, dolofană și drăguță, machiată la rândul ei, era mărginită de un păr castaniu deschis, lucitor. Alleyne își dădea vag seama că la picioarele patului mai stătea cineva, ținându-se de stâlpul baldachinului, dar nu îndrăznea să-și miște capul pentru a vedea mai bine. Și-n plus, văzuse destul ca să poată trage o concluzie surprinzătoare.

— Am murit și-am ajuns în rai... murmură el, închizând iar ochii. Iar raiul e un bordel. Sau o fi de fapt un infern crud, de vreme ce, din păcate, nu par în stare să mă bucur de soarta mea?

Sunetul râsetelor admirative ale femeilor îl sfâșie atât de chinuitor încât, spre norocul lui, se retrase iar în inconștientă.

Avuseseră dreptate — era într-adevăr un gentleman, își spuse Rachel în noaptea aceea, stând din nou așezată lângă patul necunoscutului, după ce dormise o mare parte din zi, la insistențele lui Bridget, înainte de a ajuta la bucătărie, apoi pe Geraldine, să schimbe bandajele sergentului Strickland. Nu fusese o treabă pentru ființele slabe de înger. Sergentul tot voia să se ridice dar, așa cum îi explicase Geraldine, acum nu mai era cu soldații lui, ca să poată face orice voia, dând ordine răstite. Avea de-a face cu cinci femei, iar acestea

erau pe departe mai redutabile decât o companie de ostași. Prin urmare, stătuse cuminte — și, probabil, recunoscător — cu capul pe pernă.

În scurtul răstimp cât redevenise conștient, omul cel misterios vorbise cu accentul rafinat al unui gentleman. Trebuia, așadar, să fie ofițer rănit în luptă. Poate că avea membri de familie chiar acolo, la Bruxelles, care așteptau neliniștiți vești despre soarta lui. Cât de frustrant era faptul de a nu-i putea informa că era în siguranță — deși aceasta nu era în niciun caz o concluzie definitivă, își spuse Rachel, ridicându-se în picioare pentru a douăsprezecea oară ca să-i pipăie fruntea, care era fără îndoială mai caldă decât cu o oră în urmă. Încă ar mai fi putut să moară din cauza acelei răni oribile de la cap — o tăietură cu adevărat urâtă, pe care ar fi trebuit să i-o coasă cineva, dar nimeni n-o făcuse, însoțit și de un cucui cât un ou mare. Putea muri foarte ușor, dacă făcea febră, cum li se întâmpla atât de multor oameni, după ce ieșeau de sub cuțitul chirurgului. Bine măcar că nu-i fusese amputat piciorul.

Ar fi trebuit să se urce tiptil până-n pod ca să mai vadă și de sergentul Strickland, își spuse Rachel. În ultima oră, nu auzise sunetul plecării a doi bărbați din casă, ceea ce însemna că două dintre domnișoare încă mai aveau companie. Poate-ar fi fost bine să coboare la bucătărie și să facă ceai pentru toată lumea. Trebuia să fie obosite și însetate după o noapte de muncă.

Era cu adevărat uimitor cât de repede se adapta la viața într-un asemenea loc!

Dacă nu făcea ceva, iar avea să adoarmă pe scaun.

Dintr-odată, deveni conștientă de un freamăt slab din direcția patului. Rămase nemișcată, impunându-i în gând să trăiască, să-și revină de pe urma rănilor, să deschidă ochii. În chip ciudat, se simțea foarte răspunzătoare de el. Numai de-ar fi reușit să supraviețuiască, își spuse Rachel, poate că atunci ar fi putut și ea să-și ierte faptul că se dusese în

pădure cu o misiune atât de sordidă. La urma urmei, dacă nu mergea acolo, nu l-ar fi găsit. Nimeni nu l-ar mai fi găsit și, cu siguranță, acum ar fi fost mort.

Tocmai când își spunea că probabil mișcăările fuseseră doar în închipuirea ei, omul deschise ochii, privind în gol. Rachel se ridică repede în picioare și se aplecă peste pat, astfel încât să-l scutească de a întoarce capul ca s-o vadă. Ochii lui se abătură spre ea, încercând s-o distingă în lumina lumânării. Erau negri și o convinseră că mai avusese dreptate și într-o altă privință: era un om chipeș.

— Am visat că ajunsesem în rai, și eram într-un bordel, spuse el. Acum visez că sunt tot în rai, cu un înger auriu. Cred că varianta asta îmi place mai mult.

Apoi ochii i se închiseră la loc, tremurător, în timp ce buzele i se arcuiău la colțuri. Așadar, era un om cu un oarecare simț al umorului.

— Din păcate, spuse Rachel, este un paradis foarte pământesc. Te mai doare la fel de tare?

— Am băut un butoi de rom sec? replică el. Sau am pățit altceva la cap?

— Ai căzut și te-ai lovit. Cred că de pe cal ai căzut.

— O stângăcie de neiertat din partea mea. Și de zece ori mai stânjenitoare, dacă e adevărată. N-am căzut de pe vreun cal de când mă știu.

— Fusesesi împușcat în picior, continuă Rachel. Probabil ți-era greu să călărești, și era și îngrozitor de dureros.

— Împușcat în picior?

Încruntându-se, rănitul deschise din nou ochii. Își mișcă ambele picioare și înjură cum nu se poate mai spurcat, înainte de a-și prezenta scuza.

— Cine m-a împușcat?

— Cred că un soldat francez trebuie să fi fost. Sper că nu unul de-ai voștri.

La auzul acestor cuvinte, ochii lui o priviră mai atenți.

— Asta nu e Anglia, așa-i? Sunt în Belgia. A avut loc o bătălie.

Rachel observă că acum obrajii-i erau vizibil înroșiți de febră. I se zărea și în ochi – erau nefiresc de strălucitori, în lumina singurei lumânări aprinse. Se întoarse spre vasul cu apă așezat pe o masă de lângă pat, stoarse cârpa aflată înăuntru și-i tamponă cu ea, pe rând, obrajii și fruntea. Omul oftă recunoscător.

— E mai bine ca deocamdată nici măcar să nu te gândești la asta, îi spuse ea. Vei avea bucuria să afli că ați câștigat. Îndrăznesc să spun că luptele încă mai continuau, când ai părăsit câmpul de bătălie.

Rănitul o privi lung, cu o cută apărându-i un moment între sprâncene, înainte de a închide iar ochii.

— Mă tem, continuă Rachel, că ai puțină febră. Înțelegi, glonțul de muschetă era încă în coapsă și a trebuit să fie scos de un chirurg. Din fericire, pe-atunci zăceai fără cunoștință. Zău că ar trebui să bei puțină apă. Lasă-mă să te-ajut să te ridici, doar atâta cât să sorbi din paharul ăsta. Nu-ți va fi ușor – ai un cucui urât la cap. Și o tăietură.

— Simt cucuiul de parc-ar fi mare cât o minge de cricket. Suntem la Bruxelles?

— Da. Te-am adus aici.

— Bătălia... Acum îmi amintesc, continuă omul, încruntându-se.

Dar nu mai spuse nimic. Oricum, Rachel nu era sigură că voia să audă toate detaliile acelea sinistre.

Îl ajută să bea puțină apă, deși știa că ridicatul capului era insuportabil de dureros. Apoi îl culcă la loc pe pernă, cu grijă, șterse apa care i se prelinsese pe bărbie și-i apăsă din nou pe frunte compresa răcoroasă.

— Ai rude aici? îl întrebă. Sau prieteni? Cineva care să aștepte cu nerăbdare vești despre soarta ta?

— Ăă... se încruntă el din nou. Nu... nu sunt sigur... Oi fi având...?

— Chiar ar trebui să-i informăm că ești în siguranță și te afli aici, la Bruxelles. Sau, poate că toată familia ta e în Anglia. Am să le scriu mâine o scrisoare, dacă dorești.

— Cine dracu' sunt...? o întrebă el, iar Rachel avu senzația că nu era o întrebare retorică.

O îngheță până-n măduva oaselor.

Rănitul părea să-și fi pierdut din nou cunoștința.

Se făcuse ziuă, când Alleyne se trezi din nou. În timpul nopții, nu fusese complet conștient. Își dădea seama că, alternativ, arsese de febră și dărdăise cuprins de friguri, că visase și avusese niște halucinații ciudate – din care nu-și mai amintea nimic – și că de câteva ori strigase. Știa că toată noaptea îi stătuse cineva alături, răcorindu-i fața cu comprese umede, învelindu-l cu pături calde, turnându-i apă printre buze și gângurindu-i cuvinte mângâietoare.

Acum, la trezire însă, se simțea complet dezorientat. Unde naiba se afla?

Fusese împușcat în picior, își aminti el, și doborât de pe cal, cu toate oasele din trup zgâlțâindu-i-se, în cădere, de la care se mai alesese și cu un cucui. Fusese ridicat de-acolo și adus într-un bordel, unde locuiau cel puțin patru târfe boite și un înger auriu. Făcuse febră și delirase toată noaptea. Poate că totul era doar un vis straniu.

Deschise ochii.

Îngerul nu fusese o nălucire. Tocmai se ridica în picioare, de pe un scaun de lângă pat, și venea să se aplece asupra lui. Îi puse pe frunte o mână răcoroasă. Părul îi era de un auriu pur, strălucitor, iar tenul, trandafiriu cu puțină roșeață. Ochii, de culoarea alunelor, erau mari și mărginiți cu gene dese, mult mai închise la culoare decât părul. Avea gura lată și generoasă și nasul drept. Nu era nici slabă, nici trupeșă – având proporții armonioase și întru totul feminine. Și mirosea plăcut, deși nu recunoștea niciun parfum anume.

Cu siguranță, era cea mai fermecătoare femeie pe care o văzuse vreodată.

„M-am îndrăgostit“, își spuse el, doar pe jumătate în glumă.

— Te simți mai bine? Îl întrebă ea.

Și în plus, dacă înainte ghicise corect, locuia într-un bordel. Oare asta însemna că era o...?

— Am parte de regina tuturor durerilor de cap, îi răspunse, concentrându-se asupra stării lui fizice – lucru deloc dificil, când aceasta insista atâta să fie luată în seamă. Parcă mi s-ar fi smucit toate oasele din trup în alte poziții, nu prea blând, și nu-ndrăznesc nici măcar să încerc să-mi mișc piciorul stâng. Mi-e prea cald, dar mă trec și frisoanele. Lumina îmi face rău la ochi. Pe lângă neplăcerile astea minore, cred că-s sănătos tun.

Încercă să-i zâmbească și simți un junghi puternic unde deva într-o parte a capului – probabil acolo era rana.

— Am fost un pacient incomod? Cred că da...

Rachel îi zâmbi, cu ochii într-ai lui. Avea dinți albi și regulați. Expresia îi încălzea privirea și o făcea ca, pe lângă frumusețe, să mai arate și foarte drăguță. De asemenea, îi făcea ochii să scânteieze, cu o lucire răutăcioasă.

Într-adevăr, era îndrăgostit. Amorezat până peste cap. Nu mai avea nicio speranță.

Dar îi răcorise fruntea și-i murmurase nimicuri dulci toată noaptea, în timp ce el ardea de febră. Cărui bărbat cu sânge fierbinte nu i-ar fi căzut cu tronc, mai ales când arăta într-adevăr ca un înger?

Desigur, delira – măcar parțial.

— Cătuși de puțin, îi răspunse ea la întrebare, numai că ai obiceiul enervant de a mă pofti să mă duc la dracu' ori de câte ori îți ridic capul ca să poți bea apă.

— Nu se poate! Chiar m-am purtat cu o atât de nemernică lipsă de eleganță? Te rog să mă ierți. Nu-s convins nici acum că n-am murit și n-am ajuns în rai, unde m-a luat în primire îngerul meu păzitor. Dacă greșesc, ai putea încerca să mă săruți, că poate mă trezesc.

Rachel râse, destul de încet ca să nu-i agraveze durerea de cap – dar, din păcate, nu-i acceptă invitația.

În acel moment, pe ușa intră altcineva – fermecătoarea latină cu părul negru și ochi îndrăzneți, pe care o văzuse prima oară când își recăpătase cunoștința. Puse pe masă un vas cu apă proaspătă, își propti mâinile în șoldurile voluptuos curbate, luând o poziție care-i scotea cât mai avantajos în evidență atât șoldurile, cât și pieptul, și-l măsură încet cu privirea. Alleyne avea impresia că ochii ei îi dădeau la o parte pătura de pe trup.

— Ei, chipeș diavol mai ești, acum c-ai deschis ochii și ai puțină culoare în obraji, comentă ea, deși îndrăznesc să spun că vei arăta și mai răpitor după ce dai jos boneta aia de pe cap. Ai ajuns în rai și-ai descoperit că-i un bordel, nu mai spune – ce noroc pe tine! E vremea să te duci la culcare, Rache, să-ți faci somnul de frumusețe. Bridget spune că iar ai stat trează toată noaptea. Stau eu aici, în locul tău. Întâmplător, e nevoie să-i schimbăm bandajele de la coapsă?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Alleyne, cu admirație sinceră, și-și strânse buzele. În dimineața aceea nu se fardase, dar emana o senzualitate crudă care-i sublinia îndeletnicirea.

Alleyne chicoti, apoi se strâmbă, dorindu-și să nu-i fi recunoscut flirtul îndrăzneț, provocând o asemenea virulență la adresa propriului său cap.

— Am să mai îmbăiez o dată chipul ăsta, ca să-i mai scadă febra, Geraldine, spuse îngerul auriu; se numea Rachel – Rachel...? Și pe urmă, merg să mă culc. Sunt obosită, trebuie să recunosc. Dar cred că și tu ești.

Frumusețea cea brunetă – Geraldine – ridică din umeri, îi făcu lui Alleyne cu ochiul, insinuant, și se retrase cu vasul de apă stătută.

— ăsta chiar este un bordel? se interesă Alleyne.

Se vedea limpede, însă n-ar fi trebuit să pună întrebarea cu glas tare, își dădu el seama, văzând-o pe Rachel cum roșea.

— N-o să te taxăm pentru că folosești patul, îi spuse ea, pe un ton puțin cam tăios.

Era felul ei de a spune „da”, probabil. Ceea ce însemna că și ea...

Își plimbă privirea prin cameră. Era plăcută, decorată respectabil și mobilată în diverse nuanțe de bej și auriu, fără nicio urmă de roșu. Patul părea destul de îngust – dar și îndeajuns de larg, bănuia ei, pentru a-și juca rolul hărăzit. Evident, era camera unei femei. Pe măsuța de toaletă se vedeau piepteni, perii, sticlute și o carte.

— Asta-i camera ta? o întrebă el.

— Nu atâta cât timp stai tu în ea, înălță Rachel din sprâncene, privindu-l drept în ochi; se supăraseră oare? Și, da, aici locuiesc.

— Îmi prezint scuze, continuă Alleyne. Ți-am ocupat patul.

— Nu e nevoie să te scuzi. Nu tu ai cerut-o, așa-i? Nici măcar n-ai vrut... Te-am adus aici după ce te găsisem în pădure. Sergentul care m-a ajutat – ca și pe tine – este și el aici, într-un pat din pod. Și-a pierdut un ochi în luptă și suferă mult mai rău decât recunoaște. Pierderea ochiului e îngrozitor de nefericită, fiindcă a fost dat afară din armată, deși de la vârsta de treisprezece ani altă viață n-a cunoscut.

— M-ai găsit în pădure? În pădurea Soignés?

Ce naiba căutase acolo? Își amintea doar vag, ca prin ceață, bubuiturile artileriei grele, însă oricât ar fi încercat, alte detalii ale luptei nu-i reveneau în minte. Fusesse împotriva lui Napoleon Bonaparte și se pregătise luni de zile – atâta lucru știa. Trebuia să fi luat parte și el la luptă. Dar de ce se dusesse în pădure? Și cum de camarazii lui îl abandonaseră acolo? Sau, poate, era singur...? Dar, dacă fusesse rănit în bătălie, de ce nu i se acordase asistență medicală acolo, la fața locului?

— Crezusem că erai mort, spuse Rachel, înmuind compresa în apă proaspătă și apăsându-i-o pe frunte. Dacă nu mă

aplecăm să te ating, nu mi-aș fi dat seama că mai trăiai. Ai fi murit într-adevăr acolo.

— Atunci, vă rămân îndatorat pe vecie, ție și sergentului, căruia trebuie să-i mulțumesc personal de îndată ce voi putea.

Dintr-odată, un gând nou îi trecu prin minte și simți un val de ușurare, ținând seama de faptul că exista un detaliu mult mai important decât bătălia în sine pe care nu și-l putea aminti.

— Cu lucrurile mele ce-ai făcut?

O privi cum storcea compresa, o înmuia din nou în apă și iar o storcea, înainte de a-i răspunde:

— Fuseseși jefuit. De toate.

— De... începu el, dar se întrerupse, cu ochii mari și gura căscată. De toate? Și de toate hainele?

Rachel dădu din cap.

Dumnezeule mare! Îi găsise gol! Dar nu jena îl făcea să închidă ochii și să-și încleșteze dinții atât de strâns, neluând în seamă durerea de-o clipă pe care i-o cauzase încordarea. Simțea cum creștea în el panica, amenințând să dea pe dinafară. Îi venea să arunce în lături pătura, să sară din pat și să fugă pe ușă afară. Dar unde să se ducă? Și în ce scop? În căutarea identității? Nu-i mai rămăsese nimic care l-ar fi putut ajuta să-și amintească.

„Calmează-te!”, își spuse. „Păstrează-ți calmul!”. Căzuse de pe cal și se lovise la cap destul de tare ca să se-aleagă cu un cucui. Durerea de cap i-o dovedea. Mare noroc că rămăsese în viață! Probabil că avea într-adevăr o umflătură cât o minge de cricket în acea parte a capului. Trebuia să-i lase creierului timp să se reorganizeze. Să aștepte ca umflătura să scadă, iar rănilile să se vindece. Și ca febra să-i scadă complet. Nu era nicio grabă. Mai târziu, sau mâine, sau poimâine, avea să-și amintească.

— Cum te numești? îl întrebă Rachel, în timp ce-i apăsa compresa pe un obraz înfierbântat.

— Du-te dracului! se răsti el, apoi deschise brusc ochii, privind-o cu părere de rău.

Dinții ei se înfipseaseră în buza de jos, iar ochii-i erau dilatați de dezamăgire.

— Îmi pare așa de rău...

— Te rog să mă scuzi...

Vorbiseră amândoi în același timp.

— Nu-mi mai amintesc, recunosc el scurt, încercând să-și înăbușe panica.

— N-ai de ce să-ți faci griji, îi zâmbi Rachel. O să-ți aduci aminte curând.

— Fir-aș al naibii, nu mai știu nici măcar cum mă cheamă...

Oroarea îi înhăță stomacul ca o mână uriașă, strângându-i-l ca într-o menghină. Își înfruntă un val de greață, în timp ce cu o mână o apuca pe Rachel de încheietură, iar cu cealaltă, de braț. În amândouă simțea durerea. Își vedea vânătăile înnegrite de pe toată lungimea brațului drept.

— Ești viu, îi spuse ea, aplecându-se puțin mai aproape, și ți-ai regăsit cunoștința. Febra pare să fi scăzut considerabil. Prin cine știe ce miracol nu ți-ai rupt niciun os în cădere. Bridget spune că vei trăi, și am încredere în judecata ei. Ai doar puțină răbdare. Ți le vei reaminti pe toate. Până atunci, lasă-ți mintea să se odihnească, împreună cu trupul.

Dacă o trăgea puțin mai aproape, își spuse el, avea s-o poată săruta, la urma urmei. Ce gând prostesc, când nu avea niciun os în trup pe care să nu și-l simtă lovit amar! Probabil ar fi descoperit că, dacă o săruta, până și buzele îl dureau.

— Îți datorez viața, spuse el. Îți mulțumesc. Și cât de nepotrivite pot părea uneori cuvintele...

Rachel se desprinse ușurel din strânsoarea lui și îmbibă iar compresa cu apă.

— Ești una dintre ele? o întrebă el pe neașteptate, închizând ochii și înfruntându-și din nou greața. Ești o... Lucrezi aici?

Câteva clipe nu auzi decât picuratul apei. Ar fi vrut să-și poată retrage întrebarea.

— Mă aflu aici, nu? replică ea, din nou cu o voce cam tăioasă.

— Nu pari... Arăți altfel decât celelalte...

— Adică, ele arată ca niște curve și eu nu?

Își dădea seama, din tonul ei, că o jignise.

— Cred că da. Te rog să mă scuzi. Nu trebuia să te întreb. Nu mă privește.

Rachel răsă încet – deși cu un sunet deloc plăcut.

— Asta-i marea mea atracție, că arăt ca o lady, ca o inocentă, ca un înger, cum ai spus adineauri. E nevoie de toate genurile, pentru ca un bordel să aibă succes. Bărbații au gusturi extrem de diferite, când e vorba de femeile pentru ale căror favoruri sunt dispuși să plătească. Eu răspund gustului de rafinament și iluziei de inocență. Îmi joc foarte bine rolul, nu-i așa?

Foarte bine.

Alleyne deschise iar ochii, pentru a o vedea zâmbindu-i, în timp ce-și ștergea mâinile cu un prosop. Era un surâs potrivit cu tonul pe care vorbea – nu tocmai agreabil.

— Îmi prezint scuzele... din nou, spuse el. Se pare că n-am făcut altceva decât să te insult, de când mi-am recăpătat cunoștința. Sper că un asemenea comportament nemani-erat nu-mi stă în obicei. Mă ierți, te rog?

Își simțea capul ca un balon umflat cu aer fierbinte, care se dilata mai-mai să plesnească. Prin picior, durerea îi pulsa ca bătăile unei tobe uriașe – și mai erau și alte suferințe diverse care-i nu-i dădeau pace, doar că mai puțin stăruitor.

— Desigur, răspunse ea. Dar nu găsesc această meserie rușinoasă sau înjositoare, și nici târfele...celelalte nu sunt mai puțin umane sau onorabile decât alte femei pe care le cunosc. Ne vedem mai târziu. Până atunci îți va purta de grijă Geraldine. Ți-e foame?

— Nu prea.

O jignise, da, își spuse Alleyne, după plecarea ei. Și avea toate motivele să fie supărată pe el. Fără Rachel, acum probabil ar fi fost mort. Iar ea și prietenele sale îl primiseră în casa lor. Îi pusese la dispoziție camera ei. Îl îngrijeau zi și noapte. Ar fi putut ajunge mult mai rău dacă-l găsea vreo doamnă respectabilă. Într-adevăr, orice doamnă probabil ar fi fugit zbierând, pentru ca apoi să leșine, văzându-l gol, și l-ar fi lăsat pradă morții.

Chicoti încet, imaginându-și o asemenea scenă – dar, imediat, simți să-i revenea greața. Și panica.

Dacă, însă, memoria nu-mi mai revine niciodată?

4

Bucătăria era plină cu mirosuri delicioase, când Rachel coborî acolo, după ce se trezise din somn, ca să vadă dacă putea să ajute cu ceva. Phyllis amesteca într-o oală mare cu supă. Un bufet era acoperit cu pâini proaspăt coapte și plăcinte cu acrișe. Ibricele de ceai și cafea clocoteau, cu capacele săltând pe ele.

— Ai dormit bine? o întrebă Phyllis. Toată lumea e sus, în camera lui William. Fă ceaiul, dacă ești așa de bună, Rachel, și-l vom duce acolo. Celălalt om mai doarme, bietul de el?

Rachel nu trecuse pe la el, în timp ce cobora. Încă se mai simțea cam jenată de ceea ce-l făcuse să creadă – că locuia permanent acolo și lucra împreună cu Bridget, Phyllis și celelalte două. În același timp, era nemulțumită de propria ei stânjenală – și de întrebările lui. Acele femei o luaseră sub acoperișul lor, când ea nu avea unde să se ducă. Și pe el îl găzduiseră. Ce importanță avea că erau târfe? Mai erau și niște ființe cu suflet.

Sergentul Strickland devenise favoritul tuturor. Deși își pierduse atât un ochi, cât și slujba, refuzase de la bun început să-și plângă singur de milă. Fusese nevoie de eforturile

combinatelor ale tuturor, pentru a-l convinge că trebuia să rămână în pat cel puțin câteva zile, dacă voia ca rănilor lui să aibă o șansă de a se vindeca pe deplin. Rachel ținea în mod deosebit la el. Venise în ajutorul unui străin care era rănit și mai grav.

— Nu vei arăta atât de rău după ce îți se vindecă orbita și ai să îți acoperi cu o bandă, tocmai spunea Bridget, când Rachel intră în cămăruța din pod, cu ceaiul pe tavă, iar Phillys o urma, aducând o farfurie cu felii groase de pâine unse cu unt din belșug. Bridget spălase rana, iar acum înfășura un bandaj curat peste capul sergentului.

— Tocmai mi-a pierit pofta de mâncare, spuse Phillys.

— O s-arăți ca un pirat, Will, îl informă Geraldine, deși oricum nu cred că ai fost vreodată o mare frumusețe, așa-i?

— Ce-i drept, n-am prea fost, fătuco, încuviință el, râzând cu poftă. Da' cel puțin aveam doi ochi cu care să-mi fac meseria ostășească. Că asta am făcut, încă de când eram țânc. La altceva nu mă pricep. Da' oi găsi eu ceva să-mi aducă pâinea de zi cu zi, îndrăznesc a spune. O să supraviețuiesc.

— Sigur că da, îi dădu ea dreptate, aplecându-se înainte să-l bată pe dosul mâinii uriașe. Dar mai trebuie să stai în pat încă o zi, două. E un ordin! Cu mâinile-astea două am să te pun la loc acolo, dacă-ncerci să faci vreo mișcare.

— Nu prea te-aș crede în stare, fătuco, replică el, deși cutez a spune că o să-ți dai toată silința. Mă simt prost, să zac aici când tot ce-am pățit e că am rămas fără un ochi. Da' când m-am sculat acu' ceva vreme, să-l văd și pe celălalt flăcău pe care l-am adus aici, am simțit că mă clătinam ca frunza-n vânt, pe scară, și a trebuit să fac calea-ntoarsă. Și numai din cauză că toată ziua zac la pat.

— A, pâine proaspătă! constată Flossie. Nu-i bucătăreasă mai bună-n lume decât Phyll a noastră. Își irosește talentele cu curvăsăria!

— Tava aia grea eu ar trebui s-o duc, duduia, îi spuse sergentul lui Rachel. Doar că probabil aș da peste masă și-aș

Împroșca pe toată lumea cu ceai fierbinte. Da' mâine o să-mi fie mai bine, cutez a spune. Ați avea întâmplător nevoie de serviciile unui flăcău voinic care arăta fioros și-nainte de-a trebui să poarte-o bandă neagră peste ochiul scos, iar acum până și dracu' ar lua-o la fugă din calea lui? Să stea de pază la ușă când voi sunteți ocupate cu treburile, poate, și să-l azvârle-afară pe orice nesimțit care nu știe să se poarte?

— Ți-ar conveni să fii avansat, din sergent de armată la portar de bordel, William? Întrebă Bridget, mușcând dintr-o felie de pâine cu unt.

— Nu m-ar deranja, până-mi adun iar picioarele sub mine, ca să zic așa, conia, răspunse sergentul. În schimb, n-aș aștepta mai mult decât merindele și patul de-aici.

— Totuși, Will, replică Geraldine, problema e că nici noi n-avem de gând să stăm aici mai mult decât suntem nevoite. Acum, că armatele au plecat, ca și cei mai mulți dintre oamenii care veniseră să le țină companie, afacerile nu mai prea merg. Trebuie să ne ducem acasă, și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Avem de prins un hoț, ca să-l facem bucăți-bucățele, și suntem hotărâte să ne ținem după el până-l găsim.

— Ne-a luat toți banii pe care-i economisiserăm, în patru ani de muncă grea, explică și Bridget. Și ni-i vrem înapoi.

— Totuși, reluă Geraldine, și mai important e că-l vrem pe el, pe broscoiul ăla râios, care mințea cu zâmbetul pe buze.

— A fugit careva cu banii voștri? se încruntă feroce sergentul, în timp ce lua de la Phillys o farfuie cu două felii mari de pâine cu unt. Și vă veți lua după el? Păi vin și eu cu voi. O privire să-mi arunce și orice zâmbet i-o pieri de pe mutră, țineți minte ce vă zic. Și-o să-i dau eu mai mult decât o privire, ca să aibă de ce mă ține minte. Unde s-a dus?

— Aici e-aici, oftă Bridget. Suntem aproape sigure că s-a dus în Anglia, William, dar mai mult de atât nu știm. Iar Anglia e destul de întinsă...

— Bridget și Flossie le-au scris tuturor surorilor noastre care

știu carte, completă Geraldine. L-o zări una din ele, și chiar dacă nu, într-un fel sau altul tot o să-l găsim noi – fie și de-ar fi să treacă un an. Sau mai mult. De-un plan avem nevoie.

— Ba de bani avem nevoie, Gerry, replică sec Flossie, în timp ce Rachel împărțea ceștile cu ceai. Dacă vrem să umblăm de colo-colo prin Anglia, o s-avem nevoie de cât mai mulți. Și dacă ne mai lungim mult la vorbă, n-o să putem și lucra, în același timp.

— S-ar putea să alergăm după el, să nu-l găsim și să nu ne mai luăm în veci banii-napoi, spuse Phillys. Și-ntre timp, vom cheltui mult mai mulți bani, fără să câștigăm aproape nimic. Poate-ar fi mai cuminte să ne lăsăm păgubașe, să ne-ntoarcem acasă și să-ncepem iar să facem economii.

— Dar mai e vorba și de principii, Phyll, sublinie Geraldine. Eu, una, n-am de gând să-l las să scape. Își închipuie că poate, doar fiindcă noi suntem târfe. Cu nimeni nu s-a mai purtat atât de disprețuitor, când a fost vorba să fure. A mai luat bani și de la Lady Flatley, și de la alte doamne, după câte zice Rache, dar ălora le-a spus că erau pentru acțiuni de caritate. Poate nici nu-și vor da seama vreodată că banii lor au ajuns în buzunarele lui și acolo au rămas. Nouă, însă, nici măcar atâtă lucru nu ne-a spus. I-a luat pur și simplu pe toți, plus mulțumirile noastre. Asta-i ceea ce face să mi se urce sângele la cap. Și-a bătut joc de noi.

— Da, fu Phillys de acord. Trebuie să-i dăm o lecție, chiar și de-ar fi s-ajungem cerșetoare.

— Avem nevoie de bani, repetă Flossie, bătând cu unghiile în marginea farfuriei, și de cât mai mulți. Totuși, cum să facem rost de ei – în afară de felul pe care-l știm, desigur...?

— Aș dori, spuse Rachel cu aprindere, să fi avut acces la o parte din averea mea.

Bătăile din degete se opriră și toate privirile se întoarseră spre ea cu interes.

— Ai avere, Rache? o întrebă Geraldine.

— E nepoata după mamă a Baronului Weston, le reaminti Bridget.

— Mama mi-a lăsat bijuteriile ei, spuse Rachel. Dar mai sunt trei ani până să împlinesc douăzeci și cinci de ani, când vor intra în posesia mea. Îmi pare rău că am adus vorba despre ele, de vreme ce acum nu ne pot fi de niciun folos. În următorii trei ani, voi rămâne cea mai săracă dintre noi.

— Unde sunt ținute? se interesă Flossie. Se găsesc într-un loc de unde poți să le iei? N-ar fi un furt, așa-i? Doar sunt ale tale.

— Să ne cățărăm peste ziduri, într-o noapte fără lună, cu mantale negre, măști și pumnale ascunse? remarcă Geraldine. Îmi place ideea! Mai zi, Rache.

Rachel, însă, clătină din cap, râzând:

— Habar n-am. Unchiul meu e însărcinat cu păstrarea lor, dar n-am nici cea mai vagă idee unde le ține.

Exista, desigur, o cale de a-și dobândi bijuteriile, dar asta la împlinirea vârstei de douăzeci și cinci de ani, ceea ce nu ajută cu nimic în situația de-acum.

— Și omul de jos? întrebă sergentul Strickland. Am avut dreptate în legătură cu el, nu? E nobil?

— Este, într-adevăr, un gentleman, îi spuse Rachel.

— Cine-i, duduică?

— Nu-și mai amintește.

Strickland chicoti.

— I-a zburat memoria din cap, este? Biet diavol... Da' dacă-i nobil se vor găsi destui care să-l caute, țineți minte ce spun. S-ar putea chiar să aibă rude aici, la Bruxelles, dacă n-or fi fugit cu toatele înainte să-nceapă lupta, cum au făcut mai toți. Vor fi foarte dispuși să-ți plătească o recompensă apreciabilă, pentru că l-ai salvat și ai avut grijă de el, cutez a spune.

— Și dacă nu-și va mai aminti niciodată cine e? întrebă Philly.

— Am putea da un anunț cu descrierea lui, în toate ziarurile belgiene și londoneze, propuse Bridget. Dar pentru asta ar

fi nevoie de timp și bani și chiar și așa s-ar putea ca ai lui să nu apară.

— Ce-am putea face, interveni Geraldine, e să nu spunem unde e, când dăm anunțul, și să-l ținem ascuns, pentru răscumpărare. Nu va fi greu să-l ascundem, în fond, nu? N-ar nicio hăinuță, pe lângă cămașa de noapte pe care i-a găsit-o Bridget. Nu poate fugi decât dacă vrea să fie văzut zburdând gol pe străzi. Oricum, multă vreme n-o să se poată duce nicăieri, cu rana aia de la picior. Și-apoi, unde să se ducă? Nici măcar nu știe cum îl cheamă.

— Aș putea să am eu grijă să nu fugă nicăieri, se oferi sergentul.

— Cât am putea să cerem? Întrebă Bridget. O sută de guinee?

— Trei, propuse Phillys.

— Cinci, supralicită Geraldine, retezând aerul cu o mână, destul de tare ca să-și verse puțin ceai din ceașcă în farfurioară.

— N-aș lua un penny sub o mie, spuse Flossie. Plus cheltuielile.

La asta, toți izbucniră în râs, inclusiv Rachel. Știa, desigur, că niciunul dintre ei nu vorbea serios despre planul cu răpirea. Oricât păreau de dure, acele femei erau bune la suflet. O dovedea neputința lor de a-i fi jefuit pe morții de pe câmpul de luptă.

— Până atunci, spuse Phillys, va trebui să scoatem de pe ei cămașa aia de noapte, ca să nu scape prea ușor.

— Și să-l legăm de stâlpii baldachinului, adăugă Phillys. De toți patru.

— Of, mai potoliți-vă, că am palpații! le temperă Geraldine, făcându-și vânt cu o mână. Nici măcar cearșafurile nu putem să i le lăsăm, așa-i? Ar putea să-și facă o funie din ele și să fugă pe fereastră, după care se va înfășura în ele ca într-o togă romană. Mă ofer să fac de gardă schimb dublu, în fiecare zi, și noaptea!

— M-am hotărât, rămân aici, spuse sergentul. Veți avea nevoie de mușchii mei voinici ca să cărați în casă toți desagiile cu banii de răscumpărare.

— Ne vom îmbogăți, William! declară Flossie, dând din cap de-i tresăltau toate buclele.

Toți se cocoșară din nou de răs.

— Serios, acum, reluă Rachel, după ce se mai potoliră, pierderea de memorie poate fi o problemă serioasă, mai ales de vreme ce va trece un timp până să poată umbla din nou pe picioare. Nu va avea unde să se ducă. Dar știu că toate ardeți de nerăbdare să vă întoarceți în Anglia, la fel ca mine.

— Când vom fi gata de plecare, o să-l aruncăm în stradă, Rache, spuse Geraldine.

Nu vorbea serios, desigur. Toate știau că niciuna dintre ele n-ar fi avut inimă să-l părăsească pur și simplu.

Numai de-ar fi putut dobândi accesul la averea ei, își spuse Rachel, atunci ar fi putut face mult mai mult decât să finanțeze căutarea lui Nigel Crawley, idee despre care nici măcar nu era prea sigură că ar fi fost atât de practică. Le-ar fi putut da prietenelor ei toți banii pe care-i pierduseră, ca să-și refacă visul. Le-ar fi dat posibilitatea de a se retrage din activitate și a duce viețile respectabile pe care și le doreau. Și-ar fi putut mântui conștiința, pentru că ea însăși le cauzase pierderea. Și, desigur, ar fi putut obține și pentru ea însăși o independență binevenită.

Dar, la urma urmei, n-avea niciun rost să viseze, își spuse ea, cu un oftat.

— Mă duc până jos să văd de pacient, spuse ea, ridicându-se în picioare și punându-și ceașca și farfuria pe tavă. S-o fi trezit, și poate are nevoie de ceva.

Când se trezi din nou, spre seară, Alleyne era singur. Se simțea mult mai bine, deși nu îndrăznea să-și miște nici capul, nici piciorul stâng. Probabil febra îi trecuse. Voia să fie vesel și nonșalant, și începu să repete ceea ce avea să

spună când una dintre femei va intra în camera lui.

„A, bună ziua“, avea să spună. „Permiteți-mi să mă prezint, dacă se poate. Eu sunt...“ Dar, deși mintea-i rămânea lucidă, și zâmbea spre odaia goală, descriind încet un cerc cu mâna, numele cel greu de regăsit continua să-i scape.

Ce ridicol, să-și uite propriul nume! La ce bun să supraviețuești ca prin urechile acului, dacă-i era dat să-și trăiască restul vieții ca un anonim, ca un nimeni? Deși era o prostie să înceapă deja a gândi astfel, își spuse el, în timp ce atingea bandajul care încă-i mai înconjură capul, încercând să dea de cucui și să simtă cât de mare mai era.

Ușa camerei se deschise și intră îngerul auriu – se numea Rachel, deși el nu-i putea spune astfel.

— Aha, ești treaz, spuse ea. Mai devreme, când m-am uitat, dormeai.

Alleyne îi zâmbi și el, și descoperi că acea expresie nu-i mai cauza dureri. Se grăbi să răspundă, înainte de a avea timp să gândească și să-și piardă curajul:

— Adineauri m-am trezit. Bună ziua! Dă-mi voie să mă prezint, dacă se poate. Eu sunt...

Dar, desigur, nu mai putu continua, privind-o doar prostește, cu gura căscată, ca un pește scos din apă și ținut în aer, de coadă. Pumnul mâinii drepte, rezemată peste pătură, i se încleștă strâns.

— Încântată de cunoștință, domnule Smith, replică Rachel, râzând ușor, în timp ce se apropia cu mâna dreaptă întinsă. Domnul Jonathan Smith, ați spus?

— Poate... răspunse el, străduindu-se să chicotească la rândul lui. Și este Lord Smith. Sau Jonathan Smith, Conte de Undeva, ori Jonathan Smith, Duce de Altundeva.

— Atunci, s-ar cuveni să vă spun Excelența Voastră, nu-i așa? întrebă ea, cu o licărire în ochi, pe când Alleyne îi lua mâna într-a lui, simțind cât de suplă și netedă era, în același timp în care devenea conștient și de mirosul ei curat și gingaș.

Îi plăcea că-i încuraja să facă haz de el însuși. Și de ce nu? Ce altă variantă ar mai fi fost, la urma urmei? Îi strânse și mai tare mâna într-a lui și o ridică la buze. Ochii ei se abătură o clipă în altă parte, iar dinții i se înfipseră în buza de jos. A, da, juca foarte bine rolul inocentei. Și nicio femeie nu avea dreptul să fie atât de frumoasă.

— Poate ar fi mai bine să n-o faci, îi spuse el. Ar fi umilitor, să descopăr mai târziu că de fapt nici nu sunt duce, ci doar un simplu domn. Și nici nu cred că mă numesc Jonathan sau Smith.

— Atunci să-ți spun doar „domnule“ și atât? Întrebă Rachel, zâmbind din nou, în timp ce-și trăgea mâna înapoi și se apleca peste el ca să-i desfășoare bandajul din jurul capului; fără să-l atingă, examinează vătămările pe care și le cauzase singur. Tăietura nu mai sângerează deloc, domnule. Cred c-o putem lăsa nebandajată. Dacă-ți convine așa, desigur, domnule.

Și, cu o lucire amuzată în ochi, se ridică la loc.

Era o senzație plăcută să simtă aerul pe pielea capului. Ridică o mână, ca să-și treacă degetele prin păr, și-și dădu seama cu amărăciune că-i era încâlcit și avea mare nevoie să fie spălat.

— Totuși, trebuie să fiu domnul Cineva, nu? Altfel, aș părea cam excentric. Ce mamă și-ar boteza fiul „Domnul“? Dar zău că nu pot fi un om atât de sus-pus ca un duce sau un conte. Dacă eram, n-aș fi luptat în bătălia asta. Probabil sunt un fiu mai tânăr.

— Dar și Ducele de Wellington a luptat.

În ziua aceea, ochii ei arătau mai degrabă verzi decât căprui, poate pentru că-i reflectau culoarea rochiei. Se uita drept în ochii lui, cu o sclipire de umor, deși lui Alleyne i se părea că vedea acolo și căldura compasiunii. Aproximativ ea făcea să i se cam taie respirația — ceea ce era absurd, își spuse el, întrebându-se dacă întotdeauna se pierdea așa cu firea în fața unei necunoscute frumoase. Și mai era și o mare

prostie. Încă mai avea senzația că trupu-i fusese abandonat în urma unei turme de elefanți dezlănțuiți.

— A, da, desigur, spuse, pocnind din degete. Poate că el sunt. Misterul s-a rezolvat. Cu siguranță, am nasul potrivit pentru asta.

— Atâta doar, replică ea, iar Alleyne îi observă pentru prima oară perfecțiunea aproape desăvârșită a feței – cu o mică gropiță în stânga gurii, că dispariția lui ar fi fost neîndoielnic anunțată până acum. Așadar, îți amintești bătălia de la Waterloo? Așa i se spune, din câte-am înțeles.

Rachel strânsese bandajul, punându-l lângă vasul cu apă. Se așază, ușor aplecată înainte, astfel că Alleyne încă-i mai putea simți apropierea. Se gândi că, poate, era într-adevăr expertă în meseria ei și încerca intenționat să-l înrobească. Dacă așa era, reușea de minune.

— Mi-o amintesc...

Se încruntă, căutând să se concentreze asupra vreunei amintiri – a oricărei amintiri. Degeaba, însă...

— Cel puțin, știu că acea bătălie a avut loc. Îmi amintesc tunurile. Bubuiau asurzitor. Ba nu – de fapt, era și mai rău decât atât...

— Da, știu, răspunse ea. Și noi le-am auzit, de-aici. De unde știi că ai un nas ca al Ducelui de Wellington?

O privi uimit.

— Așa îl am?

Rachel dădu din cap.

— Geraldine îl numește nas aristocratic.

Apoi se ridică în picioare și se duse la un scrin. Alleyne o urmărea cu privirea. Silueta ei, atât de feminină, avea niște curbe ademenitoare mult mai frumoase decât ale multor fete peste măsură de zvelte care erau considerate arătoase de-a binelea – deși, la prima vedere, nici ea nu părea să fie mult mai mult decât o fată. Deschise unul dintre sertare, apoi se întoarse din nou spre el, cu o oglinjoară în mână. Alleyne o privi temător, lingându-și nervos buzele.

— Nu e nevoie să te uiți, îi spuse ea, întinzându-i totuși oglinda.

— Ba da.

Întinse o mână, luând-o cu un gest cam nesigur. Dacă nu-și recunoștea propriul chip? Într-un fel, ar fi fost și mai înspăimântător decât faptul că-și uitase numele. Dar știuse că avea un nas destul de mare, iar ea îi confirmase că așa era. Ridică oglinda și se uită. Chipul îi arăta palid și păstos. Cu siguranță, acum era mai lung și mai îngust decât cel pe care se obișnuise să-l vadă. Proporțional, nasul părea mai proeminent. Părul, negru la culoare, îi stătea în neorânduială, unsuros. Țepii negri de pe obraji și bărbie aproape că s-ar fi putut numi barbă. Avea ochii ușor injectați, cu cearcăne vinete dedesubt. Nu arăta deloc bine, dar cunoștea acel chip. Era al lui. Îi venea să plângă de ușurare. Dar, oricât se privea pe sine însuși în ochi, căutând răspunsuri în adâncurile lor, nu vedea nimic altceva decât bariera impenetrabilă a anonimatului.

Era ca și cum s-ar fi uitat la el însuși, dar și la un om complet străin, în același timp.

— Mă mir că n-o iei la fugă din cameră, urlând, comentă el, în timp ce Rachel se așeza la loc — observă că stătea ca o lady, fără să atingă complet cu spinarea spătarul scaunului. Arăt ca un tâlhar ucigaș — din categoria celor nespălați.

— Totuși, ai avea nevoie de un pistol într-o mână și un cuțit în cealaltă, ca să arăți convingător, spuse ea, cu capul înclinat într-o parte, privindu-l iar cu același zâmbet în ochi. Slavă Domnului că n-avem pistoale în casă, iar Phillys păzește cuțitele de la bucătărie cu prețul vieții. E chipul pe care te așteptai să-l vezi?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse Alleyne, înapoiindu-și oglinda, deși cred că de obicei nu arăt chiar atât de puțin onorabil. Oricum, e un chip fără nume, așa că așa face mai bine să iau ce se găsește. Jonathan Smith, în slujba dumneavoastră, domnișoară. Sau, mai bine zis, domnul Jonathan Smith.

— Domnul Smith, râse ea ușor. Iar eu sunt Rachel York.

— Domnișoară York, înclină Alleyne capul în direcția ei, și nu-maidecât își dori să nu și-l fi mișcat. Încântat de cunoștință.

Se uitară un timp unul la altul, după care Rachel se ridică din nou și, spre surprinderea lui, se așeză pe marginea patului, întinzând o mână ca să-i atingă rana. Era foarte conștient de pielea mătăsoasă și palidă a gâtului ei, deasupra decolteului larg, pătrat, al rochiei, care lăsa să i se observe capătul șanțului dintre sâni, restul fiind ascuns vederii, sub corsajul de dantelă. La fel de conștient era și de parfumul slab de săpun, și de părul ei ca un halou auriu, luminat din spate de soarele sfârșitului de după-amiază, prin fereastră. Rămăsese cu respirația tăiată – până-și dădu seama că nu și-o putea ține la nesfârșit.

Nu era doar de o frumusețe impersonală. Îl ducea cu gândul la cearșafuri răvășite, membre învălmășite și trupuri asudate. Numai el putea avea norocul de a nimeri într-un bordel, fără un singur gologan în buzunar.

— Tăietura se vindecă frumos, deși chirurgul nu ți-a cusut-o, remarcă Rachel, atingând-o cu degetele ei răcoroase, fără a-i cauza nicio durere fără rost. Cucuiul scade și el, deși mai are încă...

Îi simțea atingerea degetelor, ușoară ca a unei pene. Apoi, Rachel nu-i mai privi rănile, ci se uită drept în ochii lui, de la doar câțiva centimetri distanță. Râsul îi pierise din ei și nu se mai vedea decât o simpatie caldă.

— Ai răbdare să te însănătoșești, îi spuse. Apoi, îți vei aminti totul, îți promit.

Era o făgăduială absurdă, din moment ce se referea la un lucru asupra căruia ea nu avea nicio putere - dar îl mângâia, totuși. Privindu-l, Rachel își umezi buza de sus, de la un colț la altul, cu limba. Apoi, se îmbujoră și se ridică în picioare.

O clipă, Alleyne se întrebă dacă nu cumva îi revenise febra.

Nu-l mai preocupa gândul dacă ea își impusese să-l

seducă intenționat. Ce-i drept, modul ei de a flirta era mult mai subtil decât cel folosit de kolegele sale, care acționau incomparabil mai vizibil și explicit în relațiile cu el – deși tot flirt era. Iar el abia putea să se miște fără a avea dureri îngrozitoare, din cauza rănilor. Oricum, mort nu era. Putea reacționa sexual, chiar dacă-i era cu neputință să-și dea curs dorințelor. Numai o proastă nu și-ar fi dat seama de asta.

— Te las să te odihnești, îi spuse, fără să-l privească. Voi reveni mai târziu, dacă nu sunt prea multe treburi de făcut. Cineva o să-ți aducă cina. Cred că ți-e foarte foame.

După plecarea ei, Alleyne închise ochii. Somnul, însă, nu putea să-i vină la comandă. Se simțea murdar și stânjenit, neliniștit și flămând și...

Dracu' să-l ia, se simțea pe jumătate excitat.

Trebuia să se spele și să se bărbierească. Deodată, însă, își dădu seama că nu avea nici măcar un brici sau un pieptene. Cumva, absența acestor două articole mărunte îi dezvălui zdrobitor uriașa dilemă în care se afla. Și n-avea nici bani ca să și le cumpere. Niciun sfanț nu avea.

Ce naiba avea să facă, dacă nu-i revenea memoria? Să hoinărească gol pe străzile din Bruxelles, până-l recunoștea cineva? Să găsească vreun comandament militar, cu speranța că-l știa vreun ofițer de-acolo? Sau că fusese dat dispărut în misiune? Ridicol – trebuia să fie cel puțin zeci de dispăruți despre care nu se știa nimic. Atunci, să găsească o ambasadă și să ceară să fie căutată o familie bună căreia-i dispăruse un fiu sau un frate – probabil, unul mai tânăr...? Exista o ambasadă la Bruxelles? Parcă-și amintea că la Haga era una, dar când stătu să se gândească, nu găsi nimic concret.

Care fusese regimentul lui? Și gradul? Era cavalerist sau infanterist? Sau, poate, la artilerie...? Încercă să se imagineze pe sine călărind într-o șarjă de cavalerie, cu oamenii lui, sau conducând un atac al infanteriei. Degeaba, însă – fanteziile lui nu declanșau niciun fel de amintiri reale.

Rachel York avea să se întoarcă, așa-i spusese. „Dacă nu sunt prea multe treburi de făcut.” Se strâmbă. Unde-și făcea meseria, se întrebă, acum când el îi ocupa camera?

Nu era treaba lui. Nici asta, și nici ea. Atâta doar că-i era dator până peste cap și n-avea nici cea mai vagă idee cum să se achite. Și, pe lângă faptul că era de-o frumusețe răpitoare, el se mai și comporta ca un școlar amețit, îndrăgostit pentru prima dată în viața lui.

Începând de a doua zi, își spuse el cu severitate, trebuia să facă un efort concertat pentru a se pune pe picioare – la figurat, dacă nu și la propriu – pentru a porni pe calea vindecării. Deja se săturase de atâta neputință.

Iar a doua zi avea să-și amintească totul. Sigur că da.

5

În ziua aceea, Rachel nu s-a mai întors în cameră. Își dăduse seama din nou de puterea stânjenitoare pe care o avea asupra bărbaților.

Știa că era considerată frumoasă, deși s-ar fi mulțumit și doar să arate bine, acceptabil. Totuși, oglinda îi spunea că trebuia să fie adevărat. Mai mult decât atât, bărbații se uitau la ea cu o admirație voalată – și uneori, chiar fâțișă – de ani de zile. Niciodată nu alesese să-și folosească puterea, ba chiar dimpotrivă, de fapt. Deși primise o educație ciudată, cu un tată care trăia mereu la un pas de sărăcie și alte pericole, trecând ocazional prin perioade de belșug amețitor, când avea noroc la cărți, ea fusese crescută ca o lady, iar doamnele și domnișoarele nu se fălesc cu frumusețea lor. Și-n plus, genul de gentlemen pe care-i cunoscuse înainte de moartea tatălui ei, bărbații cu care avusese de-a face, nu erau în niciun caz soiul cu care și-ar fi dorit să lege relații mai strânse. Iar de-atunci, de când primise postul de domnișoară

de companie a lui Lady Flatley, avusese mare grijă să atragă cât mai puțin posibil atenția asupra felului cum arăta. Un lucru despre care crezuse că-i plăcea la Nigel Crawley era acela că niciodată nu se prea referise la frumusețea ei. Părusese s-o admire mai mult ca persoană.

Nu intenționase să stârnească admirația rănitului. Voise doar să-și manifeste preocuparea și compasiunea. Totuși, îi simțise reacția fizică în fața ei și tensiunea care se acumula între ei doi în timp ce se apleca asupra lui.

Ce prostie făcuse! Simplul gând de a sta singură cu un bărbat, într-un dormitor, ar fi trebuit s-o șocheze. Dar să se mai și așeze pe marginea patului, să se aplece peste el, să-i atingă capul și apoi să-l privească în ochi...

Ei bine, numai înțelept nu procedase.

Și, desigur, dacă era absolut sinceră cu sine însăși, trebuia să recunoască: nu era singurul care reacționase astfel. Și ea se simțise foarte descumpănită. O fi fost el rănit și neputincios, dar tot tânăr și atrăgător era. Și pur și simplu emana masculinitate – un gând care-i făcea obraji să se înfierbânte.

Nu se mai duse la el în cameră până în dimineața următoare, când i se păru că era mai puțin riscant să intre – odaia era plină de oameni.

Domnișoarele își luaseră o noapte liberă, așa cum afirmă că făceau o dată pe săptămână, așa că se treziseră devreme, pline de energie. Phillys îi adusese domnului Smith micul dejun și rămăsese la taclale cu el. Bridget și Flossie o urmaseră douăzeci de minute mai târziu, aducând o cămașă de noapte curată, bandaje noi, apă fierbinte, cârpe de spălat și prosoape. Geraldine îi dusese micul dejun sergentului Strickland, în pod. Cu același prilej, intenționa să-l întrebe dacă voia să-i împrumute articolele sale de bărbierit domnului Smith – se hotărâseră toate să-l numească astfel pe bărbatul cel misterios.

La vremea când Rachel termină de spălat vasele și de

făcut ordine în bucătărie, toate erau în camera lui, inclusiv sergentul. Se opri pe culoar, lângă ușă, privind și ascultând.

— Trebuie să spun, tocmai zicea domnul Smith, că mă simt mai ușor cu cinci livre – ba nu, cu șase. Numai unsoarea din părul meu trebuie să fi cântărit o livră întreagă.

— Ți-am zis eu c-o să fiu grijulie ca maică-ta, iubitul! îi spuse cu îndrăzneală Bridget, în timp ce împătorea prosopul.

— Cred, Bridget, că tuturor le spui asta, nu?

— Numai celor foarte tineri. Ție nu ți-aș spune-o, în împrejurări normale.

— De fapt, continuă el, iar Rachel putu să vadă că zâmbea și se distra copios, azi-noapte mi-a revenit memoria și mi-am amintit că sunt călugăr. Sărăcia, castitatea și supunerea sunt principiile mele călăuzitoare.

— Cu trupul ăsta? întrebă Geraldine, cu vocea ei de regină a tragediei, proptindu-și mâinile în șoduri. Ce pierdere ucigătoare!

— Pe mine partea cu supunerea nu mă deranjează, afirmă Phillys.

— Un călugăr irezistibil și fără un ban la el, într-un bordel, adăugă Flossie. De-ajuns cât să facă o biată fată să plângă.

— Va fi și mai irezistibil, fără barba asta țepoasă, promise Geraldine. M-am dus după articolele de bărbierit ale lui William, dar a insistat să le aducă el.

— Un rival? întrebă domnul Smith, trântindu-și o mână peste piept. Mi s-a frânt inima!

Toți se distrau copios, Rachel putea să vadă bine. Și toate flirtau. Și-ar fi dorit să poată fi și ea la fel de blazată. Prietenele ei erau îmbrăcate ca pentru dimineață, fără haine bătătoare la ochi, coafuri complicate sau cosmetice. Erau femei drăguțe și, astfel, arătau mult mai tinere.

— El e sergentul William Strickland, îl prezentă Geraldine. A fost rănit în luptă.

— Mi-am pierdut un ochi, domnule, preciză sergentul. Încă nu m-am obișnuit să văd numai cu unul, dar mă voi deprinde, cu timpul.

— Aha, răspuse domnul Smith, întinzându-i mâna dreaptă, deci dumneata ești sergentul care a ajutat-o pe domnișoara York să-mi salveze viața, da? Îți sunt profund îndatorat.

Sergentul își potrivi mâna vizibil jenat și i-o strânse doar o clipă, în același timp făcând și o plecăciune stângace, cam bâțâită.

— Am cerut să ne împrumuți doar briciul, nu și pe tine, William, îi spuse Flossie. Ar trebui să stai în pat.

— Nu mă bate la cap, fătucă, replică el. Doar nu pot să zac la pat în fiecare clipă a vieții mele de muritor. M-aș întoarce la oamenii mei, dar armata nu mă mai vrea, din cauza ochiului lipsă.

— Da, mă rog, oamenii tăi ar mășălui spre vest, în timp ce tu ai lua-o spre est, fiindcă ei ar fi pe partea unde nu-i vezi. Și-atunci, nu le-ai mai fi de niciun folos, așa-i? Și-atunci, în loc să-l razi pe domnul Smith, i-ai reteza beregata, nu? Ar fi o mare pagubă, să pierdem un bărbat atât de fermecător, trebuie s-o spun. M-aș putea gândi la lucruri mult mai bune de făcut cu el, încheie Flossie, petrecându-l pe domnul Smith cu o privire deliberat lascivă.

— Cred, spuse acesta, c-am să mă bărbieresc singur, dacă are cineva amabilitatea de a mă ajuta să stau ridicat în pat.

— Orice are legătură cu paturile e specialitatea mea, se repezi Geraldine. Dă-te la o parte, Will!

— În viața mea obișnuită, sunt duce, desigur, spuse domnul Smith, cu o ușoară strâmbătură, în timp ce Geraldine îl sălta în sus, potrivit-i pernele la spate. Probabil n-am mai făcut așa ceva niciodată-n viața mea, iar acum o să-mi tai beregata la fel de sigur cum ar fi făcut-o sergentul Strickland.

— Domnul să ne aibă în pază, spuse Phillys, croindu-și drum cu coatele pe lângă Geraldine, nu mai vorbi despre sânge,

dacă dumitale ți-e totuna, domnule Smith. Am s-o fac eu. Am ras o mie de bărbați la viața mea, plus-minus vreo sută, pe ici, pe colo.

— Și au scăpat cu viață toți? întrebă el, zâmbindu-i.

— Plus sau minus cam o sută, ici și colo, repetă Phillys. Dar toți au fost de acord că era un mod minunat de a se duce pe lumea cealaltă. Uită-te la bărbia lui, Gerry. Ai mai văzut un contur mai ferm și mai măiastru? Domnul să ne aibă în pază, da-i o frumusețe!

În acel moment, ochii veseli ai domnului Smith o descoperiră pe Rachel, dincolo de ușă. Nu le pieri veselia, dar apăru și o expresie uimită, doar un moment, iar Rachel își dădu seama că o privea altfel decât pe prietenele ei. Dintr-odată, i se tăie respirația și se simți îngrozitor de stingherită. Domnul Smith era palid, iar ea știa că toaleta și toată acea agitație din jurul lui îl oboseau și, cel mai probabil, îi dădeau dureri de cap, însă chiar și așa, cu cămașa de noapte curată, părul încă umed după spălat și zâmbetul strengăresc, arăta pustiitor de chipeș.

În ajun, îi făcuse o impresie greșită, își spusese ea, în timp ce Phillys îi săpunea țepii bărbii, desfăcând apoi briciul, cu o mișcare înflorită prin aer. Zău că n-ar fi trebuit să stea așezată pe patul lui cu atâta îndrăzneală!

Dar, cu vreo zece minute mai târziu, când toți ceilalți ieșiră din cameră, vorbind și râzând, încă în culmea bunei dispoziții, Rachel fu aceea care rămase ca să tragă draperiile peste fereastră, pentru a mai opri din lumina prea puternică a soarelui. Se apropie de pat și aranjă pătura, deși Bridget făcuse și ea același lucru, chiar înainte de plecare.

Domnul Smith o privea, cu un zâmbet reținut încă, pândindu-i ochii.

— Bună dimineața, o salută el.

— Bună dimineața, răspunse Rachel, simțindu-și limba cam îngreunată. Îmi dau seama că ești obosit. Și că te doare capul.

— Mă epuizează faptul că nu fac nimic.

Zâmbetul dispăruse, fiind înlocuit de o expresie mult mai întunecată.

— Azi-dimineață m-am trezit în panică, scotocindu-mă prin buzunarele pe care nu le am, după scrisoare.

— Ce scrisoare? se încruntă ea, aplecându-se ușor asupra lui.

— Habar n-am, ridică domnul Smith o mână, pentru a-și acoperi ochii cu dosul ei. O fi fost doar un vis fără sens, sau era un fragment de amintire care încerca să se desprindă din ceață?

— Scrisoarea era pentru tine sau scrisă de tine?

După câteva clipe de tăcere, domnul Smith oftă și-și coborî mâna.

— N-am nici cea mai vagă idee, repetă el, cu zâmbetul revenindu-i. Dar nu mi-am pierdut complet memoria, să știi. Ești domnișoara York – domnișoara Rachel York. Iar eu sunt Jonathan Smith – domnul... Vezi cât de perfect îmi merge memoria, când o întrebi numai despre întâmplări din ultimele câteva zile?

O lua în glumă, dar Smith își dădu brusc seama că pierderea memoriei avea asupra lui un efect mult mai rău decât celelalte vătămări, mai vizibile.

Nu avusese de gând să rămână în cameră, dar se așeză totuși, trăgând un scaun mai aproape de pat. Bănuia că, cel mai probabil, dincolo de dispoziția lui veselă din acea dimineață pândea spaima.

— Hai să descoperim ce știm despre tine, vrei? Îi propuse ea. Știm că ești englez. Mai știm și că ești un gentleman. Că ești ofițer. Știm că ai luptat în bătălia de la Waterloo.

Le numărăse pe degete, ajungând la degetul mare.

— Altceva...?

— Știm că sunt un călăreț stângaci, completă el. Am căzut de pe cal. Asta o fi însemnând că nu-s cavalerist? Poate că nici n-am mai călărit vreodată în viața mea. Poate că furasem calul.

— Dar fuseseși împușcat în coapsă, îi aminti Rachel. Glonțul de muschetă era încă în carne. Trebuie să fi avut mari dureri și să fi pierdut sânge. Și deja parcursese o anumită distanță, de pe câmpul de luptă. Nu înseamnă neapărat că n-ai fi un călăreț bun.

— Frumos din partea ta, zâmbi el vag. Dar, când am fost rănit, de ce dracu'... scuze... de ce oamenii mei nu m-au luat de pe câmp, să mă ducă la cel mai apropiat medic? De ce eram singur? De ce mergeam spre Bruxelles? Presupun că într-acolo mă îndreptam. Dezertasem, oare?

— Poate că ai rude aici și veneai la ele.

— Poate că am și o nevastă. Și șase copii.

Rachel nu se gândise la această posibilitate de când descoperise că era în viață. Dar, desigur, nu exista niciun motiv să se simtă dezamăgită de posibilitatea foarte reală ca „domnul Smith“ să fie însurat. Poate chiar să aibă o căsnicie fericită. Și copii.

Nu i-ar fi adus pe copii la Bruxelles, spuse ea. Ar fi stat cu ei în Anglia.

— Câți ani ai?

— Încerci să mă momești să-mi mai amintesc un detaliu, așa-i, domnișoară York? Cât arăt? De douăzeci de ani? De treizeci?

— Undeva între, așa crede.

— Atunci, pentru convenție, să zicem că am douăzeci și cinci. Ar trebui să fi fost un bărbat foarte ocupat și la vârsta asta să am deja șase copii. Și zâmbi, arătând dintr-odată mult mai tânăr și plin de vitalitate, în pofida palorii de pe chip.

— Trei perechi de gemeni, sugeră Rachel.

— Sau două serii de tripleți, râse el. Dar, cu siguranță, dacă aveam o nevastă, pe ea n-aș fi putut s-o uit, așa-i? Sau copiii...? Pe de altă parte, poate că tocmai ei sunt motivul pentru care memoria mea s-a hotărât să plece în permisie.

— Mai știm, reluă ea, că ai simțul umorului. Toate astea te

tulbură foarte tare, nu-i așa? Și totuși, mai poți râde și glumi pe seama lor.

— Aha, acum începem să ajungem undeva! Am simțul umorului... O dovadă cheie. Acum, trebuie să deducem cine anume sunt. Sau, nu, poate că nu... În zilele noastre nu mai există bufoni de curte, așa-i? Atâta despre un indiciu ce părea așa de promițător...

Își acoperi ochii cu un braț, oftând.

Rachel îl privi cu compasiune. Nu avusese o viață prea plină de fericire, însă chiar și așa, ar fi fost detestabil să se trezească într-o zi că tot ce știa și cine era îi fusese șters din memorie. Ce i-ar mai fi rămas?

Domnul Smith păru să-i citească gândurile.

— Poate că sunt cel mai norocos dintre oameni, domnișoară York, spuse el. Adeseori suntem încurajați, nu-i așa, să privim latura luminoasă a oricărei situații, chiar și în cazul celor mai cumplite nenorociri? Pierzându-mi memoria, m-am pomenit dintr-odată despovărat de trecut și de toate neplăcerile lui. Pot fi oricine vreau să fiu. Mă pot plămădi din nou, construindu-mi viitorul fără nicio influență stânjenitoare din trecut. Ce crezi că ar trebui să devin? Sau, mai la obiect poate, cine ar trebui să devin? Ce fel de persoană să fie Jonathan Smith?

Rachel închise ochii, înghițind în sec. Domnul Smith vorbea lejer, ca și cum subiectul l-ar fi amuzat. Pe ea o îngrozea.

— Numai tu poți hotărî asta, îi răspunse, încet.

— Gol m-am născut în cealaltă viață, pe care nu mi-o pot aminti, și tot gol m-am născut și în viața asta nouă. Mă întreb dacă, prima oară când ne naștem, uităm tot ce s-a întâmplat înainte... William Wordsworth ar dori să credem astfel. Ai citit poeziile lui, domnișoară York? Oda nemuririi? „Nașterea noastră este doar somn și uitare”...?

— Uite că acum mai știm încă un lucru despre tine, constată ea. Citești poezie.

— Poate că și scriu. Poate că m-apuc să declam versuri proaste oriunde mă duc. Poate că această dispariție și renaștere e cea mai mare favoare pe care le-am făcut-o vreodată contemporanilor mei.

Rachel râse sonor, iar domnul Smith își coborî brațul și râse împreună cu ea.

— Da, desigur, continuă el, am căzut din cer prin gaura unui nor. Am ajuns la concluzia că asta-i singura explicație.

Râzând din nou, Rachel coborî privirea pentru a-și înlătura o scamă nevăzută de pe fustă. Poftim – iar era singură cu el, simțindu-i atracția irezistibilă a masculinității. Dar era un invalid. Iar ea era pe post de soră medicală.

— Și astfel, urmă domnul Smith, am avut atâta noroc încât să mă bucur de două nașteri într-o singură viață. Numai că de data asta nu am o mamă care să mă alăpteze și să mă crească. Sunt de capul meu.

— A, nu – nu vorbi așa, replică ea, aplecându-se înainte în scaun. Te vom ajuta și îngriji noi, domnule Smith. N-o să te abandonăm.

Privirile li se întâlneau și se susținură. Niciunul nu scoase o vorbă, un răstimp ce păru foarte lung, însă aerul dintre ei părea să trosnească de tensiune. Rachel se întrebă din nou dacă ea era cauza, și-și mută privirea.

— Îți mulțumesc, spuse el. Ești extraordinar de bună. Toate sunteți. Dar nu am de gând să vă stau pe cap mai mult decât e neapărată nevoie. Deja vă sunt peste măsură de îndatorat.

Conversația amenința să devină personală.

— Acum te las, spuse ea. Sunt sigură că trebuie să te odihnești.

— Mai stai, întinse domnul Smith mâna spre ea, dar și-o lăsă pe pătură înainte ca Rachel să se întrebe dacă se aștepta să i-o ia într-a ei sau nu. Dacă poți, adică, și dacă dorești. Prezența ta mă liniștește.

Chicoti încet.

— Cel puțin uneori.

Adormi aproape în aceeași clipă. Rachel ar fi putut profita de ocazie, ca să iasă din cameră, pe vârfuri. Totuși, rămase pe loc, cu privirea spre el, întrebându-se cine era, întrebându-se ce-avea să facă după ce se restabilea îndeajuns ca să iasă din casă.

Întrebându-se dacă era normal să simtă o asemenea... o asemenea atracție fizică față de un bărbat pe care-l salvase de la moarte.

În următoarea săptămână, rănilor lui Alleyne se vindecară îndeajuns ca să-și miște capul liber, cu condiția de a nu și-l întoarce brusc în nicio direcție. Și putea să stea așezat răstimpuri tot mai îndelungate, fără să amețească. Cele mai grave vânătăi se ștergeau, iar celelalte dureri și probleme treceau treptat. Piciorul i se însănătoșea mai încet, de vreme ce glonțul de muschetă părea să-i fi vătămat mușchii și tendoanele din coapsă. Desigur, încă nu se putea rezema pe acel picior, iar Geraldine îl amenințase că-l lega de pat dacă încerca măcar.

— Gol, adăugase ea, în timp ce ieșea din cameră, stârnindu-i un hohot de râs.

Era îngrozitor de neliniștit. Nu putea să zacă în pat o veșnicie, cu puterile slăbindu-i tot mai mult de la o oră la alta. Își îndoia piciorul și-și flexa glezna atâta cât putea, pe sub pătură. Adeseori, când era singur, stătea așezat pe marginea patului, mișcându-și piciorul în toate felurile care-i treceau prin minte, fără a-și lăsa greutatea pe el, ceea ce l-ar fi făcut să leșine de durere. De niște cârje avea nevoie, își dădu el seama. Dar cum să le ceară, când n-avea cu ce să le plătească?

Se simțea aproape ca un prizonier. Pe lângă un picior valid, nu mai avea nimic, nici măcar cămășile de noapte pe care le purta. Cum ar fi putut să facă rost de alte haine? Și, fără ele, cum să iasă din casă, sau măcar din camera

aceea? Ardea de nerăbdare să plece, să caute vreun indiciu despre identitatea lui, deși Phillyss îi spusese că, între timp, cei mai mulți dintre britanici plecaseră înapoi în țara lor.

Se întreba de ce ea și celelalte mai erau încă acolo, din moment ce părea logic să presupună că veniseră să câștige bani numai atâta vreme cât orașul Bruxelles era plin de militari și vizitatori englezi. Apoi, îi veni ideea că poate prezența lui era aceea care le ținea pe loc. Se strâmbă, ca străpuns de un junghi dureros.

Desigur, încă mai lucrau cât de cât. Aproape în fiecare noapte, auzea zarva petrecerilor de jos, apoi sunetele mai intime ale plăcerilor private, din apropiere. Și totul era peste poate de frustrant.

Cea pe care o vedea cel mai des era Rachel York. Venea să stea cu el de câteva ori pe zi, deși nu mai era nevoie să-l vegheze nimeni tot timpul lângă pat. De obicei, își aducea cu ea câte ceva de cusut și stătea cu capul aplecat peste lucrul de mână, în timp ce conversau sau stăteau tăcuți, relaxați, până când el începea să picotească. Uneori, îi citea din cartea pe care o văzuse pe măsuța ei de toaletă – un exemplar din „Joseph Andrews”, de Fielding. Era interesant să constate că știa să citească – o târfă cu școală.

Își dădea toată silința să nu folosească acest cuvânt când se gândea la ea. Era într-adevăr straniu – celelalte patru femei nu-i displăceau cu nimic din cauza meseriei lor, dar gândul că era și ea una dintre ele îl făcea să se simtă prost. Poate fiindcă niciunui gentleman nu-i plăcea să recunoască faptul că era amoretat de o curvă.

Aștepta cu nerăbdare fiecare vizită a lui Rachel. Îi plăcea să se uite la ea și să-i asculte vocea. Și tăcerile ei îi plăceau. Îi plăcea felul cum prezența ei îi accelera sângele în vene și-l făcea să se simtă mai plin de viață și energie. Nu că ar mai fi flirtat cu el la fel de fățiș ca în acea după-amiază când stătuse pe patul lui și-i atinsese cucuiul. Poate că o înțelesese greșit, la urma urmei. Poate că numai el simțise

tensiunea sexuală din acele momente, datorată frumuseții ei, apropierii și compasiunii cu care îl trata.

Sergentul William Strickland începuse să-l viziteze o dată sau de două ori pe zi, ca să vadă dacă putea face ceva pentru el.

— Uitați cum e, domnule, spuse el într-o zi, fără ocolișuri. M-am lecut destul de bine ca să plec de-aici. Nici de la-nceput nu mi-a fost așa de rău ca să rămân, deși duduile se purtau cu mine de parcă stăteam să-mi dau ultima suflare, ca să zic așa. Dar acuma, că tot sunt aici, parcă nu-mi mai pot aduna curaju' să plec. Unde să mă duc? Că numai la militarie mă pricep.

— Te înțeleg perfect, îl asigură Alleyne.

— M-am gândit să mă duc și eu cu duduile, când or pleca înapoi în Anglia, continuă Strickland, așa, ca un soi de paznic, domnule, de vreme ce-s niște domnișoare fără nimeni care să le apere, iar pe-acolo sunt destui care nu le-ar numi doamne. Da' nu-s sigur c-or avea nevoie de mine, nici c-or vrea să vin.

O dată pe zi, aducea cu el apa de bărbierit și briciul, și întotdeauna se oferea să-l radă el, deși Alleyne refuza mereu și se bărbiera singur. Într-o dimineață, în timp ce-l privea, sergentul întrebă, cu un oftat jalnic:

— Nu cred c-ați avea nevoie de-un valet, nu, domnule? Sunt mai mult decât destule femei care să vă servească, da' niciun bărbat. Un gentleman ar trebui să aibă și un servitor bărbat.

— Sergent Strickland, răspuse Alleyne, cu un chicotit amărât, dumneata măcar ai o trusă de bărbierit și, probabil, și alte câteva lucruri, pe lângă uniformă și cizme. S-ar putea să ai chiar și câteva monede care să-ți zornăie prin buzunare. Eu, în momentul ăsta, am numai pielea în care m-am născut, și altceva nimic – absolut nimic.

Sergentul oftă din nou.

— Ei, domnule, dacă vă răzgândiți, cutez a spune c-o să

mai stau aici câteva zile. Poate ajungem la vreo înțelegere.

Orbul călăuzit de orb, își spuse Alleyne, după ce Strickland se întoarse în camera lui din pod. Sau, poate, ologul călăuzit de chior ar fi fost o imagine mai potrivită.

Începuse să se teamă – cu o spaimă profundă, care-i covăsea măruntaiele, îi înmuia genunchii și-i năucea sufletul – că n-avea să-și mai regăsească memoria niciodată.

Dacă nu avea niciun trecut, mai putea exista? Conta cu ceva ca om, dacă era un nimeni? Ce valoare sau semnificație aveau toate faptele pe care le-o fi săvârșit în viața lui, dacă puteau fi șterse și nimicite atât de complet printr-o simplă cădere de pe cal? Pe cine lăsase în urmă, după ce-și pierduse memoria la fel de total ca și cum ar fi murit? Cine-l jenea? Și el, ca un prost, și-o dorea pe Rachel York – ca și cum, asemenea unei mame, ar fi putut să-l sărute și să-i alunge durerea.

Deși în niciun caz nu se gândea la ea ca la o mamă.

Cumva, conchise el, trebuia să facă rost de niște haine și o pereche de cărje. Trebuia să plece de-acolo.

6

Domnișoarele erau agitate și nerăbdătoare să plece acasă. Voiau cu disperare să ia urma reverendului Nigel Crawley. Hotărârea lor de a-i cere socoteală, de a-l pedepsi și de a-și lua banii înapoi nu scăzuse nici cu o câtime. Pur și simplu, n-aveau să-l lase să scape cu o asemenea crimă, declarau ele – sau cu faptul că le păcălise, când ele crezuseră că era imposibil ca vreun bărbat să le păcălească. Flossie și Bridget le scriseseră multora dintre cunoștințele lor alfabetizate care le veniseră în minte, dar precizând ca orice răspunsuri să fie trimise la Londra, întrucât nu se așteptau să mai stea mult timp în Bruxelles.

Ardeau de nerăbdare să afle dacă sosise vreunul.

Într-o după-amiază, în timp ce sergentul Strickland stătea cu domnul Smith, au ținut o consfătuire în bucătărie.

Pentru început aveau de discutat câteva chestiuni minore. Toate, cu excepția lui Rachel, aveau numeroase cunoștințe în rândurile populației de sex masculin din Bruxelles, iar Flossie și Geraldine se pricepeau să ia măsurile unui bărbat – la propriu! – fără a fi nevoie să se ducă la el cu metrul de croitorie. Au discutat de ce haine avea nevoie domnul Smith ca să poată circula liber prin casă și, în cele din urmă, și în afara ei. Toate s-au angajat să-i obțină diversele articole vestimentare, din diferite surse. Iar Phillys cunoștea o persoană care putea să doneze, sau măcar să împrumute, o pereche de cârje.

Dar, desigur, aveau de rezolvat și o altă problemă, mult mai gravă, înainte de a putea să plece în sfârșit.

— Încă nu-și amintește nici cel mai mic lucru din cele ce i s-au întâmplat înainte de a se trezi în patul lui Rache, nu-i așa? Întrebă Geraldine. Așa că n-avem unde să-l trimitem, și nici el nu are unde să se ducă.

— Oricum, replică Phillys, încă nu poate nici măcar să umble.

— Iar după ce a zăcut o săptămână la pat va fi mai slăbit decât un bebeluș, adăugă Bridget.

— Este un bărbat fermecător, absolut fermecător, oftă Flossie. Există momente când l-aș putea dori cu orice preț.

— Numai de-aș putea să mă întorc în trecut și să fac lucrurile altfel, spuse Rachel. L-aș lăsa la Porțile Namur. Acolo, s-ar fi găsit cineva care să aibă grijă de el. Ar fi fost recunoscut ca ofițer de îndată ce-și regăsea cunoștința, iar cineva s-ar fi apucat să descopere cine era.

Atâta doar că nu se putuse îndura să-l abandoneze. Iar acum, nu suporta să audă că se vorbea despre el ca despre o povară.

— Domnul să ne țină, că frumos mai e... murmură Phillys, cu un oftat. Mai am puțin până să mă îndrăgostesc de ei.

— Toate simțim la fel, Phyll, deși nu numai pentru felul cum arată, așa-i? remarcă Geraldine. Are în ochi lucirea aia de aventurier. Nu, Rache, să nu-ți pară rău că l-ai adus aici. Nu-i port pică pentru ultimele zece zile – și nici lui Will Strickland.

— Totuși, Gerry, va trebui să facem ceva cu ei, și cât de curând, răspunde Flossie. Nu putem sta aici la nesfârșit. Mi-e așa de dor de Anglia, că-mi vine să urlu.

— Vreo propunere privind ceea ce-am putea face cu domnul Smith? se interesă Bridget.

— Am putea să ieșim toate în oraș, propuse Phyllis, și să batem la uși, pe toate străzile, ca să vedem dacă n-a pierdut cineva un gentleman cu ochi de aventurier și nas aristocratic.

Râseră toate.

— Totuși, Phyll, unele dintre noi nu știu franceza, îi aminti Flossie.

— I-am putea oferi o slujbă împreună cu noi, la Londra, sugerează Geraldine, iar el ar lucra, în timp ce noi vom porni pe urmele lui Crawley.

— Ar sta domnișoarele la o coadă lungă cât toată strada, până după colț, comentă Bridget. Gentlemenii care ne sunt clienți nici n-au să se mai poată apropia de ușă, când ne vom întoarce aici.

— L-am putea taxa cu un procentaj din câștiguri, ca să-și plătească chiria, zise Flossie. În curând, vom fi destul de bogate ca să ne cumpărăm două case.

Era bine că aveau un simț acut al umorului, își spuse Rachel, în timp ce se ducea la culcare. Perspectivele lor erau destul de întunecate. Nu prea aveau șanse, chiar nu aveau deloc, să-l mai găsească pe Nigel Crawley – și chiar dacă-l găseau, era improbabil să-și mai recupereze ceva din bani. Totuși, știa că indignarea și mândria urmau să le trimită oricum pe urmele lui. Și aveau să fie de două ori mai sărace la vremea când se recunoșteau învinse și reveneau

la muncă. Era foarte bine că puteau măcar să râdă de ele însele.

Numai de s-ar fi putut gândi la o cale de a le ajuta... Dar până la propria ei îmbogățire mai erau trei ani – deocamdată, era la fel de săracă precum proverbialul șoarece din biserică.

— Cred că uităm uneori, spuse ea, că domnul Smith și-a pierdut memoria, dar nu și inteligența. Își revine de pe urma rănilor și n-aș crede că se va mulțumi să rămână în pat sau să mai depindă de noi multă vreme. Poate că nu noi avem căderea de a decide ce să facem cu el. Poate că și el are unele idei proprii.

— Sărăcuțul, murmură Phillys. Poate c-o s-o ia el pe străzi, să bată la uși, când pe-o parte, când pe cealaltă.

— Prima femeie care-i deschide o să-l și înhațe, oftă Geraldine. Totuși, și eu cred că ar trebui să-i cerem părerea.

— Îl întreb eu, se oferi Rachel. O să stau cu el o vreme, diseară, în timp ce voi vă primiți mușterii. Dacă n-are nicio idee, atunci ne vom pune iar capetele la contribuție. De-am putea să rezolvăm problema domnului Smith, pe urmă ne putem ocupa și de banii pe care trebuie să-i câștigăm ca să pornim pe urmele domnului Crawley.

Detesta ideea de a se gândi la el ca la o „problemă”. Și mai detesta și gândul la acea zi – până la care nu mai era mult, cu siguranță – când Jonathan Smith urma să plece, nemaivând nevoie de ele.

— Ideea mea este tot aia cu cățărutul pe iederă, într-o noapte întunecoasă, ca să luăm bijuteriile tale, Rache, spuse Geraldine, din nou spre amuzamentul tuturor.

Rachel se ridică în picioare și duse ceștile și farfuriile folosite la lighean, să le spele.

Când i-a dus lui Alleyne masa de seară, Phillys i-a spus că până în dimineața următoare urma să primească o pereche de cărje. Când o auzi, îi veni s-o sărute – și i-o și spuse.

Phillys veni spre pat, unduindu-și ademenitor șoldurile, și se aplecă peste el, cu buzele țuguiate, ca să-și ia plata. Râzând, Alleyne îi trase capul în jos cu o mână și o pupă ușurel, din vârful buzelor.

— Și de unde vor veni? o întrebă, în timp ce Phillys se ridica și-și făcea vânt cu o mână, viguros, fâlfâind din gene spre el.

— Nu contează. Știu eu pe cineva.

Aproape la fel spuse și Geraldine, mai târziu, când veni să ia tava și-l informă că în curând avea să capete și niște haine – poate chiar de-a doua zi.

— Cunoaștem și noi niște oameni, zise ea, în poziția obișnuită – cu mâinile-n șolduri și pieptul repezit înainte, făcându-i cu ochiul.

Mai pe seară, Alleyne auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se la loc, urmată de un murmur de glasuri bărbătești amestecate cu râsete feminine. Seară de seară, în casă aveau loc jocuri de cărți, știa de la Strickland, cu domnișoarele pe post de gazde și ținând banca. Există însă o regulă strictă ca partidele să se încheie la ora unu, când femeile treceau la cealaltă latură a meseriei lor.

Întrucât n-avea niciun rost să stăruie la nesfârșit asupra propriilor lui necazuri, Alleyne se hotărî să se distreze din nou pe seama faptului că se refugiase într-un bordel, unde trăia ca un întreținut. Îi era absolut limpede de la cine urmau să sosească hainele și cârjele. Cu siguranță, domnișoarele n-aveau să le cumpere. Într-un sens, aceasta venea ca o ușurare, însă chiar și așa, îi era cam neplăcut, dacă stătea să se gândească. Așa că prefera ca, în schimb, să râdă. Cândva, în viitor, după ce avea să-i revină memoria și-și relua viața obișnuită, urma să privească în urmă spre acest episod și să se amuze copios.

Măcar a doua zi, la aceeași oră, avea să poată umbla prin cameră. Da, soseau și niște haine, putea să meargă și în afara camerei. Poate că, în câteva zile, urma să poată ieși

din casă, în căutarea identității. Se anunța o sarcină provocatoare, atâta vreme cât se afla într-un oraș străin și, după câte se părea, majoritatea vizitatorilor britanici plecaseră, fie pe urmele armatelor, spre Paris, fie înapoi în Anglia. Dar, cel puțin, avea să poată face în sfârșit ceva.

Poate că atunci avea să-i fie mai ușor să-și țină spaima în frâu.

Se plictisea, așa că luă cartea „Joseph Andrews”, pe care Rachel York o lăsase pe masa de lângă pat. După câteva minute, însă, descoperi că se uita la aceeași pagină, adâncit în gânduri. Iarăși se trezise, din somnul de după-amiază, în panică, îngrijorat pentru scrisoare. Care scrisoare?

La toți dracii, care scrisoare?

Avea sentimentul că, de-ar fi putut numai să-și amintească răspunsul la această întrebare, și toate celelalte amintiri aveau să-i revină ca un torent. Pe moment, însă, nu-i venea nimic în cap, decât pulsațiile familiare ale durerii. Închise cartea, o puse la loc pe masă și rămase cu privirea spre baldachinul de deasupra lui.

Încă mai stătea astfel, când ușa camerei se deschise.

Era Rachel York – și, la vederea ei, i se opri respirația.

Purta o rochie de seară cu model simplu, din satin albastru. Pe ea însă, desigur, nu era nevoie de nimic pretențios. Decolteul larg și talia înaltă îi scoteau în evidență pieptul. Falduri moi și mătăsoase se unduiau peste formele atrăgătoare ale trupului și picioarelor armonios formate. Își aranjase părul într-un mod mai drăguț decât de obicei, cu bucle și cozi împletite din care se desprindeau câteva șuvițe, gădilându-i gâtul și tâmplele. Nu era sigur dacă bujorii din obraji erau naturali sau realizați cu ajutorul unor farduri aplicate cu multă grijă. Oricum, arăta mai atrăgătoare decât oricând.

O vedea pentru prima oară în hainele ei de lucru, își spuse el. Ar fi preferat să nu aibă o asemenea ocazie. În ziua aceea, își dăduse seama că tuturor celorlalte domnișoare li

se adresa pe nume, câtă vreme pe ea o numea întotdeauna „Miss York”. Nu-i plăcea să se gândească la ea ca la o târfă.

— Bună seara, îl salută Rachel. Te simți neglijat?

— Mai degrabă ca o balenă eşuată. Dar înțeleg că voi primi niște cărje, și chiar și haine, mâine. Nici nu știi cât de recunoscător vă sunt tuturor.

— Ne bucurăm că-ți putem fi de folos, răspuse ea, zâmbindu-i.

— Nu lucrezi? o întrebă — și imediat își regretă cuvintele.

— În seara asta, nu. Am venit să stau un timp cu tine. Se poate?

Îi indică scaunul, cu o mână, iar Rachel se așeză, în obișnuita ei poziție grațioasă, de lady. La auzul unui val de râsete de la parter, Alleyne se bucură că nu era și ea acolo.

— Te vei bucura că poți să circuli din nou, spuse ea, și să-ți recapeți puterile.

— Mai mult decât îți închipui. N-am să mai fiu multă vreme o povară pentru voi, îți promit. De cum reușesc să ating o viteză rezonabilă și de îndată ce voi fi îmbrăcat decent, am să plec de-aici, ca să aflui cine sunt și unde mi-e locul.

— Așa vei face? Chiar azi după-amiază discutam despre felul cum am putea să te ajutăm, dar pe urmă ne-a trecut prin minte că poate ai și tu unele idei. Ce vrei să faci? Cum vei căuta să descoperi cine ești?

— Trebuie să mai existe pe-aici ceva personal militar, răspuse ei, și unii membri ai claselor superioare britanice. S-ar putea să mă recunoască cineva sau să știe că am fost dat dispărut. Dacă aici nu găsesc niciun răspuns, voi căuta să ajung cumva la Haga. Acolo e o ambasadă britanică. Mă vor ajuta. Cel puțin, mă vor trimite înapoi în Anglia, probabil.

— Aha, deci ai unele planuri, remarcă Rachel, privindu-l cu frumozii ei ochi căprui. Dar nu e nicio grabă. N-ai de ce să consideri că ar trebui să fugi de-aici. Asta e casa ta, pentru oricât de mult timp vei avea nevoie.

Alleyne simți un fior puternic de dorință sexuală.

— Dimpotrivă, o contrazise el, stau aici de aproape două săptămâni, fără să știu cine sunt și de unde vin, timp în care fel de fel de oameni m-or fi căutat pretutindeni, închipuindu-și tot ce poate fi mai rău. Și mai important, poate, cred că toate sunteți nerăbdătoare să vă întoarceți în Anglia. Deja v-am reținut aici prea mult timp.

— N-a fost prea mult nici cu-o clipă, îl asigură Rachel. Toate ne-am bucurat să te avem printre noi. O să-mi fie dor de tine, după ce vei pleca.

„Ne-am bucurat“, și „o să-mi fie dor de tine“. Schimbarea pronumelui nu-i scăpase.

Și el avea să-i ducă dorul.

Pe negândite, întinse o mână spre ea. Rachel i-o privi câteva clipe, iar Alleyne și-ar fi retras-o, dacă ar fi putut-o face fără să creeze un moment penibil. Apoi, aplecându-se înainte, își depuse mâna într-a lui. Era caldă, suplă și cu pielea netedă. Alleyne i-o cuprinse cu degetele.

— Am să te găsesc din nou, într-o zi, îi spuse el, și voi afla o cale de a achita măcar o parte din tot ceea ce-ți datorez. Desigur, faptul că mi-ai salvat viața n-am cum să ți-l răsplătesc.

— Nu-mi datorezi nimic, răspunse ea, iar Alleyne își dădu seama dintr-odată că lucirea ochilor ei era cauzată de lacrimi.

Ar fi trebuit să-i elibereze mâna în acel moment și să revină la subiect. Existau destule lucruri despre care puteau conversa fără probleme. Ar fi putut-o ruga să-i mai citească din „Joseph Andrews“. În schimb, îi strânse mâna și mai tare.

— Vino aici, o chemă el încet.

O clipă, Rachel păru destul de surprinsă, iar Alleyne crezu că avea să-l refuze – ceea ce ar fi fost mai bine, având în vedere nivelul la care ajunsese tensiunea din cameră. Se ridică în picioare, însă, și veni să se așeze pe marginea

patului, fără a da drumul mâinii lui.

Era mult prea aproape ca să se simtă comod. În cameră părea să fie mai puțin aer decât cu câteva minute în urmă. Nările lui erau gădilalte de un miros pe care-și dădu seama că-l asocia cu ea.

— Trandafiri? o întrebă.

— Gardenii.

Îl privea în ochi, iar ai ei erau foarte mari.

— E singurul parfum pe care-l folosesc. Tatăl meu obișnuia să-mi dea câte o sticluță în fiecare an, de ziua mea.

Alleyne inhală încet.

— Ți place? îl întrebă ea, și deodată lui Alleyne îi trecu prin minte că flirta cu el în felul ei propriu, foarte subtil. Oare orchestrase toată scena?

— Da... îi răspuse.

O privi cum își lungea buza de sus, mișcându-și cu deliberare limba de la un colț la celălalt al gurii. Își aținti ochii asupra mișcării ei. Avea cele mai gingașe buze, cele mai dulci pentru sărutat, pe care le văzuse vreodată – cel puțin, așa credea, de vreme ce nu putea fi sigur.

— Miss York, spuse el, n-ar fi trebuit să te invit atât de aproape. Sunt gata să profit de bunătatea ta, după ce ai venit să stai cu mine, teamă mi-e. Mai am puțin și te sărut. Mai bine întoarce-te pe scaun, sau chiar ieși pe ușă, dacă mă consideri impertinent sau deplasat.

Ochii ei fermecători se măriră și mai mult – dacă așa ceva era posibil. Obrajii îi deveniră și mai roșii. Buzele, pe care tocmai și le umezise, se despărțiră. Dar nu se clinti din loc.

„Joc foarte bine rolul inocentei, n-ai fi de acord?”

Îl întrebuse acest lucru cu câțva timp în urmă, iar el îi dăduse dreptate încă de pe-atunci. Acum, i-ar fi dat dreptate de-o mie de ori mai mult.

— Nu te consider deplasat.

Vorbea atât de încet, încât cuvintele ei abia se auzeau, ca un fir de sunet.

Îi eliberă mâna și o luă de brațe. Aveau pielea-găinii, se vedea și se simțea. I le frecă de câteva ori cu mâinile, apoi o trase în jos. Mâinile ei i se desfăcură pe piept, în timp ce buzele li se atingeau.

O sărută ușor, cu buzele mișcându-i-se peste ale ei, la început închise, apoi despărțite. Îi linse buzele cu limba și o împinse înăuntru pentru a-i mângâia interiorul cald și umed al gurii. Dar nu era de-ajuns, desigur, iar ea nu schița nicio mișcare de a întrerupe îmbrățișarea, așa cum se cam așteptase, nu-i zâmbea sâcâitor și nu se smucea înapoi, ca să coboare la clienții plătitori – piară gândul...!

Își mai lăsă puțin din stăpânirea de sine să se destrame și adânci îmbrățișarea, cuprinzând-o cu brațele, trăgând-o cu sânii la pieptul lui și sărutând-o și mai flămând, cu limba îndesată adânc în gura ei. Îi simțea una dintre cozile subțiri legănându-se și lovindu-l ușor pe obraz. Era într-o totul la fel de sublimă pe cât și-o imaginase vreodată. Chiar și în cadrul unei întâlniri atât de caste, era o femeie moale, voluptuoasă, ademenitoare.

Și totuși, la început îl săruta cu inocență, observă el, ținându-și buzele închise, ușor bosumflate, pentru a și le deschide numai sub iscodelile limbii lui. Era foarte îmbietoare. Iluzia de inocență se combina cu realitatea sexualității ei fierbinți, formând un amestec exploziv. Alleyne era mult mai excitat decât i-ar fi convenit, în acele împrejurări. Dar, pentru o vreme cel puțin, nu-i mai păsa.

După câteva momente, Rachel își retrase capul și-l privi cu ochi întrebători, pe sub pleoapele îngreunate. Când îi apropie iar capul de el, o sărută mai delicat, cutreierându-i gura cu o încetineală irezistibilă.

El fu acela care o desprinse în cele din urmă, deși toate simțurile i se împotriveau.

— Iartă-mă, spuse. Probabil că nu e prea îmbucurător pentru tine, când te așteptai la o seară liberă. Și nici măcar nu

te pot plăti, indiferent cât o fi prețul – șase pence sau o sută de lire sterline. Și-n plus, îmi plăci, și n-aș vrea să profit de firea ta binevoitoare.

Văzu în ochii ei ceva vecin cu uimirea, apoi și altceva. Rachel își rezemă capul pe umărul lui, iar el o lăsă să i se culce din nou pe piept. Părul ei îi mângâia obrazul și nasul.

Avea să sufere pentru această nesocotință, își spuse. Îi datora mai mult decât atât. Avea să fie norocos dacă prietenia lor – căci între ei exista un soi de prietenie – supraviețuia după faptele din acea noapte. Însă chiar înainte de a veni vremea să sufere regretele de a doua zi, trebuia să aibă de-a face cu disconfortul de acum. Se întărise ca oțelul, de dorință.

Nu avea cum să știe de cât timp nu mai avusese relații cu o femeie, dar i se părea că trecuse mult prea mult. Nu că i-ar fi convenit orice femeie, presupunea. La naiba, dar își îngăduise să se îndrăgostească prea tare de Rachel York. Nu avea nimic mai bun de făcut cu timpul și enegiile lui, pesemne.

— Nu mă gândeam la nicio plată, îi spuse ea. Și să știi că n-ai profitat de mine.

— Atunci, probabil s-o fi întâmplat invers, replică el cu un chicotit slab, încercând să facă haz pe seama situației. Tu ai profitat de mine.

— Fiindcă erai slăbit din cauza bolilor? ridică Rachel capul, sprijinindu-se iar cu mâinile pe pieptul lui, pentru a-l privi cu ochi tulburați. Asta am făcut? N-am vrut. Am să plec imediat.

Fir-ar să fie, o rănise! Nu trebuia să se refere la profesiunea ei. Era clar că acum nu și-o folosea. Știa că n-avea cu ce s-o plătească.

Când vru să se ridice, o apucă de brațe.

— Rachel, nu pleca... Te rog, nu te duce. Am vrut doar să fiu sigur că nu te jignesc – dar se pare că am făcut-o oricum. Mă ierți?

Rachel dădu din cap, iar Alleyne îi duse o mână la ceafă și o trase în jos, ca s-o sărute din nou.

— Rămâi cu mine? o întrebă, cu buzele lipite de ale ei.

O auzi înghițind în sec.

— Da...

— Ușa aia se încuie?

— Da.

— Atunci, încui-o. Să fim siguri că nu ne deranjează nimeni.

— Da... spuse ea din nou și se ridică în picioare, ca să se ducă la ușă.

Mai stătu câteva momente cu spatele spre cameră, după ce se auzise țcănitul încuietorii. Avea să facă dragoste cu ea, își spuse Alleyne, și nu se simțea deloc vinovat. Tocmai îi spusese că nu se gândise să fie plătită, ceea ce însemna că voia sincer să fie cu el. Foarte bine, atunci. Dacă-l dorea la fel de mult pe cât și el o dorea, avea să se simtă bine împreună și să se despartă amical, de îndată ce-și revenea îndeajuns ca să plece. Aveau să rămână fiecare cu amintiri plăcute.

Dar, când se întoarse iar spre el și-i văzu culoarea din obraji, avu impresia că arăta atât de inocentă pe cât se prefăcea uneori, și se simți aproape păcătos pentru că o dorea atât de tare.

7

Abia în timp ce întorcea cheia în broasă își dădu seama pe deplin ce făcuse și ce voia să facă.

O avertizase că voia s-o sărute, iar ea nu-l oprise. Nu voise să-l oprească. Acum, îi ceruse să rămână cu el, și acceptase, deși nu se îndoia de intențiile lui.

Urma să se culce cu ea. Iar ea spusese da.

Era nebună? Își ieșise complet din minți? Abia dacă-l

cunoștea. Mai mult, nici măcar numele nu i-l știa. Curând, avea să dispară din viața ei, să plece pentru totdeauna, în ciuda promisiunii de a o regăsi într-o zi, ca să se achite măcar de o parte din datorie.

O credea târfa. Credea că pentru ea nu era decât o seară de plăceri, fără bani la mijloc.

Nu era prea târziu. Încă-i mai putea spune nu, putea să descuie ușa și să fugă în odăița ei din pod.

Dar avea douăzeci și doi de ani, iar viața ei fusese atât de lipsită de bucurii, senzuale sau de altă natură. Bărbații pe care avusese ocazia să-i întâlnească, inclusiv anumiți gentlemani care o frecventaseră pe Lady Flatley și o crezuseră pe Rachel ușor de agățat, numai fiindcă era un fel de slujnică, îi provocaseră întotdeauna repulsie. Iar când judecase cu deliberare și acceptase să se mărite cu domnul Crawley, fiindcă-l crezuse diferit de toți ceilalți, descoperise că nu era decât un bandit fără suflet.

Voia s-o facă. Jinduia să facă acel lucru – cu el, cu Jonathan Smith. Nu-și plăsmuia iluzii, nu erau implicate niciun fel de promisiuni. Nici viitor nu exista. Numai noaptea aceea. Nu suporta gândul de a descuia din nou ușa, ca să plece. Dacă o făcea, era sigură că s-ar fi felicitat în tot restul vieții pentru bunul ei simț, imaginându-și că nu regreta lipsa curajului de a fi făcut ceea ce dorea.

Se simțea atrasă irezistibil de el.

Avu nevoie doar de câteva secunde pentru ca aceste gânduri să i se rostogolească prin minte. Trase încet aer în piept și se întoarse în cameră. Poate că a doua zi avea să regreta, dar se putea gândi la asta când venea vremea.

Problema era, își spuse ea în timp ce-l privea și-i vedea dorința dezgolită pe chipul atrăgător și tenebros, că nu știa ce să facă. Dacă nu s-ar fi ridicat de pe pat, nu s-ar fi gândit la neștiința ei, dar acum stătea în cealaltă parte a camerei, neavând habar cum să procedeze în continuare.

Îi zâmbi.

— Va trebui să mă ajuți să-mi scot rochia și celelalte, îi spuse ea.

Se așeză din nou pe marginea patului, cu spatele la el și capul aplecat în piept.

Jonathan nu spuse nimic, dar Rachel îi simți degetele desfăcându-i nasturii, agrafele și panglicile de dantelă. După ce-i descheie rochia la spate o strânse la piept, simțind aerul răcoros al serii pe pielea dezgolită. Jonathan i-o trase în jos de pe umeri, iar atingerea mâinilor lui mângâindu-i spatele o făcu să se înfioare.

Apoi, se ridică și dădu drumul rochiei. Aceasta îi lunecă în josul trupului, iar Rachel păși afară din ea. Nu-i mai rămăsese decât cămășuța subțire, mulată pe trup, și ciorapii. Se așeză iar pe pat, ca să și-i scoată din picioare. În același timp, își dădu seama că Jonathan își scotea cămașa de noapte și o arunca pe podea, peste rochia ei.

Se întoarse și-l privi. Arăta foarte masculin, musculos și lat în umeri, în pofida faptului că zăcuse la pat vreme de aproape două săptămâni. O privea cu ochi întunecați și intenși. Dintr-odată, i se făcu foarte teamă de patima abia înfrânată care părea să clocotească între ei, dar acum, desigur, era prea târziu ca să se mai răzgândească.

În plus, simțea și o anume fascinație, o atracție copleșitoare, laolaltă cu teama.

— Despletește-ți părul, îi ceru el — dar, înainte ca Rachel să-și ridice brațele, o prinse de mâini. Ba nu, lasă-mă să ți-l desfac eu.

Geraldine i-l aranjase, având ceva timp liber înaintea distracțiilor de seara, când venise în camera din pod a lui Rachel să stea de vorbă și pusese imediat mâna pe pieptenele ei, fără a-i cere măcar voie. Realizase o adevărată operă de artă, care-i plăcuse mult lui Rachel, întrucât voia să fie cât mai frumoasă când îl vizita pe Jonathan în cameră.

Acesta începu să-i scoată agrafele și să-i despletească, fără grabă, cozile. Rachel își lăsă capul în piept, astfel că fețele li se apropiară în tot timpul cât Jonathan lucra, și-și simțea părul revărsându-se în jurul lor ca o perdea. De câteva ori, Jonathan se întrerupse pentru a o trage spre el, sărutând-o ușor, — pe pleoape, pe nas, pe buze. Sâniile erau încordați, aproape dureros. Simțea o pulsație grea în josul abdomenului și între coapse, în care recunoștea efectele fizice ale dorinței.

Toate acestea o făceau să se simtă cumplit de păcătoasă. Senzația mai era și insuportabil de erotică. Dacă Jonathan nu termina mai repede cu părul ei, se temea să nu ia foc.

— Mi-e frică, spuse el într-un târziu, răsfirându-i părul cu degetele și trăgându-i iar capul în jos, ca să-i atingă buzele cu ale lui, că rana de la picior mă va împiedica să mă mișc atâta cât aş dori acum. Va trebui să vii peste mine și să te miști mai mult tu. Ridică-te o clipă.

Când Rachel se ridică, Jonathan dădu la o parte pătura, ca să se poată culca lângă el, în așternut. În acel moment, genunchii aproape o trădară. Aproape că uită să mai respire. Își rezemă un genunchi pe pat, iar Jonathan îi apucă poala cămășii cu ambele mâini. Rachel își ridică brațele, iar el i-o scoase, aruncând-o peste celelalte haine de pe podea.

Se simțea mult prea conștientă de lumina lumânării care ardea pe masa de lângă pat.

Jonathan o privea cu ochii îngustați și buzele strânse.

— Din spirit de dreptate pentru alte femei, spuse el, ar trebui să ai și tu măcar o imperfecțiune. Dar nu știu unde-o fi, că n-o văd. Vino.

Avea douăzeci și doi de ani. Nu era complet neștiutoare în legătură cu ceea ce se întâmpla. Cu siguranță, însă, el se aștepta la experiență și îndemânare. Totuși, îi spusese cândva că servea clienții dornici de inocență sfioasă.

— Trebuie să mă înveți, îi zise ea. E ceva nou pentru mine, mai știi?

Jonathan răsese încet.

— Vino călare pe mine și-am să-ți dau o lecție de dragoste — deși îndrăznesc să spun că voi sfârși mai degrabă ca elev, decât ca profesor.

În acel moment, Rachel simți nevoia să-i binecuvânteze coapsa bandajată. Trebuia să se miște și să se așeze deasupra lui în așa fel încât să nu-l lovească sau să atingă involuntar, ceea ce avea să-i mai atenueze cumva stângăcia și jena intensă pe care i le-ar fi cauzat altminteri cea poziție. Îi simți fierbințeala trupului sub coapsele desfăcute.

O slăbiciune aproape dureroasă o străbătu în spirală, făcând s-o doară până și gâtul. Îi puse mâinile pe umeri și se aplecă peste el, cu ochii într-ai lui.

Din acel moment, Jonathan preluă inițiativa, cuprinzând-o cu o mână de după cap și sărutând-o iar cu gura deschisă, cutreierând-o pe a ei cu limba atât de senzual, încât se simți curând devorată de dorințe și nevoi la care trupul ei nici nu visase până atunci.

În următoarele câteva minute, o atinse peste tot — cu mâinile, cu palmele, cu degetele, cu vârfurile degetelor, cu buzele, cu limba, cu dinții. O atingea în feluri despre care ea nici nu știuse că existau. Îi sugea sânii, îi umezea sfărcurile cu limba, i le mușca ușurel cu dinții, până se întăriră, devenind aproape insuportabil de sensibile. Îi puse o mână cu palma peste locul cel mai intim, care pulsa, făcând-o să tresară gata de a-și pierde mințile, apoi îi frământă pliurile, explorând, mângâind, săcâind, zgâriind ușor — și strecurându-și încet un deget, apoi două, înăuntrul ei. Era umedă acolo, își dădu Rachel seama, când mușchii pe care nu știuse că-i avea se strânseseră cu putere în jurul lui.

În timp ce Jonathan o instruia într-ale preludiului, nici ea nu stătu degeaba. Mâinile ei îl cutreierau de asemenea, minunându-se de bărbăția lui solidă și știind, instinctiv, unde să se oprească și să mângâie. După ce Jonathan îi lăsă

sânii în pace, se aplecă și ea să-i lingă un sfârc, făcându-l să tresară, cu o exclamație. Ridică iar capul, zâmbindu-i.

— Ți place?

— Vrăjitoareo...!

Rachel își mută gura la celălalt.

— Dacă nu mă încaleci mai repede, murmură el după un timp, o să mă fac de râs.

Dar n-o mai așteaptă să ia inițiativa. Își puse mâinile pe șoldurile ei și o trase în jos, până când Rachel îi simți tăria pe deschizătura care pulsa și ardea de nevoie crudă. Apoi, Jonathan îi apăsă ferm șoldurile și se simți penetrată și dilatată, cu un disconfort crescând, urmat de o durere acută, doar de-o clipă – după care nu mai simți decât cum o pătrundea mai adânc decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Preț de câteva momente, mintea ei nu se putu agăța de niciun gând coerent. Nu mai exista decât șocul pur fizic al pierderii inocenței. Dinții i se înfipseră în buza de jos, în același moment în care auzi și exclamația lui înfundată:

— Lua-m-ar dracu'...!

Câteva clipe, niciunul dintre ei nu se mișcă. Apoi, Jonathan începu să facă niște lucruri care din nou o șocară năucitor. O ridică puțin de pe el și începu să pompeze rapid, intrând și ieșind iar și iar, până când o trase în jos cu putere și o ținu astfel, timp în care Rachel simți un val fierbinte în adâncurile ei și știu că trebuia să se fi sfârșit.

Urmă un sentiment straniu de decepție. Totul se terminase atât de repede, după creșterea înceată a plăcerii dinainte. Actul propriu-zis păruse aproape dezamăgitor.

Știa, însă, că n-avea să regrete a doua zi. Nici vorbă de așa ceva. O dorise și o primise, și numai ea era de vină dacă găsisese ultima parte mai prejos de o culme care să cutremure pământul. Fusese fermecător să-și exercite liber feminitatea și să se culce cu un bărbat pentru care, în ultimele două săptămâni, simțise o atracție crescândă.

Își coborî fruntea pe umărul lui, în timp ce aștepta ca respirația să-i revină sub control. Spera să nu-l fi dezamăgit chiar îngrozitor.

— Va fi destul de incitant, spuse el, după câteva momente de nemișcare și tăcere, pe un ton ce suna surprinzător de normal, să-ți aud explicațiile în legătură cu asta, Miss York. Scuză-mă dacă sunt prea epuizat ca să ți le ascult tocmai acum.

Rachel închise ochii, foarte strâns. Ce umilitor! Nu-l păcălise nicio clipă.

Pe Alleyne îl durea piciorul de parcă i l-ar fi sfâșiat toți dracii. Nu lua în seamă chinul, concentrându-se numai asupra iritării. Cedase ispitei de a-și face de cap cu o femeie pe care o credea experimentată și când colo se pomenise terfelind inocența. Ar fi trebuit să-și asculte instinctele, își spunea el acum, când era prea târziu. Tot timpul se gândise la ea ca la o lady. Tot timpul o numise „Miss York”.

De ce naiba îi permisesese? Pentru numele lui Dumnezeu, se simțea ca un violator. Și oricum n-ar fi trebuit s-o facă, chiar și dacă ar fi fost o târfă cu douăzeci de ani de experiență. Îi salvase viața. Și de-atunci, îl îngrijise fără preget. Iar el îi mulțumise poftind la ea și răpindu-i... Da, îi răpise virginitatea. Dar nu cu forța, fir-ar să fie! L-ar fi putut opri aproape în orice moment, până să ajungă acolo.

Era supărat pe ea, dar pe sine însuși era mai mult decât doar supărat. Dumnezeu mare, nici măcar nu încercase să facă din împreunarea lor o experiență plăcută pentru ea. Fusese atât de șocat...

Rachel se dăduse jos de deasupra lui și din pat la câteva momente după ce-i vorbise și dispăruse după paravanul din colțul camerei, luându-și cu ea și hainele – o manifestare de pudoare cam fără rost, după ceea ce tocmai făcuseră împreună.

Cu riscul de a-și agrava și mai mult durerea din picior, se aplecă peste marginea patului și-și luă iar cămașa de noapte pe el. Apoi își uni mâinile sub cap, cu privirea spre baldachinul simplu de deasupra patului, și așteptă.

După un timp, Rachel ieși de după paravan, mergând tiptil – probabil spera ca Jonathan să fi adormit. Uitase să-și ia cu ea acolo și agrafele, așa că-și potrivise părul după urechi, lăsându-l să se reverse doar pe spate, într-o cascadă de bucle aurii. Arăta mai atrăgătoare ca oricând, își spuse el cu regret.

— Credeam că adormiseși, spuse ea, după ce-i aruncă o privire scurtă.

— Serios? Ia loc, Miss York, și spune-mi ce dracu' a fost toată povestea asta.

Rachel se așeză pe scaun, privindu-l fără nicio expresie.
— De ce nu mi-ai spus? o întrebă el. Te-ai simțit constrânsă? Am zis eu ceva, sau am făcut, care să-ți sugereze că nu aveai încotro?

Obrajii ei se inflamară, iar dinții i se înfipseră în buza de jos. Își încheștă mâinile în poală și, câteva clipe și le privi, în timp ce Jonathan se uita la ea cu o expresie ce părea foarte mult să exprime silă. Poate că n-ar fi trebuit să conteze dacă era fecioară sau târfă – dar avea importanță. Avea foarte multă importanță. Nu era genul de om – în niciun caz – care să profite de virgine. Atunci, însemna că era genul care să se culce cu târfele? Nici el nu știa – deși spera din toată inima că nu.

Dumnezeule mare, erau femei. Erau ființe omenești. Se gândi la Geraldine și la celelalte. Da, erau oameni.

— Nu ți-a trecut prin minte, domnule Smith, îl întrebă ea, că pentru fiecare femeie trebuie să existe un început?

— Iar pentru o femeie respectabilă, i-o întoarse el, pentru o lady, acest început ar trebui să aibă loc într-un pat conjugal. Nici măcar nu-ți pot oferi o căsătorie. Nu ți-ai dat seama de

asta? S-ar putea să fiu deja însurat.

Rachel își mușcă buza, dar lui Jonathan această imagine nu i se mai părea încântătoare.

— Nu m-aș mărita cu tine nici dacă ai fi liber ca pasărea cerului și ai îngenunchea la picioarele mele să-mi ții o frumoasă cuvântare, spuse ea. Nu sunt proastă, domnule Smith, chiar dacă am fost fecioară până nu demult. Am făcut acest lucru din același motiv pentru care l-ai făcut și tu — fiindcă voiam, fiindcă îmi plăceai. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile — decât, poate, în sensul că ar fi putut rămâne o amintire plăcută, dacă n-o stricai cu accesul ăsta de furie. De ce ești supărat? Te-am dezamăgit chiar atât de rău? Și tu, dacă vrei să știi adevărul.

O privi uimit și, împotriva propriei voințe, simți că i se arcuiiau colțurile gurii.

— Nu! ... Chiar te-am dezamăgit? Mi-am dat drumul ca un școlar fără experiență, trebuie să recunosc. M-ai luat absolut prin surprindere.

Rachel îl privi la rândul ei, cu o expresie destul de încăpățânată.

— Abia aștept să-ți aud povestea, domnișoară York, continuă el. Ești o lady și ai fost fecioară până nu demult, și totuși locuiești într-un bordel, alături de patru târfe. Se vede limpede că ții atât de mult la ele, încât ai fost gata să te declari de-a lor, în loc de a te plasa mai presus în sens moral. Poate chiar și în acest moment mai crezi că ești una dintre ele. De cât timp stai aici?

— Din cincisprezece iunie. Din ziua bătăliei de la Waterloo.

— Din aceeași zi în care am venit și eu? Întrebă el, privind-o cu ochii îngustați.

— Din ajun. Dar am stat treze toată noaptea, așa că n-am apucat să dorm în camera asta.

El își schimbă puțin poziția, ca să-și ușureze durerea arzătoare din picior. Ar fi trebuit s-o lasă să plece. Neîndoielnic, era nerăbdătoare să iasă din cameră — o dezamăgise!

Cu câteva minute în urmă și el dorise să n-o mai vadă. Dar toată acea experiență cu bordelul fusese oarecum bizară. Avea sentimentul că, dacă-i auzea povestea, urma să devină și mai stranie. Iar dacă ea pleca, știa că n-avea să mai adoarmă prea curând.

— Ce te-a adus aici? o întrebă. Am permisiunea de a cunoaște detaliile?

Rachel își privi mâinile.

— Mama mea a murit când aveam șase ani, începu ea. Tata a angajat o doică, să aibă grijă de mine. Se numea Bridget Clover și mi-a devenit o a doua mamă, deși acum îmi dau seama că la vremea aceea trebuia să fi fost foarte tânără. Am iubit-o din toată inima. Nu prea aveam legături cu alți copii – și nici cu adulți, la o adică. Locuiam la Londra, iar tatăl meu nu prea stătea pe-acasă. Mi s-a frânt inima când am împlinit doisprezece ani și a trebuit ca Bridget să plece. La vârsta aceea nu mai aveam nevoie de doică – așa mi-a spus tata, dar eu știam că nu era decât o scuză. Nu-și mai putea permite s-o plătească. Încontinuu câștiga și pierdea averi la masa de joc, dar în acea perioadă suferise o serie întreagă de pierderi. Au trecut zece ani până s-o revăd pe Bridget – pe o stradă de-aici, din Bruxelles, acum vreo două luni.

— Trebuie să fi fost un adevărat șoc pentru tine.

— Din cauza felului cum arăta, vrei să spui? Avea părul vopsit într-un roșu-viu, desigur, și era îmbrăcată destul de flamboiant, deși nu se fardase. Important, însă, este că am recunoscut-o imediat, și nici n-am prea observat că se se schimbase la înfățișare. Nu era decât iubita mea Bridget și nimic mai mult.

Jonathan îi văzu mâinile frământându-se în poală.

— Când iubești pe cineva, continuă Rachel, nu mai privești obiectiv acea persoană. O vezi cu inima. Mă întrebam de ce-mi ocolise întrebările despre ceea ce făcea aici și unde lucra. Mă întrebam de ce se tot uita la ceilalți oameni de pe

stradă, ca și cum ar fi fost jenată, și părea nerăbdătoare să scape de mine. Și m-a durut.

— Dar tu nu te-ai lăsat îndepărtată atât de ușor?

— Nu, oftă ea. Ar fi fost mai bine, pentru Bridget și pentru celelalte, dacă ridicam nasu' pe sus imediat ce înțelegeam adevărul, și l-am și înțeles, peste câteva minute, și-mi vedeam de drum. Nu i-am făcut cine știe ce favoare, insistând s-o vizitez aici, în casa asta. M-a lăsat să vin numai după ce i-am spus că și eu aveam de lucru, ca domnișoară de companie a lui Lady Flatley și că mă simțeam singură și mi-era dor de casă. Tatăl meu a murit acum un an și ceva, fără să lase în urma lui nimic altceva decât datorii.

— Așa că te-ai dus în vizită la bordel...

Ce inocentă trebuia să fi fost... Dar și curajoasă, consimți el, trăind mai mult pe bază de principii, decât în numele convențiilor sociale.

— Da, îi zâmbi ea, pe neașteptate, amintindu-și. Toate se adunaseră în salon, în după-amiaza venirii mele, erau îmbrăcate aproape sinistru de respectabil și se străduiau să se poarte cât mai frumos. Erau... nici nu-s sigură care-ar fi cuvântul cel mai potrivit... Erau autentice. Erau persoane reale, spre deosebire de Lady Flatley și toate prietenele alea constipate ale ei.

O așteptă să continue să descrie evenimentele care o determinaseră să locuiască acolo.

— L-am cunoscut pe reverendul Nigel Crawley la Lady Flatley, urmă ea. Venea des pe acolo, uneori singur, alteori împreună cu sora lui. Era absolut fermecător. Toate doamnele erau încântate de el. Nu avea o biserică a lui proprie, în Anglia. Prefera să fie liber, ne-a explicat el, să se dedice acțiunilor caritabile și să adune bani pentru cauze nobile. Venise la Bruxelles fiindcă se gândea că le-ar fi putut aduce o oarecare mângâiere miilor de oameni care curând aveau să se confrunte cu moartea, în luptă.

— Există și capelani de regiment, spuse Alleyne.

— Știu. Dar el susținea că aceștia își foloseau timpul numai cu ofițerii, neglijând nevoile soldaților de rând.

— Cred, remarcă el sec, că te-ai îndrăgostit pe loc. Arăta bine?

— A, era orbitor de arătos! Înalt și blond, și cu un zâmbet fermecător. La început, însă, l-am admirat doar. El nici nu mă băga în seamă. Eram doar puțin mai mult decât o servitoare.

Poate, își spuse cinic Alleyne, fiindcă nu avea bani cu care să-i umple cuferele pentru opere de binefacere.

— Încep cumva să miros un șobolan?

Rachel se încruntă.

— Când m-a observat, în sfârșit, și a început să-mi facă curte, l-am găsit irezistibil. Nu datorită felului cum arăta, nici fiindcă m-aș fi îndrăgostit, ci pentru că era plin de zel pentru activitatea și credința lui. Și fiindcă era un om cu principii, statornic, generos și de nădejde. Nu cunoscusem mulți oameni ca el în viața mea. Fără îndoială, îmi luase ochii. Domnișoara Crawley s-a împrietenit și ea cu mine.

— Un șobolan, fără îndoială. Dar trebuie să fi fost atras mai degrabă de felul cum arăți, decât de averea ta. Bănuiesc că n-ai niciun ban, așa e?

Îi observă roșeața din obraji, deși Rachel își privea din nou mâinile.

— A început să stea de vorbă cu mine ori de câte ori venea la Lady Flatley, spuse ea. De fiecare dată când aveam o oră liberă, mă scotea la plimbare. Domnișoara Crawley m-a invitat la ceai. Ce mult pare să fi trecut de-atunci, și cât de naivă eram! Când m-a cerut în căsătorie, am acceptat fără ezitare. Poate că lucrul pe care-l admiram cel mai mult la el era faptul că, atunci când ne-am întâlnit cu Geraldine și Bridget, în timp ce ne plimbam într-o după-amiază, mi-a cerut să fac prezentările, deși trebuia să-și fi dat seama din primul moment ce fel de persoane erau. Le-a vorbit binevoitor și, cumva – nici acum nu știu cum s-a întâmplat – ele ne-au invitat aici, la un ceai.

Tăcerea care urmă, în timpul căreia Rachel înghiți de câteva ori în sec, sonor, îl făcu să-și dea seama că povestea devenea dureroasă pentru ea. Totuși, nu spuse nimic. Încercă din nou să-și potrivească piciorul într-o poziție mai comodă.

Rachel își strânse degetele în căușul palmelor, apoi își împreună mâinile.

— Se pricepea de minune să smulgă informații de la oameni, continuă ea. Fără să-mi dau seama ce făceam, îi vorbisem despre moștenirea mea, înainte de a fi început să mă curteze cu adevărat. Iar Geraldine sau Bridget – nu mai țin minte care – îi spusese că visau să economisească destul bani pentru a-și cumpăra o casă de oaspeți undeva în Anglia, ca să se poată retrage acolo, abandonându-și meseria. S-ar putea să fi spus chiar că mai aveau puțin până să-și atingă scopul, dar nu aveau încredere în nicio bancă pentru a-și depune banii în siguranță.

Dacă era moștenitoare, își spuse surprins Alleyne, de ce naiba se mai angajase ca domnișoară de companie a unei doamne, și apoi venise să locuiască într-un bordel? Preferă, însă, să nu-i întrerupă povestirea, punându-i această întrebare. — I-am fost foarte recunoscătoare că se purta atât de respectuos și binevoitor cu prietenele mele, spuse ea.

Alleyne se strâmbă.

— Și le-a luat toți banii? Trebuie să fi fost foarte viclean, într-adevăr. Se știe cât de greu de păcălit sunt târfele.

— Era atât de curtenitor și bun cu ele... Într-o zi, chiar a adus vorba de faptul că nutrea o stimă deosebită pentru prostituate, de vreme ce Însuși Domnul nostru le tratase cu respect. Le-a convins că, aflându-se într-o țară străină, în vremuri nesigure, erau neobișnuit de expuse furtișagurilor. Le-a convins să-i dea lui banii în păstrare, de vreme ce tot avea să plece din Belgia. Le-a promis că-i va duce la Londra și-i va depune într-o bancă, unde urmau să adune dobânzi.

— Bietele femeii, murmură el, cu compasiune sinceră; începuse să le simpatizeze pe toate.

— Așa că a plecat, cu câștigurile lor pe ani de zile. A mai luat cu el și niște donații apreciable, pentru operele lui de binefacere, de la Lady Flatley și de la jumătate dintre celelalte doamne de-aici, din Bruxelles. Lady Flatley pleca și ea în Anglia, dar s-a supărat pe mine când i-am spus că urma să mă mărit cu domnul Crawley și m-a concediat pe loc. Așa că am plecat cu cel doi Crawley. Urma să ne căsătorim în Anglia, apoi să mergem la unchiul meu, ca să-mi revendic moștenirea. Întâmplător, însă, i-am auzit pe domnul și domnișoara Crawley vorbind între ei, în timp ce așteptam să pornim spre Anglia – coborâsem după ei să iau și eu micul dejun, la han, în loc de a rămâne în cameră ca să-i scriu o ultimă scrisoare lui Bridget, așa cum plănuisem. Vorbeau despre ceea ce-aveau să facă cu toți banii aceia și râdeau. Parcă nici n-ar mai fi fost aceiași pe care-i cunoșteam.

Își privi încruntată mâinile și, câteva minute, Alleyne se întrebă dacă avea să mai poată continua. În cele din urmă, însă, ridică spre el doi ochi tulburați, parcă fără să-l vadă.

— Imediat, le-am cerut socoteală. Nu mi-a trecut prin minte să mă prefac că nu auzisem nimic. Le-am cerut înapoi banii prietenelor mele și pe-ai mei, pe care-i dădusem domnului Crawley să-i țină la loc sigur, deși nu era o sumă foarte mare. Amândoi, însă, s-au declarat nevinovați și au încercat să mă asigure că „glumiseră”. Am alergat la etaj, cu ei pe urme, și am căutat banii, dar sigur că nu i-am găsit nicăieri – nici în camera lui și nici într-una ei. Oricum, știam că nu m-ar fi lăsat să-i iau. Dacă mă duceam după un polițist, ce i-aș fi spus? Flossie îi dăduse banii de bunăvoie, cu acordul tuturor celorlalte. Și eu îi dădusem banii mei – doar îi eram logodnică... Țineam minte că avea pistoale, ca măsură de prevedere împotriva hoților sau a tâlharilor la drumul mare. M-a biruit lașitatea, așa că m-am scuzat pentru îndoielile mele prostești,

m-am întors în cameră, care din fericire era la parter, apoi am fugit pe fereastră. Pe urmă, am venit înapoi aici, ca să le spun lui Bridget și celorlalte cum fuseseră înșelate și cum, fără voie, purtam și eu o parte din vină.

— Ai avut nevoie de ceva curaj... remarcă Alleyne.

Rachel continua să privească spre el, fără nicio expresie.

— N-au scos o vorbă de reproș pentru rolul pe care-l jucasem în păgubirea lor, spuse ea. Au început să tunde și să fulgere, blestemându-l îngrozitor pe el și ticăloșia lui, dar pe mine Bridget n-a făcut decât să mă îmbrățișeze strâns, plângând. Nu se putea gândi decât la faptul că fusesem rănită, că eram distrusă de felul cum mă înșelase.

— Și erai?

— Poate că atunci mi-am pierdut ultima fărâmă de încredere în bărbați, spuse ea, cu umerii aduși, și era dureros, cu siguranță. Sentimental, însă, nu mă implicasem prea mult. Acceptasem cererea în căsătorie din alte motive, nu din cele romantice. Acum mă simt doar jenată, și nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama ce fel de om era.

— Ar fi mai bine să nu fii prea aspră cu tine însăși, îi spuse Alleyne. Flossie, Geraldine și celelalte nu-l bănuiseră nici ele de gânduri necurate, iar ele sunt femei de lume călitate și cu experiență. Cred, totuși, că te consideri profund îndatorată lor, pentru toți banii pe care fostul tău logodnic i-a furat de la ele.

— Într-adevăr, dădu din cap Rachel. Dar nu pot face mai nimic ca să le ajut. La început, voiam să facem rost de bani ca să pornim după domnul Crawley, dar planul a dat greș când eu te-am găsit pe tine, iar Flossie și Geraldine au dat peste un biet băiat al cărui cadavru fusese prădat deja. Roși, mușcându-și buza.

— Ne-am dus acolo ca să vedem ce obiecte de valoare puteam găsi, după bătălie, dar ne-am întors cu mâinile goale.

— Nu se poate...! exclamă el, fără să-și poată stăpâni râsul.

Parcă vă și văd – trei femei pornind la drum cu gândul să prade, numai ca să descopere că au inimile prea bune pentru așa ceva. Și astfel, în loc de comori, m-ai găsit doar pe mine, gol-puşcă. Biata domnişoară York...!

— Mă bucur mult mai mult că te-am găsit pe tine, decât orice comoară! replică ea, indignată.

— Îți mulțumesc, îi zâmbi Alleyne, deși redeveni oarecum mai serios când își aminti motivul înfățișării ei răvășite și dezordonate.

La naiba, n-ar fi trebuit să se întâmple. Ce-l apucase? Era cea mai retorică întrebare care-i trecuse prin minte vreodată, desigur. Știa prea bine ce-l apucase – pofta pățimașă.

— Aș vrea să le pot da înapoi totul, continuă Rachel cu pasiune. Aș vrea să le pot reface visul. Dar n-am cum. Nu-mi voi moșteni bijuteriile până nu împlinesc douăzeci și cinci de ani. Trei ani înseamnă o așteptare îngrozitor de lungă. Mi le-aș putea primi și înainte, desigur, dacă m-aș mărita cu acordul unchiului meu, dar asta nu cred c-o să se întâmple. Va trece mult, mult timp, până să pot avea iar încredere în vreun bărbat.

— Aha, făcu el, motivele lui Crawley încep să se clarifice. Cred că i-ai spus despre condițiile moștenirii, nu?

— Da, se încruntă Rachel. Am fost îngrozitor de proastă și naivă, nu-i așa?

— Îngrozitor, îi dădu el dreptate, schimbându-și iar poziția.

— Te doare, remarcă ea, privindu-l mai atentă.

— O mică jenă. M-am angajat într-un sport cam dificil pentru starea fizică în care mă aflu, cred. S-ar putea spune că acum mi se servește desertul pe care-l merit.

— Te doare piciorul! exclamă Rachel, sărind de pe scaun. Mă duc să iau niște apă și să ți-l spăl, apoi îți mai pun salvie și bandaje curate. Ia să văd... Sângerează?

Alleyne, însă, ridică ferm mâna, oprind-o.

— Cred că ar fi mult mai bine pentru liniștea mea sufletească

dacă ai păstra distanța, domnișoară York. De vreme ce amândoi părem să fim de acord că ceea ce s-a întâmplat aici, între noi, a fost o mare greșeală, și de vreme ce se pare că ne-am dezamăgit unul pe altul, ar fi mai bine să evităm posibilitatea unei repetări.

Rachel îl privi cu ochi mari câteva momente, în timp ce sângele i se ridica în obraji. Apoi se întoarse și porni spre ușă cu o grabă aproape dizgrațioasă, băjbâi stângace cu cheia, până reuși să descuie, și se repezi afară, închizând destul de zgomotos ușa în urma ei.

Ei bine, dracu' să-l ia, nu-i vorbise tocmai ca un gentleman, nu? Tocmai informase o domnișoară, după primul lor raport sexual, că fusese o mare greșeală și că-l dezamăgise.

Trebuia ca a doua zi să-și pună cenușă-n cap.

Simplul gând la a doua zi îl umplea de teamă.

8

Alleyne ar fi putut crede că nu dormise toată noaptea, dacă nu se trezea panicat, la crăpatul zorilor, încercând să se dea jos din pat, înainte de a-și aminti că nu putea.

Trebuia să ajungă la Porțile Namur. Ea îl aștepta acolo, iar Alleyne se temea că putea fi într-un mare pericol.

Durerea jucă dublul rol de a-i risipi orice urmă de somn și a reteza din scurt visul – fusese doar un vis. Rămase complet nemișcat, cu o mână peste rana care-i pulsa în coapsă și cealaltă încheștată de pătură, încercând disperat să și-l reamintească. Cine îl aștepta? Și de ce? Care era pericolul? Chiar fusese doar un vis? Sau era o amintire?

După câteva minute renunță și încercă, poate pentru a suta oară, să reconstituie tot ceea ce i se întâmplase înainte de a-și recăpăta cunoștința acolo, în casa aceea. Plecase

călare de pe câmpul de luptă de la Waterloo, spre Bruxelles. Cel puțin, aceea era direcția în care presupunea că se îndreptase, din moment ce trebuia să fi fost împușcat în timpul luptei. Avusese la el o scrisoare. Iar la porțile orașului îl aștepta o femeie...

Dar, oricât ar fi încercat — și încercă până i se umezi toată fața de transpirație, iar capul începu să-i bubuie — nu-și mai putea aduce aminte de nimic clar. Și nu părea să existe nicio legătură între detaliile disparate care ar fi putut fi amintiri adevărate sau doar crâmpelii de vis. Dacă luptase în bătălia de la Waterloo, de ce ar fi pornit spre nord, pentru a se întâlni cu o femeie? Și de ce era scrisoarea atât de importantă? I-o scrisese ea, chemându-l ca s-o apere de vreo primejdie? În toiul luptei?

Nu, n-avea niciun sens.

Fu ușurat să audă o bătaie în ușă, deși întoarse cu puțină teamă capul când aceasta se deschise, așteptându-se să fie Rachel York. Încă nu se simțea pregătit s-o reîntâlnească. Dar nu era decât sergentul Strickland, cu trusa de bărbierit în mâini, o pereche de cârje sub braț și un zâmbet larg pe față, în pofida bandajelor care încă i-o mai acopereau pe jumătate.

— Azi vă veți ridica și veți merge, domnule, spuse el, după ce-i dădu vesel bună dimineața; puse articolele de ras pe masă, iar cârjele le rezemă la picioarele patului. Astea au să vă mai înveselească. Vă dau eu o mână de ajutor, cu ele, mai târziu.

— Voi fi și mai fericit când o să am niște haine, replică Alleyne. Prea mult timp am zăcut neputincios, la discreția altora. Sunt nerăbdător să mă scol și să circul. Trebuie să aflu cine sunt și să-mi reiau vechea viață.

— Dacă nu vă deranjează, domnule, spuse Strickland, azi am să vă rad eu. Mă obișnuiesc tot mai mult să văd cu un singur ochi lucrurile.

Alleyne îl privi cu îndoială.

— Chiar te-ai ambiționat să devii valet, nu? îl întrebă el.

— Trebuie să fac și eu ceva, răspuse celălalt, săpunind pământul. Pân-acum nu m-am priceput decât la armată. M-am înrolat în solda regelui când eram doar puștingel mai mare de-o șchioapă. Altfel, m-apucam de furat și ștreangul mă păștea. Niciodată nu mi-a făcut cu ochiu' hoția — și nici spânzurătoarea. Oricum, acum trebuie să-mi găsesc altceva decât milităria. Și de ce să nu mă fac valet? Șase ani am tot primit ordine de la gentlemeni și le-am făcut toate chefurile, de când am ajuns sergent. Pot să vă-mbrac și să vă rad și s-am grijă de hainele dumneavoastră și doar cu un singur ochi, la fel ca și cu doi.

— Problema este că sunt sărac lipit, îi reaminti Alleyne, în timp ce-l lăsa totuși pe sergent să-i săpunească fața și să-și pregătească briciul, ca și cum ar fi vrut să-i taie beregata.

— Lăsați, domnule, că am eu ceva bănuți, îi răspuse Strickland. Nu prea mulți, după cum vede un gentleman lucrurile, socot, da' destui cât să-mi ajungă o vreme. Nu prea am nevoie de bani, domnule, ci mai mult să-mi găsesc și eu un loc și să mă fac de folos cu ceva, măcar o vreme, până mă mai dumiresc ce și cum.

— Știu prea bine cum te simți, replică Alleyne cu amărăciune. Totuși, să știi că s-ar putea să te descurci mai bine decât mine. Nici măcar nu putem fi siguri că sunt un gentleman.

— Da, păi nici nu puteți să fiți altceva! îl asigură sergentul. O clipă să nu vă-ndoiiți, domnule. Am cunoscut destui oameni ce-s gentlemeni și oameni ce nu-s gentlemeni, ca și oameni care se fac că-s gentlemeni. Dumneavoastră sunteți de soiul' dintâi, nu-ncape nicio-ndoială. Nu știu cine sunteți — n-ați fost în regimentul' meu și nu v-am văzut niciodată pân-atuncea, în pădure. Da' ce sunteți, aia sigur știu!

Alleyne rămase nemișcat, în timp ce briciul îi răzuia țepii, iar chipul sergentului, bandajat și cu urme de vânătăi încă, se încrunta concentrat deasupra lui.

— Simți vreodată că ți-e frică, Strickland? îl întrebă el.

— Socot că dumneavoastră sunteți ăla la care-ar trebui să-i fie, domnule, răspunse sergentul, cu un zâmbet care-i dezvăluia dinții mari și rari. Asta-i prima oară că rad un alt bărbat. Și n-am decît un ochi să văd, ca să nu greșesc.

— Frică de a-ți pierde atît de brusc vechiul stil de viață, detalie Alleyne, și de a trebui să-ți făurești altul, nou.

Sergentul Strickland se îndreptă de spate, terminând de ras unul dintre obrazii lui Alleyne.

— Frică? repetă el. Mie nu mi-a fost frică-n viața mea. Sau măcar, nu i-am zis eu frică. Nu se cade, la un bărbat, nu? Sau poate n-o fi atîta frica, cît ce face omu' cu ea. Poate-oi mai simți și eu câteodată nițică frică, domnule, da' n-are niciun rost să mă las în voia ei, nu? În afară de armată, mai e o ditamai lume-ntreagă. O să merg să văd ce-i de găsit pe-acolo. Poate mi-o plăcea chiar mai mult decît ce-a fost înainte. Sau, poate nu mi-o plăcea... Da' dacă nu, atuncea o să caut mai departe. Nu-i nimic care să mă oprească, doar moartea, care-o să vie cînd o veni, orice-aș face eu pînă atunci.

Se aplecă asupra lui Alleyne pentru a-i începe cealaltă parte a feței.

— De fapt, continuă el, pe cinstitelea, nici nu-nseamnă că ești laș dacă ți-i frică. Așa le ziceam și eu la băieții mei, înainte de-o luptă, mai ales la recruții ăia noii, abia veniți din Anglia și de sub fusta mamei. Dacă nu ți-a fost niciodată frică n-ai cum să știi din ce aluat ești plămădit și ce ești în stare să faci. Nu ajungi un om mai de soi decît erai la-nceput. Poate că asta ajungi să descoperi – din ce ești făcut și de ce ești în stare. Și cînd dumneavoastră, domnule, o să v-amintiți în fine cine sunteți, poate-o să vă pomeniți c-ați ajuns un om mai mult decît ați fost vreodată. Poate c-oți fi un om care după ce-a ajuns bărbat n-a mai crescut deloc la minte. Poate c-ați avut nevoie să pățiți una tare, ca pierderea memoriei, ca să vă desțeleniți viața și să mergeți mai departe... Mă

scuzați că vă zic toate astea, domnule... Câteodată, mă ia gura pe dinainte...

— Constat că ești filosof, Strickland, remarcă Alleyne. Mă întreb dacă voi avea tăria de caracter să mă ridic la înălțimea așteptărilor tale ... Încă nu m-ai tăiat?

— N-am făcut eu una ca asta, răspunse sergentul, îndreptându-se din nou, pentru a-și examina opera, înainte de a șterge chipul lui Alleyne cu un prosop curat. Socot c-ați pierdut destul sânge ca să v-ajungă pe luna asta.

— Mulțumesc, îi zise Alleyne, trecându-și o mână peste bărbia netedă, cu gândul la cuvintele sergentului. Era, desigur, îngrozitor de speriat, deși i-ar fi fost rușine să recunoască. Cu siguranță, era o soartă cumplită, să se piardă așa pe sine, să nu-și mai amintească nimic din cei vreo douăzeci și cinci de ani ai vieții lui. Avea oare curajul și tăria de caracter să-și construiască o identitate și o viață nouă, poate chiar mai bune decât cele dinainte?

Însă nici chiar sergentul nu era atât de curajos pe cât sugerau cuvintele lui. Se afla încă la bordel, deși se înzdrăvenise destul ca să plece oricând, de câteva zile. Și era gata să se atașeze de un om care n-avea niciun ban ca să-l plătească – numai pentru a nu fi nevoit să pomească singur prin lume. Cel puțin, nu încă.

Să pășească în lume singur – era un gând cu adevărat înspăimântător. Oricât de nerăbdător era să plece de-acolo, Alleyne își dădu seama dintr-odată că la fel de mult dorea să rămână, găsind orice scuze pentru a amâna inevitabilul moment.

Sergentul Strickland își spăla pământul și briciul, fără grabă, în lighean. Își dresе glasul și vorbi din nou, fără să-l privească pe Alleyne.

— Mie-mi plac duduile de-aicea, domnule. Aseară, chiar am făcut pe portaru' la ușă, ca să se poată distra în voie cu gentlemanii lor și să se simtă în siguranță dacă la vreunu-i veneau dracii. Puțin îmi pasă mie ce fac ca să-și câștige

pâinea. Da' mă-ntreb totuși ce-o avea Miss York de stă aicea, cu ele. Nu-i de-același soi, este?

Alleyne îi aruncă o privire tăioasă.

— Din câte înțeleg eu, e o lady.

— Știam eu, domnule, dădu din cap sergentul. Din prima clipă, când țipa c-ați fi bărbatu' dumneaei și erați rănit, am știut eu că-i o lady. Da' oricând se poate-ntâmpla să-i fie pângărit numele, fin'că stă-ntr-un bordel. N-ar fi bine să-i îngreunăm situația, dacă-nțelegeți unde bat, domnule, așa-i? Cu agrafele ăstea d-aicea, de pe masă, ce vreți să fac? N-ar fi bine să le vadă ălelalte dudu, când or veni să v-aducă micu' dejun, și să intre la idei.

Un moment, Alleyne se simți ca un soldat de rând care se chircește sub muștruluiiala blândă, dar totuși severă, a sergentului. Dracu' să-l ia, uitase de agrafe! Își dorea din tot sufletul ca acela să fi fost un vis - dar agrafele erau dovada de neocolit că nu fusese.

— Adună-le, dacă vrei, Strickland, spuse el, și pune-le în scrinul de-acolo, în sertarul de sus. A durut-o capul, aseară când stătea aici ca să-mi țină de urât și a scos agrafele ca să n-o mai strângă părul.

Ce explicație absolut idioată!

— Sigur, domnule, răspuse prompt sergentul, adunând agrafele în mâna sa mare. Aș apăra-o pe duduia cu prețul vieții, dac-ar încerca să-i facă rău cineva - cum nu mă în-doiesc că și dumneavoastră ați face-o, domnule. N-o să uit niciodată cum suspina pentru dumneavoastră, chiar și când s-a văzut că nu erați bărbatu-său. Are o inimă foarte bună, domnule.

— Sunt absolut conștient că-i datorez viața, sergent, și mult mai mult decât atât, îl asigură Alleyne.

Sergentul Strickland nu mai continuă. Își strânse articolele de bărbierit și ieși cu ele din cameră. Fără să mai aștepte măcar sosirea micului dejun, Alleyne dădu deoparte

pătura, își coborî cu grijă picioarele peste marginea patului și trase cârjele spre el.

Se simțea neliniștit, slăbit, iritabil, vinovat – și de-a dreptul păcătos. Cel puțin ca să-și ușureze primele două stări, putea face ceva. Și celelalte? Trebuia să se gândească la o cale de împăcare cu Rachel York. Simțea, însă, că o simplă scuză n-ar fi fost de ajuns.

Trebuia să se gândească la ceva.

Își propti ferm cârjele la subsuori și se săltă pe piciorul drept.

Rachel își făcuse de lucru la bucătărie în cea mai mare parte a dimineții, ajutând-o pe Phillys să coacă pâine și prăjituri, să curețe cartofii și să toace legumele. Celelalte femei nu se treziseră până târziu, lucru pentru care se simțea foarte recunoscătoare. Era uimită că Phillys nu părea să observe nicio schimbare la ea. Avea senzația că activitățile din seara trecută ar fi trebuit să i se citească pe față și pe tot restul ființei.

Mai era și foarte recunoscătoare că sergentul Strickland își luase ferm în serios rolul de valet al domnului Smith și se ocupase de nevoile lui toată dimineața.

Înainte de amiază, se oferî să facă niște cumpărături și ieși grăbită din casă. După întoarcerea la Bruxelles, evitase cât mai mult să iasă în oraș, ca să n-o vadă vreuna dintre cunoștințele lui Lady Flatley și s-o acuze că ar fi fost complicea domnului Crawley, deși își dădea seama că era improbabil ca oricare dintre ele să fi aflat deja despre mișelia lui. Mai mult, s-ar fi putut ca majoritatea nici să nu știe vreodată, dacă nu verificau acțiunile de caritate pentru care credeau că donaseră. Acum, însă, simțea o nevoie disperată de aer și mișcare, și nu-i mai prea păsa cu cine se întâlnea. Nici măcar nu-i trecea prin minte că, la Londra, înainte de moartea tatălui ei, nu avusese voie să pună piciorul afară neînsoțită.

Se îndepărtă de casă mai mult decât era nevoie. O vreme, se plimbă chiar și prin Parcul din Bruxelles, privind lebedele de pe lac și bucurându-se de lumina și căldura soarelui. Se făcuse jumătatea după-amiezii când o luă înapoi spre casă și chiar și așa îi era groază să se întoarcă. Trebuia să se confrunte din nou cu domnul Smith, iar ideea o înspăimânta. Cum avea să-l mai poată privi în ochi, după cele întâmplate între ei în seara trecută? Mai întâi, urma să bea o ceașcă de ceai în salon și să se reculeagă, hotărî ea, auzind vocile și râsetele ce răsunau din acea direcție.

Deschise încet ușa și se uită pe lângă ea, gândindu-se că poate prietenele sale aveau clienți, deși asta nu se întâmpla prea des în timpul zilei. Și, într-adevăr, aproape că-și smuci capul înapoi, când văzu că, da, erau cu un gentleman în cameră – un gentleman extraordinar de chipeș. Lângă el, însă, stăteau rezemate de scaun două cârje.

— Rachel! o strigă Bridget. Hai, iubito, să-l cunoști pe vizitatorul nostru.

— Nu-i așa că arată splendid? întrebă și Phillys, încântată.

Geraldine stătea lângă ferastră, în picioare, cu mâinile în șolduri.

— Se îmbracă destul de bine, trebuie să recunosc, spuse ea. Păcat doar că are buzunarele goale.

— Nu-s sigură că-mi pasă de asta, Gerry, replică Phillys.

— Hai că-l facem să roșească, bietul om, spuse Flossie, în timp ce Rachel intra în cameră, fără tragere de inimă, închizând ușa în urma ei. Dar e de-ajuns ca să facă orice față care se respectă să se certe cu cele mai apropiate prietene.

Toate glumeau și flirtau ca de obicei, iar domnul Smith participa la conversație, zâmbind. La vederea lui Rachel, însă, își făcu de lucru cu cârjele și se săltă de pe scaun, pentru a o întâmpina cu o plecăciune surprinzător de grațioasă.

— Miss York, o salută el.

O privea drept în față, cu ochii mai puțin veseli ca înainte. Rachel spera din tot sufletul să nu roșească. Îi era aproape imposibil, văzându-l acum, să conceapă că în urmă cu nici douăzeci și patru de ore fuseseră goi și intimi împreună. Dar, de vreme ce nu părea tocmai imposibil, simțea că-i venea să intre în pământ de rușine.

„...de vreme ce se pare că ne-am dezamăgit unul pe altul...”

Îl auzea iar rostind aceste cuvinte, la fel de limpede ca și cum i le-ar fi spus chiar atunci.

Nu-și dăduse seama cât era de înalt. Hainele nu-i fuseseră confecționate de cel mai distins dintre croitori, probabil, dar cămașa era de un alb orbitor, cravata scrobită și înnodată cu grijă la gât, vestonul albastru i se potrivea destul de bine ca să-i scoată în evidență lățimea umerilor și a pieptului, iar pantalonii gri îi stăteau strânși, fără cute, pe picioarele musculoase – dacă trecea cu vederea conturul bandajului de pe coapsa dreaptă. Purta pantofi de piele, în locul cizmelor care s-ar fi potrivit mai bine cu o asemenea costumație, dar în linii mari Phillys avea dreptate: arăta splendid. Până și părul îi fusese proaspăt spălat. O șuviță neagră îi căzuse ispititor peste sprânceana dreaptă.

— Așadar, îți vin bine haine cele noi, domnule Smith? îl întrebă ea, străduindu-se să-și păstreze un aer firesc și amabil.

— Toate, în afara unui veston, răspunse el. Și, din păcate, acela-mi place cel mai mult. Însă, chiar și cu toate eforturile sergentului Strickland, n-am reușit să încap în el.

— Am calculat greșit, Floss, spuse abătută Geraldine. Pieptul ăsta e și mai lat decât crezuserăm.

— Și umerii, Gerry, completă Flossie, privindu-l fără ocolișuri. Am dat prea multă atenție feței ăsteia atrăgătoare și zâmbetului șmecheresc care o împodobește. A doua oară, n-aș mai face aceeași greșeală.

— Puteați să-mi cereți măsurile, domnișoarelor, spuse vesel

domnul Smith, așezându-se din nou pe scaun, după ce Rachel luase loc și ea.

— Da, dar se temeau că n-o să ți le mai amintești, și-mi revenea mie toată plăcerea de a ți le lua, cu metrul meu, răspunse Phillys. Asta o să le-nvețe minte să nu și le mai lase pe ale lor acasă.

Conversația continuă la fel vreme de vreo zece minute, acompaniată de multe râsete, în timp ce Rachel încerca să se stăpânească și să repete în minte ceea ce avea să spună când rămânea în sfârșit singură cu el, cum era inevitabil să se întâmple, mai devreme sau mai târziu.

Și se întâmplă mai devreme.

— În șonticăielile mele prin casă, tocmai spunea domnul Smith, am văzut că aveți o grădină frumoasă în spate, domnișoarelor, și că cineva a avut atâta considerație să pună o bancă de lemn sub salcia de pe malul iazului cu nuferi. Dacă mă scuzați, mă deplasez până acolo și voi face un tur pe cărările pavate, înainte de a mă așeza pentru o vreme, să respir aerul de-afară.

— Ai numai grijă să nu te forțezi prea mult, îl preveni Bridget. Nu uita că e prima zi când ai coborât din pat.

— N-am vrea să trebuiască să te cărăm pe sus înapoi în cameră, îi spuse Phillys.

— Ba pe mine nu m-ar deranja, Phyll, i-o întoarse Geraldine.

— Voi avea grijă, le promise el. Miss York, ai dori să mă însoțești?

Bridget zâmbi și dădu încurajator din cap în direcția lui Rachel, ca și cum încă ar mai fi fost doica ei. Rachel își puse pe masă ceașca goală și farfurioara și se ridică în picioare. Ar fi dat orice să poată evita acea întâlnire. Încă nu era pregătită. Dar... avea să fie vreodată? Și de vreme ce tot nu se putea întoarce în trecut, ca să schimbe cele întâmplate seara, nu-i mai rămânea decât să meargă înainte, făcând față situației stânjenitoare de a fi singură cu el. Se duse

la ușa salonului și o ținu deschisă, pe când domnul Smith trecea prin fața ei, cu cârjele.

Înainta încet dar sigur cu ele, observă ea, în timp ce ieșeau din casă. După ce închise ușa din spate, își potrive pasul pe lângă el, mergând cu mâinile la spate.

— Ei bine, domnișoară York, începu Jonathan, abandonând tonul de flirt amuzat pe care-l folosise în salon, avem de vorbit.

— Serios? întrebă ea, atentă la dalele de piatră pe care pășeau, evitând ca un copil să calce pe crăpăturile dintre ele. Aș prefera să nu. Ce-am făcut e bun făcut. N-a fost prea semnificativ, nu-i așa?

— Ce lovitură pentru mândria mea masculină! exclamă el. Nesemnificativ, auzi acolo! Îmi dau bine seama că, în împrejurări normale, acum s-ar cuveni să-ți prezint o cerere în căsătorie.

Rachel se simți mai oripilată ca oricând.

— N-aș accepta-o. Ce idee prostească!

— Mă bucur că gândești așa. Nu pot face, desigur, o asemenea ofertă – cel puțin, nu încă. N-am un nume cu care să semnez în registrul stării civile. Și s-ar putea să fiu deja însurat cu altcineva.

Rachel uitase de această posibilitate. Simți un mic gol în stomac.

— Nici altă dată, declară ea ferm. Nici chiar, dacă după ce-ți regăsești identitatea, vei descoperi că ești necăsătorit. Am mai fost implicată într-o logodnă nechibzuită anul ăsta, domnule Smith. N-am intenția să mă angajez în alta, prea curând.

— Și ce plănuiești să faci?

Rachel se simțea în dezavantaj, acum, că Jonathan Smith stătea în picioare. Era obișnuită să-l privească de sus în jos. Chiar și în seara trecută, în timp ce... Însă chiar nu voia să se gândească la asta.

— Încă nu m-am hotărât, îi răspunse. Cred c-am să-mi caut iar o slujbă.

— Și îndrăznesc să spun, replică el, că vei avea nevoie de o scrisoare de recomandare de la Lady Flatley. Ți-ar da-o?

Cu o strâmbătură, Rachel spuse:

— Domnișoarele de-aici vor să pornească în căutarea domnului Crawley, de îndată ce ajung în Anglia – dacă reușesc să strângă destui bani ca să-și acopere cheltuielile de călătorie, adică. M-am gândit să mă duc cu ele. Nu cred că va fi ușor de găsit, și sunt foarte puține șanse să recuperăm ceva din banii lor, dar simt nevoia să le ajut cât pot de mult.

— Acele domnișoare n-au nevoie de ajutorul tău, Miss York. Sunt femei de lume, călitate și puternice. Vor supraviețui.

— Da, încuviință ea, oprindu-se pe cărare, cu ochii scăpărându-i de furie. Sigur că așa va fi. Au să supraviețuiască. Nu contează că în plus nu vor face nimic, că nu se pot aștepta niciodată la libertate, belșug sau fericire. Nu sunt decât niște târfe, la urma urmei.

Jonathan oftă.

— N-am vrut decât să spun că nu ești mai răspunzătoare pentru ele decât pentru mine – sau decât mine pentru tine. Uneori, pur și simplu trebuie să-i lăsăm pe alții să-și trăiască viața, chiar dacă ne e dureros să-i privim.

Îl privi încruntată. Avusese chef de ceartă, dar Jonathan refuzase să muște momeala.

— Poate, sugeră el, ar fi bine să ne așezăm înainte de a mai continua conversația asta. N-aș vrea să-mi pierd echilibrul și să cad la picioare, dându-ți o impresie greșită.

Rachel o luă înaintea lui, dar îl așteptă să se așeze, încet și cu grijă, rezemându-și cârjele de brațul din fier forjat al băncii, înainte de a se așeza și ea la celălalt capăt. Ar fi vrut să dureze puțin mai mult.

— Vorbește-mi despre unchiul tău, îi ceru el.

— Este Baronul Weston de Chesbury Park, din Wiltshire.

Altceva nu prea mai e de spus. Era fratele mamei mele, dar a dezmoștenit-o după ce ea a fugit să se mărite cu tata, la șaptesprezece ani. L-am văzut o singură dată, după moartea ei, când a venit la înmormântare, și a stat câteva zile la Londra.

— E singura ta rudă în viață?

— Din câte știu, da.

— Poate ar fi bine să te duci la el. Nu prea cred că te-ar alunga, așa-i?

Rachel întoarse capul spre el, privindu-l cu neîncredere.

— Am primit vești de la el de două ori, de la vârsta de șase ani încoace. O dată, când mi-a refuzat cererea de a-mi da bijuteriile, la optsprezece ani, și a doua oară, când i le-am cerut din nou, anul trecut, după ce a murit tata. Cu aceea ocazie, mi-a scris că s-ar putea să nu mi le mai primesc, dar dacă n-am din ce trăi, pot veni să locuiesc la el, și că mi-ar găsi un soț.

— Prin urmare, ai posibilitatea de a te duce acolo.

— Domnule Smith, replică ea, cu o furie reînnoită, dacă dumneata ai fi în locul meu, te-ai duce? La un om care a tăiat orice relații cu mama ta când s-a măritat și care te-a ignorat toată viața, cu excepția câtorva zile, când aveai șase ani? Și care dorea atât de mult să te revadă încât te-a informat că ai putea veni la el, dacă n-ai din ce trăi, amenințându-te că, dacă vii, te va mărita cu un bărbat ales de el? Te-ai duce?

Vecinătatea lui era deconcertantă – cu atât mai mult cu cât și acum era nevoită să-l privească de jos în sus. Părea s-o domine, mult mai mare și mai impunător decât arătase când zăcea în pat.

— Cred că nu, răspunse Jonathan. Ba nu, e un răspuns nepotrivit. Probabil i-aș spune nemernicului să-și bage capul în ulei încins.

Fu atât de surprinsă și șocată încât izbucni în râs. Zâmbi și el, încet, iar Rachel putu observa că ochii i se ațintiseră

spre gropița ei, pe care și-o considerase întotdeauna o trăsătură foarte copilărească.

— Vorbește-mi despre bijuterii, îi ceru el.

— Nu le-am văzut niciodată, începu Rachel, uitându-se spre iazul cu nuferi, deși știu că sunt foarte valoroase. Bunica mea l le-a lăsat mamei, cu condiția să rămână în grija unchiului, până când se mărita, cu aprobarea lui, sau până împlinea douăzeci și cinci de ani. Mama s-a măritat fără acordul lui și a murit la douăzeci și patru de ani. Totuși, trebuie să fi comunicat cumva cu unchiul meu, înainte de a muri. Mi-a lăsat mie bijuteriile, în exact aceleași condiții.

— Poate s-a gândit că ar fi mai în siguranță la el decât la tatăl tău.

Se gândise și ea la această posibilitate umiltoare. Bietul tata ar fi mizat la cărți toată averea, apoi ar fi plâns lovit de remușcări și s-ar fi întors la masa de joc, încercând s-o recâștige.

— Probabil consideră că la el sunt mai în siguranță decât la mine. Acum un an, când i le-am cerut, tata murise. Totuși, sunt ale mele. Dacă eram bărbat, nici nu s-ar fi pus problema să-mi rețină moștenirea după vârsta majoratului. Și cât aș dori să fie deja ale mele... Le-aș înapoia acestor femei tot ce-au pierdut, și le-aș reface visul. Ce fericite ar fi... Cât de fericită aș fi și eu...!

Își mușcă buza de jos, simțind cum ochii i se umpleau de lacrimi.

— Totuși, există o cale de a-ți obține moștenirea mai devreme, nu? o întrebă el.

Râzând cu dispreț, Rachel întoarse capul să-l privească din nou. Se uita la ea cu o expresie nedumerită.

— Ar trebui să fiu măritată.

Jonathan înălță o sprânceană.

— Și să am și acordul lui, adăugă ea.

Cealaltă sprânceană se ridică la rândul ei, iar ochii i se

umplură de acel amuzament pe care de obicei îl rezerva conversațiilor glumețe cu prietenii.

— Domnule Smith, spuse scurt Rachel, nu pot să mă mărit cu dumneata. Singur ai spus, și-apoi nu m-aș căsători cu cineva doar ca să pun mâna pe propriile mele bijuterii.

— Admirabil, murmură el, zâmbind.

— Și-n fond, cum i-ai putea obține aprobarea? Nici măcar nu știi cum te numești.

Jonathan mișcă din sprâncene spre ea, arătând dintr-o dată ca un băiat ștrengar – și aproape irezistibil.

— N-ai auzit niciodată, domnișoară York – sau, aș îndrăzni să te numesc Rachel – de cuvântul „mascaradă“?

— Poftim? îl privi ea cu ochi mari.

— Mă voi preface că sunt soțul tău și te voi însoți la Chesbury Park ca să-ți smulgi averea din ghearele celui ticălos zgârcit și fără inimă de unchi al tău. Apoi, vei putea face cu ea orice dorești, deși te-aș preveni că s-ar putea să-ți fie foarte greu să le convingi pe aceste domnișoare să ia măcar un penny de la tine.

— Dar ești nerăbdător să pleci de-aici, replică Rachel. Vrei să-ți găsești casa și pe-ai tăi.

Jonathan se strâmbă, iar veselia i se șterse parțial din ochi.

— Da, asta vreau, îi dădu el dreptate, dar nici nu știi ce teamă mi-e s-o fac, în același timp. Dacă ajung acolo și nu găsesc niciun indiciu despre identitatea mea? Mai rău, dacă dau peste o familie numeroasă și o mulțime de prieteni, și descopăr că-mi sunt complet străini? Poți înțelege cât mă sperie gândul ăsta? Poate, dacă-mi amân o vreme călătoria de autodescoverire, o să-mi revină memoria de la sine.

— Dar nu-ți pot cere să faci asta pentru mine, obiectă ea, cu gândurile învâlmășindu-i-se atât de haotic prin cap încât nici nu mai putea să judece limpede.

— Nu mi-ai cerut-o, îi zâmbi el din nou – și deodată, Rachel simți nevoia să-l atingă, pentru a-i simți căldura și energia.

M-am oferit eu s-o fac. Așa, măcar mai scap de spaima că nu am nimic altceva de făcut decât să mă avânt într-o lume necunoscută, Miss York. Hai s-o facem!

Trebuia să existe un milion de argumente împotriva – cel puțin un milion. Dar tot ce putea să vadă Rachel în mintea ei era propria sa imagine înmânându-i lui Flossie suma exactă de bani pe care o văzuse dându-i-o lui Nigel Crawley, în timp ce ea stătea alături, zâbind încântată. Acum, avea s-o poată face în realitate. Și nu era nevoie să se simtă vinovată de toată mascarada. Era vorba de banii ei, iar unchiul Richard se purtase întodeauna îngrozitor cu ea. Nu-i datora nimic.

— Foarte bine, spuse ea, zâbind.

Jonathan își rezemă un antebraț pe spătarul băncii și continuă să-i surâdă ca un școlar șmecher – cu singura deosebire că arăta seducător.

— Sper doar că nu te-aștepți să îngenunchez pentru a-ți cere mâna, încheie el. Mă tem că n-aș putea să mă mai ridic!

9

După întoarcerea din grădină, Alleyne stătu în pat mai mult de-o oră, fără a putea dormi. Îl dureau toate oasele și încheieturile, și bănuia că piciorul stâng i se cam umflase. Era deznădăjduit să descopere cât de slăbit se simțea, dar în același timp se bucura să știe că acum putea circula, începând să-și refacă forțele și curajul.

Totuși, era îngrozitor de laș. Se întreba dacă așa fusese dintotdeauna. Vreme de aproape două săptămâni își rosesese zăbala, jinduind să se ridice din nou pe picioarele lui, pentru a ieși din casă și a începe să descopere cine dracu' era. Azi, însă, când reușise s-o facă prima oară, iar momentul

acela devenise iminent, se pomenise devorat de spaimă. Îi spusese adevărul lui Rachel York.

Și, Doamne sfinte, în ce încurcătură se băgase?!

Voise s-o ajute. Nemulțumit cum fusese în seara trecută, pentru că nu-l anunțase ce urma să se întâmple, nedându-i astfel șansa de a o lăsa cu virtutea intactă, mai voise și să facă ceva pozitiv pentru ea. În fond, Rachel îi salvase viața. În mintea lui nu încăpea nicio îndoială că ar fi murit în pădurea Soignés, dacă nu venea ea și nu chema pe cineva în ajutor. Iar de-atunci, îl îngrijise vreme de peste o săptămână. Alleyne se atașase de ea. Ba nu – era nebun după ea din prima clipă când o văzuse.

Voise să facă ceva pentru Rachel. O invitase în grădină ca să poată afla despre unchiul ei și să vadă dacă era posibil să se mute la el. Plănuise să se ofere s-o însoțească până acolo. N-ar fi fost mare lucru, în comparație cu tot ceea ce făcuse Rachel pentru el, dar tot era mai mult decât nimic.

Era un lucru normal, onorabil și de bun-simț.

Se hotărâse ca, dacă descoperea că era burlac, să se întoarcă la ea, acolo, și să-i facă cererea în căsătorie pe care i-o dicta simțul onoarei. Și când colo, uite ce făcuse!

Problema era, însă, că teroarea care-l chinuse toată ziua se risipise de îndată ce-i făcuse propunerea, după care nu mai putuse simți decât însuflețirea unei aventuri provocatoare.

Ce spunea asta despre caracterul lui? Întotdeauna se comporta așa? Ca un băiat de douăzeci și cinci de ani care e gata să se avânte în orice plan nebunesc? Dacă avea douăzeci și cinci de ani, adică. Putea să aibă și treizeci.

Se strâmbă.

Acum, însă, era prea târziu ca să se mai răzgândească în legătură cu nebunescul plan, chiar dacă ar fi vrut – și nici nu era sigur că voia. Urma să-și asume o identitate complet nouă și, în același timp, să dobândească o soție – chipurile, din dragoste. Da, categoric o lua din dragoste. Avea să-l

convingă pe Baronul Weston de eminența lui respectabilitate și statomnicia de caracter.

Chicoti încet. O provocare era tocmai lucrul de care avea nevoie, iar aceasta era una colosală. Se simțea... cu siguranță, se simțea ca el însuși, cel dinainte.

Dar acest gând amenința să-i stârnească iar un acces de melancolie. Închise ochii, acoperindu-și-i cu dosul mâinii.

Se aștepta să-și petreacă restul zilei în pat, sau cel puțin în camera lui, dar spre sfârșitul după-amiezii apăru în ușă sergentul Strickland ca să-l informeze că era seara liberă a domnișoarelor și fusese trimis să-l invite pe domnul Smith la cină cu ele, dacă se simțea în stare.

— Totuși, v-aș preveni, domnule, adăugă el, că m-au invitat și pe mine.

— Și poate aș considera că nu se cuvine să iau cina cu un sergent? replică Alleyne, înălțând din sprâncene. Nu știu cât de sus-pusă o fi fost persoana mea dinainte, Strickland, dar persoana care sunt acum acceptă cu plăcere să ia cina cu tine — și cu celelalte patru domnișoare.

Avea să se bucure de compania lor, conchise el, pe când Strickland îl ajuta să-și ia haina și-l pieptăna, în timp ce Alleyne își potrivea cravata la loc, într-o poziție cât de cât elegantă. Apoi, mâinile îi încremeniră dintr-o dată, când îi trecu prin minte ideea amuzantă că o anumită persoană s-ar fi putut îngrozi cu adevărat văzându-l atunci.

Atâta doar că gândul, oricât era de viu, nu reușea să se asocieze cu niciun chip sau nume.

Cine s-ar fi îngrozit?

Un moment, crezu că avea să poată dezgropa un nume din adâncurile memoriei. Era ca și cum o perdeă s-ar fi unduit în fața beznii din mintea lui, amenințând în orice moment să fie dată la o parte de vânt, pentru a dezvălui tot ceea ce se ascundea dincolo.

Dar perdeaua se încăpățâna să rămână la locul ei.

Încercă să recupereze măcar un amănunt, ceva... Era bărbat sau femeie? Cine naiba îi străfulgerase mintea, când el nici măcar nu încercase să-și amintească ceva?

Zadarnic, însă.

— Vă mai doare, domnule? Întrebă sergentul.

— Nu, nimic.

Când intră în sufragerie, în primul moment își spusese că probabil Strickland greșise, crezând că nu era o seară lucrătoare. Domnișoarele erau îmbrăcate în cele mai elegante haine ale lor, inclusiv mătăsuri și satinuri viu colorate, cu piepturile gata să se reverse din corsaje, pe deasupra corsetelor strânse. Aveau coafuri elaborate, pene înalte înfipite în păr, parfumuri florale puternice și farduri. Își aminti de prima ocazie când le văzuse. și le salută cu cea mai adâncă plecăciune pe care i-o permiteau cârjele.

— Încă mai sunt convins, spusese el, că am murit și-am ajuns în rai.

Observă că micul plasture negru, în formă de inimă, pe care-l purta uneori Geraldine lângă gură fusese aplicat acum în stânga șanțului dintre sâni.

Se îmbrăcaseră așa anume pentru el, își spusese – fiindcă lua cina cu ele. Descoperirea l-ar fi făcut să chicotească, dar nu voia să ie ofenseze. Îi erau foarte dragi, toate.

Rachel York era îmbrăcată la fel ca în seara trecută, dar cu părul aranjat mai simplu, strălucind ca aurul curat în lumina policandrului cu lumânări din mijlocul mesei. În sinea lui, Alleyne clătină din cap. Cu siguranță, trebuia să-și fi pierdut și mințile, nu numai memoria, dacă-și imaginase că locul ei era în acel bordel, și că lucra acolo. Acum, că deschisese ochii, vedea orbitor de clar că era o lady elegantă și rafinată.

Încă-i mai era oarecum milă de ea – sau, poate, de sine însuși, pentru că fusese atât de prost.

Era o masă ciudată. Nu aveau servitori, după cum Alleyne

își dăduse seama mai dinainte. Reieșea că Phillys gătise aproape toate mâncărurile. Noroc că avea un talent culinar remarcabil. Dar toate domnișoarele – toate cinci ajutau la servit, aducând în sufragerie farfuriile și ducându-le pe cele goale. Iar conversațiile erau inteligente și pline de viață. Vorbeau despre Bruxelles, despre contrastul dintre orașul din urmă cu câteva săptămâni, când forfotise de toate distracțiile scilpitoare ale „lumii bune“ venite în vizită, și cel de-acum, de după plecarea aproape tuturor străinilor. Vorbeau despre război și urmările acestuia, despre perspectivele unei Europe pașnice și prospere, acum când Napoleon Bonaparte fusese luat din nou prizonier. Îi cereau sergentului Strickland păreri despre strategia folosită în bătălie. Vorbeau despre Londra, cu teatrele și galeriile ei de artă.

Abia când ajunseră la desert, Rachel York, care stătuse destul de tăcută în timpul serii, vorbi în sfârșit, privind-l drept pe Alleyne și roșind ușor:

— Cred, spuse ea, că voi putea totuși să-mi capăt bijuteriile, la urma urmei.

— Mă vei lăsa să mă cațăr pe iederă, Rachel, remarcă Geraldine.

— Domnul Smith o să vină cu mine, la Chesbury, explică Rachel, ca să se dea drept soțul meu. Vom obține aprobarea unchiului pentru căsătorie și-mi voi primi moștenirea. Apoi, am să pot vinde câteva bijuterii și vom porni în căutarea domnului Crawley, dacă mai vreți, în timp ce domnul Smith își va regăsi casa și familia.

Izbutni o hărmălaie pe patru voci, toate vorbind în același timp. Cea care câștigă întrecerea fu Bridget:

— Să se dea drept soțul tău, iubito? De ce să nu fie soțul tău?

— Dacă o face, eu voi intra în doliu, Bridge, interveni Geraldine, în numele tuturor celorlalte femei din lume. Îmi stă bine în negru.

— Dar este o idee splendidă, comentă și Flossie. Nu înțeleg cum de nu ne-a venit până acum. Are toate șansele să reușească.

— Nu ne putem căsători cu adevărat, explică Rachel. Domnul Smith încă nu știe cine este. Și-n plus, am hotărât ca, dacă mă mărit vreodată, s-o fac din dragoste. Am fost o proastă să mă mulțumesc cu mai puțin, în cazul domnului Crawley. Slavă Domnului că mi-am dat seama la timp de greșeală.

— Va fi ca un vis, spuse Phyllis, încleștându-și mâinile la piept. O singură privire să-ți arunce baronul, domnule Smith, și imediat se va repezi să aducă bijuteriile.

— Totuși, Phyll, interveni Flossie, nu cred că putem presupune că baronul o să-l placă la fel ca noi. Va trebui să-și folosească altfel farmecul, dar îndrăznesc să spun că e în stare. I se vede în ochi o lucire care-mi spune că o va face cu plăcere și cu rezultate excelente.

— Și are aerul ăsta care sugerează o familie bună, cu bani și putere, adăugă Geraldine. Of, inima mea, stai la un loc! Crezi că unchiul tău s-ar lăsa păcălit dacă m-aș da eu drept tine, Rachel, afirmând că sunt doamna Smith?

— Nicio clipă, Gerry, răspuse Phyllis. Dar gândește-te cât de romantic e totul. Mă aștept ca domnul Smith să se îndrăgostească de Rachel, și ea de el, după care se vor căsători și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

— Eu nu m-aș mira deloc, interveni și sergentul Strickland, dacă mă ierțați s-o spun când nimeni nu mi-a cerut părerea, duduia. Și dacă mă ierțați și dumneavoastră, domnule. Câteodată, vorbesc cam mult.

Alleyne zâmbi spre toată lumea din jur. Rachel, putea să vadă, arăta foarte stânjenită.

— Dar pasul următor, continuă Bridget, readucând iar ordinea în discuție, este să stabiliți ce poveste va spune domnul Smith. Trebuie să-i inventăm o întregă poveste a vieții, fără să lăsăm nimic la voia întâmplării. Pe urmă, va fi nevoie să-și învețe și el rolul, iar Rachel să și-l învețe și ea pe al ei.

Urmă un val de propuneri, în majoritate absolut ridicole — stârnind multe râsete. Alleyne le lăsă să vorbească o vreme, înainte de a ridica mâna, pentru a atrage din nou atenția tuturor:

— În niciun caz nu voi fi un coșar care a descoperit că e prinț, sau un duce care e fiul natural al regelui făcut cu me-tresa lui favorită, deși ambele sugestii au fost interesante și atrăgătoare. S-ar putea să fiu un baronet cu o moșie în nordul Angliei. Dar ar fi mai bine dacă domnișoara York și cu mine am hotărî între noi detaliile, după care vi le vom prezenta tuturor pentru aprobare.

— „Domnișoara York“! exclamă Phillys. Acum trebuie s-o numești Rachel, domnule Smith, iar ea trebuie să-ți zică Jonathan — doar dacă nu preferi să devii „Orlando“, cum am propus eu adineauri, de vreme ce e un nume mult mai romantic.

— Avem o sticlă de vin, spuse Flossie. E în cămară, pe dușumea, sub raftul de jos, dacă ești așa de bun s-o aduci, William. O păstram pentru o ocazie deosebită, și cred că e asta de-acum. Avem de sărbătorit un simulacru de căsătorie.

Rachel York era îngândurată, observă Alleyne, în timp ce se închinau paharele, peste câteva minute, ca și cum s-ar fi sărbătorit cu adevărat nunta lor. Toate celelalte se veseleau. Dar un plan deja nebunesc urma să devină și mai scandalos.

— Nu puteți apărea la ușa baronului fără un valet lângă dumneavoastră, domnule, îi spuse sergentul Strickland, în timp ce-și punea paharul gol pe masă. Nu-s cel mai arătos gentleman pe care l-ați văzut vreodată, așa mare cum sunt și necioplit la vorbă, după ce toată viața m-am priceput nu-mai la militărie, da' tot mai bun decât nimic sunt. Am să vin și eu cu dumneavoastră. Nu-i nevoie să vă bateți capu' cu leafa. Cum v-am mai zis, am destui bani ca să ajung în Anglia și să trăiesc vreo lună sau cam așa, iar asta-mi va da ceva de făcut până-mi mai adun picioarele sub mine, ca să zic așa.

Alleyne îl privi înălțând din sprâncene. Dar, la drept vorbind, omul avea dreptate. Cât de impresionant arăta, dacă se înfățișa la Chesbury Park, ca soț al lui Rachel, fără un valet? Și fără bagaje și bani? Doar cu puțin mai mult decât hainele de pe el, mai bine zis. Dintr-odată, înțelese că trebuia să facă multe pregătiri, cu mare grijă, înainte de a porni spre Wiltshire.

Dar, înainte ca Alleyne să-i dea vreun răspuns lui Strickland, luă cuvântul Bridget:

— Și nici Rachel n-ar trebui să ajungă acolo doar cu domnul Smith lângă ea, chiar dacă s-ar zice că e măritată cu el. E doar o căsătorie recentă, la urma urmei, iar Baronul Weston trebuie să vadă că fusese la Bruxelles cu o însoțitoare decentă. Eu voi fi aceea, și-am să merg cu tine, iubito. În plus, de vreme ce domnul Smith și Rachel nu sunt căsătoriți cu adevărat, nu s-ar cuveni să călătorească împreună fără o supraveghetoare, nu-i așa?

— Atâta doar că, dacă te vede cu părul ăsta, Baronul Weston te va recunoaște de tîrfă chiar și de-ar fi orb de amândoi ochii, îi atrase atenția Flossie.

— Pot să mi-l vopsesc, replică Bridget. Revin la culoarea mea naturală, un șaten foarte respectabil.

— Totuși, Bridget, nu te putem lăsa să te distrezi doar tu, spuse și Geraldine. Dacă te duci într-o vacanță de-o săptămână, două, nu văd de ce n-am face-o toate. Eu, una, nu prea am chef să mă reapuc de treabă, la Londra, înainte de a rezolva cu broscoiul ăla de Crawley, iar pe-asta n-o putem face până nu auzim de la una dintre surori pe unde e, nu? Dacă tot trebuie să stăm cu mâinile-ncrușate, putem foarte bine ca în același timp să ne și distrăm. Mă și văd pe post de cameristă a unei lady. Am talent la coafat — toate ați spus — și mă pricep să aleg hainele pentru ca femeia să arate cât mai bine. Voi veni în chip de cameristă a ta personală, Rachel. Dacă nu ai una, ar părea ciudat.

Cu puțin noroc, voi descoperi că Baronul Weston are moșia plină de lachei înalți și chipeși, grăjdari voinici și la fel de chipeși, și grădinari bronzăți și mai chipeși. Nu vei avea de ce să te îngrijorezi că te-aș face de râs – știu cum să mă port respectabil, când e cazul.

Alleyne, privind în jurul mesei, prins între amuzament și deznădejde, se întrebă dacă și Rachel se simțea la fel de puțin stăpână pe situație ca el. Tăcerea ei sugera că da.

— Și noi? se interesă Phillys, întristată. Flossie și cu mine ce-o să facem în timp ce voi două vă distrați la Chesbury Park?

— Ne vom folosi imaginația, Phyll, asta vom face, răspunse Flossie; bătu din gene peste ochii ei mari și albaștri și-și atinse cochet cu o mână bucelele blonde. Domnișoarelor, domnilor, faceți cunoștință cu doamna Flora Streat, văduva respectabilă și respectată a răposatului căpitan Streat, bună prietenă a domnișoarei Rachel York, recent măritată prin intermediul meu. Și tu, scumpo, adăugă ea, cu un zâmbet grațios spre Phillys, ești sora regretatului meu soț, dacă nu mă-nșel, al cărei bărbat, căpitanul Leavey, este acum la datorie, în Paris.

— Cum, Floss? replică Phillys, golindu-și paharul de vin. Ți-e greu să fii sigură că o recunoști pe propria ta cumnată? Când am venit împreună din Anglia și tot împreună ne vom întoarce acolo?

— Făcând un ocol pe drumul spre casă, completă Flossie, pentru a o însoți pe tânăra noastră prietenă, noua Lady Smith, la Chesbury Park, în Wiltshire, împreună cu soțul ei.

— Mie-mi pare groaznic de rău că m-am condamnat să stau la bucătărie, adăugă Geraldine. Deși, poate că nu... Cel puțin, îi voi avea pe toți acei lachei, grăjdari și grădinari numai pentru mine, când voi fi ocupată s-o pieptăn pe Rachel. Și pe Will, cu care să stau la bârfe.

Alleyne își drese glasul și patru coafuri cu pene se

încălinară dintr-o mișcare, în timp ce domnișoarele îi acordau toată atenția lor.

— Trebuie totuși să reținem, spuse el, că nu e vorba doar de o glumă. Principala noastră grijă este aceea de a proceda în așa fel ca domnișoara York... ca Rachel și cu mine să-l facem unchiului ei o impresie destul de bună încât să-i dea ceea ce, până la vârsta de douăzeci și cinci de ani, oricum îi aparține.

Toate redeveniră serioase, privindu-l cu gravitate.

— Dar va fi și o glumă, preciză Geraldine, după o scurtă pauză.

Și taifasul vesel se dezlănțui din nou.

— Va trebui totuși să așteptăm cel puțin o săptămână, dacă nu mai mult, înainte de a pleca, vorbi în sfârșit și Rachel. Trebuie să așteptăm până când domnului Smith îi mai revin puterile, iar sergentul Strickland își va putea scoate bandajele.

— Jonathan, Rachel, îi reaminti Phillys. Va trebui să începi să-l numești Jonathan. Sau Orlando. Nu ți se pare că arată ca un Oriando?

— Eu am un petic de pus pe ochi, spuse sergentul, dar încă nu l-am purtat, fiindcă nu mi-au dispărut toate vânătăile. Nu vreau să vă sperii, domnișoarelor.

— Cred că vei arăta destul de interesant, sergent, chiar și cu vânătăi, remarcă Phillys. Atâta vreme cât nu se vede sânge.

— Nu e nevoie să așteptăm din cauza mea, le asigură Alleyne. Putem foarte bine să începem șarada asta cât de curând posibil.

După câte se părea, îi era sortit – lui, unui om fără bani, bunuri și identitate – să călătorească în Anglia cu o mireasă falsă, înconjurat de un grup constând dintr-un valet cu înfățișare de pirat, fost militar, și patru târfe flamboiante deghizate în servitoare și doamne onorabile. Și se duceau acolo pentru a păcăli un gentleman absolut respectabil ca să-i smulgă bijuterii care valorau o avere.

Și totui începuse cu propunerea lui impulsivă din grădină, în aceeași după-amiază.

— Ai dureri, domnule Smith, îi spuse pe neașteptate Rachel York, și ești frânt de oboseală. Îndrăznesc să spun că azi te-ai forțat prea mult. Mâine va trebui să fii mai atent.

Avea perfectă dreptate, desigur. De câțva timp, ignorase simptomele. Dar nu prea știa cum să stea la masă cu spatele drept. Piciorul îi pulsa încontinuu. De undeva dinapoia ochilor i se răspândea o durere de cap.

Rachel se ridică în picioare.

— Vino, îl chemă ea, am să te duc în cameră.

Alleyne înălță iar din sprâncene. Să-l ducă acolo? Nu era în stare să meargă singur? Totuși, n-o contrazise.

— Da, Rachel, du-te cu el, confirmă Geraldine. Și culcă-l cât mai comod, pentru la noapte.

— Numai fii cuminte și nu te culca și tu alături, adăugă Flossie. Asta-i o casă respectabilă, iar voi sunteți căsătoriți doar de ochii lumii.

— Și să nu întârzii prea mult, iubito, spuse și Bridget, ca și cum fata pe care o crescuse cândva n-ar fi petrecut zilnic ore întregi în camera lui, în ultimele două săptămâni. Să lași ușa întredeschisă.

— O, dar mie-mi place un strop de romantism, declară Phillys, cu un oftat. Chiar și dacă e doar prefăcut.

— Orice minciună, îi spuse Alleyne lui Rachel, după ce ieșiră din sufragerie, are obiceiul de a crește ca un bulgăre de zăpadă, de îndată ce a văzut lumina zilei. Ești alarmată de lucrurile pe care le-ai auzit adineauri?

— Sunt alarmată de tot ce-am auzit, de după-amiază încoace, îi spuse ea, în timp ce închidea, dar nu complet, ușa dormitorului. Dar n-am să te opresc – nici pe tine, și nici pe ele. Mă vei ajuta să le fac fericite, și au nevoie să ia o pauză de la soiul ăsta de viață pe care o trăiesc de atâția ani. În ciuda aparențelor, nu-s cu adevărat niște ființe vulgare. Sunt

prietenele mele, domnule Smith. Și chiar dacă vor fi demascate, chiar dacă și dumneata vei fi... ei, și? N-o să-mi fie mai rău decât mi-e acum, așa-i? Unchiul meu nu va mai putea să-mi rețină moștenirea, după ce împlinesc douăzeci și cinci de ani.

— Ar fi mai bine să le urmăresc sfatul, răspunse Alleyne. Adresează-mi-te cu Jonathan, și ar trebui ca și eu să-ți spun Rachel, de-acum încolo. Se va presupune că suntem foarte îndrăgostiți, nu genul de oameni care-și vorbesc formal și distant.

Rachel îl privi un moment, încruntată.

— Foarte bine, atunci, spuse ea. Dar un lucru trebuie să fie clar de la bun început, domnule... Jonathan. Nu va avea loc nicio repetare a celor întâmplate aseară, și niciun flirt — din partea niciunuia dintre noi. S-ar putea să fii deja căsătorit, și chiar dacă nu ești, n-ai dori să fii încotoșmănat cu o nevastă încă înainte de a-ți fi amintit viața ta obișnuită. Și nici eu nu-mi caut un soț. Credeam că poate așa face-o, când l-am cunoscut pe domnul Crawley, dar de când m-am despărțit de el mi-am dat seama că independența mea e mult prea valoroasă ca să renunț la ea prea ușor.

— Iar pe lângă toate astea, adăugă el, ca să nu se lase mai prejos, aseară am fost amândoi dezamăgiți.

— D-da... murmură ea, având buna-cuviință să roșească.

— Nu vor exista jocuri private, în afara manifestărilor publice de afecțiune tandră care sunt necesare, stabili Alleyne, în timp ce ochii ei se abăteau în altă parte.

Descoperi că s-ar fi distrat destul de bine — dacă n-ar fi fost obosit până aproape de epuizare, simțindu-se ca o singură masă de durere uriașă, din creștetul capului până-n vârful degetelor de la picioare.

Se așeză pe marginea patului, rezemându-și cărjele de tăblia acestuia — și ridică o mână s-o oprească pe Rachel, care voia să-l ajute.

— Rachel, spuse el, nu e nevoie să mă mai servești cât e ziua de lungă. Ba chiar m-aș simți mult mai liniștit dacă din clipa asta ai păstra o anume distanță — tot timpul.

Din obraji ei se șterse orice culoare.

— Foarte bine, atunci, răspuse. Am să-l trimit pe sergentul Strickland.

În timp ce Rachel se întorcea și ieșea din cameră, fără să mai spună nimic, Alleyne își zise că, pe lângă că nu era o târfă, mai era și periculos de inocentă. Nici chiar acum nu-l înțelesese. Crezuse despre el că nu suporta să-l atingă. Avea dreptate, desigur, dar nu din motivul pe care, cel mai probabil, și-l imagina.

Poate că încă mai era supărat pe ea, și ar fi putut să-și piardă mințile și azi — ba chiar, nici nu încăpea vreun „poate” — dar mort nu era. Iar ea continua să fie cea mai frumoasă și mai atrăgătoare făptură pe care-și amintea s-o fi văzut vreodată.

Abia acum, când era prea târziu, își dădea seama că, punând la cale un plan care avea să-l țină aproape de ea — foarte aproape, mai bine zis — probabil făcuse cea mai mare prostie din viața lui. Și, la fel de probabil, asta spunea ceva!

Cine-ar fi crezut că o cădere din șaua calului putea cauza un asemenea haos în viața cuiva?

Tocmai încerca să-și ridice piciorul pe pat, când sosi sergentul Strickland, gata să-l ajute.

— Ați făcut bine, domnule, dacă mă scuzați pentru că mi-am spus părerea când nu mi-o ceruse nimeni, spuse el, în timp ce-i scotea haina, apoi îi ridică pe pat picioarele.

— Îți mulțumesc, Strickland, zise Alleyne. Dar, de vreme ce bănuiesc că ești obișnuit să-ți exprimi opinia indiferent dacă ți-o cere cineva sau nu, nu e nevoie să-ți prezinți scuze de fiecare dată când o faci.

— Vă mulțumesc, domnule, răspuse sergentul, ajutându-l să-și scoată pantalonii. Bandajul ăsta s-a cam lărgit. Să vi-l strâng la loc?

— Te rog. Dar înțelegi, nu-i așa, că mariajul meu cu domnișoara York este întru totul imaginar?

— Ce înțeleg eu, domnule, replică Strickland, e că v-ați propus să fiți soțul și protectorul acestei lady, nu contează dacă de-a-devăratelea sau nu, și de vreme ce sunteți un gentleman, iar un gentleman nu pune capăt unor relații ca asta decât dacă o face domnișoara, nu prea e tocmai o prefăcătorie. Ați făcut ce se cuvine, după ce dumneaei și-a scos toate agrafele, aseară, că o durea capul. Acuma, pasul următor trebuie să-l facă ea, nu? Adică, dacă vrea sau nu să fie de-adevăratelea, după ce vă revine memoria și dacă veți descoperi că nu sunteți însurat, vreau să zic.

— Mulțumesc, sergent, răspunse scurt Alleyne, în timp ce noul său valet îi scotea bandajul din jurul coapsei și se pregătea să-l înfășoare mai strâns, observând că, în ciuda umflăturii și a durerii, rana părea să se vindece destul de bine. Chiar aveam nevoie de predica asta despre obligațiile mele de gentleman.

— Ba nu, domnule, nici vorbă, replică Strickland. Așa-s eu, vorbesc prea mult. Aicea n-aveți cangrenă, așa-i? O să fiți sănătos tun în vreo săptămână sau cam așa, deși citez a spune că pe dinăuntru e mai mult de vindecat decât se vede pe dinafară.

Alleyne îl privi gânditor, în timp ce omul, terminându-și treaba, se ridica la loc.

— Cât de dispus ai fi, Strickland, îl întrebă el, să-mi împrumuți jumătate din banii pe care-i ai?

Sergentul luă poziția drepti, răspunzând fără ezitare:

— Încercam să găsec o cale de a vă oferi o parte din ei, domnule, fără să vă jignesc, deși prea mulți n-am. Se cade ca un gentleman să aibă fonduri, nu? N-ar fi în regulă să aștepte ca doamnele să-și deschidă pungile pentru fiecare pahar de bere de care are poftă ca să-și astâmpere setea. Da' nu-i nevoie să fie cu împrumut. Puteți să luați o parte din

ei, vi-i dau cu plăcere. Am destui cât să-mi ajungă.

— Totuși, va fi un împrumut, declară ferm Alleyne. Și unul pe termen foarte scurt, sper. Când de bine cunoști orașul Bruxelles? Ai fost detașat aici încă dinaintea bătăliei de la Waterloo? Știi vreun loc unde s-ar putea duce un om ca să joace? În afară de asta de-aici, vreau să spun.

— Cărți? întrebă sergentul, ajutându-l pe Alleyne să-și scoată și restul hainelor, pentru ca apoi să-l ajute cu cămașa de noapte. Știu vreun loc, două, domnule, deși nu-s de soiul unde le-ar plăcea nobililor adevărați să se ducă.

— N-are importanță, răspuse Alleyne; șansa de a fi recunoscut dacă se ducea într-un loc frecventat de clasele superioare, deși atrăgătoare într-un fel, ar fi putut doar să complice lucrurile, acum, după ce acceptase să se ducă în Anglia cu Rachel York. Îndrumă-mă doar spre cele pe care le știi.

— Vreți să jucați, domnule? se interesă Strickland, potrivit du-i o pernă sub genunchi, pentru a-i ușura poziția. Sunteți sigur că mai țineți minte cum?

— Pierderile de memorie sunt ciudate. Sau, cel puțin, a mea așa este. Se pare că mi-a rămas în minte totul, în afară de amănuntele privind identitatea și viața mea.

— Și aveți noroc la cărți, domnule? continuă sergentul.

— Habar n-am, recunosc eu el. Trebuie să sper că da, însă. Dacă nu, în scurtă vreme va sosi la Chesbury Park un gentleman foarte sărăcit, împreună cu soția. Iar ție îți voi fi jenant de îndatorat, precum și domnișoarelor de aici.

— Totuși, în dragoste ați avut noroc, spuse vesel sergentul, părând hotărât să creadă că se apropia o căsătorie adevărată, și încă din dragoste. O vom lua ca pe un semn de bun augur, domnule. O să aflu unde-i cel mai bine să vă duceți. S-ar putea ca lucrurile să se mai fi schimbat nițel, de la bătălie încoace. Dacă-mi permiteți, vin și eu cu dumneavoastră. Ca să am grijă, cum ar veni, în caz c-ar

Încerca o mânărie cineva, treabă la care oricum nu m-aștept. Și ca să-mi încerc și eu norocu'.

— S-a făcut, se învoi Alleyne. Deci, sunt consemnat să mă culc devreme în seara asta, nu?

Sergentul începuse să sufle în lumânări și se pregătea să lasă din cameră.

— Sunteți obosit, domnule. Domnișoara York mi-a zis, deși puteam să văd și singur.

Așadar, era imobilizat în pat, pe întuneric, la o oră când ar fi trebuit să fie cu cei de-o seamă cu el, pregătindu-se pentru distracțiile serii. Ar fi vrut să-și amintească măcar o singură ocazie când o făcuse. Ar fi vrut să-și stârnească măcar o amintire dinapoia acelei draperii groase care-i acoperea atât de necruțător mintea. Numai una – și apoi, aveau să năvălească toate, era sigur.

Dar, neavând nicio amintire cu care să se distreze în timp ce aștepta să adoarmă, constată că gândurile îi reveneau la ultimele câteva ore. Nu peste mult, chicotea încet pentru sine.

10

Rachel se îndoia că avea să-și recunoască unchiul când îl va revedea în sfârșit. Nu-l mai văzuse de la șase ani. Pe-atunci, i se păruse înalt, lat în umeri și solid ca stânca, bine dispus și de nădejde. Curând, însă, aceste amintiri se estompaseră.

Trăsura se hurducă pe drumul accidentat, azvârlind cu o jerbă de noroi deși ploaia încetase de o oră, iar unul dintre genunchii ei îl atinse pe al lui Jonathan Smith, care stătea așezat pe canapeaua din față. Noroc că era genunchiul piciorului nevătămat, deși celălalt se vindecase rapid, în cele două săptămâni și jumătate de când primise cârjele. Acum

se putea lăsa parțial cu greutatea pe el, deși când mergea încă mai folosea un baston solid.

Rachel își retrase piciorul în grabă, iar ochii ei îi întâlneau pe ai lui înainte de a-și muta privirea, prefăcându-se că o interesă peisajul de afară. Amândoi respectaseră înțelegerea stabilită în seara de după ce Jonathan propusese toată prefăcătoră. Abia dacă se mai atinseseră de-atunci, nu mai stătuseră singuri unul cu altul aproape niciodată, și evitau să-și vorbească între patru ochi.

Ca rezultat, departe de a se simți mai comod în prezența lui, Rachel nu putea spune decât contrariul. Nici acum nu-i venea să creadă că evenimentele din acea seară de pomină se petrecuseră cu adevărat. Nu era cu puțință. Trebuia să fi fost un vis. Dar, apoi îi veneau în minte tot felul de imagini vii și terifiante cu ea, cu el, cu ei, și-i venea să alerge și să sară în cel mai apropiat eleșteu, ca să se ascundă și să-și răcorească obraji înfierbântați.

N-o ajuta nici faptul că, de la o zi la alta, Jonathan se însănătoșea văzând cu ochii, devenind tot mai puternic, mai chipeș, mai masculin, mai... of, mai de toate.

Nici într-un milion de ani, își spuse ea, ținându-se de curea de deasupra umărului, când trăsura se clătină peste o altă denivelare a drumului, n-ar fi putut prezice că viața ei avea să ia o asemenea întorsătură. Era pur și simplu prea... prea bizară.

Șocul o trezise pe Bridget din moțaială. Se îndreptă de spate, aranjându-și boneta.

— Aproape că adormisem, murmură ea.

— Să știi că-mi place cum arăți, Bridget, îi spuse Rachel.

— Fiindcă semăn cu o matroană severă, iubito, replică Bridget cu amărăciune.

— Ba fiindcă arăți iar ca doica mea cea dragă, o asigură Rachel, strângând-o de braț.

Flossie, Phillys și Geraldine veneau în trăsura din spate,

împreună cu sergentul Strickland. Toate cele patru femei renunțaseră la penele colorate, înainte de plecarea din Bruxelles, și erau îmbrăcate cu o respectabilitate aproape comică. Bridget, cu fața strălucindu-i de curățenie și părul într-o nuanță de șaten suspect de uniformă, arăta la fel ca pe vremuri. Părea și mai tânără, deși probabil că n-ar fi recunoscut.

Jonathan arăta și el mai distins și mai elegant decât ar fi avut dreptul să arate orice gentleman. Purta haine noi și scumpe, și avea bani.

De unde făcuse rost, Rachel nu știa, deși nu era nevoie de cine știe ce efort intelectual pentru a ghici cum îi obținuse. Leșise de vreo două ori în oraș împreună cu sergentul Strickland, iar a doua oară se întorsese cu un cufăr nou, haine noi și un baston – precum și cu alimente din belșug, cumpărate pentru aprovizionarea casei. Plătise chiar și pentru drumul ei și al lui până în Anglia, deși Rachel era ferm hotărâtă să se achite, imediat ce-și primea bijuteriile și vindea o parte din ele. Și tot el închiriasse, în Anglia, trăsurile și caii.

Dacă în viața lui dinainte fusese jucător de cărți, era clar că nu-i pierise deloc talentul. Trebuia să fi câștigat o sumă fabuloasă.

Dintre toate clasele de gentlemen, aceea a jucătorilor era cea mai disprețuită de Rachel. Și tatăl ei făcuse parte din ea. Cu atât mai bine că nu se îndrăgostise cu pasiune de Jonathan, iar căsătoria lor nu era reală. Jucătorii nu puteau fi soți sau tați de familie responsabili – iar asta era prea puțin spus. Existau momente de abundență debordantă și extravaganță amețitoare, dar și săptămâni, luni, ani chiar, de sărăcie lucie și datorii strivitoare.

Avea și alte slăbiciuni de caracter, desigur. Care alt gentleman ar fi putut să conceapă, și chiar să pună în aplicare, un asemenea plan? Sau să se avânte cu atâta entuziasm? Discutase ore întregi detaliile, cu ea și cu prietenele ei, și

întotdeauna păruse să se distreze copios.

Ochii lui erau destul de frumoși, își spuse ea nemulțumită, și fără sclipirea și licărul aventurier care-i luminau adesea. Acum, se uită spre acei ochi, pentru a descoperi că erau ațintiți asupra ei.

— Ar trebui să ajungem curând, spuse el.

La ultima schimbare a cailor, fuseseră asigurați că de alții nu mai aveau nevoie. Un moment, Rachel își dori să fi fost în oricare alt loc de pe pământ, numai aproape de Chesbury Park nu. Stomacul ei părea hotărât să facă un salt mortal, și preț de câteva clipe cunoscuse o panică sufocantă.

Ce Dumnezeu făcea?

Nimic altceva decât să ceară ceea ce-i aparținea ei, ce-i lăsase mama sa moștenire. În orice caz, acum era prea târziu ca să se mai răzgândească deși, după felul cum o privea Jonathan, bănuia că ghicise cât de aproape ajunsese de a face tocmai acel lucru. În ochii lui se zărea un zâmbet — iar acesta era alt lucru care o nemulțumea. Cum reușea să zâmbească numai cu ochii, și cu restul feței nu? Nu se putea să nu știe cât de atrăgător îl făcea să arate expresia aceea.

— Peisajul ți se pare cât de cât familiar? îl întrebă ea.

— E Anglia, ridică din umeri Jonathan. N-am uitat țara, Rachel, numai locul meu în ea.

Ea, însă, abia de-i auzi răspunsul. Trăsura coti printr-o poartă înaltă din fier forjat și-și dădu seama că ajunseseră la Chesbury Park.

Dincolo de poartă, o alee cu pietriș șerpuia printr-o pădure de stejari și castani bătrâni. În ochii lui Rachel, totul arăta alarmant de mare și maiestuos. Îndrăzneala nesăbuită a ceea ce încercau să facă o izbi din nou.

Apoi, treptat, începu să întrezărească printre copaci un impunător conac de piatră cenușie, mult mai măreț decât orice lucru la care s-ar fi așteptat. Acolo crescuse mama ei! Acolo-și avusese locul! Putea să vadă că între casă și

pădure se întindeau peluze spațioase, presărate cu copaci, și un lac destul de mare, lângă grajdul de alături. În fața casei se întindea o grădină prelungă.

Abia când roțile trăsurii începură să scrâșnească pe aleea de lângă lac, pentru a coti apoi prin fața grajdurilor, duruind pe terasa dintre casă și grădină, lui Rachel îi veni ideea că s-ar fi putut ca unchiul ei să nu fie acasă.

Cum li s-ar mai fi spulberat tuturor speranțele! Aproape că spera să fie așa – atâta doar că s-ar fi pomenit cu toții izolați în mijlocul comitatului Wiltshire, aproape fără un ban și fără niciun alt plan.

Jonathan se aplecase înainte, punându-i o mână pe genunchi.

— Fii liniștită, îi spuse el. Totul o să fie bine.

Ea, însă, tresări sub atingere – numai liniștită nu se simțea.

Trăsura încetini și se opri la baza unei scări de piatră cu trepte late, care urca spre ușa dublă de la intrare. Aceasta era închisă, și nu apăru nimeni în fugă, ca să vadă ce era cu cele două trăsură străine care tocmai sosiseră. Nici din grajduri nu se ivi nimeni. Vizitiul sări de pe capră, deschise ușa și coborî scărița. Aerul cald și proaspăt al verii alungă imediat îmbăcseala dinăuntru. Jonathan coborî cu grijă, apoi se rezemă în baston, ajutând-o și pe Rachel să coboare.

Văzu că și ceilalți coborau din a doua trăsură. Geraldine și sergentul Strickland rămaseră puțin mai în spate. În pofida rochiei gri simple și a tichiei voluminoase pe care o purta pe sub boneta simplă, Geraldine arăta tot ca o actriță italiancă voluptuoasă. Mai arăta și ca o femeie pe care servitoarele ar antipatiza-o de la prima vedere și pentru care toți bărbații s-ar fi luat la pumni. Sergentul Strickland, cu un petic negru peste ochiul lipsă și vânătăile de pe față decolorate până la un amestec pestrîț de gălbui bolnăvicios și cenușiu pal, arăta într-adevăr ca piratul feroce din predicțiile lui Geraldine.

Celelalte două se apropiară de-a lungul terasei, în timp

ce Jonathan o ajuta și pe Bridget să coboare. Phillys părea o matroană tânără și placidă, care în viața ei nu avusese un gând necurat. Flossie, cu părul ei blond strâns sub boneta neagră și trupul zvelt acoperit decent tot cu negru, arăta fragilă, drăgălașă și respectabilă ca o nevastă de preot.

— Nici acum nu mă pot obișnui să nu mijesc ochii ori de câte ori mă uit la părul tău, Bridge, spuse Phillys.

— Ciupește-ți obrazii, Rachel, o sfătui Flossie. Ești palidă ca o stafie.

Jonathan o făcu să tresară din nou, luându-i mâna într-a lui și petrecându-i-o pe sub braț. Îi zâmbi, cu ochi calzi și adoratori.

— Să începă jocul... murmură el.

— Da, răspunse Rachel, cu un zâmbet luminos.

O conduse pe trepte și bătu într-una dintre uși, cu măciulia bastonului. Trecu un minut încheiat – sau cam atâta părea – înainte ca un servitor vârstnic să răspundă. Se uită de la unul la altul ca și cum fiecare ar fi avut câte două capete.

— Doamna Streat, doamna Leavey, domnișoara Clover, Sir Jonathan și Lady Smith, fostă Miss Rachel York, îl caută pe Baronul Weston, îl informă vioi Jonathan, întinzându-i o carte de vizită. Este acasă?

— Voi vedea, domnule, răspunse indiferent servitorul – dar se dădu totuși la o parte, pentru a le face loc să intre în casă.

Jonathan își amintise chiar și să comande cărți de vizită.

Două rânduri de coloane înalte, conice, se înălțau din pardoseala caroiată, susținând tavanul. Acesta era aurit și pictat cu îngeri și heruvimi. De pe pedestalurile de piatră aflate în nișele din jur, busturi de marmură priveau cu ochi severi și lipsiți de vedere. O scară grandioasă și largă, în fața ușilor, urca până la primul palier, unde se împărțea în două ramuri curbate. Deasupra scării era suspendat un candelabru enorm.

Era un hol destinat să uimească vizitatorii, își spuse

Rachel. Cu ea, fără doar și poate, avusese succes.

Servitorul dispăru în susul scării.

Rachel își imaginase întotdeauna Chesbury Park ca pe un conac apreciabil, înconjurat de grădini la fel de apreciable. Nu se așteptase la un palat, și nici – în pofida numelui – la un parc atât de întins. Pentru prima oară, înțelegea cât de puternică fusese atitudinea mamei de a insista să se mărite în acele condiții, sfidând împotrivirea unchiului Richard. Renunțase la toate aceste minunății, pentru a se muta în camerele întunecoase și înghesuite pe care le închiriau de obicei la Londra.

— Este enorm... șopti Phillys.

Toți se uitau în jur cu uimire vădită, – în afară de Jonathan, observă Rachel. Pe chipul lui se citea interesul, dar părea să se simtă absolut firesc. Însemna asta oare că era obișnuit cu asemenea împrejurimi?

După o așteptare ce părea să nu se mai sfârșească, servitorul reveni și-i invită să-l urmeze. Îi conduse pe partea din stânga a scării, până la al doilea palier, de unde porneau coridoare largi, în ambele direcții. Totuși, n-o luară pe niciunul dintre ele. În schimb, fură introduși printr-o ușă înaltă, dublă, aflată chiar în fața lor, într-un salon. Pe pereții acoperiți cu brocart de culoarea vinului erau agățate portrete și peisaje în rame masive, aurite, iar plafonul boltit era pictat opulent cu scene din mitologia clasică. La ferestrele înalte atârnav draperii de catifea groasă. Un covor persan acoperea aproape în întregime podeaua, iar mobila masivă, poleită, era grupată ca pentru conversații, în jurul unui șemineu înalt, cu sculpturi ornamentale și consolă.

În fața căminului, cu spatele spre acesta, stătea un gentleman. Nu era foarte bătrân, deși la prima vedere așa părea. Era slab și cărunt – chiar și tenul părea să aibă o nuanță cenușie – și adus de umeri. Însă chiar și de-ar fi stat cu spatele drept, n-ar fi avut mai mult decât o înălțime medie.

Rachel nu-și mai văzuse șaisprezece ani unchiul, iar acum îl privi cu atenție. Arăta cu totul altfel decât omul pe care și-l amintea. Era cu puțință să fie el?

Se uita la ea cu ochi pătrunzători, pe sub sprâncenele cărunte și stufoase, în timp ce Rachel porni înaintea celorlalți spre el, pentru a face o reverență profund formală. Și, în sfârșit, îl recunoscuse. Își amintea ochii aceia, care întotdeauna o priviseră foarte direct. Atât de mulți oameni mari nici măcar nu vedeau cu adevărat copiii.

— Unchiule Richard?

Se întrebă dacă să parcurgă până la capăt distanța dintre ei și să-l sărute pe obraz, dar ezită o clipă, după care îi fu imposibil s-o mai facă. În plus, pentru ea rămânea un străin, chiar dacă era singura ei rudă cunoscută.

— Rachel? replică el, rămânând cu mâinile la spate, în timp ce înclina din cap, curtenitor dar impersonal. Semeni cu mama ta. Așadar, te-ai măritat, da?

— Într-adevăr, răspunse ea. Săptămâna trecută, la Bruxelles, unde mă dusesem înaintea bătăliei de la Waterloo.

Întoarse capul, cu un zâmbet cald spre Jonathan, care veni lângă ea.

— Ți-l pot prezenta pe Sir Jonathan Smith, unchiule Richard? Baron Weston, Jonathan.

Cei doi se înclinară în semn de salut.

— Înainte de nuntă, am locuit la niște prietene dragi, în Bruxelles, explică Rachel, și de vreme ce și ele se întorceau în Anglia săptămâna asta, au fost atât de bune să ne însoțească până aici. Pot avea plăcerea să le prezint? Doamna Streat, doamna Leavey, cumnata ei, și domnișoara Clover, care a avut bunătatea de a-mi fi supraveghetoare, după ce am ieșit din slujba lui Lady Flatley.

Un nou schimb de plecăciuni și reverențe.

— Phillys și cu mine am insistat categoric s-o însoțim pe tână noastră prietenă până la ușa dumneavoastră, înainte de a ne

vedea de drum, spuse Flossie, deși nu era necesar, desigur, acum când este căsătorită cu Sir Jonathan și o are pe draga de Bridget să-i țină companie. Dar așa ținem noi la ea...

Cumva, reușea să arate atât pitorească, cât și frântă de oboseală, ca și cum drumul până acolo ar fi fost un mare calvar și un sacrificiu nobil.

— Am asigurat-o pe scumpa noastră Rachel că Baronul Weston s-ar simți vexat dacă am părăsi-o imediat după debarcarea pe pământul englez, adăugă și Phillys, cu un zâmbet grațios, ca o regină care-l învrednicește cu atenția ei pe un om de rând. Deși îndrăznesc să spun că n-ați fi fost prea vexat, din moment ce acum e căsătorită. Și nouă ne vine greu să credem încă, nu-i așa, Floss... Flora? O curte făcută într-un asemenea iureș, și o ceremonie nupțială atât de emoționantă...!

— Luați loc, doamnelor, le invită unchiul lui Rachel. Și dumneata, Smith. Tava cu ceaiul va sosi într-un moment. Voi porunci să vi se pregătească tuturor camere. Nici nu intră în discuție să plecați mai departe, până nu v-ați odihnit bine.

— Extraordinar de amabil din partea dumneavoastră, my lord, răspunse Flossie. Nu prea călătoresc și recunosc că sunt absolut epuizată, după ce câteva zile am fost tot pe drum.

— Iar mie mi se face îngrozitor de rău și vărs ori de câte ori am între mine și adâncurile albastre numai scândurile șubrede ale unei corăbii, adăugă Phillys. Cred că „vomit“ ar fi un cuvânt mai civilizată, nu? Dar sunt vestită pentru felul meu simplu de a vorbi, așa-i, Flora?

Rachel se așeză pe o canapea, iar Jonathan luă loc alături. Ochii li se întâlniră, cu o mică strâmbătură din partea ei și o undă de amuzament într-ai lui, deși până atunci jucase foarte bine rolul gentlemanului distins. Rachel spera ca Flossie și Phillys să nu vorbească prea mult.

Curând, însă, își îndreptă din nou atenția spre unchiul ei.

Îl privea cu ochi tulburați. Acela era unchiul înalt, robust și care râdea, pe care și-l amintea din copilărie? Chiar și ținând seama de faptul că fusese foarte mică și-l privise din perspectiva unui copil, se schimbase considerabil, cu siguranță, în șaisprezece ani. Părea bolnav. Ba nu, nu încăpea nicio îndoială. Arăta slăbit și obosit.

Se așteptase să vină acolo pentru a se confrunta cu un om puternic, zgomotos și încăpățânat – unul pe care și-ar fi găsit scuze ca să-l păcălească și să-l sfideze. O nemulțumea faptul că arăta firav.

O și tulbura – ba chiar, o mai și speria puțin.

Din câte știa ea, era singura ei rudă în viață, singura persoană care o făcea să nu fie singură pe lume. Era o grijă absurdă, când singurele ei contacte cu el, în douăzeci și doi de ani, avuseseră loc în acele câteva zile de la vârsta de șase ani, plus două scrisori venite de-atunci, ambele refuzându-i cererea. Și totuși, era neliniștită.

Lui Alleyne îi părea bine să se afle în Anglia. Se simțea ca acasă, deși n-avea nici cea mai vagă idee în care parte a țării locuia. De asemenea, se simțea cât se poate de normal în împrejurările actuale, deși îi erau complet nefamiliare. Același lucru era valabil și în legătură cu Lord Weston, deși se întrebese dacă nu cumva baronul avea să-l recunoască. În acel caz, lucrurile s-ar fi complicat fără speranță.

Weston nu era deloc așa cum se așteptase – ursuz și necioplit. Dar invalizii puteau fi năzuroși și foarte antipatici, iar Weston se vedea clar că era invalid. Oricum, Alleyne se simțea însuflețit de provocarea care-l aștepta, acum când în sfârșit își pusese planul în aplicare. Ultimele două săptămâni păruseră să nu se mai termine, până când piciorul i se vindecase îndeajuns ca să poată călători.

Își dădea seama, însă, că Rachel se simțea deconcertată. O înțelegea. Acela era unchiul ei, singura ei rudă. Îi luă mâna

Într-a lui și i-o puse pe braț, ținând-o acolo. Flossie comenta despre frumusețea casei, informându-i pe toți că-i amintea de locuința cumnatului ei din Derbyshire – fratele lui Phillys, trebuia ea să-și fi dat seama brusc.

— Nu ești de aceeași părere, Phillys? Întrebă, cu un zâmbet elegant.

— Și eu mă gândeam exact la același lucru, Flora, confirmă Phillys.

— Și dumneata ce mai faci, unchiule Richard? se interesă Rachel, aplecându-se ușor înainte.

— Destul de bine, răspuse Weston, în timp ce se așeza într-un fotoliu de lângă șemineu, deși lui Alleyne i se părea că arăta mai degrabă ca un om cu un picior în groapă. Totul s-a petrecut cam pe neașteptate, nu-i așa, Rachel? Te-ai dus la Bruxelles ca domnișoară de companie a lui Lady Flatley. Pe-atunci, îl cunoșteai deja pe Smith?

— Da, răspuse ea – făcea parte din povestea pe care o inventaseră, desigur. Ne-am cunoscut la Londra, anul trecut, la scurt timp după moartea tatei. Apoi ne-am întâlnit din nou la Bruxelles, iar Jonathan a început să-mi facă curte cu adevărat. Când Lady Flatley s-a hotărât să se întoarcă în Anglia, înainte de bătălia de la Waterloo, Bridget mi-a oferit găzduire la ea, unde stăteau și aceste doamne.

— Bridget este cea mai bună prietenă a noastră, spuse Flossie, pentru eventualitatea că Weston nu înțelesese prea clar că aveau relații deosebit de afectuoase.

— Iar mie mi-a fost doică timp de șase ani, după moartea mamei, explică Rachel. Am fost mai mult decât încântată s-o regăsesc la Bruxelles, și i-am acceptat cu plăcere invitația, mai ales când a fost repetată cu amabilitate de Flora și Phillys. Apoi, Jonathan m-a convins să mă mărit cu el, înainte de a veni acasă.

Weston îl privea gânditor pe Alleyne, dar înainte de a apuca să comenteze ceva, sosi tava cu ceaiul. Phillys se

așeză în dreptul ei, fără să ceară permisiunea, și încep să toarne și să împartă ceștile și farfuriile.

— Ne-am înțeles cu toții, my lord, îi spuse Bridget lui Weston, ca eu s-o însoțesc pe Lady Smith aici, din moment ce abia s-a măritat. Și atunci, Flora și Phyllis n-au rezistat să nu vină și ele.

Pe Alleyne încă îl mai amuza să se uite la Bridget, văzând o femeie cu aer tineresc, care întâmplător vorbea cu aceeași voce ca a lui Bridget Clover, cea pe care o cunoscuse în Bruxelles.

Între timp, privirea lui Weston se îndreptase din nou spre el.
— Și dumneata, Smith? întrebă el. Cine anume ai putea să fii? Smith este un nume destul de răspândit. Există o familie bună cu acest nume, în Gloucestershire. Faci parte din ea?
— Mă îndoiesc, domnule, răspunse Alleyne. Sunt din Northumberland, și cea mai mare parte a familiei mele a rămas acolo generații de-a rândul.

Districtul Northumberland se afla în cea mai îndepărtată zonă în Nord, aleasă special cât mai departe de Scoția.

Începu să explice că, în urmă cu doi ani, moștenise de la tatăl său o moșie destul de întinsă și prosperă – deși nici prea prosperă, nici prea întinsă, chiar dacă Geraldine și Phyllis ar fi făcut din el un veritabil nabab, dac-ar fi fost după ele. Alleyne, secondat de Rachel, subliniase că trebuia să fie genul de gentleman pe care Baronul Weston l-ar fi aprobat, dar nu cineva despre a cărui existență, situată în îndepărtatul Northumberland, ar fi considerat că trebuia să aibă cunoștință.

Se dusesse la Bruxelles, explică el, fiindcă vărul lui era detașat acolo, cu regimentul.

— Și astfel, am reîntâlnit-o pe Rachel, spuse el, întorcând capul pentru a-i zâmbi cu drag, în timp ce-i strângea mâna într-a lui, pe braț. N-o uitasem. Cum aș fi putut? M-am îndrăgostit de ea până peste cap, de îndată ce am văzut-o din nou înaintea ochilor.

Era interesant s-o vadă roșind și mușcându-și buza de jos.
— În viața mea n-am fost mai afectată de gingășia unei povești de dragoste ca cea care se contura sub atenta supraveghere a scumpei noastre Bridget, spuse Phillys cu un oftat, și dinaintea ochilor binevoitori ai Florei și ai mei, my lord.

— Domnul Smith îmi amintește foarte mult de răposatul și bunul meu soț, Colonelul Streat, adăugă și Flossie, cu o batistă materializându-i-se într-o mână. A murit eroic, în Peninsulă, acum doi ani.

Streat fusese promovat la înălțimi ameteitoare, își spuse Alleyne. Începuse cu două săptămâni în urmă, ca simplu căpitan, nu? Spera ca doamnele să nu fie prea expansive cu minciunile lor – doar dacă aveau o memorie foarte bună.

Baronul își puse deoparte ceașca goală și farfurioara.
— Trebuie să mărturisesc că sunt dezamăgit, spuse el, că Rachel a găsit de cuviință să se căsătorească fără să vină mai întâi la mine. Sunt pe deplin conștient că este majoră și poate să se mărite cu cine dorește, de-un an și mai bine. În niciun caz nu avea nevoie de permisiunea mea. Mi-ar fi plăcut, însă, să-mi ceară binecuvântarea. Și de-aș fi considerat că i-o puteam da, aș fi dorit ca nunta să aibă loc aici, la Chesbury. Din păcate, n-am fost consultat...

Și astfel, își spuse Alleyne, pornea cu stângul... Era privit ca un om pe care propria pasiune îl împinsese la o indiscreție. Nu venise cu Rachel acasă, în Anglia, ca să se căsătorească, n-o dusesese la familia lui din Northumberland, ca s-o prezinte, și nici la Chesbury Park n-o adusesese, pentru a cere binecuvântarea unchiului ei. Orice om întreg la minte s-ar fi întregbat de ce nu făcuse niciunul dintre aceste lucruri.

Dar, în fond, nici Weston nu manifestase vreun interes deosebit pentru nepoata lui. Preocuparea lui de-acum era ipocrită – dacă nu chiar mai rău.

— Sir Jonathan e un om minunat de romantic și impulsiv,

intervenii Phillys, cu mâinile strânse la piept. A ținut neapărat să officieze căsătoria la Bruxelles, my lord, pentru a o putea aduce pe Rachel acasă ca mireasă a lui. Și scumpul meu Colonel Leavey e aproape la fel.

— Și tot așa a fost și Colonelul Streat, adăugă Flossie. A insistat să-l însoțesc prin toată Peninsula, fie vară, fie iarnă.

Of, încă un Colonel. Nu spusese Flossie, mai adineauri, că nu prea călătorea?

— Și astfel, acum ați venit aici, conchise Weston, continuând să-i privească pe Alleyne și Rachel. Cred că nu mi-ar fi greu să ghicesc de ce.

Alleyne observă că Rachel își privea unchiul drept în ochi, cu bărbia ridicată.

— M-am măritat cu un gentleman pe care n-ai cum să-l dezaprobi, spuse ea, chiar dacă dumneata crezi că ne-am grăbit fără rost. Dar de ce să fi venit aici pentru nuntă? Nu ți-ai arătat deloc interesul față de mine. Niciodată n-ai vrut să mă cunoști. Chiar și după ce a murit tata, când m-ai invitat să locuiesc aici, ai făcut-o numai ca să mă poți mărita cât mai curând posibil și să scapi de mine. Ei bine, am rezolvat-o. Acum am venit după bijuterii, după moștenirea mea de la mama. Nu mai poți avea niciun temei de a mă refuza, de data asta.

Cuvintele ei beligerante și atitudinea ostilă erau vizibil neînțelepte și nu făceau parte din niciun plan pe care să-l fi discutat împreună. Alleyne, însă, nu putea decât s-o admire că nu se intimidă în fața unchiului ei. Cel puțin, se hotărâse să fie sinceră în legătură cu propriile sale sentimente, chiar dacă toate celelalte afirmații erau minciuni. Îi strânse și mai tare mâna.

— Nu am cunoștință, replică Weston, că ar trebui să am un temei, Rachel.

Cuvintele lui o făcură să tragă adânc aer în piept, dar Alleyne o bătu ușor pe dosul mâinii și vorbi primul:

— Prudența pe care o arătați în interesul nepoatei dumneavoastră și rezervele manifestate în legătură cu mine sunt de înțeles, ba chiar demne de laudă, domnule. Nu m-aș aștepta să fiți încântat că sunteți pus în fața unui fait accompli, absolut pe neașteptate, și că vi se cere de îndată să eliberați bijuteriile care v-au fost încredințate de către regretata doamnă York. Tot ce vă cer, domnule, este să-mi acordați puțin timp pentru a vă dovedi că sunt într-adevăr demn de mâna nepoatei dumneavoastră, că m-a ales atât cu inima, cât și cu capul, că nu sunt un vânător de zestre și că niciunul dintre noi nu-i va toca moștenirea. Vă cer să ne permiteți să rămânem aici atâta timp cât considerați că ar fi convenabil, ca perioadă de probă. Desigur, sunt nerăbdător să-mi duc mireasa acasă, dar voi face orice, numai să fie fericită. Și va fi fericită dacă vă câștig încrederea.

Problema cu jucatul unui rol, descoperea ei, era aceea că se putea lăsa foarte ușor absorbit de el. Vorbea cu fermă convingere. Și totuși, aproape fiecare cuvânt era o minciună. Desigur, voia cu adevărat s-o vadă fericită.

— Foarte bine, răspunse Weston, dând scurt din cap, după ce o privise gânditor pe Rachel, timp de câteva momente tensionate. Vom vedea ce părere o să am, după o lună, Smith. Între timp, mi-am neglijat celelalte vizitatoare. Cât timp ați stat pe Peninsulă, cu soțul dumneavoastră, doamnă?

„O lună...?”

Flossie se lansă într-o descriere îndrăzneță și colorată a anilor petrecuți acolo, în timp ce Alleyne îl observa mai atent pe baron. Își dăduse seama de la început că omul era bolnav – dar, cu siguranță, în ultimele câteva minute chipul îi devenise și mai pământiu. Oare din cauză că se confrunta cu cinci musafiri neașteptați? Sau ca rezultat al emoției de a o revedea pe Rachel și a-i simți ostilitatea? Ori, poate, să fi fost altceva?

Alleyne întoarse capul spre Rachel și, întrucât și ea era destul de palidă, la început îi zâmbi, apoi îi făcu cu ochiul. De bine de rău, era soțul ei devotat pentru o lună. La naiba, se așteptase ca totul să se rezolve în câteva zile, cel mult o săptămână. De-acum, însă, nu le mai rămânea decât să meargă înainte.

Ridică mâinile împreunate ale amândurora și duse dosul mâinii ei la buze, privind-o în ochi cu un zâmbet cald, pe deplin conștient că gestul lui era vizibil și pentru celelalte persoane din cameră. De fapt, chiar spera că așa era. Abia dacă o atinsese, vreme de două săptămâni și jumătate, și deja își dădea seama că procedase foarte înțelept păstrând distanța.

Era mult prea frumoasă și prea atrăgătoare pentru liniștea lui sufletească. Ar fi fost mai bine să reducă la minimum acele manifestări de afecțiune.

Dumnezeule mare, o lună...! O lună întreagă. Dar numai el era de vină, altcineva nimeni, nu...?

11

Toți lacheii arată ca niște broaște, și toți grăjdarii, ca niște nevăstuici, declară Geraldine. Încă n-am întâlnit niciun grădinar, așa că mai avem speranțe, deși nu pare să fie prea mulți. Bucătăreasa stă bosumflată, fiindcă are atâtea guri în plus de hrănit.

— O, Geraldine, răsă Rachel, cum te poți rezezi așa să judeci? Nu e nevoie să-mi aranjezi părul, pot s-o fac și singură.

Geraldine, însă, luă pieptenele în mâna ei, cu fermitate, și făcu un gest înflorit cu el prin aer.

— Dacă tot e vorba să-mi câștig existența în chip de cameristă a unei lady, spuse ea, am să te coafez, Rache,

am să-ți leg șireturile, am să-ți închei nasturii și am să te pun în pat seara, la culcare. Altceva, tot nu prea voi avea ce să fac. Domnul Edwards, majordomul care v-a deschis ușa, le spune tuturor servitorilor ce doamne extraordinar de distinse sunt Floss și Phyll, ceea ce arată cât de bine se pricepe ia oameni. N-am putut nici măcar să mă uit la Will. Aș fi izbucnit în râs.

— Serios, totuși, replică Rachel, nu e o glumă. Unchiul meu este bolnav, iar primirea pe care ne-a făcut-o a fost rece, în cel mai bun caz, deși s-a purtat absolut decent, mai ales cu Flossie și Phylls. Nu e de acord cu căsătoria mea, sau măcar cu felul în care am făcut-o. Ne va lua o veșnicie, acum, să-l convingem că suntem hărăziți să fim împreună, că vom avea o căsnicie stabilă și înfloritoare, și că jocul bijuteriilor este în mâinile mele, nu într-ale lui. Începe să pară că nu vom putea porni niciodată după domnul Crawley.

— Lasă asta, ripostă Geraldine, dându-i cu pieptenele prin păr, pe toată lungimea acestuia. Un om ca acel Crawley se va ține la nesfârșit de aceleași șmecherii, până se va găsi cineva care să-l oprească. Îi vom da de urmă și ne vom ocupa de el, fie și de-ar fi să așteptăm un an. Floss a scris la Londra, pentru ca orice scrisori de la surorile noastre să fie trimise mai departe, până aici. Oricum nu e de datoria ta să ne finanțezi, Rachel, și chiar dacă o faci, îți vom restitui toți banii. La drept vorbind, ne aflăm aici numai fiindcă nu ne-am putut lipsi nici de vacanță, nici de aventură. Așa că nu-ți mai face griji pentru noi.

Un lucru de care Rachel era foarte conștientă, în timp ce stătea nemișcată, lăsând-o pe Geraldine s-o pieptene, era acela că odaia ei de toaletă și cea a lui Jonathan erau despărțite doar printr-o arcadă fără ușă, și fiecare avea acces la dormitorul de alături. Era bine că niciunul dintre ei nu voia să se apropie de celălalt mai mult decât impunea șarada. Totuși, era îngrozitor de jenant să descopere că aveau o suită de camere care comunicau între ele fără a

fi separate nici măcar printr-o ușă, ca și cum ar fi fost cu adevărat soț și soție. Iar acum, Jonathan era în camera lui, cu sergentul Strickland, îmbrăcându-se pentru cină. Rachel le auzea murmurul vocilor.

— Ooo, da' zău că arăți superb! exclamă Geraldine peste câteva minute, când îi termină coafura. Dacă leșin, să-mi fie cu iertare.

Surprinsă, Rachel ridică privirea. Nu ei i se adresase, însă: sub arcadă stătea Jonathan, iar Geraldine nu exagera deloc. Era îmbrăcat într-un stil formal și elegant, cu pantaloni până la genunchi de culoarea fildeșului, ciorapi albi și pantofi negri. Purta o vestă aurie mată, o redingotă de seară neagră, și cămașă albă. Probabil își legase singur lavaliera – sergentul Strickland n-ar fi putut realiza o asemenea operă de artă. Părul său negru, care în ultima lună crescuse vizibil, era pieptănat și lucios, deși o șuviță îi căzuse, ca de-atâtea ori, peste sprânceana dreaptă.

Rachel ar fi preferat să fie trasă pe roată decât să recunoască, dar se bucura că stătea așezată. I se înmuiaseră genunchii. Până și bastonul lui Jonathan arăta elegant.

— Ce comentariu absolut profan din partea cameristei doamnei mele, remarcă acesta, cu un zâmbet.

Apoi se întoarse spre Rachel, măsurând-o cu privirea din cap până-n picioare. Purta o rochie de seară verde pal, veche de trei ani dar arătând ca nouă, pentru că rareori avusese ocazia s-o îmbrace.

— Totuși, te vom păstra la noi, Geraldine, continuă el. Ai făcut adevărate minuni cu părul lui Lady Smith. Sau, poate, femeia de sub coafură e cea care-mi face inima să se zbată ca o pasăre în colivie.

Nu exista niciun motiv să vorbească astfel, când unchiul ei nu se afla prin apropiere, ca să-l audă. Rachel, însă, vedea bine că Jonathan îi făcea cu ochiul lui Geraldine, distrându-se de minune pe seama ei. Se ridică în picioare, răsucindu-și pe deget verigheta pe care Jonathan își amintise să i-o cumpere după debarcarea în Anglia.

— Și una, și alta, răspuse Geraldine. Părul ăsta auriu e o parte din ea, și uneori mă face să regret că mama mea a fost italiancă. Mai bine mă duc să vorbesc cu Will, sunt curioasă ce părere are de locul ăsta.

Și dispăru prin arcadă.

— Ei, Rachel, întrebă Jonathan, ducându-și mâinile la spate, și tu, ce părere ai?

— Cred, spuse ea, ridicând bărbia, că ar trebui să ne purtăm ca și cum arcada ar fi zidită.

Chiar și știind că Geraldine și sergentul Strickland se aflau, probabil, doar la câțiva pași distanță, situația i se părea mult prea intimă.

Jonathan arcui o sprânceană, arătând atât arogant, cât și imposibil de chipeș.

— Coborâm, my lady? o întrebă, cu o plecăciune elegantă, oferindu-i brațul.

— Mă tot gândesc, spuse ea, în timp ce-l lua de braț și ieșeau din cameră, că e casa în care a locuit mama mea până la vârsta de șaptesprezece ani. Aici a crescut. În alte împrejurări, mi-ar fi fost absolut familiară. Aș fi vizitat-o des, împreună cu ea. Mi-aș fi petrecut aici Crăciunul și alte sărbători, atât înainte ca ea să moară cât și după aceea. L-aș fi cunoscut bine pe unchiul meu. Aș fi avut încă o rudă, pe lângă tata.

— Dar Weston nu a iertat-o niciodată pe mama ta.

— Cât de mult mi-am dorit să am și eu frați și surori, veri, unchi și mătuși, când eram mică – sau măcar un singur unchi, spuse ea cu un oftat, după care se simți prost pentru că-și deschisese așa inima în fața lui.

— Sper că nu vei regreta ceea ce facem, Rachel. Acum e prea târziu pentru așa ceva, nu? Așa că, mergem înainte cu mascarada noastră.

— Nu regret nimic. Unchiul meu a pretins că ar fi vrut să vin la el înainte de nuntă, ca s-o facem aici. Apoi, ne-a zis că

se va hotărî după o lună. Nu mă iubește. Singurul lucru pe care-l regret e acela că este bolnav. Crezi că va muri?

Această posibilitate, cât se poate de reală, continua s-o tulbure, deși nu știa de ce. N-ar fi putut să însemne nimic pentru ea – așa cum nici nu dorise.

Jonathan îi bătu dosul mâinii cu care-l ținea de braț.

Flossie și Phyllis erau deja în salon, unde conversau cu unchiul lui Rachel. Și Bridget era acolo. Toți arătau distinși și eleganți. Cât de ușor e să păcălești omul, își spuse Rachel – atâta doar că trebuia s-o țină așa o lună încheiată. Aveau să rămână toate așa de mult?

Unchiul ei era îmbrăcat impecabil, deși încă mai arăta cocârjat și supt la față. Spre propria ei nemulțumire, Rachel simți un junghi de vinovăție. Dacă era sănătos ca altădată, era sigură că înșelătoria l-ar fi înfuriat îngrozitor. Cu ce schimba boala lucrurile? Oricum n-o iubea - pe ea, nepoata lui, singura lui rudă.

Cina se desfășură într-o atmosferă mult mai destinsă decât se temuse Rachel. Toți făceau eforturi să converseze și nimeni nu comenta faptul că mâncarea era preparată prost și aproape rece. Spre sfârșitul mesei, Jonathan își exprimă interesul față de moșie.

— Îl voi pune pe stewardul meu să te plimbe pe proprietate, spuse unchiul Richard. În ultima vreme, am fost cam indispus și n-am prea ieșit din casă. Drummond îți va arăta tot ce vrei să vezi – și lui Rachel, dacă o interesează, deși mă cam îndoiesc. Majoritatea doamnelor au alte preocupări.

— Mă interesează, unchiule Richard, replică Rachel, nemulțumită. Nu știu mai nimic, de vreme ce toată viața, cu excepția ultimelor câteva luni, am locuit la Londra. Dar sunt dornică să învăț cât mai multe, acum că m-am măritat cu Jonathan și voi trăi la țară.

Ar fi fost familiarizată cu regiunea, dacă o invita acolo măcar de câteva ori, în trecut.

— Pe mine, una, nu mă prea atrag vacile, porcii și recoltele de fân, spuse Flossie. Dar aștept cu nerăbdare să explorez parcul, în zilele care urmează. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur, my lord.

— Voi fi dezamăgit, răspuse el, dacă nu vă simțiți ca acasă atâta vreme cât stați la Chesbury, doamnă.

— Aveți un grajd mare, domnule? se interesă Jonathan. Eventual aș putea folosi unul dintre cai?

— Să fie oare înțelept, Sir Jonathan? îl întrebă Bridget. Încă nu ți s-a vindecat complet piciorul.

Mai devreme, îi explicaseră unchiului lui Rachel că Jonathan fusese rănit în timp ce încerca să aducă sub control un cal fugit, pe străzile din Bruxelles.

— Am nevoie să fac mișcare, explică el.

— Nu mai am tocmai grajdul de altădată, răspuse unchiul Richard, dar ești bine-venit să-l călărești pe oricare dintre caii de-acolo.

Rachel îi zâmbi lui Jonathan, atingându-l pe mână. Îi era mult mai greu decât celorlalți să-și joace rolul, dar trebuia să se deprindă ca, în public, să dea semne de afecțiune față de omul presupus ca fiind noul ei soț.

— Să ai grijă, dragă Jonathan, îi spuse ea.

— Și trebuie să călărești și tu cu mine, iubito, răspuse Jonathan, zâmbindu-i cu atâta căldură, încât Rachel fu nevoită să facă un efort pentru a nu se retrage ca să ia distanță.

— Nu călăresc, ai uitat?

În ochii lui se zări o lucire surprinsă.

— Nici eu, Rachel, interveni Bridget. Nu te simți prost din cauza asta.

— Eu n-am făcut nimic altceva decât să călăresc, în tot timpul cât am stat în Peninsula, cu Colonelul Streat, anunță Flossie. M-am atașat mult de animalele astea.

Jonathan acoperi mâna lui Rachel cu a lui, peste fața de masă.

— Sigur că-mi amintesc, iubito, spuse el. Dar trebuie să

rectificăm situația neîntârziat, dacă vrem să petrecem cât mai mult timp împreună. Vei învăța să călărești. Am să te instruiesc eu.

Rachel îi zări în ochi lucirea ștregărească atât de familiară.

— Numai că nu țin deloc să învăț, îl asigură ea, încercând să-și elibereze mâna. Jonathan i-o strânse și mai tare, iar buzele i se lățiră într-un zâmbet.

— Nu cumva ești fricoasă, întâmplător, iubito? o întrebă, ridicând cele două mâini împreunate la buze, la fel cum făcuse și înainte, în salon. Acum, că ești soția mea și vom locui la țară, trebuie să poți călări împreună cu mine. Mâine dimineață am să-ți dau prima lecție.

— Jonathan, insistă ea, dorindu-și ca subiectul să fi fost abordat când erau singuri, ca să-i poată răspunde cu un nu categoric, zău că nu doresc.

— Totuși, vei învăța, nu se lăsă Jonathan, cu același zâmbet plin de căldură, admirație, afecțiune și... spirit de aventură.

Rachel oftă adânc.

Și Phyllis oftă.

— O, comentă ea, cât îmi place să văd o frumoasă poveste de dragoste crescând sub ochii mei! Mă consolează, oarecum, după despărțirea de scumpul meu Colonel Leavey, care a fost nevoit să plece la Paris cu compania.

Rachel se strâmbă. Un colonel care să aibă doar o companie de oameni sub comanda iui?

Unchiul ei, însă, nu părea să fi observat.

— Ai călărit, Rachel, spuse el. Împreună cu mine, la înmormântarea mamei tale, când am venit la Londra.

Uitase acel detaliu al vizitei, dar auzindu-l și-l reaminti imediat. La șase ani, trebuia să fi înțeles că mama ei murise. Ținea minte cum plângea nemângâiată, la mormânt, ținându-se de mâna tatălui ei și ascunzându-și fața lângă pantalonii lui. Dar se prea poate ca, având în vedere firea copiilor, să fi fost în culmea fericirii când unchiul Richard o luase cu el

de dimineața până seara, în zilele următoare, arătându-i locuri pe care nu le mai văzuse niciodată – și nici de-atunci încoace, în unele cazuri. O dusese să vadă animalele de la Turnul Londrei și caii din Amfiteatrul Astley. Îi cumpărase înghețată, la Gunter's. Îi dăruise o păpușă de porțelan, peste care căzuse unul dintre amicii tatălui ei, nu peste mult timp, când era cam afumat, și o făcuse țândări. Cel mai minunat și mai înviorător dintre toate fusese faptul că o lăsase să călărească, în fața lui, pe același cal.

Dar nu voia să-și amintească. După aceea, o abandonase. Nu mai primise nicio veste de la el, până la optsprezece ani, când îi scrisese fiindcă tatăl ei era adâncit în datorii, astfel încât până și puținele bucate de pe masă erau cumpărate pe credit, iar ea își dorea cu disperare bijuteriile.

— Asta a fost demult, spuse Rachel, cu răceală.

— Într-adevăr, confirmă baronul. Foarte demult.

Arăta pământiu, supt la față și strivit de oboseală. Rachel era nemulțumită că adusese vorba despre trecut. Și că era atât de firav. Și-i venea să-l cuprindă cu brațele pe după gât și să-și reverse cu suspine amarul pentru... nici ea nu știa pentru ce.

— N-am mai trimis și nici n-am acceptat invitații, cam de multă vreme, spuse el. Dar trebuie să mă achit. Îi voi invita pe vecinii mei să vină aici și să-mi cunoască nepoata, pe proaspătul ei soț și pe ceilalți musafiri ai mei. Voi organiza un soi de sărbătorire a căsătoriei tale, Rachel, din moment ce acum e prea târziu ca să mai ținem nunta aici. S-ar putea să dau un bal.

Rachel făcu ochii mari, dezdănăduită. Nu-i trecuse prin minte că s-ar fi putut să-și joace mascarada și în fața altcuiva decât într-a unchiului ei. Dar, în fond, nu se așteptase nici să stea acolo mai mult de câteva zile. Urma să invite oaspeți? Să sărbătorească nunta lor?

Îl privi pe Jonathan, dar acesta nu-i era de niciun ajutor. Îi zâmbea doar, cu ochii plini de... adorație.

— Va fi splendid, iubito, spuse el. Nici nu mai e nevoie să aşteptăm până ajungem înapoi în Northumberland, ca să dansăm împreună.

Să danseze...! Unchiul Richard vorbise despre un bal. Rachel nu mai fusese la niciun bal în viaţa ei, deşi învăţase să danseze. Acesta fusese unul dintre visele de durată ale copilăriei şi tinereţii sale. O clipă, deznădejdea îi fu înlocuită de un val năprasnic de dor. Urma să se ţină un bal, acolo, la Chesbury. Iar ea avea să fie invitată de onoare. Avea să danseze.

Cu Jonathan.

— Unchiule Richard, nu! exclamă, revenind la realitate. Zău aşa, nu trebuie să te deranjezi. Nu ne-am aşteptat la aşa ceva. Iar Jonathan nu poate dansa. Încă mai are nevoie de baston, fie şi numai ca să meargă.

— Dar piciorul mi se vindecă de la o zi la alta, protestă el.

— Un bal? întrebă şi Flossie, în culmea încântării. Vă voi ajuta eu să-l organizaţi, my lord.

— Şi eu! se oferi Phillys. O, cât îmi doresc să fie aici şi scumpul meu Colonel Leavey, ca să danseze cu mine! adăugă ea, cu un oftat convingător.

— Chiar aşa, Rachel, spuse unchiul Richard. Cred că ar merita într-adevăr să mă deranjez. Eu nu am copii – soţia mea a murit fără urmaşi, acum opt ani, iar singura mea soră a avut doar o fiică: pe tine. Da, da, am să mă deranjez! declară el, arătând de-a dreptul vesel.

Gândurile lui Rachel, însă, fugiseră în altă parte. Unchiul Richard fusese însurat? Avusese ea o mătuşă? O cuprindea jalea, regretul după o rudă despre a cărei existenţă nici nu aflase până acum. Mai era şi furioasă că nu ştiuse niciodată, că nu-i spusese nimeni. Şi totuşi, unchiul Richard spunea acum că voia să se deranjeze pentru ea fiindcă era unica fiică a singurei sale surori!

Rachel se ridică brusc în picioare, trăgându-şi mâna de

sub a lui Jonathan și împingându-și scaunul înapoi cu partea dindărătul genunchilor.

— Flora, Phillys, Bridget, spuse ea, îi vom lăsa pe unchiul meu și Jonathan singuri, iar noi ne vom retrage în salon.

Dar, când își privi unchiul, fără a încerca măcar să-și ascundă furia, văzu din nou că arăta palid și tras la față.

— Unchiule Richard, spuse ea, mă tem că te-am solicitat prea mult. Pari obosit. Te rog să nu te consideri dator ca după aceea să ne mai îți companie.

Baronul se ridicase în același timp cu ea, ca și Jonathan.

— Poate c-am să mă retrag într-adevăr mai devreme, spuse el. Chiar acum, de fapt. Smith, dacă ești bun, însoțește doamnele în salon. Ceaiul vă va fi adus acolo. Vă urez tuturor noapte bună, și ne vom revedea dimineața.

Nu mai la așa ceva nu se așteptase, își spuse Rachel, în timp ce pornea spre salon, peste un minut, două. Nu se așteptase la acea atracție emoțională spre un om pe care-l dușmănise ani de zile, sau spre casa strămoșească în care nu mai pusese niciodată piciorul. Când acceptase propunerea nebunească a lui Jonathan de a veni acolo să-și ia bijuteriile, printr-o înșelăciune, nici măcar nu se gândise la posibilitatea de a avea sentimente în legătură cu un trecut la care ea nu luase parte vreodată.

Nu-și dăduse seama cât erau de adânci rănilor din propria ei copilărie.

— Vor urma vizite de curtoazie, spuse Flossie, când ajunseră în salon, trântindu-se într-un fotoliu, cu o expresie pe cât de încântată, pe atât de satisfăcută. Și o petrecere măreață — probabil un bal. Abia acum ne putem aștepta s-o auzim pe Gerry plângându-se!

— Omul e bolnav, spuse Bridget.

— Bucătăreasa ar trebui să-și primească leafa și să-și facă bagajele, adăugă și Phillys. Și să nu mai aibă voie să pună piciorul într-o bucătărie, câte zile o avea.

— Și asta e o problemă, îndrăznesc să spun, Phyll, zise Bridget. Baronul are nevoie de mâncăruri sănătoase și apetisante, preparate bine, ca să se mai îngrașe.

— E absolut inadmisibil, declară Rachel, stând în mijlocul camerei, cu pumnii strânși pe lângă trup, a neputință. Nu putem primi aici vecini, să ne fie prezența lui Jonathan și mie, ca și cum am fi cu adevărat soț și soție. Nu putem lăsa să se dea un bal în onoarea noastră. Trebuie să facem ceva. Și ce-am putea face? Jonathan, mai șterge-ți zâmbetul ăla odios de pe față! Tu ne-ai băgat în încurcătura asta. Acum, scoate-ne!

Suspect de brusc, de pe chipul lui Jonathan se șterse orice expresie, în timp ce o lua de ambele mâini.

— Rachel, iubirea mea, spuse el, este exact ceea ce am plănuțit, nu? Unchiul tău te-a acceptat ca nepoată și ne-a recunoscut căsătoria, deși nu e prea încântat de graba în care a fost oficiată. Ne oferă ocazia ideală de a străluci, de a ne arăta ca o pereche perfectă, în fața lui și a acestei lumi de la țară. Ce ne-am putea dori mai mult?

— Are dreptate, Rachel, spuse Bridget. Sunt mai mulțumită de Baronul Weston decât m-am așteptat vreodată. Pare într-utotul dispus să te recunoască și să te trateze ca pe cea mai apropiată rudă a lui.

— Dar nu-ți dai seama că tocmai asta-i toată problema? replică Rachel, încercând să-și smulgă mâinile dintr-ale lui Jonathan, care însă nu făcu decât să i le strângă și mai tare. Afecțiunea lui, dacă există într-adevăr, este ultimul lucru pe care-l doresc sau de care am nevoie. Mă aflu aici pentru a-l înșela, pentru a-l păcăli ca să-mi dea bijuteriile.

— Ai puteai să-i spui adevărul, sugeră Bridget. Mai mult, cred că așa ar fi cel mai bine, iubito. Ai tot atâta nevoie de unchiul tău câtă are și el de tine.

— Să-i spun adevărul acum? întrebă Rachel, stupefiată. Dar e imposibil!

— Iar dacă ar face-o, probabil că Baronul Weston ar

contramanda balul, Bridge, sublinie și Flossie. Ar fi foarte păcat, nu? Deși îndrăznesc să spun că lui Gerry i-ar părea bine.

Jonathan ridică mâinile lui Rachel pentru a și le pune pe piept, acoperindu-le cu ale lui.

— Rachel, spuse el, ne găsim aici la propunerea mea și este foarte posibil să fi calculat greșit — în legătură atât cu sentimentele tale, cât și cu ale lui Weston. Vrei să mă duc acum la el și să-i mărturisesc totul? O fac, dacă dorești.

Rachel îl privi în ochi, dându-și seama îngrozitor de clar că expresia acestora era serioasă — că Jonathan era serios. Decizia îi aparținea. Putea pune capăt șaradei chiar în acel moment, în acea seară, dacă dorea. La noapte sau a doua zi dimineața puteau fi în drum spre un alt loc — era de-ajuns doar să spună.

Era foarte conștientă de privirea întrebătoare a acelor ochi ațintiți spre ai ei — și de cele trei prietene care se uitau la ea, cu respirația tăiată.

Dacă adevărul era dezvăluit în seara aceea, dacă pieca de-acolo a doua zi, n-avea să-și mai revadă unchiul niciodată. Nu avea nici cea mai mică îndoială.

— E prea târziu, spuse ea; apoi ridică bărbia. Și e limpede că toate planurile lui n-au nicio legătură cu vreo afecțiune pentru mine. Încă mai consideră că are dreptul să rețină ceea ce-mi aparține mie. Plănuiește să ne țină în așteptare o lună încheiată, numai fiindcă e nemulțumit că nu l-am consultat înainte de nuntă. De ce s-o fi făcut? Nu e tutorele meu. Și nici altceva nu înseamnă pentru mine.

Jonathan îi zâmbea, dar tocmai când simțea cel mai mult nevoia să vadă o lucire răutăcioasă în ochii lui, nu se zărea nici urmă de așa ceva.

— Tava cu ceaiul încă n-a venit, constată Phillys. Sunt gata să pun pariu că nici n-o să mai sosească. N-am sentimente prea prietenești pentru bucătăreasă și ajutoarele ei.

— A fost o zi încărcată, spuse Jonathan, fără să elibereze mâinile lui Rachel și privind-o mai departe în ochi. Poate ar fi mai bine să urmăm cu toții exemplul lui Weston și să ne culcăm devreme.

— Bună idee, confirmă Bridget, ridicându-se în picioare.

— Și-n plus, adăugă Jonathan, zâmbindu-i lui Rachel cu o expresie mai normală, va trebui să te trezești devreme, iubirea mea. Atunci e cel mai bine să călărești.

Rachel își smulse mâinile dintr-ale lui.

— N-am nici cea mai mică intenție de a învăța să călăresc, îi spuse ea. Am trăit douăzeci și doi de ani cât se poate de fericită, cu picioarele pe pământ, și nu am deloc ambiția să devin o amazoană vestită – sau mai puțin vestită.

— Ești lașă, replică el, cu o lucire veselă în ochi.

— Călăria e o treabă pe care ar trebui s-o poată face orice femeie, Rachel, spuse Bridget, iar acum ai în sfârșit ocazia s-o înveți.

— Gândește-te numai ce impresie favorabilă le veți face amândoi Lordului Weston, dacă vă vede urmând o lecție de călărie, dimineața când se trezește din somn, adăugă și Flossie. Dacă nu-l lași pe Sir Jonathan să te învețe, Rachel, e bine-venit să mă învețe pe mine în locul tău.

— Dar tu ești deja o călăreață pricepută, Flossie, îi reaminti Jonathan, zâmbind. Ai călărit prin toată Peninsula, cu Colonelul Streat.

— Mă rog, nu mă poți condamna c-am încercat, replică ea, bătând din gene.

— Nu mă face să-ți zic sincer că ești lașă, iubirea mea, o preveni Jonathan pe Rachel.

— Se va trezi cu noaptea-n cap, nicio grijă, îi promise Flossie, ridicându-se și ea de pe scaun. Am s-o trimit pe Gerry să arunce o găleată cu apă rece peste ea, dacă refuză să iasă singură din așternut.

— Iar dacă Geraldine nu reușește, completă Jonathan, am s-o fac eu.

— Mă puteți duce toți cu forța la grajduri, dacă așa vreți, replică Rachel, privind indignată toate fețele voioase din jurul ei, dar în spinarea calului n-o să mă urcați. De-asta puteți fi siguri.

Ceilalți nu-i luară în seamă protestele, în timp ce-și urau veseli noapte bună și pomeau fiecare spre camera sa.

Rachel ar fi dat orice să fie din nou în cămăruța ei din podul casei de pe Rue d'Arenberg, la Bruxelles. În schimb, se afla la Chesbury Park, în casa mamei sale, în propriul ei cămin strămoșesc.

12

Alleyne se trezi din somn la crăpatul zorilor. Avusese o noapte agitată, mai întâi din cauză că, deși dormitorul lui și cel al lui Rachel erau separate în două odăițe, între ele nu exista nici măcar o singură ușă. Iar ea arătase absolut fermecător în seara trecută, cu rochia ei verde și părul aranjat de Geraldine. Îl cam nemulțumea faptul că o găsea atât de atrăgătoare, când se hotărâse ferm să evite orice încurcături emoționale cu ea. Dar nu era deloc surprinzător, probabil, mai ales dat fiind că o avusese o dată – eveniment pe care ar fi preferat să-l dea uitării, numai de-ar fi putut... Din păcate, nu existau prea multe alte amintiri pentru a-l ajuta să și-l alunge din minte.

După ce adormise, în sfârșit, odihna îi fusese tulburată de vise confuze ce păreau foarte vii, până în momentul când încerca să și le reamintească, la deșteptare. Erau aceleași vise familiare, cu scrisoarea și femeia care-l aștepta la Porțile Namur – acum, însă, mal apăruse încă unul. Tot ce-și putea aminti din el, în scurtele perioade de trezie, era o fântână arteziană din care apa țâșnea cam la zece metri înălțime, cu bazin de marmură, în mijlocul unei grădini circulare cu flori.

Apa scânteia în razele soarelui, care formau un curcubeu sclipitor. Oricât ar fi încercat, nu putea plasa fântâna și grădina într-un decor mai larg. La început, crezuse că-și amintea locul din fața conacului Chesbury, după care însă își amintise că acolo nu exista decât o grădiniță prelungă, fără fântână.

Dar, dacă era o scenă rememorată, bănuia că întoarcerea în Anglia i-o provocase.

Ce mai vis prostesc și fără sens, își spuse el, în timp ce pomea spre grajduri, cu bastonul, deși încerca să nu se rezeme prea mult în el. Apoi, însă, mai erau și alte vise, ori crâmpie de amintire, sau ce dracu' or fi fost...

Se sculase devreme, căci voia să vadă caii înainte de a veni Rachel, spre a alege doi cât mai potriviți. Mai important, dorea să descopere dacă mai putea să se salte în șa. Picioarul stâng încă nu-i revenise pe deplin la normal. Fără tragere de inimă, îi ceruse sergentului Strickland să-l însoțească.

Când Alleyne și sergentul intrară în curtea pietruită a grajdurilor, acolo se afla un singur grăjdar, care nu făcea nimic altceva decât să stea în ușa unei boxe, scărpinându-se, cu privirea în gol. Se uită la ei și căscă, înainte de a se face nevăzut înăuntru.

— Și grajdurile arată cam la fel ca bucătăria, comentă sergentul. Se pare că aicea nu-i nimeni care să pocnească din bici, domnule.

Cu siguranță, părea că de-o bună bucată de vreme nimeni nu mai plesnise din bici prin preajma grajdurilor, își spuse și Alleyne. În timp ce le explora, avu impresia că animalele fuseseră hrănite și adăpate, deși niciunul dintre cai nu arăta deosebit de bine țeșălat, cu excepția unui armăsar negru și lucios despre care află mai târziu că-i aparținea stewardului de la Chesbury, domnul Drummond. Iar boxele arătau și miroseau de parcă n-ar fi fost curățate ca lumea de cel puțin câteva zile.

— Pune șeile pe caii ăștia doi și scoate-i în curte, îl instrui el pe grăjdar, care apăruse iar de îndată ce se duminise că n-avea nicio șansă să fie lăsat în pace, cu visările și scărpinatul lui. Pe asta, pune o șa pentru doamne.

— Și până ne-ntoarcem, să faci curat ca lumea în grajduri, și să pui pe jos paie proaspete, adăugă și Strickland.

— Mie nu-mi dă ordine decât domnul Renny, replică obraznic băiatul.

Dintr-odată, sub ochii uimiți ai grăjdarului, valetul lui Alleyne se transformă iar în sergentul de armată care fusese odinioară.

— Zău, băiete? Iar dacă domnul Renny al tău mai doarme, obosit de cât a muncit ieri, ai să primești ordine de la cine-o fi, ca să-ți faci ca lumea treaba pentru care primești leafă de la baronul de-aici. Ia lasă-ți în pace ciupiturile de țânțari, și... dreptii!

În chip uimitor, băiatul se supuse, întocmai ca un soldat sub privirea critică a sergentului.

— Mai cu viață, băiete, continuă Strickland, pe un ton mai binevoitor. Hai, du-te după ale șei.

Alleyne chicoti, deși redeveni serios aproape pe dată. Pesemne, biciul lui Weston era acela care încetase să mai pocnească, își spuse el. Boala îl făcuse s-o lase mai moale cu grajdurile, și după câte se părea, și la bucătărie. Era foarte posibil, judecând după calitatea cinei din seara trecută – mâncăruri de care Weston abia se atinsese, după cum observaseră cu toții. În rest, proprietatea nu părea să fi fost neglijată de foarte multă vreme.

Cinci minute mai târziu, încălecatul se dovedi întru totul atât de dificil pe cât se așteptase. După câteva încercări nereușite și un refuz de a-l lăsa pe sergent să-l salte în șa, rezolvă problema urcându-se cu stângăcie prin partea dreaptă a calului, astfel încât să nu aibă altceva de făcut cu piciorul stâng decât să și-l petreacă peste spinarea acestuia. Noroc că, odată ajuns în șa, piciorul nu-l mai supără aproape deloc.

— Îți dai seama, Strickland, întrebă el, în timp ce lua frâul în mâini, că ăsta trebuie să fi fost exact ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a cădea, în pădurea Soignés, când m-am lovit la cap de mi-am pierdut și cunoștința și memoria?

— Da' se vede limpede că v-ați născut să stați în șa, domnule, replică sergentul, făcând un pas înapoi, în timp ce calul, care fără îndoială nu mai fusese călărit de-o bună bucată de vreme, juca în loc, fornăind nervos.

Alleyne nici măcar nu observase că animalul nu stătea nemișcat și docil. Era adevărat, își spusese el, înveselit peste măsură. Reacționa și controla calul fără niciun gând conștient, ca și cum ar fi fost o îndeletnicire familiară de lungă durată, deprinsă în cealaltă viață a lui.

— Stai aici, îi spusese el lui Strickland. Am să dau doar un tur prin curte.

Se simțea atât de uluitor de bine în spinarea calului, încât nu mai încăpea nicio îndoială că de-o viață întreagă călărea. Duse calul în spatele grajdurilor și porni la trap pe peluza întinsă de-acolo, încercând să-și închipuie cum ar fi călărit laolaltă cu alți oameni, gonind alături de ei, sărind cu ei peste garduri și obstacole, vânând împreună. Căută să se imagineze pe sine călărind pe câmpul de luptă – în fruntea unei șarje de cavalerie sau comandând înaintarea infanteriei. Se străduia să revadă în minte acele ultime momente din pădure, când piciorul trebuia să-l fi durut ca o mie de draci, când era îngrijorat pentru scrisoare și în legătură cu femeia care-l aștepta la Porțile Namur. Încerca să-și imagineze ce anume îl făcuse să cadă și să se lovească la cap atât de rău, încât să-și disloce tot ce avea înăuntru.

Dar tot ce reușise, își spusese el la întoarcerea spre grajduri, era să-și provoace o ușoară durere de cap.

Rachel se afla acolo, vorbind cu sergentul Strickland și privind celălalt cal cu vizibilă teamă. Purta o rochie albastră, comodă, și o pălărie înclinată cochec pe frunte. Stătea într-un

loc luminat de razele soarelui, iar fără pălărie ar fi arătat din nou ca îngerul lui cu părul de aur.

Alleyne simți un junghi de disconfort. Ziua de ieri nu decursesse chiar conform așteptărilor lui. Îl săcâia bănuiala că Weston nu era monstrul rece la suflet pe care i-l descrisese Rachel și că nici ea nu-l privea cu indiferență, așa cum se prefăcea – sau, poate, chiar credea.

— Bună dimineața! Înclină el din cap, scoțându-și pălăria.

— Bună dimineața, răspunse Rachel.

Dar, când se apropie, calul dominând-o cu înălțimea lui, Alleyne îi văzu ochi dilatându-se de spaimă, în timp ce pălea la față.

— A, nu, n-aș putea... Zău că nu-s în stare. Nu folosește la nimic. Dacă învățam din copilărie, poate c-aș fi ajuns o călăreată acceptabilă, până acum. Dar nu pot începe să învăț la vârsta de douăzeci și doi de ani. Oricum, ar fi cazul să te dai și tu jos de-acolo până nu pățești iar ceva.

Oricât i s-ar fi părut de incredibil că trăise toată viața fără să călărească, Alleyne își dădu seama că nu-i putea pretinde să sară pur și simplu în șaua celui alt cal, pornind spre răsăritul soarelui. Poate că nici n-ar fi reușit să încalcece singură, din prima zi. Dar, de călărit, avea să călărească. Pe Jove că da!

Și descoperi că avea înlăuntrul lui o undă de îndărătnicie.

— Trebuie să privești viața din perspectiva unui călăreț, îi spuse el. După aceea, te vei simți atât de însuflețită, încât vei ști că nimic nu se compară cu asta.

— Te cred și fără să simt nevoia de a mi-o dovedi, răspunse Rachel. Acum, mă întorc în casă.

Alleyne își mână calul în fața ei, tăindu-i calea.

— Numai după ce mi-ai dovedit că nu ești fricoasă, replică el. Mai întâi, vei călări cu mine. Ai să fii în deplină siguranță. În ciuda a tot ceea ce-am pățit în Belgia, nu te voi lăsa să cazi, îți promit.

— Să călăresc cu tine? Își lăsă ea capul pe spate, astfel că privirile li se întâlneau.

O, da, înțelegea perfect ce voia să zică, deși n-o spusese prin viu grai. Aseară, când îi strângea mâinile la piept, îi cam crescuse temperatura. Faptul de a ști că dormea într-o cameră despărțită de a iui doar prin trei arcade fără uși îl ținuse treaz jumătate din noapte. Iar acum, o invita să călărească împreună cu el...? De fapt, făcuse chiar mai mult decât s-o invite: o provocase.

Ei bine, așa să fie. Se hotărâse s-o învețe să călărească, așa că asta trebuia să se întâmple.

— În mod normal, ți-aș sugera să-ți pui piciorul pe cizma mea stângă, ca să te pot ridica în șa, spuse el. Dar, din păcate, azi nu dispun de o asemenea putere bărbătească pe care s-o admirai. Strickland, te simți în stare s-o salți aici pe Lady Smith?

Rachel scoase un sunet ce părea o combinație stranie de țipăt și orăcăit.

— Da, domnule, răspunse sergentul. Dar mă iertați că îndrăznesc, duduia... Domnul Smith... Sir Jonathan, să nu uit să zic de acu-ncolo, la fel cum trebuia să-mi aduc aminte să vă zic și dumneavoastră Lady Smith... Așa, deci Sir Jonathan o să aibe grijă să fiți în siguranță, după ce vă urcați acolo sus. Se vede bine c-a fost născut să stea-n șa, cum i-am și zis, mai adineauri. Și cutez a zice c-o să vă placă și dumneavoastră, după ce vă urcați.

Întrucât și el vedea în ea ceva cam ca un înger, era îndoielnic că sergentul Strickland ar fi mers mai departe împotriva voinței ei. Dar, din fericire – sau, poate, din nefericire – acționă el primul și, chiar în timp ce deschidea gura, fără îndoială ca să protesteze, Rachel se pomeni săltată de două mâini mari care o prinseseră de talie, pentru a o depune pe spinarea calului, în fața șeii lui Alleyne. Brațele acestuia o cuprinseseră, ca s-o țină strâns.

— O... făcu ea. Aaa...

Și se agăță de el, pradă panicii.

— Relaxează-te, o încurajă Alleyne, strângând-o puțin mai tare. Singurul lucru periculos ar fi să te lupți cu mine. Fii calmă, iubirea mea, adăugă, cu un zâmbet spre ochii ei mari și uimiți.

— Așa, duduia... Lady Smith, se corectă sergentul Strickland. Nu arătați ca și cum v-ați fi născut în șa, da' sigur arătați ca născută în brațele lui Sir Jonathan.

Chicotind amuzat de propria-i glumă, se întoarse și dispăru în grajd – probabil ca să-i hărțuiască pe grăjdari și să-i aducă la ordine cu biciul, presupuse Alleyne.

Între timp, o parte din tensiunea lui Rachel se mai risipise, deși încă mai stătea încremenită. Nici chiar capul nu i se clintea, cu privirea drept înainte.

— Probabil îți închipui, spuse Alleyne, că stai într-un salon, încercând să te hotărăști ce să iei – broderia, sau o carte...

— N-am să te iert niciodată pentru asta, replică ea, cu o voce încordată și rece.

Chicotind, Alleyne întoarse calul și ieși iar din curtea grajdurilor. S-ar fi putut ca nici el să nu și-o ierte vreodată. Îi simțea căldura trupului pe toată partea din față. Și mirosea parfumul de gardenii.

Când privești un călăreț stând cu picioarele pe pământ nu ți se pare că ar fi prea sus. Dar când ești călărețul, sau cel puțin stai pe cal în fața lui – ceea ce e cam același lucru – pământul pare îngrijorător de departe.

Rachel era foarte de conștientă de spațiul gol din fața ei și de dedesubt, precum și de spațiul la fel de gol din spate. De-ar fi stat calul absolut nemișcat, în câteva minute poate că și-ar fi venit în fire – dar, desigur, cailor nu le stă în fire să nu se miște. Pășea ba într-o parte, ba în alta, se agita și fornăia.

Apoi, începu să se miște și mai tare. Sălta peste pietre, ropotind cu copitele, spre ieșirea din curtea grajdurilor.

În orice moment, era convinsă, avea să cadă sau în față, sau pe spate, și trebuia să vină cineva să-i adune rămășițele de pe jos. Sau, poate, urma să se trezească peste câteva zile, cu un cucui cât oul și fără nicio amintire – nici măcar despre acel lucru, prima ei partidă de călărie după șaisprezece ani...

Pieptul lui Jonathan părea destul de solid, își spuse ea, privindu-l cu coada ochiului, la doar câteva degete de brațul ei drept. Putea să se rezeme de el, dacă voia, și s-ar fi simțit în relativă siguranță – dar nu voia să dea dovadă de o asemenea slăbiciune. Făcu un efort de a-și îndrepta șira spinării. Unul din brațele lui o ținea de mijloc, își dădu ea seama pentru prima oară. Chiar dacă se lăsa pe spate, ar fi împiedicat-o să cadă. Cu cealaltă mână, Jonathan ținea frâul, dar brațul lui o atingea pe talie, părând o barieră destul de solidă între ea și pământul de jos.

De fapt, îi putea simți căldura trupului și mirosul de colonie, sau de săpun, sau de cremă de ras...

Și mai era și altceva care o împiedica să se încline înapoi – coapsa lui dreaptă, înțelese dintr-o dată, apăsată pe posteriorul ei. Cea stângă îi apăsa genunchii.

Era ciudat cum devenea conștientă de bărbatul din el, la mult timp după cal și după pericol. Deși nu trecuse chiar atât de mult timp, de fapt. Abia ieșiseră din curtea grajdurilor, iar acum coteau iar, îndepărtându-se de casă, pe lângă lac, și pe o peluză lungă care se întindea spre o lizieră de copaci din depărtare.

— N-are niciun rost, îi spuse ea. Nu vei face niciodată o călăreață din mine.

— Ba am s-o fac. Am hotărât să înveți, și am mai hotărât și că eu trebuie să fiu omul cel încăpățânat care le impune voința lui tuturor celor din jur. Probabil am fost general, sau colonel cel puțin. Poate c-am fost un camarad apropiat al Colonelului Leavey, sau al Colonelului Streat.

Rachel nu întoarse capul – nu îndrăznea – dar știa că Jonathan zâmbea. Se distra de minune, la fel cum o făcuse și ieri, fără nici cea mai mică grijă.

— Îndrăznesc să spun că toți oamenii tăi te urau, spuse ea pe un ton răutăcios.

Jonathan râse.

— Nu poți trăi la țară fără să călărești, îi spuse el. Ar fi complet absurd.

— Toată viața mi-am trăit-o la Londra, în afara ultimelor câteva luni. Și tot acolo voi trăi și mai departe, după ce-au să se termine toate astea.

— Ce plănuiești să faci la Londra?

— Îmi voi găsi iar de lucru. Sau, dacă-mi iau moștenirea, voi trăi din dobânzile bijuteriilor, după ce le plătesc prietenelor mele ce le datorez.... Ce faci?

— Grăbesc calul, de la târâțul greoi la pasul somnoros.

— Și chiar crezi că mă vei convinge să fac și eu asta, într-o zi, singură pe calul meu?

— Sperasem să fie azi, răspunse el, dar îmi dau seama că am fost prea optimist, punând să ți se pregătească un cal. Va trebui să aștepte până mâine.

— Ce faci??? întrebă Rachel din nou.

— Trec la un pas viori, chicoti el. Destinde-te, Rachel. N-am să călăresc cu tine pe viață și pe moarte, și nici n-o să sar peste garduri sau porți. Nu facem decât să mergem la trap pe porțiunea asta cu iarbă și înapoi, ca să te obișnuiești cu senzația călăritului. Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic rău.

— La trap...?

Chiar și în propriile ei urechi, vocea-i suna a jale.

Aerul dimineții era înviorător de răcoros, își dădu ea seama pe neașteptate. Observase de cum ieșise din casă, dar acum îl simțea adiindu-i peste față, și când își adună curajul să-și destindă mușchii gâtului și să privească în jur, putu vedea cât de fermecător arăta lacul, într-o parte a peluzei, cu apele nemișcate, de un verde-închis, de la reflexia

copacilor de pe malul opus. Iar gazonul era la fel de frumos, deși iarba nu fusese tunsă foarte recent. Îl acopereau margarete, ciuboșica-cucului și trifoiul, făcându-l să arate mai degrabă ca o pajiște decât ca o peluză. În trecere, calul stârnea fluturii și alte insecte. Aripile multicolore ale fluturilor licăreau peste covorul verde cu alb și galben. Pe deasupra lor zburau păsări. Copitele calului tropăiau ritmic pe pământul reavăn.

Lui Rachel îi veni dintr-odată în minte amintirea zilei când, la șase ani, călărise în fața unchiului Richard pe străzile Londrei și prin Hyde Park. Atunci, își spusese că, fără doar și poate, călăria trebuia să fie cea mai interesantă activitate din lume. Cu siguranță, spiritul ei copilăresc avusese dreptate, își spuse ea acum, în același moment în care își dădu seama că mergeau într-adevăr la trap – ba chiar, într-un trap destul de vioi.

Își auzi propriul râs și întoarse capul pentru a-i împărtăși exuberanța omului din spatele ei. Acesta o privea cu ochi întunecoși, fără să zâmbească.

Rachel nu spusese nimic – stomacul îi era prea ocupat să facă un fel de salt mortal. Jonathan tăcea și el.

Întoarse capul la loc, cam derutată, privind iar în jur. Entuziasmul nu-i scăzuse, dar pe lângă el se adăuga acum o acută conștientizare fizică a prezenței lui Jonathan Smith. Un moment, se întrebă dacă ar fi avut curajul să facă ceea ce făcuse cu el la Bruxelles, în caz că-l vedea de la început îmbrăcat, stând în picioare sau pe cal, și și-ar fi dat seama ce bărbat viril și plin de energie era, când nu zăcea doborât de răni.

Cu siguranță, ar fi fugit din cameră, ca să nu se mai întoarcă niciodată. Deși, poate că nu... În fond, nu se culcase cu el fiindcă părea slab și nevolnic, nu?

Fusese pur și simplu nebună, atâta tot. Iresponsabil de nebună. Nebunesc de iresponsabilă.

După care, mai acceptase și toată această șaradă năstrușnică.

Cândva, se considerase aproape deprimant de rezonabilă. Fusese nevoită, ca să țină în ordine casa tatălui ei.

Prefera, totuși, să nu stăruie asupra unor asemenea gânduri. Împotriva tuturor așteptărilor, se simțea bine. Copacii din depărtare se mișcau mult prea repede. Curând, ea și Jonathan aveau să se întoarcă la grajd, și prima lecție – dacă putea fi numită așa – avea să ia sfârșit. Nu-i venea să recunoască nici chiar față de sine însăși că urma să-i pară rău.

— Ei? rupse Jonathan tăcerea prelungită, încetinind calul la pas, în timp ce se apropiau de copaci.

— E foarte plăcut, trebuie să recunosc, răspunse ea, cu o voce cât se putea de înțepată. Dar știu fără urmă de îndoială că n-aș putea s-o fac singură.

— Ba ai să poți și ai s-o faci.

Nu porni imediat înapoi, așa cum se așteptase Rachel. Continuă să se apropie de copaci, apoi porni încet printre ei, aplecându-și capetele când se apropiau prea mult de câte o creangă. La marginea pădurii, iarba era înaltă, dar apoi dispărea aproape complet, descurajată, fără îndoială, de desimea frunzelor și a ramurilor de deasupra.

Nu ajunseseră foarte departe, dar în locul unde se opriră se auzea sunetul unei ape curgătoare.

— Aha, bănuiam eu, spuse Jonathan. Cred că prin pădurea asta trebuie să curgă un râu, care alimentează lacul. Mergem să explorăm?

— Copacii sunt cam deși în direcția aia, arătă ea.

— Atunci, nu ne rămâne decât s-o luăm pe jos. Stai aici. Vei fi în deplină siguranță, câteva momente.

Și sări jos – cu o strâmbătură vizibilă.

— Ai uitat de rana de la picior, așa-i? Îl dojeni Rachel, care numai în siguranță nu se simțea. Și nici măcar nu ai bastonul la tine.

Jonathan, însă, zâmbea din nou când întinse brațele s-o dea jos de pe cal, deși dinții lui strânși dădeau de înțeles că efortul îi cauza o durere considerabilă.

— M-am săturat până peste cap de infirmitatea asta, Rachel, spuse el, și de mersul în baston, de parc-aș fi un octogenar bolnav de gută, spuse el, în timp ce lega calul de un copac. Hai să găsim râul.

Nu era departe – spre norocul lor, de vreme ce Jonathan șchiopăta. Priveliștea, însă, merita orice efort. Nu era un râu foarte lat, dar curgea năvalnic, prin dreapta lor. Panta nu era destul de abruptă ca să se formeze o cascadă, dar cu toate acestea apa se revărsa înspumată peste pietre de diferite mărimi. Cu copaci care creșteau pe ambele maluri, era un peisaj de o rară frumusețe – dar nu numai atât. Îl mai îmbogățea și sunetul vesel al apei, și miresmele florilor și ale celorlalte plante din jur. Se auzeau păsări, sute și sute, se părea, deși toate erau ascunse vederii, printre ramurile copacilor.

Pentru Rachel, care toată viața trăise în oraș, arăta ca un colț de rai. Era uimită. Avea senzația că primise un pumn în burtă, tăindu-i respirația.

— Ne așezăm? propuse Jonathan.

Stăteau pe o stâncă mare și plată, în jurul căreia apa curgea cu repeziciune, iar Jonathan își ținea mâna stângă pe coapsa rănită.

— Prost mai ești, îl dojeni Rachel. Ar fi trebuit să rămâi în pat.

— Nu mai spune? o învrednici el cu o privire trufașă – în lungul nasului său proeminent, pe sub sprâncerile înălțate. Cu tine pe post de soră medicală, Rachel? Credi că inocența acelor zile s-a dus pentru totdeauna. Nu mă bate la cap. Picioarul mi se vindecă, și n-am de gând să mi-l cocoloșesc.

Totuși, se așeză cu grijă pe stâncă, întinzându-și piciorul stâng în față, cu cel drept îndoit de la genunchi. Și-i cuprinse cu un braț, în timp ce se rezema pe celălalt, la spate. Rachel se așeză și ea alături, cât de departe îi îngăduia stânca,

strângându-și cu brațele genunchii ridicați. Uneori, Jonathan părea atât de ștregar și amuzant încât aproape uita că mai era și un om care simțea amenințarea constantă a pierderii memoriei.

Nu era Sir Jonathan Smith. Nu-i cunoștea numele. Și nici el nu și-l știa.

— Dar cum te vei urca din nou pe cal? îl întrebă.

— Și eu mă întrebam același lucru, răsă încetișor Jonathan. O să mă gândesc la o cale, când va veni vremea. Locul ăsta e foarte frumos, și retras. Ideal pentru o zbunguială, dacă ne-ar veni cheful.

— Bine că nu ne vine! replică ea în grabă.

— Da, în niciun caz...

În mod surprinzător, Rachel se simțea jignită. Chiar trebuia să scoată așa în evidență faptul că stângăcia ei din seara aceea o făcuse să devină complet neatrăgătoare în ochii lui? Fusese dezamăgit de ea. Ce cumplit de umilitor!

Își rezemă bărbia de genunchi, privind în jur. O asemenea scenă, își spuse ea, îi putea reface oricui sufletul. Nu credea că mai fusese vreodată atât de profund afectată de frumusețea naturii. Întotdeauna își imaginase că nu i-ar fi plăcut viața la țară.

— Pierdem foarte mult, remarcă ea, trăindu-ne toată viața la oraș.

— E într-adevăr foarte frumos, fu Jonathan de acord.

— Ai crescut la țară?

— Întrebare-ncuietătoare, Rachel? replică el, după o scurtă pauză. Totuși, cred că-i pot răspunde. Trebuie să fi fost așa, sau cel puțin mi-am petrecut o mare parte din viață pe o moșie de la țară. Niciunul dintre locurile astea nu mi se pare familiar. Nu cred că am mai fost vreodată prin zonă, iar unchiul tău n-a dat niciun semn că m-ar recunoaște, nu-i așa? Dar mă simt bine aici. Am senzația că mi-am găsit locul, în acest gen de decor, chiar dacă nu tocmai în regiunea asta.

Rachel întoarse capul să-l privească, ținându-și obrazul sprijinit de genunchi.

— Prin urmare, ți se formează impresii mai puternice despre tine însuși? Ai vreo amintire concretă, oricât de mărunță?

Jonathan clătină din cap. Privea cu ochi mijți spre apele învolburate, care scânteiau în lumina soarelui de dimineață.

— Nu prea, răspuse el. Numai visele alea persistente, despre care nici măcar nu-s sigur că sunt mai mult decât niște simple vise. Dacă mă concentrez prea mult asupra lor, s-ar putea să mă ducă în direcții greșite. Poate mă vor face să plăsmuiesc o lume falsă, deloc asemănătoare cu realitatea. Există acea scrisoare, în legătură cu care am un sentiment de urgență, ori de câte ori o visez. Și mai este și femeia care mă așteaptă la Porțile Namur. Oare chiar era acolo o femeie, când tu și cu Strickland m-ați adus în oraș?

— Zeci și zeci, răspuse ea, sute, chiar mii de persoane. Domnea haosul, deși unii oameni încercau să păstreze cât de cât ordinea. N-a venit nimeni să întrebe de tine, deși existau mai multe femei care priveau înnebunite la toate chipurile, în speranța de a vedea unul cunoscut, cred.

— Atunci, poate că e o femeie din vis. Dar dacă nu e, atunci cine era oare? Cine este?

Rachel nu se putea gândi la niciun răspuns cu care să-l consoleze. Își strânse și mai puternic genunchii cu brațele.

— Iar azi-noapte am avut un vis nou, continuă el. Era cu o fântână care-și arunca apele în sus, spre cer, și avea bazinul în mijlocul unei grădini cu flori, mari și rotunde. În rest, nimic. Nimic despre împrejurimi. Cred că, atunci când am auzit sunetul râului de-aici, m-am gândit că s-ar putea să descopăr sursa visului. Dar aceea era o grădină făcută de mâna omului, cultivată cu multă grijă. Apele fântânii străluceau în lumină, la fel ca astea, dar formau un curcubeu de culori. Unii oameni spun că nu visăm în culori, dar eu le-am văzut în toată strălucirea lor. O fi asta o dovadă, mă întreb, că

fântâna există cu adevărat undeva? Și ce semnificație are pentru mine?

— Poate că e la tine acasă, unde ai crescut, răspunse Rachel. La țară.

O vreme, Jonathan nu vorbi, iar Rachel deveni din nou conștientă de sunetele apei și ale păsărilor, de liniștea care se putea găsi într-un asemenea loc. Se întreba dacă mama ei venise vreodată acolo - să se joace, în copilărie, să gândească și să viseze, în adolescență... Venise oare în acel loc ca să chibzuiască la decizia ei fatidică, dacă să renunțe la căsătoria cu tatăl ei sau să-l sfideze pe unchiul Richard și să fugă totuși cu el?

Existase o vreme - demult, poate chiar înainte de moartea mamei sale - când tatăl lui Rachel fusese mult mai fermecător și vesel decât în ultimii ani, după ce dependența lui de jocuri și, în mai mică măsură, de alcool, îl înăcrise și-l făcuse să devină mult mai volatil și imprezizibil. Era ușor de înțeles de ce mama ei renunțase la toate, pentru el. Deși, desigur, dacă mai trăia încă un an, ar fi avut acces la aceleași bijuterii care acum încă-i mai erau inaccesibile lui Rachel. Familia ar fi fost mult mai înstărită - până când tatăl ei pierdea totul la joc, cum sigur ar fi făcut.

— Cred că întotdeauna am iubit viața la țară, spuse Jonathan, într-un târziu. Mă întreb dacă faptul ăsta m-a întristat vreodată, dat fiind că trebuie să fi fost un fiu mai tânăr și, prin urmare, era inevitabil să fiu trimis în armată. Sau, poate, mi-am negat acea iubire, fiindcă știam că n-aș fi putut moșteni niciodată moșia, ca să trăiesc acolo, după ce creșteam.

— Vorbești despre pericolul de a te încrede prea mult în vise, replică ea. Nu te-ai gândit că s-ar putea ca nici chiar presupunerile tale despre tine însuși să nu fie amintiri adevărate? Poți fi sigur că ai fost ofițer?

Jonathan întoarse capul ca s-o privească drept în ochi,

cu sprâncenele înălțate. Se uită lung la ea, timp în care lui Rachel îi fu imposibil să-și mute privirea.

— Nu, răspunse el în cele din urmă, râzând, deși nu părea deloc amuzat. Nici măcar de asta nu pot fi sigur, așa-i? Dar de ce să fi fost pe frontul de luptă, dacă nu eram în armată? Doar de dragul de-a fi împușcat? Par să fiu un om cam necugetat, nu? Deși, dacă am fost civil, s-ar explica mai ușor de ce eram singur și de ce plecasem de pe câmpul de bătălie.

— Era doar o sugestie. Nici eu nu știu mai multe decât tine. Oricum, tocmai m-am gândit la altceva. Dacă ai douăzeci și cinci de ani, ori cam atâta, probabil erai militar de vreo cinci ani, poate chiar șase sau șapte. Dar, lăsând la o parte rănila pe care le-ai suferit doar cu o zi înainte să te gădesc eu, nu mai aveai nicio altă cicatrice pe trup. Nicio urmă a unor bătălii mai vechi, vreau să zic. Nu ți se pare improbabil sau chiar incredibil?

— Poate că n-am fost decât foarte norocos. Sau, poate, mă ascundeam mereu după vreun sergent sau soldat masiv, când apărea vreo muschetă sau vreo spadă care să mă pună în pericol. Ori, poate, până la Waterloo am fost tot timpul în spatele frontului.

Oftând, Rachel își rezemă iar bărbia pe genunchi. Numai de-ar fi putut să facă ceva pentru a-l ajuta să-și amintească, atunci ar fi simțit că reușise mai mult decât să-i salveze doar viața. L-ar fi văzut redevenind omul care era și regăsindu-i pe cei apropiați. Ar fi putut păstra amintiri frumoase, după plecarea lui.

Oare putea face ceva? Ar fi putut și ea să cerceteze, de una singură? Avea câțiva prieteni la Londra. Putea să le scrie și să-i întrebe dacă știau despre vreun gentleman de rang înalt care dispăruse după bătălia de la Waterloo? Cu siguranță, ar fi fost absurd fie și doar să se intereseze. Trebuia să existe sute de oameni dați dispăruți. Dar nu și dintre ofițer, nu...? Niciunul dintre cunoscuții ei nu frecventa cele

mai înalte cercuri, însă n-ar fi trebuit măcar să încerce?

Jonathan venise la Chesbury Park pentru a încerca s-o ajute. — Presupun, reluă el după alte câteva minute de tăcere, rupându-i iar firul gândurilor, că te-am ținut afară suficient ca să-l conving pe unchiul tău că sunt dispus să-mi petrec timpul cu instruirea ta și te iubesc cu destulă pasiune ca să ne dorim câteva momente intime și pentru noi înșine.

Rachel îi privi din nou chipul. Zâmbea alene, părând să fi uitat de orice seriozitate – sau, cel puțin, să și-o fi alungat.

Pe neașteptate, Jonathan se aplecă spre ea și, înainte ca Rachel să-i ghicească intențiile, îi acoperi buzele cu ale lui.

I-ar fi fost cel mai ușor lucru să se retragă, să se ridice în picioare, să-și scuture rochia și să pornească înapoi printre copaci, spre cal. N-o atingea în niciun alt loc, decât pe buze.

Pe moment, însă, Rachel nu se gândi la așa ceva. Rămase nemișcată, încremenită de uimire și de o altă emoție, mult mai seducătoare.

Era un sărut blând și stăruitor, în care limbile lor umezeau buzele și se atingeau pe fugă. Nu era cu adevărat lasciv, și deloc periculos ca să te gândești că o să ducă la o îmbrățișare mai profundă. Dar nici nu era un sărut ca între prieteni, sau între un frate și o soră. Avea o senzualitate neîndoielnică.

În mintea și sufletul lui Rachel toate se amestecau cu frumusețile naturii din jur, cu susurul apei, foșnetul copacilor și cântecelele păsărilor. Parcă după așa ceva tânjise inima ei toată viața, gândi ea – deși, la drept vorbind, nu mai gândea deloc, iar dacă ar fi făcut-o, un asemenea gând părea foarte ciudat.

Când Jonathan se retrase, îl privi cu ochi visători, complet lipsită de orice apărare.

— Poftim, spuse el, zâmbind. Acum arăți mai îmbujorată, Rache, întocmai așa cum ar fi cazul când ne întoarcem dintr-un loc ca ăsta.

Rachel se simți îngrozitor de prost. Totul făcuse parte din

șaradă și nimic mai mult. Se ridică repede în picioare și-și scutură cu mâinile poalele rochiei.

— Nu-mi amintesc să-ți fi dat vreodată permisiunea de a mă numi „Rache”, spuse ea, fără niciun rost.

Jonathan râse.

— Tocmai ai fluturat proverbiala eșarfă roșie în fața proverbialului taur. Gata, de-acum încolo vei fi Rache pentru mine. Poți riposta, dacă vrei, numindu-mă și tu „John”.

Fără să-l mai aștepte, Rachel porni înapoi printre copaci, păstrând totuși o distanță prudentă față de cal. Apoi observă, desigur, că Jonathan șchiopăta foarte vizibil. Fără îndoială, faptul că stătuse așezat pe stâncă, după călărie, îi înțepenise considerabil piciorul.

— Mai bine mă duc pe jos până la grajduri, spuse ea, ca să văd dacă nu e vreo căruță care să poată fi trimisă aici, după tine.

— Un singur pas dacă faci în direcția aia, Rache, replică el, și-am să uit c-am auzit vreodată cuvântul „bijuterie”, ca să mă pierd în asfințit, cum se spune – șchiopătând rezemat în bastonul meu de încredere – și n-o să-ți rămână decât să-i explici tu lui Weston, cum oi ști, de ce-ar trebui să-ți dea moștenirea fie și doar cu un minut înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, când noul tău soț tocmai te-a abandonat.

— Era mai simplu să spui „nu”.

Jonathan trecuse în dreapta calului, astfel că arată foarte stângaci când încăleacă. Reuși, însă, fără să facă mai mult decât să strângă din dinți, înfruntându-și durerea, pentru ca apoi s-o privească din șa, cu un zâmbet forțat, în timp ce-i spunea:

— Mai bine vino și tu pe partea asta, Rache, deși ai să te așezi cu fața în direcția opusă.

— Merg pe jos, insistă ea.

— Păcat că nu putem fi siguri dacă nu cumva unchiul tău se uită pe vreo fereastră din spate. M-aș pune cu biciul pe tine,

dacă aş putea fi convins de asta, asigurându-l că ți-ai luat un bărbat care ştie cum să-şi pună nevasta la punct. Pune piciorul pe cizma mea dreaptă, sau cobor iar şi te ridic singur pe cal, cu faţa-n jos.

În ciuda faptului că era indignată şi voia să-şi păstreze demnitatea, pe Rachel o amuzară ultimele lui cuvinte, făcând-o să râdă în timp ce-i îndeplinea cererea. Niciunul dintre ei n-ar fi vrut să dea un asemenea spectacol de faţă cu altcineva – dar, după multe bâjbâieli, smucituri, gâfâieli şi râsete, ajunse în sfârşit iar pe cal, deşi aşezată cu faţa spre dreapta, nu spre stânga.

— Dar aşa, o să văd aceleaşi lucruri ca la venire, remarcă ea.

— Şi te plângi? Aş putea face calul să meargă de-a-ndăratelea până la grajd, dacă vrei, deşi mă îndoiesc c-o să-i placă. Sau ți-ai putea trece picioarele peste gâtul lui, ca să stai cu faţa în cealaltă parte.

Încă mai râdeau amândoi – ca doi copii nătângi, îşi spuse ea mai târziu. Şi de ce-ar fi luat propunerea aceea ridicolă, oricum făcută în glumă, ca pe o provocare, nici ea nu ştia. Încă mai avea senzaţia că se afla la mile întregi înălţime deasupra pământului. Totuşi, în apropiere se afla o creangă potrivită pentru a-i da o iluzie de siguranţă, aşa că se prinse cu ea de o mână şi-şi petrecu picioarele peste capul calului, unul câte unul.

Mişcarea îi dezvălui mai întâi glezna stângă, apoi toată gamba, până la genunchi, după care acelaşi lucru se întâmplă şi cu piciorul drept. Când ajunse în poziţia normală, Jonathan o cuprinse cu braţele. Aproape că nu mai puteau respira de-atâta râs.

Era cam cea mai caraghioasă scenă petrecută vreodată în viaţa lui Rachel.

— Şi dacă ți-aş propune să stai pe cal în picioare – într-un picior, mai precis – învărtind cercuri pe mijloc, pe gât, pe braţe şi pe celălalt picior? nu se lăsă Jonathan.

Rachel scoase un hohot strident.

— Ai putea câștiga o avere la Amfiteatrul Astley, continuă el, mânănd calul afară din pădure, pentru a porni la pas, apoi în trap vioi, peste peluză, înapoi în direcția casei și a grajdurilor.

— Și pe urmă, m-aș bucura de ea în voie, cu toate oasele făcute praf, replică ea. Nici n-aș mai avea nevoie de bijuterii.

La venire, privise lacul și terenurile din jur. Acum, se uita peste o întindere cu iarbă, spre colinele din depărtare, parțial acoperite cu copaci. Încă mai era uimită să-și dea seama că acela era Chesbury Park, sălașul din copilărie al mamei sale, pe care întotdeauna și-l imaginase mult mai mic și mai modest.

— Și când te gândești, urmă Jonathan, că avem de stat aici doar treizeci de zile... Luna asta are treizeci și una, cred, indiferent dacă e vorba de iulie sau de august. Fiecare are câte treizeci și una de zile.

— În fiecare dintre zilele astea, replică Rachel, întorcând capul ca să-l privească, te voi pune să mă ridici în șaua aia pentru doamne și să mă aduci pe-aici.

— Aha! exclamă el. Așadar, te-am convertit, nu?

Într-adevăr, reușise. Rachel ar fi vrut ca partida de călărie să nu se mai sfârșească. Abia o aștepta pe următoarea. Desigur, data viitoare trebuia să călărească singură, și nu se îndoia c-avea să tremure de frică. Dar pierduse atâtea în viața ei, ocupată cu existența nesigură, de pe-o zi pe alta, alături de tatăl său, la Londra! Poate că nu era prea târziu ca să mai recupereze câte ceva.

— Nu tocmai, zise ea. Dar nici n-am de gând să stau degeaba treizeci și una de zile, fără să fac nimic.

— Întocmai cum credeam. Te-am convertit, repetă el, aruncându-și capul pe spate cu un hohot de râs.

13

Alleyne luă micul dejun de unul singur – șuncă unsuroasă și rece, cârnați roz în mijloc, pâine prăjită arsă și cafea slabă și călăie. Se lipsi de ouă, care arătau cam suspect, în farfuria de pe gheridon.

De la grajduri, Rachel se dusesese direct în camera ei – explicând că avea de scris o scrisoare.

Când ieși să arunce o privire prin jur, le găsi pe două dintre celelalte femei în grădina din față. Stăteau așezate pe o bancă lungă, de-o parte și de alta a baronului. Phillys era îmbrăcată complet în roz, iar Flossie în negru, la fel de complet – inclusiv umbrela dantelată. Alcătuiau împreună un tablou drăguț, extraordinar de respectabil. Alleyne își stăpâni un val de amuzament, în timp ce venea să li se alătore, făcând eforturi conștiente de a se rezema cât mai puțin în baston. Picioarul nu i se resimțea prea rău, după ce călărise. — A, uite-l și pe Sir Jonathan, spuse Flossie, învârtindu-și umbreluța.

— Bună dimineața, înclină din cap Weston, în timp ce Alleyne făcea o plecăciune în fața lor.

— V-am văzut pe fereastră, Sir Jonathan! exclamă Phillys. Nu-i așa, Flora? Și l-am convins pe dragul de Lord Weston să vină să arunce și el o privire. O țineai pe Rachel în deplină siguranță, pe cal. Trebuie să spun că formați un cuplu absolut fermecător și romantic.

Alleyne zâmbi.

— Am găsit micuța cascadă dintre copaci, domnule, spuse el, și am stat acolo o vreme. E o parte foarte frumoasă a parcului.

Weston dădu din cap. Nu arăta mult mai bine, nici chiar după o noapte de somn.

— Am primit o plângere din partea grăjdarului șef, spuse

el, că valetul dumitale, și nu altul, Smith, se amestecă în treburile de la grajduri.

După ce Alleyne și Rachel plecaseră, în zori, Strickland se dezbrăcase până la mijloc, începând să curețe grajdurile, împreună cu alți câțiva oameni. Alleyne îi refuzase oferta de a veni cu el în casă, pentru a-l ajuta să-și schimbe hainele de călărie.

— Vă rog să-l scuzați, domnule, spuse el. Valetul meu a fost sergent de infanterie până și-a pierdut un ochi, în bătălia de la Waterloo. E obișnuit să muncească din greu și să le ordone același lucru și altora, când sunt treburi de făcut.

— Și erau treburi de făcut la grajduri? Întrebă baronul, încruntându-se.

Alleyne ezită. Permisivitatea ca valetul lui să le dea ordine grăjdurilor de la Chesbury era o încălcare a etichetei, care nu prea avea șanse să-l avantajeze în ochii Baronului Weston.

— Era în zorii zilei, domnule, începu el să explice, iar Strickland a venit cu mine la grajduri ca să mă ajute să încălesc, de vreme ce acum o făceam prima oară de când m-am rănit la picior. Acolo se afla doar un singur grăjdar și erau multe de făcut pentru îngrijirea cailor și curățatul boxelor. Îndrăznesc să spun că totul ar fi fost gata, sau măcar în lucru, dacă ajungeam cu vreo oră mai târziu. Îl voi instrui pe omul meu ca de-acum încolo să se ocupe numai de mine.

Weston era în continuare încruntat.

— N-am mai fost la grajduri de la ultimul atac de inimă, de-acum câteva luni, spuse el. Poate s-au cam lăsat pe tânjală. Voi studia problema.

Amuzat, Alleyne văzu cum Flossie îi pune a o mână pe braț, cu solitudine.

— Dar nu trebuie să vă obosiți, my lord, spuse ea. În niciun fel – nici măcar pentru a ne face pe noi să ne simțim bine. Suntem pe deplin capabili să ne distrăm și singuri. Și ne vom da toată silința să vă fie cât mai ușor, nu-i așa, Phyll?

— Sunteți foarte bună, doamnă, spuse baronul, la fel de

încrunțat și nemulțumit. Rondurile de flori sunt pline de buruieni.

Se mai vedeau și smocuri de iarbă, crescând printre pietrele aleilor.

— Chiar și buruienile pot avea farmecul lor, replică Flossie. Într-adevăr, n-am înțeles niciodată de ce unele plante se numesc, aprobator, flori, în vreme ce altora, la fel de drăguțe, li se spune, cu dispreț, buruieni.

— Încercați să mă faceți să mă simt mai bine, doamnă Streat, zâmbi Lordul Weston, și să știți că ați reușit. Însă chiar și așa, trebuie să stau de vorbă cu grădinarul-șef.

— Persoana cu care aș vrea eu să stau de vorbă, interveni Phillys, coborându-și umbrela cu vârful pe alee, este bucătăreasa dumneavoastră, my lord. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar se pare că ar avea nevoie de câteva sfaturi.

Alleyne se strâmbă în sinea lui. Aveau să se pomenească pe drum cu toții, în aceeași zi, alungați de la Chesbury Park cu o cizmă-n fund, dacă nu aveau grijă.

Flossie râse, cu un ciripit sfios complet diferit de hohotele ei obișnuite.

— Nu e nevoie s-o cunoașteți de mult pe cumnata mea, spuse ea, ca să aflați că are pasiunea gătitului, my lord. Colonelul Leavey are propria lui bucătăreasă, când e acasă, dar de obicei biata femeie ajunge să lenevească, iar Phillys nu poate să nu-și petreacă toate zilele la bucătărie. E foarte intolerantă cu gătitul oricui, în afară de al ei. Și trebuie să spun că, într-adevăr, gătește mult mai bine.

Baronul oftă.

— În ultima vreme, n-am mai prea avut poftă de mâncare, le spuse el, însă chiar și așa, mi-am dat seama că felurile pe care mi le prezintă bucătăreasa cam lasă de dorit. Totuși, ar putea fi cam dificil să găsim pe altcineva în locul ei, aici, la țară. Dar nu pot permite ca o musafiră a mea să lucreze la bucătărie, doamnă.

— Credeți-mă, my lord, răspuse Phillys, îmi va face cea

mai mare plăcere. Am să mă duc acolo imediat, ca să mă uit peste lista de bucate pe ziua de azi. Îndrăznesc să spun că voi dori să fac unele schimbări.

Și se ridică în picioare, arătând mulțumită de sine, grăbită și foarte drăguță.

Flossie se sculă și ea, ridicându-și umbrela deasupra capului.

— Ați fost foarte amabil să ne aduceți aici, my lord, dar acum chiar trebuie să vă duceți în casă și să vă odihniți, mai ales dacă după-amiază urmează să vă ocupați de vizitatori. Vă însoțesc și eu până în casă. Am de scris niște scrisori, dacă sunteți așa de bun să-mi dați hârtie, toc și cerneală.

După ce Weston se ridică, îl luă de braț și porniră amândoi pe alee, ca un cuplu care se înțelegea de minune.

Phillys mai rămase un timp pe loc.

— Bietul gentleman, dragul de el, spuse, după ce se îndepărtară. Aștia profită de el cu nerușinare, domnule Smith. Grădinile sunt într-un hal fără de hal, și înțeleg că și grajdurile se prezintă tot așa. Gerry spune că bucătăreasa trage la gin, menajera trage și ea la gin, și la porto, și abia dacă mai iese din camera ei, iar majordomul e un bătrân din ăia împiedicați și nătângi care nu mai au nicio putere asupra personalului.

— N-am nici cea mai mică îndoială, spuse Alleyne zâmbind, că voi două și Geraldine veți face măcar puțină ordine la bucătărie, Phillys. Trebuie să mărturisesc că mă cam doare stomacul, după tot ce mi s-a servit până acum, deși nu se cade ca un musafir să se plângă.

— Te poți aștepta la un prânz mai gustos, îi promise ea. Când am să intru eu în bucătărie, se vor rostogli niște capete, domnule Smith. Am în spate toată autoritatea colonelului, adăugă, un un râs răutăcios.

Alleyne chicoti, în timp ce o privea plecând. Flossie îl ajuta deja pe baron să urce treptele. Formau o pereche neprețuită și păreau să se simtă foarte bine împreună. Iar

după-amiază urmau să sosească vizitatori, nu? Prin urmare, cu toții aveau să se adâncească tot mai mult în înșelătoria lor. Intraseră deja până peste cap, și cum spusese cândva un personaj din literatură – Macbeth...? – le era la fel de greu și să meargă înainte, și să mai dea înapoi.

Se așeză pe banca eliberată. Intenționase să-l găsească pe steward și să-i solicite un tur al fermei, dar poate că era mai bine s-o lase pe altă zi și să fie cu Rachel la sosirea vizitatorilor. În plus, Strickland își începuse deja treaba la grajduri, iar Phillys invada bucătăria. Trebuia să fie atent ca interesul său pentru problemele moșiei să nu fie luat ca un amestec nepotrivit.

Adevărul, însă, era că-l interesa. N-avea cum să nu-și aducă aminte ce-i spusese lui Rachel – probabil trăise pe o moșie, la țară. Acel gen de viață părea să facă parte din natura lui. Și, cu siguranță, îl îndrăgise. Privind acum în jur, simțea că-i venea să plângă, după cele câteva săptămâni petrecute la Bruxelles și pe drum înapoi.

Oare era într-adevăr un fiu dintre cei mai tineri? Era și ofițer în armată? Cât de deconectat trebuia să se fi simțit, neputându-se măcar gândi să rămână pe acele pământuri care nu erau ale lui, ci îi aparțineau tatălui, apoi unui frate mai mare?! Cum își gestionase propriile sentimente? Fusesse posomorât, irascibil, dușmănos? Nu prea putea să se imagineze pe sine în acel mod – dar de unde să știe? Poate că pierderea memoriei îi cauzase și o schimbare de personalitate? Își suprimase sentimentele, așadar, fusesse neliniștit și neîmplinit? Detestase armata? Sau își imaginase că-i plăcea? Ori, pur și simplu, se străduise doar să-și facă datoria? Sau – dacă fusesse într-adevăr ofițer – hoinărise prin viață fără nicio țintă? Își putuse permite s-o facă?

Poate, dacă nu-i mai revenea memoria și nu-și mai găsea niciodată familia, avea să se angajeze ca steward. Poate chiar era steward. La urma urmei, aceasta era o funcție de gentleman, și cu toate că era sigur că trebuia să fie un

gentleman, nu știa cât de sus se situase pe scara socială. Poate că angajarea fusese întotdeauna un imperativ pentru el. Dar de ce să fi rățicit un steward prin pădurea Soignés, în timpul bătăliei de la Waterloo, cu un glonț de muschetă în coapsă?

Le invidia pe Rachel și Flossie pentru activitatea lor din dimineața aceea. Poate că de obicei nu-i prea plăcea să scrie scrisori, dar acum, în chip pervers, își dorea să fi avut și el pe cineva – pe oricine – căruia să-i scrie. Era oare el autorul acelei scrisori care-i tot apărea în vise? Sau o primise de la cineva? Ori – o posibilitate la care încă nu se gândise – nu fusese scrisă nici de el, nici către el? Poate că nu fusese decât un mesager.

Închise ochii, încercând să-și imagineze... De către cine...? Și pentru cine? Iar el ce rol avusese?

Înapoia ochilor începea iar familiara durere de cap.

Când deschise ochii din nou, fu aproape recunoscător să le vadă pe Bridget și Rachel în grădină. Se ridică în picioare ca să le întâmpine.

Rachel se schimbase într-o rochie de zi din muselină subțire. Cu un oarecare disconfort, Alleyne își aminti că, pe malul râului, o sărutase din nou. Își făgăduise să nu mai facă așa ceva. Apoi, își acoperise greșeala cu o scuză ce părea rezonabilă, desigur, dar de fapt nici nu intenționase s-o facă. Atâta doar că, în acel decor de la țară, Rachel părea să strălucească mai tare ca oricând. Și – la toți dracii! – răsuseră împreună de comicăriile ei pe cal, ca doi copii fără griji, iar ea păruse de-a dreptul irezistibilă.

Nu-i propusese să vină împreună acolo, la Chesbury, ca s-o găsească irezistibilă. Voia ca la plecare să fie liber. N-avea de unde ști ce fel de bagaje și încurcături emoționale lăsase în urmă, odată cu pierderea memoriei, și ce-avea să descopere când și-o regăsea. Cu siguranță, numai de noi încurcături nu avea nevoie.

Observă că Rachel nu purta bonetă. Părul îi lucea ca aurul curat în lumina soarelui. Bridget ducea pe braț un coș

prelung. Arăta mult mai tânără decât păruse la Bruxelles, cu părul șaten, pălăria de pai și zâmbetul destins. Într-adevăr, era plăcută la înfățișare, deși trebuia să aibă peste treizeci de ani.

— Voi culege niște flori ca să mai înveselesc casa, domnule Smith, îl anunță ea, când se apropiară. Ia loc din nou, și-o să vină și Rachel. Serios, trebuie să-ți menajezi cât mai mult piciorul.

— Da, domnișoară, răspunse el zâmbind, în timp ce aștepta ca Rachel să se așeze, înaintea de a sta și el jos alături. Ești sigură că poți face deosebirea între flori și buruieni?

— Sunt, într-adevăr, cam multe buruieni, răspunse ea, privind cu un ochi critic grădina. O săpăligă ar fi trebuit să aduc. Tare mi-ar mai plăcea să mă ocup de grădina asta. E o rușine.

— Mie mi se pare că arată perfect, Bridge, replică Rachel.

— Fiindcă al crescut la oraș, iubito.

— Și tu nu? o întrebă Alieyne.

— Nu, eu am crescut într-o parohie, domnule Smith. Tatăl meu era preot, dar sărac-lipit. Și avea șapte copii. Eu eram cea mai mare. Nimic nu-mi plăcea mai mult decât s-o ajut pe mama în grădină – florile în față, legumele și zarzavaturile în spate. Nu există o senzație mai plăcută pe lumea asta decât să scormonești pământul cu degetele. Cred că m-aș fi putut mărita cu Charlie Perrie, dacă ar fi avut și el grădină, câteva găini, poate și un porc, deși n-avea niciun oscior generos sau cu umor în tot trupul. Așa, însă, m-am dus la Londra să-mi caut norocul, când aveam șaisprezece ani. Am fost cea mai fericită fată din lume când domnul York m-a angajat ca doică pentru Rachel, și am lucrat acolo șase ani. Nu mă plâng de viața pe care am dus-o de-atunci, dar pentru mine să ai o grădină înseamnă paradisul. Dacă noi, femeile, ne vom putea permite acea pensiune, va trebui să aibă și grădină. Și o bucătărie mare, pentru Phyll. Dar vorbesc prea mult. Acum mă duc să aleg niște flori.

Și porni mai departe, începând să le culeagă.

— Bridget te-a învățat să citești? o întrebă Alleyne pe Rachel.

— Cred că mama trebuie s-o fi făcut, îi spuse ea. Sau, poate, tata. Îi plăcea să citească și era un om foarte școlit. Când eram foarte mică, îmi citea și mie.

— Și cum era viața ta pe-atunci?

Rachel stătu un timp pe gânduri.

— Cred că trebuie să fi fost foarte apropiată de mama. Știu că după ce-a venit biata Bridget, o vreme am făcut niște crize îngrozitoare - credeam că venise să-i ia locul mamei. Curând, însă, am ajuns s-o îndrăgesc ca pe o mamă adevărată - așa-s copiii, schimbători... După plecarea ei, am fost foarte nefericită, iar situația se înrăutățea tot mai tare, cu jocurile și băutura lui tata. Îmi plăcea să fiu stăpâna casei, totuși, să răspund de treburile gospodăriei, și cred că m-am descurcat destul de bine. Am învățat să trăiesc frugal și să pun deoparte pentru zile negre, în perioadele bune. În ultimii cinci ani, însă, zilele negre păreau să nu se mai termine. Îl iubeam pe tata, și întotdeauna voi prețui amintirea vremurilor când era și el iubitor și generos cu mine. Dar, spre sfârșitul vieții lui, așa ceva se întâmpla tot mai rar.

— Nu te-ai dus niciodată la școală?

— Nu.

— Prieteni aveai?

— Câțiva... Își privi mâinile. Aveam niște vecini de treabă, care mi-au rămas prieteni pentru totdeauna.

Fusese un copil singur și lipsit de multe, își spuse Alleyne, privindu-i cu ochi îngustați profilul. Și, după plecarea lui Bridget, ani de zile fusese însetată de iubire. Și de prieteni. Dar se descurcase cum putea mai bine. Nu era genul care să se plângă.

Greșise față de ea. În loc de a se repezi în aventura aceea ca un puștan nesocotit, ar fi trebuit să insiste mai tare cu prima lui idee. Acela era locul unde Rachel ar fi trebuit să trăiască permanent - Miss York de la Chesbury Park.

Începea să aibă îndoieli serioase cu privire la părerea ei despre Weston.

Rachel întoarse capul să-l privească.

— N-am avut o viață rea, spuse ea. Nu vreau să dau impresia că tatăl meu a fost crud cu mine, sau măcar neglijent, ori că l-aș fi urât. Cred că era bolnav. Nu se putea împiedica să ne distrugă pe amândoi. După care, a făcut o răceală aparent ușoară și a murit în trei zile.

— Îmi pare rău.

— Mie nu, zâmbi crispat Rachel. Viața devenise o tortură pentru el. Și pentru mine.

Își mușcă buza de sus, aplecând brusc capul, ca să-și ascundă lacrimile. Alleyne îi văzu una picurând pe dosul mâinii. Își stăpâni impulsul de a o cuprinde cu brațul pe după umeri. Nu i-ar fi mulțumit pentru compasiune.

— Iar acum crezi că bijuteriile tale îți pot rezolva toate problemele, spuse el, dându-ți posibilitatea de a trăi fericită până la adânci bătrâneți, spuse el.

Rachel ridică o privire tăioasă, cu ochii încă înotându-i în lacrimi.

— Nu, în niciun caz! strigă ea, sărind în picioare, încruntată. Banii nu-l vor aduce înapoi pe tata și nici nu-l vor face așa cum era, sau cum trebuie să fi fost, când l-a cunoscut mama și s-a îndrăgostit de el. Nici pe mine nu mă vor face fericită. Nu sunt proastă, Jonathan. Dar numai oamenii care au o mulțime de bani îi pot disprețui. Pentru noi, ceilalți, sunt importanți. Pot cel puțin să ne aducă mâncare în stomac și haine în spinare, și măcar ne pot hrăni visele. Cu siguranță, provii dintr-un mediu de oameni bogați, altfel niciodată n-ai fi spus asta. Și cred că semeni foarte mult cu tatăl meu. Joci cărți. Întâmplător, ultima dată când ai jucat, la Bruxelles, norocul a fost de partea ta și ai câștigat destul pentru ca, pe moment, să nu-ți pese de bani. Data viitoare s-ar putea să nu mai fii la fel de norocos.

— Rachel, replică el, în timp ce se apleca înainte, încercând s-o ia de mână, nu asta am vrut să spun.

Rachel își smulse mâna.

— A, ba da, sunt sigură! Oamenii spun mereu că n-au vorbit serios, când văd că au jignit pe cineva. Altfel, ce sens ar fi avut cuvintele tale? Am avut un tată incapabil și mereu am trăit cum am putut — asta crezi. Și-ți închipui că, dacă aș putea pune mâna pe bijuterii mi-aș toca toată averea la fel cum făcea el și în curând aș ajunge din nou la sapă de lemn. În plus, sunt doar o femeie. Așa gândești, nu? Ce pot ști femeile despre ce înseamnă să planifici și să cheltuiești înțelept?

— Rachel, insistă Jonathan, îți închipui că știi foarte multe despre felul cum gândesc. Îmi pare rău că am vorbit atât de necugetat. Chiar îmi pare rău.

Voise să-i spună că avea nevoie de mult mai mult decât de bani. Avea nevoie de o familie și de prieteni. Avea nevoie de un loc al ei în lume. Avea nevoie să găsească dragostea sau să lase dragostea s-o găsească pe ea. Nu neapărat dragostea sexuală, deși avea s-o găsească neîndoielnic și pe aceea, cu timpul. Avea nevoie de un cămin. Avea nevoie de Chesbury și de Weston — atâta doar că, după moartea tatălui ei, fusese prea încăpățânată ca să-și dea seama, iar acum ajunsese într-o situație încurcată care putea face aproape imposibilă orice reconciliere reală cu unchiul ei.

Și totul, desigur, numai din vina lui — fir-ar să fie!

Ceea ce voise să spună era că, probabil, exista o comoară mult mai mare pentru ea decât bijuteriile. Iar Weston era un om tot atât de singur ca ea, care avea o nevoie la fel de mare de o familie.

Dar se exprimase nepotrivit, recunoștea Alleyne în sinea lui. Și, în fond, el era cel ce se gândise la acel plan dubios pentru ca Rachel să-și obțină bijuteriile mai devreme.

— Ba nu-ți pare rău deloc, îl contrazise ea. Așa sunt bărbații. Conduc lumea, iar femeile nu-s decât niște făpturi proaste și complet incapabile să înțeleagă ce le-ar face fericite. Știu că nu vrei să fii aici, deși tu ai propus să venim așa, dându-ne

drept altceva decât suntem. Ei bine, acum nu-ți mai rămâne decât să stai pe loc o lună încheiată. Puțin îmi pasă ce părere ai despre mine, sau despre dorința mea de a-mi lua averea în primire. Nu mă interesează.

Jonathan se ridică în picioare, fără ajutorul bastonului. Era foarte supărată, se vedea bine – mult mai supărată decât ar fi justificat provocarea lui. Bănuia că realitatea prezenței lor la Chesbury Park era foarte diferită de ceea ce-și imaginasese – și se simțea îngrozitor de vinovat.

— Poate, spuse el, nu pentru prima oară, ar fi mai bine să terminăm cu toată șarada asta, Rachel. Îi voi explica unchiului tău cum stau lucrurile, domnișoarele pot pleca să-și reorganizeze viețile în felul lor, iar tu vei putea rămâne să locuiești aici.

— Ei, nu mai spune! exclamă ea. Altceva nici nu puteai să propui, acum, că noutatea farsei ăsteia a trecut. M-ai lăsa aici, unde nu sunt dorită și nici nu vreau să stau, și m-ai sili să-mi părăsesc cele mai bune prietene, pentru o viață la care nici nu suport să mă gândesc. Ei bine, n-o să se întâmple așa, și cu asta, am terminat!

Întinse o mână, împingându-l în piept. Nu era un gest prea puternic, dar îl luă pe nepregătite, în timp ce stătea cu greutatea lăsată parțial pe piciorul stâng. Jonathan se clătina, stângaci și dizgrațios, și căzu la loc pe bancă.

Înălță din sprâncene.

— Și-acuma, uite ce m-ai silit să fac! continuă ea, arțăgoasă. În viața mea n-am îmbrâncit pe nimeni.

— Îndrăznesc să spun că nici eu n-am fost îmbrâncit în viața mea de nimeni, replică el. Dar cred că am meritat. Nu mi-am ales cu grijă cuvintele, lucru pe care-l voi reține data viitoare când voi dori să fiu bun cu tine, în timp ce tu ești țepoasă ca un arici.

— Bun cu mine! repetă ea în silă. ... Și nu-s deloc țepoasă!

Dar, înainte să mai poată continua cearta, Bridget se apropie grăbită, cu coșul plin de flori.

— Ce s-a întâmplat?! întrebă ea. Ai căzut, domnule Smith? Ți-am zis eu...

— Un simplu frecuș între îndrăgostiți, Bridget, răspunse Alleyne cu un zâmbet, simțindu-se destul de prost. Primul din viața noastră împreună. Și a fost numai vina mea, desigur. Rachel m-a împins.

— Părea o idee atât de strălucită, la Bruxelles! spuse Rachel. Toți credeam c-o să ne distrăm de minune. Așa și este, și va fi și în continuare. Cred că unchiul Richard e pe moarte.

După ce rosti aceste cuvinte aparent contradictorii, își ridică puțin poalele rochiei și porni spre casă, aproape în fugă. Alleyne s-ar fi dus după ea, dar Bridget îi puse o mână pe braț.

— Las-o să plece. Țin minte când plângea neconsolată după mama ei, în fiecare noapte. Mai țin minte și când unul dintre bețivii de prieteni ai domnului York i-a spart păpușa favorită de porțelan. A adunat cioburile într-o pătură veche și în fiecare seară plângea cu ele-n brațe. De fapt, însă, după unchiul ei plângea. Apăruse ca o rază de soare, după moartea mamei ei, și-i adusese păpușa. Apoi, a dispărut la fel de brusc pe cât venise. Dar și-a revenit, cam după vreun an, și pe urmă a fost o fată remarcabil de curajoasă și rezistentă. Acum, însă, mă întreb dacă i-a trecut cu adevărat. Îl urăște pe Lordul Weston. Părerea mea, totuși, e că nu vrea să recunoască adevărul: că încă mai dorește cu disperare să-l iubească. Este fratele mamei ei – singura ei legătură cu originile.

— O, Doamne, oftă Alleyne, la fel cred și eu, Bridget. Și uite în ce încurcătură am băgat-o.

— Lasă, o să se rezolve, îl asigură ea. Așteaptă și-ai să vezi.

Alleyne ar fi vrut să fie la fel de convins.

O jumătate de oră mai târziu, aproape înainte ca Rachel să-și fi revenit complet după ceartă, care părea să fi izbucnit din senin și o provocase să agrezeze fizic o altă ființă omenească, se auzi o bătaie în ușă și Geraldine intră, fără să aștepte răspunsul.

— Ce mai tevatură, Rache, spuse ea. Phyll e în bucătărie și se luptă. A preluat comanda asupra ajutoarelor, mâncărilor și cuptoarelor, dar bucătăreasa n-a făcut decât să se retragă ca să-și adune forțele pentru un contraatac. Împreună cu menajera se întremă cu gin. Și, pe urmă, o să zboare cu vorbe și oale, dă-mi voie să-ți spun. N-aș vrea să pierd momentul pentru nimic în lume, așa că mă grăbesc să-ți transmit mesajul. Baronul te așteaptă în apartamentul lui privat. Fă bine și du-te. Poate descoperi unde-ți ține bijuteriile, și pe urmă pot și eu să-mi iau pe mine mantaua neagră și masca, să-mi vâr pumnalul între dinți și să gădesc o viță pe care să mă cațăr la noapte, când e luna-n nori.

Împotriva propriei voințe, Rachei răsese, dar în timp ce mergea grăbită spre camerele unchiului ei, își dori sincer să fi fost în oricare alt loc din lume. Dintr-odată, toate minciunile și înșelătoriile i se păreau demne de dispreț. Dar ce mai putea face acum, decât să meargă înainte cu planul? Nu era singura implicată, la urma urmei. Și nu-și putea demasca prietenele ca pe niște prefăcute.

Îl ura pe Jonathan. Îl ura. Trebuie că a fost un om bogat, arogant, insensibil și fără inimă, în cealaltă viață, își spunea ea, neluând în seamă faptul că, după ce-l îmbrâncise, nu ripostase în niciun fel — dimpotrivă, își prezentase scuze.

— Intră și ia loc, Rachei, o pofți unchiul ei, după ce valetul îi deschise ușa.

Nu se ridică din fotoliu. Își ținea picioarele rezemate pe

un taburet tapițat. Arăta obosit, dar ochii lui o priveau totuși cu atenție pe sub sprâncenele stufoase în timp ce străbătea camera, spre scaunul oferit. Amândoi stăteau cu fața spre o fereastră joasă, care dădea în grădina din fața casei și peluzele de dincolo de ea.

— Unchiule Richard, îi întrebă ea, cum te mai simți? Vorbesc serios, cum te simți?

— Inima e problema. Mă lasă, încet-încet — sau repede... Cine știe? Am avut câteva atacuri în ultimii trei ani, cel mai recent în februarie trecut. Îmi reveneam destul de bine, dar apoi s-a întâmplat ceva care m-a tulburat din nou. Și apoi, ieri, ați sosit voi aici.

Oare ce l-o fi tulburat recent? Mă rog, Rachel nu prea putea să se plângă. Se invitase singură acolo, după ce-i refuzase invitația de anul trecut. Nici măcar nu-i scrisese, ca să-l anunțe că venea. Și mai adusesese cu ea și un grup întreg de oameni.

Nu-i trecuse prin minte că, în șaisprezece ani, unchiul ei îmbătrânise. Nici nu se gândise la posibilitatea că avea probleme de sănătate. Se așteptase să fie același om robust și sigur pe sine — cu deosebire că, acum, avea să fie mai bine înarmată în fața lui.

— Putem pleca mâine, dacă dorești, îi spuse ea. Sau chiar azi.

— Nu asta am vrut să spun. Cât de bine îl cunoști pe Smith, Rachel? Ce știi despre el? E chipeș și fermecător, recunosc — cel puțin, este fermecător când îi convine. Te-ai măritat cu el, poate, fiindcă erai domnișoara de companie a unei lady și nu prea aveai de unde alege? Ar fi o prostie din partea ta. Într-o bună zi, vei fi o femeie bogată. Și te-ai fi putut îmbogăți oricând, în ultimul an, dacă te măritai cu aprobarea mea.

— Îl iubesc pe Jonathan, răspunse ea. Tot ce știu este că-i un om cu care pot trăi fericită și în siguranță, tot restul vieții. N-ai fi putut alege mai înțelept decât am făcut-o eu, unchiule Richard.

— Și totuși, azi-dimineață v-ați certat destul de violent. Te-a insultat, cred, iar tu l-ai împins.

Rachel închise un moment ochii. Sigur că da! De la fereastra lui, putuse vedea perfect toată altercația. Banca pe care stătuseră se vedea de-acolo fără niciun efort. Nu putea fi decât recunoscătoare că fereastra era închisă și, prin urmare, nu auzise o vorbă din ce-și spuneau.

— N-a fost mai nimic, spuse ea. Un schimb de replici cam tăios, rezolvat curând. Atâta tot.

— Dar nu v-ați împăcat. Ai plecat când încă mai erai furioasă, iar el te-a lăsat să te duci.

— N-a fost nimic serios, insistă Rachel, desfăcându-și mâinile în poală.

— Sper sincer că n-ai făcut aceeași greșeală ca mama ta, Rachel.

Ridică spre el o privire pătrunzătoare.

— De unde știi că a fost o greșeală? îl întrebă ea. I-ai dezaprobat căsătoria, iar apoi, după ce a fugit, ai rupt relațiile cu ea și n-ai mai văzut-o niciodată, până după moarte. De unde știi că n-a fost în culmea fericirii, atâția ani de zile? De unde știi că n-ar fi rămas fericită până anul trecut, când a murit și tata?

Weston oftă.

— Nu vreau să-l vorbesc de rău pe York, spuse el. A fost tatăl tău, Rachel, și îndrăznesc să spun că ai ținut mult la el. Altfel, ar fi fost nefiresc.

— Îl adoram, declară ea cu aprindere, deși își dădea seama, desigur, că protesta prea categoric.

Își iubise tatăl până la capăt, însă nu-i fusese deloc ușor. Uneori, chiar îl urăse.

— Cine-ți dă dreptul să ne judeci? îl întrebă. Ai rupt orice legătură cu singura ta soră fiindcă nu erai de acord cu bărbatul pe care și-l alesese, și pe urmă, când a murit, ai venit să te împăunezi la mormântul ei! Ce ți-a dat dreptul de a câștiga afecțiunea unui copil – s-o cumperi, cu înghețată și o păpușă, și plimbări călare – și pe urmă să dispari din viața ei și s-o lași cu convingerea crescândă că se vădise

nedemnă de iubirea ta? Eram propria ta nepoată. N-aveam ce face dacă-mi dezaprobai paternitatea. Și totuși, eram o persoană cu drepturi depline.

— Rachel...

Baronul închise ochii și-și rezemă capul de spătarul fotoliului, cu o mână pe inimă.

— Rachel.

— Iartă-mă, îl rugă ea, ridicându-se în picioare și simțind cum tremură. Îmi pare așa de rău, unchiule Richard. Te rog să mă ierți. Nu mă cert niciodată – dar în dimineața asta am făcut-o deja de două ori, cu doi oameni diferiți. Am venit la Chesbury de bunăvoie. E de neiertat să te atac așa, ca și cum tu mi-ai fi dat buzna-n casă. Toate acele lucruri s-au întâmplat de mult, iar adevărul este că mi-ai oferit un cămin aici, după moartea tatei, chiar dacă ai și amenințat că mă vei mărita cu un bărbat ales de tine.

— Amenințat... repetă el, răsând încetșor. Rachel, aveai douăzeci și unu de ani și nu avusesesi nicio șansă, din câte știi, să cunoști vreun pețitor eligibil. Tatăl tău nu-ți aranjase nimic în sensul ăsta. Credeam că te ajut.

— Ei bine, scrisoarea ta nu mi-a dat impresia asta – dar, poate, fiindcă oricum nu te vedeam cu ochi buni. Nu-mi prezentaseși condoleanțe pentru moartea tatei.

— Fiindcă mă bucuram, recunosc eu, obosit. Mă gândeam că, fără el, vei avea în sfârșit o șansă în viață, cât timp încă mai erai destul de tânără ca să profiți. Dar a fost o lipsă de considerație din partea mea să nu înțeleg că sufereai.

— N-are importanță. Am profitat de această șansă de a fi fericită, dar nu orbește, unchiule Richard. Mi-am ales un om care era atât eligibil, cât și prezentabil. Am ales pe cineva pe care să-l pot iubi și care să mă iubească.

Pe moment, era atât de prinsă în rolul pe care-l juca, încât chiar credea sincer că-l adora pe Jonathan.

— Pot să-ți aduc ceva? îl întrebă. Ceva de băut, eventual?

— Nu, clătină el din cap.

— Nu te cunoșteam foarte bine, continuă Rachel. Te-am deranjat, venind aici. Nu trebuia s-o fac.

— Sunt douăzeci și trei de ani de când a plecat mama ta. Era cu cincisprezece ani mai tânără decât mine, fiindu-mi mai degrabă ca o fiică, decât ca o soră. O iubeam enorm. Ea, însă, era impulsivă și încăpățânată, și o romantică fără speranță. Am procedat greșit în situația cu York, și cu toate că aveam o căsnicie fericită, în viața mea a rămas un gol după plecarea mamei tale. Mă bucur că ai venit, încheie el, închizând ochii.

Era un gol pe care l-ar fi putut umple oricând, în anii de după moartea mamei ei, își spuse Rachel, sfâșiată între durerea cumplită și o furie crescândă. Dar nu voia să se mai certe cu el. Toată viața fusese o persoană calmă, până acum. Numai așa îi putuse face față tatălui ei, prietenilor lui și întregului tumult din viața lor.

— Unchiule Richard, spuse ea, lasă-mă să-mi iau bijuteriile. Le voi prețui, și Jonathan de asemenea. O să mai rămânem câteva zile, apoi te vom lăsa în pace. Am să-ți scriu. Voi mai veni în vizită.

Avea să-i scrie, își jură ea. Avea să-i mărturisească totul. Iar dacă reușea s-o ierte, urma să vină la el ori de câte ori putea. Nu voia să-i mai reproșeze trecutul. Poate reușeau cumva să-și restabilească relația de unchi și nepoată.

— Nu vă grăbesc să plecați, o asigură el. De mult n-au mai fost tineri în casa asta, Rachel. Iar prietenele tale îmi plac. Sunt niște doamne fermecătoare. N-am mai primit musafiri de ani de zile, nici vecinii nu mi i-am mai văzut, decât la biserică. Trebuie să fi trecut vreo douăzeci de ani de când a avut loc ultimul bal la Chesbury. Luna viitoare, vom mai organiza unul. Rămâneți, ca să ne cunoaștem mai bine, și să-l cunosc și pe soțul tău.

Rachel își mușcă buza. Enormitatea înșelătoriei părea să devină tot mai evidentă și mai dureroasă pentru ea, de la o oră la alta.

— Și bijuteriile mele?

Unchiul ei nu se grăbi să răspundă.

— N-am să ți le promit, Rachel, nici chiar la sfârșitul acestei luni. Vom vedea. Smith e absolut capabil să te întrețină, dacă s-a prezentat corect, așa că nu vei avea nevoie de bijuterii, ca să le vinzi. Cât despre a le purta... ei bine, sunt niște piese vechi și masive, deloc potrivite pentru o femeie foarte tânără, ca tine – moșteniri încredințate în grija mea, mai întâi de către mama mea, apoi și de a ta.

Prin urmare, tot ce făceau nu avea niciun rost, își spuse Rachel – rămânându-le numai slaba speranță oferită de cuvintele lui „vom vedea“.

L-ar fi putut contrazice. Observă, însă, că-și dusesese din nou mâna la inimă, iar chipul îi redevenise pământiu. Nu mai deschisese ochii. Rachel îl privi alarmată. Dar, deși se aplecă spre el, nu se putu îndura să-l atingă.

— Te-am obosit peste măsură, unchiule Richard, spuse ea. Să chem valetul?

Ieși grăbită din cameră, fără să-i mai aștepte răspunsul. Valetul se plimba prin fața ușii, așa că nu fu nevoită să pornească în căutarea lui.

Ce dimineață stranie fusese, își spuse ea, în timp ce cobora la parter. Păruse mai lungă decât o zi obișnuită – ca și când ar fi trecut o săptămână. Se simțea secătuită emoțional. Până acum, în viața ei existase atât de puțină pasiune, fie pozitivă, fie negativă... Și deodată, avea parte din belșug de toate.

Bucătăreasa și menajera au ripostat plângându-se personal Baronului Weston. Menajera și-a jucat imediat atuul. Dacă Domnia Ta nu putea avea încredere în ea că angaja cele mai potrivite persoane pentru toate funcțiile din casă, îi declară, avea să demisioneze pe loc. Nu putea îngădui ca niște doamne pe care nu ie mai întâlnise în viața ei să-i invadeze bucătăria și s-o supere pe bucătăreasă atât de rău,

Încât biata femeie se îndoia că mai era în stare să gătească o masă decentă, atâta vreme cât doamna Leavey rămânea la Chesbury.

Baronul Weston a concediat-o pe bucătăreasă și a acceptat demisia menajerei.

— Nu-mi dădusem seama pe deplin, spuse el seara, în salon, după cină, cât de neapetisante deveniseră mâncărurile noastre de-aici. Îți mulțumesc, doamnă. Nici la Carlton House nu s-ar fi putut servi o masă mai delicioasă decât cea pe care ne-ai oferit-o dumneata în seara asta. Credeam că-mi pierise pofta de mâncare, dar azi m-am îndestulat din toată inima.

Phillys roși.

— Iar ceaiul și prăjiturile de azi după-amiază, continuă el, au fost ușoare ca aerul. Toți vecinii vor încerca să-mi răpească bucătăreasa.

Chicoti, arătând dintr-odată mai bine decât oricând, în acea zi și jumătate de când veniseră, își spuse Alleyne.

Domnul și doamna Rothe trecuseră pe la ei în timpul după-amiezii, împreună cu fiul și cele două fiice ale lor, și băuseră un ceai. La fel și doamna John, sora ei, domnișoara Twigge, reverendul și doamna Crowell. Își exprimaseră marea plăcere de a-i cunoaște pe nepoata baronului și pe noul ei soț. Toți păreau încântați de Flossie și Phillys, care-și luaseră o oră liberă din activitățile lor la bucătărie. Doamna Crowell conversase relaxat cu Bridget. Vorbiseră despre flori și grădini, despre legume și alte subiecte înrudite.

— Dar nu vă pot pretinde, desigur, să lucrați în continuare la bucătărie, doamnelor, spuse baronul, cu un oftat. Va trebui să văd ce propune stewardul, mâine.

— Dar nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, my lord, îl asigură Phillys. Îmi place să am de lucru – cum v-ar explica și Colonelul Leavey, dacă ar fi aici. Gătitul este marea mea pasiune, la fel cum, pentru alte doamne, sunt broderia sau pictura.

— Cu permisiunea dumneavoastră, my lord, interveni și Flossie, mâine-dimineață voi intra în camera menajerei și voi arunca o privire peste socoteli, ca să organizez treburile personalului pe timpul zilei. Nu va fi niciun deranj. Deși Colonelul Streat folosea un detașament complet de servitori, ori de câte ori eram acasă am insistat întotdeauna să-i supraveghez personal cu cea mai mare atenție.

— Este o ofertă remarcabil de generoasă, doamnă, replică Lordul Weston, cu o descumpănire ușor de înțeles. Sunt copleșit.

În timp ce baronul vorbea, Bridget aduse o pernă ca să i-o pună sub cap și un scăunel pentru picioare. Îi spusese deja, în timpul cinei, că avea să-i prepare un ceai special, bun pentru inimă, înainte de culcare.

Alleyne era uimit că nu fuseseră trimiși de-acolo cu arme și bagaje, pentru că stârniseră asemenea gălcevi imediat după sosire. Oricum, mesele progresaseră peste măsură. Iar grajdurile, după cum raportase Strickland în timp ce-l ajuta să se îmbrace înainte de cină, fuseseră curățate cât pentru o lună, în timp ce grăjdarul șef se ocupa să dea ordine și să vadă de îndeplinirea lor.

— I-am zis, explicase sergentul, că și dac-o fi el cam amărât fiindcă baronul și-a lăsat cei mai mulți vânători să plece, nu mai călărește și, de cele mai multe ori, nu mai iese nici măcar cu trăsura, asta nu-i o scuză ca să-i piară mândria unei trebi bine făcute sau să nu-și facă datoria pentru care primește leafă, casă și masă. Și i-am mai zis că dac-ar fi soldat, ar trebui să-și ție arma curată și-ncărcată, și echipamentu-n ordine, și nu prea mult rom la bord, chiar și când nu-i în grosu' războiului, că nu se știe niciodată când se iau la harță nobilii noștri cu ai din altă țară și iar se pun armele să tragă.

Și, cu toate acestea, nu fuseseră trimiși cu arme și bagaje. Ba mai mult, Weston părea aproape să se bucure de compania lor. Totuși, în cea mai mare parte a timpului, o privea atent pe Rachel, cu o expresie oarecum meditativă.

Rachel era singura dintre ei care nu încerca să-i intre pe sub piele – sau să joace rolul nevastei fericite, pentru care venise acolo.

Încă nu-l iertase întru totul, își dădea seama Alleyne.

Se duseră cu toții devreme la culcare, la fel ca în seara trecută. Bridget comentă – cu grijă să n-o audă Weston – că obiceiul de a se culca devreme era un lux de care n-avea să se sature niciodată, iar Phillys îi dădu dreptate din toată inima, mai ales din moment ce trebuia să se scoale devreme pentru a pregăti micul dejun.

Alleyne nu era atât de sigur că acel program al vieții la țară îi convenea. Era neliniștit. Se gândea să iasă din casă pentru a face o plimbare, dar în timpul serii cerul se înnorase, după cum văzu de la fereastra dormitorului. Afară era întuneric și nu cunoștea parcul destul de bine ca să se aventureze prin el fără nicio lumină. În plus, dacă-l auzea, Weston s-ar fi întrebat de ce soțul nepoatei sale o lăsase singură-n pat, când încă mai erau în luna de miere.

Îl lăsă pe Strickland să-i scoată vestonul de seară strâmt și conversă cu el câteva minute, dar îi ceru să plece înainte de a se dezbrăca în continuare. Rămase la fereastră, pătruns de tăcerea din jur. Probabil că și Geraldine se retrăsese – cu puțin timp în urmă, o auzise vorbind și râzând cu Rachel.

Se duse în camera de toaletă. În cea a lui Rachel nu ardea nicio lumină, dar din dormitorul ei strălucea aura slabă a unei lumânări. Prin urmare era încă trează. Alleyne mai ezită un timp. Probabil că unul dintre dormitoarele lor, noaptea târziu, n-ar fi fost cel mai inspirat decor pentru un tête-à-tête, dar cel puțin puteau fi siguri de o oarecare discreție.

— Vin puțin până la tine, spuse el. Dacă e nevoie să te acoperi, fă-o acum.

Rachel stătea la fereastră, la fel cum stătuse și el cu câteva minute în urmă, îmbrăcată într-o cămașă de noapte simplă, de bumbac – care, desigur, o făcea la fel de atrăgătoare cum ar fi arătat orice altă femeie într-o cămașă de dantelă. Părul

pieptănat de Geraldine îi lucea în lumina lumânării, ajungând până la jumătatea spatelui. Avea picioarele desculțe, iar brațele goale și le acoperea cu palmele. Pe față i se citea o expresie de surprindere și început de indignare.

— Nicio grijă, o liniști el. N-am venit să-mi afirm drepturile conjugale.

— Atunci de ce-ai venit? Întrebă Rachel, privind-i cămașa, pantalonii și picioarele în ciorapi – venise fără baston. N-ai nicio treabă aici. Pleacă.

— Ideea e că am fi soț și soție, Rachel, replică el. Se nresu-pune că ne-am luat din dragoste. Că ne desfătăm în un-neni-siunea nou descoperită a iubirii, la care ne-au adus nopțile noastre împreună. Și când colo, stăm muți și crispați, și abia dacă ne purtăm civilizată unul cu altul. Așa vrei să-l convingem pe unchiul tău că avem o căsnicie de vis?

Întorcându-se, Rachel privi din nou întunericul de-afară, în timp ce Alleyne se rezema cu umărul de marginea arcadei fără ușă dintre camera ei de toaletă și dormitor.

— Singurul lucru pe care l-am uitat când ne-am înțeles în privința asta, spuse ea, a fost că trebuia s-o facem împreună. Ești un actor mult mai bun decât mine.

— Așadar, îți inspir o aversiune atât de puternică? oftă el, privind-o cam exasperat. Nu demult, simplul fapt că te vedeam intrând în camera mea îmi lumina zilele. Eram înnebunit după tine, încă din prima clipă când te-am văzut. Știai asta? Și a fost o vreme când îmi preferai compania, venind să stai cu mine, să vorbim și să-mi citești, când nu aveai niciun alt motiv, de ordin medical, s-o faci. E posibil să uităm ce s-a întâmplat pentru ca să schimbe toate astea?

— Nu, răspuse ea, după o tăcere prelungită. Nu e posibil. Asemenea lucruri nu pot fi alungate din minte doar printr-un efort de voință. A fost o faptă stângace, complet neîndemnică, și care te-a făcut să fii dezgustat de mine.

— Hai, la dracu', Rachel! replică el, din nou exasperat. Chiar crezi că-mi pasă de stângăcie și lipsa de experiență? Ceea

ce m-a nemulțumit a fost faptul că nu mă avertizaseși. Dar toate astea fac parte din trecut. E timpul să le lăsăm în urmă.

— Mie mi-e imposibil să uit. E o prostie să mi-o sugerezi măcar.

— Dumnezeu mare, Rachel, vorbim doar despre faptul că ne-am culcat împreună, atâta tot. Poate că n-o fi fost o experiență care să cutremure pământul, din anumite motive, dar nici rău n-a fost. N-a fost decât sex.

— Exact.

Femeile, desigur, erau foarte diferite de bărbați în sentimentele lor față de asemenea chestiuni. Alleyne o știa, deși habar n-avea de unde. Iar spusese o prostie. În ceea ce-o privea pe Rachel, faptul că nu fusese decât sex era cel mai rău cu putință. Știa că pentru ea fusese o experiență zdrobitoare, deși nu în sens plăcut.

La dracu', acum ar fi putut să șchiopăteze pe străzile din Bruxelles sau Londra, descoperind rude și prieteni la tot pasul. Cine Dumnezeu îi băgase în cap ideea asta nebunească? Știa, însă, de unde-i venise. Rachel voise să-și ajute prietenele, iar el voise s-o ajute pe Rachel, fiindcă-i datora viața și, poate, încă mai fusese puțin îndrăgostit de ea.

— Ei bine, va trebui ca mâine să încerci să-ți joci mai bine rolul, Rache, îi spuse. Trebuie să te prefaci îndrăgostită de mine, cât mai vizibil. Altfel, degeaba am mai venit aici, iar peste o lună vom pleca fără ca nimic să se fi schimbat.

Rachel se întoarse să-l privească.

— Unchiul meu e bolnav de inimă, spuse ea. Ar putea muri în orice clipă. Spune că se bucură c-am venit și vrea să mai rămânem, ca să ne cunoască pe amândoi cât mai bine – deși ne-a observat cearta de azi-dimineață, pe fereastră. Spune că, de când mama a fugit cu tata, în viața lui s-a căscat un gol. E hotărât să dea un bal în cinstea noastră. Asta, însă, ar fi putut-o face cu ani în urmă. În toți acești șaisprezece ani, m-ar fi putut invita de multe ori aici, în vizită. Ar fi putut-o ierta de mult pe mama, ca să vină și ea în vizită cu mine. Iar acum, e pe moarte.

Își acoperi gura cu mâna, dar Alleyne putu vedea că, pe dedesubt, își mușca buza de sus, semn că dorea să-și stăpânească emoțiile.

— Poate, spuse el, a venit vremea să-l ierți pur și simplu.

— Cum aş putea? Cum să pot? Și viața mea a fost goală. Uneori, îmi spuneam că eram mai mult ca o mamă decât ca o fiică, pentru tatăl meu. A fost o povară prea grea pentru mine, să am grijă de el.

Alleyne o privi gânditor. Ce bagaje grele din trecut purtau cu ei oamenii... Oare era mai bine pentru el că-și pierduse complet memoria? Ce fel de treburi neterminate lăsase în urmă, înainte de a cădea, lovindu-se la cap?

— Nu mai suport, reluă Rachel pe neașteptate, pornind brusc spre pat ca să dea la o parte pătura. Nu mai suport ostilitatea și amărăciunea asta, și plânsul ăsta de propria milă. Eu nu-s așa. Asta nu sunt eu. Niciodată nu m-am obișnuit să proclam că viața mea era goală și împovărătoare. Mi-o trăiam, și atâta. De ce am acum impresia că a fost așa?

— Poate fiindcă te-ai întors aici și ai deschis cartea trecutului, răspunse el. Și poate că forța emoțiilor tale negative e rezultatul faptului că ai venit aici așa cum nu trebuia – lucru pentru care numai eu sunt de vină.

— Nu-ncepe iar să te oferi să-i mărturisești adevărul unchiului Richard, replică ea, așezându-se pe pat, cu mâinile încleștate pe marginea saltelei, parcă fără să-i pese de mesajul pe care-l comunica. E prea târziu pentru asta.

— Mă întreb dacă-ți dai seama că, presupunând că intri în posesia averii, aceste patru domnișoare vor refuza să primească vreun ban de la tine, în locul celor pe care i-au pierdut din cauza lui Crawley.

— Ba sigur că-i vor primi! făcu ea ochii mari. A fost numai vina mea. Iar visul lor e tot ce au ca să meargă mai departe.

— Mă îndoiesc. Sunt femei puternice, Rachel. Au trecut cu bine peste unele dintre cele mai grele încercări ale vieții și vor continua să le înfrunte, în felul lor. Nu tu răspunzi de ele,

după cum nici eu nu răspund. Și nici ele n-ar dori asta.

— Gădesc eu o cale să le conving. Trebuie s-o gădesc. Dar mai întâi e nevoie să-l conving pe unchiul Richard. Azi-dimineață a spus că nu se va grăbi să-mi dea bijuteriile. Că tu ești în stare să mă întreții, a zis, așa că n-am cu adevărat nevoie de ele. Totul e atât de nedrept...! N-ar trebui să fiu nevoită să cerșesc și să mă rog de el. Dacă ține la mine cu adevărat, ar trebui să-mi dea de bunăvoie ceea ce-mi aparține.

Cel mai mult, își dădu Alleyne seama dintr-odată, avea nevoie de puțin răs. În ultima vreme, avusese parte de prea puțin, în viața ei. Și totuși, fusese complet transformată în acea dimineață, când abia se ținea în spinarea calului, încurcându-și picioarele în poalele fustei.

El o băgase în acea încurcătură, iar acum era dator s-o scoată. În același timp, însă, poate că reușea să găsească vreo cale de a o face să rădă iar, și iar.

Era un lucru pe care putea să-l facă pentru ea.

— Măine, Rachel, îi spuse el, va trebui să ne purtăm ca și cum ne-am fi petrecut toată noaptea în pat, făcând dragoste. Va trebui să ne dedicăm acestei șarade – amândoi – dacă tot nu-mi dai voie să-i pun capăt. Zâmbește-mi.

— Ce...? se miră ea, privindu-l fără nicio expresie.

— Zâmbește-mi! Doar nu ți-o fi așa de greu. Ai mai făcut-o și înainte. Hai, zâmbește.

— Ce prostie!

— Zâmbește.

Rachel zâmbi. Își întinse buzele, arătând sfidătoare și stânjenită.

Alleyne îi zâmbi și el.

— Mai încearcă o dată, îi spuse. Imaginează-ți că mă iubești mai mult decât viața însăși. Imaginează-ți că tocmai te-am tăvălit, și mă pregătesc s-o mai fac. Zâmbește-mi.

În clipa următoare, se bucură că rămăsese pe loc, cu umărul rezemat de marginea arcadei și picioarele

încrucișate la glezne. Când o văzu zâmbind, avu senzația că toate măruntaiele i se învâlmășeau, căutându-și o nouă poziție. Simți un freamăt sub pântec dar și-l stăpâni, pe deplin conștient că încă mai avea pe el acei pantaloni de seară strâmți, care lăsau să se observe totul.

Îi zâmbi și el, încet, și văzu cum i se albeau degetele, în timp ce și le încleșta și mai strâns pe saltea.

— Ne vedem la grajduri, mâine-dimineață la aceeași oră, spuse el încet. Noapte bună, iubirea mea.

Rachel nu-i răspunse. Tăcerea îl urmă până înapoi în dormitorul lui, unde-și plăti mica trăire cu o oră și mai bine de fierbințeli agitate.

15

Lecția de călărie din dimineața aceea a trebuit să fie contramandată, căci norii din timpul nopții aduseseră cu ei și o ploaie mărunță, care continuă să cadă capricioasă încă vreo câteva ore.

De îndată ce se însenină, Alleyne porni în căutarea lui Paul Drummond, stewardul de la Chesbury, care acceptase să-i arate ferma casei. Curând, fu și mai sigur decât fusese în ajun că trăise pe o moșie de la țară. Priveliștile, sunetele și mirosurile din parc și de la grajduri îi erau la fel de familiare ca aerul pe care-l respira.

Găsi întreaga plimbare fascinantă — verdeața unduitoare ca marea a culturilor legănate de vânt, pământul mănos și ud de ploaie, vacile și oile care pășteau pe pajiști, porcii în țarcul lor, găinile și rațele care umblau libere prin poiată, întinderea vastă a grădinilor de zarzavaturi, livezile, hambarul cu miros de fân și bălegar, vaca și vițelul din staul, căruțele cu iarbă cosită, plugurile, grapele.

— Arată ca o moșie foarte prosperă, comentă Alleyne, la întoarcerea spre grajduri.

— Așa este, domnule, confirmă Drummond. Ar putea fi și mai prosperă, cu câteva îmbunătățiri, desigur, dar Domnia Sa și-a cam pierdut interesul, de când cu boala. Mă lasă pe mine să mă ocup de toate, dar nu vrea să audă de nicio schimbare.

Alleyne nu-l mai iscodi. Nu era treaba lui. Înțelegea însă prea bine frustrarea stewardului. Era plin de energie și entuziasm, dar nu putea să și le folosească.

Oare asta i se întâmplase și lui, cândva, în trecut? Fusese un om fără niciun scop în viață? Fără direcție?

Dintr-odată, își aminti un lucru pe care i-l spusese sergentul Strickland, la Bruxelles.

„Și când dumneavoastră, domnule, o să v-amintiți în fine cine sunteți, poate-o să vă pomeniți c-ați ajuns un om mai bun decât ați fost vreodată. Poate c-oți fi un om care după ce-a ajuns bărbat n-a mai crescut deloc la minte. Poate c-ați avut nevoie să pățiți una tare, ca pierderea memoriei, ca să vă desteleniți viața și să mergeți mai departe...”

De un lucru era sigur. Trăise la țară. Trăise aproape de pământ. Dacă, după ce trecea luna aceea, descoperea că era într-adevăr ofițer, avea să se retragă din armată. Dacă era cu adevărat un fiu mai tânăr, fără avere și fără niciun câștig independent, avea să-și caute de lucru ca steward, chiar dacă familia lui — oricare ar fi fost aceea — considera așa ceva mai prejos de nivelul său.

Nu putea ști cu certitudine ce fel de om fusese în trecut. Dar acest om de-acum era întru totul pregătit să-și ia în mâini frâiele propriei vieți, pentru a face cu ea exact ceea ce dorea.

Fu smuls din gânduri când Drummond îi puse câteva întrebări despre moșia lui din Northumberland. Ușurința cu care inventă răspunsurile îl convinse și mai mult pe Alleyne că avea măcar cunoștințele necesare ca să mintă convingător.

Când își aduse calul înapoi la grajd și porni spre casă, la începutul după-amiezii, se simțea mai înviorat și mai vesel decât oricând, din dimineața trecută și până atunci.

Bridget plivea buruienile, într-un capăt al grădinii. Doi grădinari făceau același lucru, unul la mijloc, iar altul în celălalt capăt. Alți patru se înșiraseră pe gazonul din spatele grădinii, cosind iarba, în timp ce doi băieți o adunau cu greblele în căpițe. Mirosul de iarbă umedă, proaspăt tăiată, plutea îmbătător prin aer.

Rachel stătea pe cărarea cu pietriș, privindu-i, dar când îi auzi apropiindu-se se întoarse spre el, cu un zâmbet orbitor. Alleyne se întrebă ce făcuse pentru a fi învrednicit cu așa ceva, până-și aminti ce-i spusese ea în seara trecută, că salonul unchiului ei avea fereastra spre grădină. Îi zâmbi și el, o luă cu un braț de mijloc și o sărută pe buze. Nu prelungi prea mult îmbrățișarea – ar fi fost un lucru vulgar, de vreme ce în apropiere se aflau Bridget și câțiva servitori – dar nici prea scurtă n-o lăsă. Când ridică însă capul, zâmbi din nou și continuă s-o țină cu brațul de talie.

— Doar două ore am fost plecat de lângă tine, spuse el, și mi s-a părut o veșnicie, iubirea mea.

— Toată dimineața am regretat că nu m-am dus și eu cu tine, îi răspunse Rachel. Orele păreau interminabile.

Alleyne se întrebă dacă și actorii de pe scenă se aflau vreodată într-o stare de semi-excitație continuă. Zâmbi și o strânse lângă el un moment, înainte de a-și muta privirea.

— Cred că asta-i opera lui Bridget, nu? Întrebă, arătând cu capul spre sânguincioșii grădinari.

— Flossie a convocat o adunare cu toți servitorii, îi explică Rachel, iar Bridget s-a dus și ea. Din câte mi-a spus Geraldine, reiese că Flossie i-a emoționat până la lacrimi, redesteptându-le loialitatea față de un stăpân care i-a tratat mereu blând și generos, dar acum e prea bolnav ca să înțeleagă că s-au lăsat pe tânjală. Ceea ce vezi aici e

răspunsul grădinarilor. Bridget, desigur, n-a rezistat să nu li se alătore.

Alleyne râse, iar Rachel, ridicând privirea spre el, râse de asemenea.

În dimineața acea purta o rochie de culoare deschisă, galbenă ca lămâia, iar Geraldine îi aranjase iarăși foarte frumos părul, făcând din el un halou de bucle și cârlionți aurii. Desigur, nu era nevoie să observe detaliile înfățișării lui Rachel. Întotdeauna era frumusețea personificată – chiar și când avea pe ea o cămașă de noapte simplă, de bumbac, și-și lăsa părul despletit.

Numai de ochii unchiului care se putea uita la ei pe fereastră, o sărută pe vârful nasului.

— Observi diferența, Rachel? strigă Bridget, ridicându-se și trecându-și dosul mâinii înmănușate peste fruntea ce lucea de sudoare.

— Da, recunosc Rachel, privind peste stratul de flori care fusese deja curățat de buruieni. Ce strălucitor arată acum florile! Și ce plăcut miroase iarba!

Închise ochii și inhală, arătând fermecător de fericită, în timp ce Alleyne o sorbea din priviri.

— Vom face o țărăncuță din ea, Bridget, remarcă el.

Bridget se uită de la unul la altul și zâmbi.

— Așa sper și eu. Spre binele amândurora, din toată inima sper, Sir Jonathan.

Rachel stătuse trează o mare parte din noapte, după vizita lui Jonathan în camera ei, cu o mie de gânduri îmbulzindu-i-se prin minte, niciunul prea plăcut. Ajunsese însă la concluzia că tot ce-i mai rămăsese de făcut, în următoarea lună, era să continue ceea ce începuse și să-și joace rolul cât putea de bine. Se hotărâse chiar să lase deoparte orice prejudecăți. atâta cât reușea, și să-și acorde o șansă de a ajunge să-l cunoască pe unchiul ei. În fond, se prea putea ca alte ocazii

să nu mai aibă. Era posibil ca Baronul Weston să nu-și mai revină, după încă un atac de inimă. Și, oricum, nu venise acolo tocmai ca să-l jefuiască.

Avea să-și alunge înnegurarea, precum și sentimentele de vinovăție. Se săturase până peste cap de amândouă. Un lucru era sigur – trecutul nu mai putea să-l schimbe. Tot ce-i rămânea de făcut era să-și trăiască prezentul și să-și făurească viitorul cât putea de bine.

Așa că, în săptămâna următoare, a învățat să călărească, încet, chinuitor, sârguincios, și a fost răsplătită printr-o senzație de împlinire și însuflețire cum rareori mai cunoscuse. Își petrecea timpul cu unchiul ei, adeseori căutându-l deliberat, în loc doar de a nu-l evita când nu prea avea încotro. Participa la numeroasele vizite ale vecinilor și a răspuns la rândul ei câtorva invitații, împreună cu Jonathan și Bridget, uneori și cu Flossie – deși Flossie își petrecea o mare parte a timpului răsfoind registrele gospodăriei și încercând să le pună în ordine, sau parcurgându-le alături de domnul Drummond, care-i interpreta răbdător coloanele de cifre. Se ducea la biserică. Le ajuta pe Flossie și Bridget să scrie invitații la bal persoanelor de pe o listă primită de la unchiul ei.

Și-și lăsa dragostea pentru Jonathan să se reverse prin toți porii, așa cum îi ceruse el, zâmbindu-i, râzând împreună cu el, călărind și plimbându-se amândoi, vizitând cu el ferma și ascultându-i explicațiile, ținându-l de mână, înlănțuindu-și degetele printre ale lui, lăsându-l să-i sărute mâna și chiar buzele sub orice pretext, stând așezată lângă el, conversând, privindu-l cu admirație și devotament și, în general, comportându-se ca orice mireasă în primele zile ale unei căsnicii din dragoste. Uneori, aproape uita că totui era doar un rol – din partea amândurora.

Oglinda îi spunea că avea ochii mai luminoși și mai multă culoare în obraji decât oricând în ultimii ani. Oricât ar fi vrut

să se termine odată calvarul acelei luni, și oricât își tot reamintea că prietenele ei erau dornice să-și vadă de drum, cu fonduri suficiente pentru a-și începe căutarea îndelung amânată a lui Nigel Crawley, o parte din ea se îngrozea la gândul de a părăsi Chesbury Park, revenind la Londra pentru a-și căuta iar de lucru, dacă unchiul ei rămânea la fel de încăpățânat în privința bijuteriilor.

Într-o zi, cu toții luau un prânz delicios și bogat, cu supă de legume, pâine proaspăt coaptă și brânză, urmate de o budincă de mere cu cremă de vanilie, toate pregătite de Phillys, când Rachel observă cât de mult se schimbaseră în bine înfățișarea unchiului ei în ultima săptămână. Se vedea clar că mai câștigase în greutate. Chipul îi arăta mai plin și-și pierduse paloarea pământie. Uneori, încă mai arăta melancolic și tras la față, mai ales când se uita la ea, dar își găsiseră energia de a se mai și distra și arăta mult mai vesel. Părea să țină mult la Flossie, Bridget și Phillys.

Rachel îi zâmbi.

— Rectorul și soția lui vin din nou în după-amiaza asta, spuse el. Dar rectorul trebuie să discute ceva cu mine, iar doamna Crowell ar dori să vorbească despre grădinărit cu domnișoara Clover, îndrăznesc să spun. Drummond o duce pe doamna Streat să vadă fierăria, iar doamna Leavey insistă ca de obicei să ne pregătească ceaiul și cina. Ce-ar fi ca tu și Sir Jonathan să vă retrageți împreună pentru după-amiaza asta, Rachel? Ultimele câteva zile au fost înorate și răcoroase, dar azi e cald și soare. Ar fi păcat să pierdeți o zi ca asta stând în casă.

Da, cu excepția lecțiilor de călărie de dimineața, aproape tot timpul petrecut de Rachel cu Jonathan fusese în compania celorlalți. Nu era deloc sigură că dorea să fie singură cu el, când nu erau prin preajmă și cai, care să le distragă atenția.

Se întoarse spre Jonathan, cu o expresie întrebătoare,

sperând ca el să găsească vreo scuză. Nu era singura care se schimbase la față sub efectul aerului de la țară, își spusese ea. Jonathan era și el bronzat, în ciuda norilor din ultimele câteva zile, și arăta mai chipeș ca oricând.

Îi zâmbi la rândul lui, cu adorație, și-și puse mâna peste ea, pe masă.

— Excelentă idee, spusese el. Unde-ați propune să ne ducem, domnule?

— La lac, eventual, răspunse unchiul Richard. Încă n-ați fost acolo, așa-i? Luați o barcă și mergeți până pe insulă. Îndrăznesc să spun că s-ar putea să fie cam năpădită de vegetație anul ăsta, dar a fost întotdeauna un loc liniștit, și are un pavilion în vârf, cu o perspectivă plăcută spre parc.

— O, du-o pe Rachel pe insulă, Sir Jonathan! se repezi și Flossie. E un decor minunat de pitoresc. Iar acolo veți fi singuri.

Cu o lucire răutăcioasă în ochi, Jonathan aruncă o privire spre Rachel.

— Ia-ți și o umbrelă, Rachel, să-ți aperi tenul, o sfătui Bridget.

— Mie mi-e frică de apă, declară Rachel.

— Prostii, iubirea mea! Îi zâmbi Jonathan, strângând-o de mână. Ai stat lângă copastia corăbiei tot timpul, când veneam de la Ostend, și ți-a plăcut enorm.

— Dar acea era o corabie mare, protestă ea, nu o bărcuță.

— N-ai încredere-n mine că te voi ține în siguranță? Întrebă el, apropiindu-și capul de al ei.

Rachel oftă.

— Of, știi bine că ți-aș încredința chiar și viața mea, Jonathan.

— Bine, atunci, încheie el ridicându-i mâna la buze. Ne-am înțeles. Vă mulțumesc, domnule, pentru că ne veți scuza în după-amiaza asta. Trebuie să mărturisesc că perspectiva unei după-amiezi întregi, singur cu mireasa mea, e foarte îmbietoare.

— O să vă pregătesc un coș de picnic, îi informă Phillys, strângându-și mâinile la piept.

Și astfel, peste nicio oră, Jonathan punea coșul de picnic în barca pe care grădinarul-șef i-o indicase ca fiind cea mai solidă, iar Rachel privea neliniștită atât apa, cât și barca. Lacul i se păruse întotdeauna foarte mare. Acum arăta enorm, aproape ca o mare interioară. Nu știa să înoate, lucru care nu păruse să conteze prea mult când traversase din Anglia în Belgia și înapoi. Cu acele ocazii, chibzuiuse că, dacă nava se scufunda, înotul nu i-ar fi fost oricum prea mult de folos unui supraviețuitor.

— Chiar a fost necesar? întrebă ea.

— Când a propus-o unchiul tău? Trebuie să spun că da. În plus, ai fi preferat să mai suporti încă o vizită a vrednicului rector cu soția?

Rachel presupuse că întrebarea era retorică, dar nu era deloc sigură că i-ar fi dat răspunsul așteptat. Jonathan tocmai îi întindea mâna pentru a o ajuta să urce în barcă, arătând foarte sigur pe picioare, deși doar cu două zile în urmă își abandonase în sfârșit bastonul.

Barca se clătină îngrijorător când pași în ea, dar Rachel se așeză imediat pe una dintre băncuțe, acceptându-și soarta. Jonathan își scoase vestonul, înainte de a se așeza pe banca din fața ei, și și-l așternu pe fundul bărcii, lângă coș. Deasupra își puse și pălăria, lăsând vântul să-i fluture părul destul de lung. Arăta sănătos și viril.

— Arăți remarcabil de vesel, observă ea, deschizându-și umbrela ca să-și apere ceafa de razele soarelui, în timp ce Jonathan lua vâslele.

— Și de ce n-aș fi? o întrebă, începând să manevreze barca pe apă. Soarele ăsta e destul de puternic ca să dea oricui o stare de bine.

— Credeam, spuse Rachel, ținându-se de marginea bărcii cu mâna liberă, că amândoi voiam să evităm cât mai mult să fim împreună.

Îi privi piciorul stâng, care se flexa și se întindea în ritmul vâsliului. Îi era greu să creadă că era același om care nu

demult zăcuse în patul ei de la bordel, arătând la un pas de moarte. Cine era? se întrebă ea din nou. Uneori, uita că nici nu se numea Jonathan Smith. Ce ciudat, să nu-i cunoască nici acum numele...!

Pentru el trebuia să fie și mai ciudat.

— Totuși, nu suntem copii, așa-i, Rache, să ne ciondănim cu fiecare ocazie? Nu ne putem înțelege pur și simplu pentru a ne bucura de o după-amiază liberă împreună?

— Ba cred că da, răspunse ea, întorcând capul pentru a privi în jur.

Apele lacului străluceau în lumina soarelui. Copacii de pe malul opus păreau să aibă un verde mai viu decât de obicei. Cumva, apa părea mai puțin înspăimântătoare acum, decât când stătuse pe mal. Sau, poate, fiindcă era limpede că Jonathan știa ce făcea cu vâslele.

— Știi să înoți?

— Alta dintre întrebările tale cu subînțeles? Vrei să sar în apă, ca să vedem? Și ce-ai face dacă răspunsul ar fi nu și m-ai vedea pentru ultima oară în viața ta dispărând în adâncuri? Ai putea rămâne aici pentru totdeauna, ca văduvă. Da, Rachel, știi să înot. E ciudat că-mi amintesc asemenea lucruri impersonale despre mine? Dar tu, știi să înoți?

— Nu, clătină ea din cap, lăsându-și mâna liberă în apă; era răcoroasă, dar nu tocmai rece. N-am avut niciodată ocazia să învăț.

— Atunci, asta-i încă un lucru pe care trebuie să-l îndreptăm.

Nu-l contrazise. Întotdeauna fusese de părere că înotul nu putea fi decât fermecător – să te poți mișca printr-un alt mediu, plutind sub efectul unei forțe misterioase, ascunse sub aparenta fragilitate a apei. Jinduia mai mult ca oricând să descopere tot ceea ce-i lipsise în timp ce creștea la Londra, fără să se aventureze niciodată la țară, nici măcar în câte o vizită scurtă.

— Cum te distray, când erai mică?

Abia dacă știuse că acel cuvânt avea vreun sens care să i se poată aplica și ei.

— Citeam, spuse ea, coseam și brodam. Uneori, mai și pictam. Când Bridget încă se mai ocupa de mine, și cred că și pe vremea când mama mai trăia, mergeam la plimbare în Hyde Park și prin alte locuri. Uneori, luam cu noi și o minge.

— Și după plecarea lui Bridget?

— N-aveam voie să ies din casă neînsoțită. Uneori, când aveam câte o servitoare, mă duceam la bibliotecă. De câteva ori am mers și la cumpărături, cu vecinii.

— Călătoria la Bruxelles trebuie să-ți fi părut o mare aventură...

— Într-un fel, zâmbi Rachel. Dar eram angajată, dacă-ți aduci aminte, și aveam o mulțime de treburi.

— Lady Flatley te lua prin oraș cu ea? La baluri, serate și alte ocazii?

— Nu, clătină ea din cap. Venise la Bruxelles fiindcă fiul ei era ofițer de cavalerie. Miss Donovan, logodnica lui, venise și ea acolo, cu părinții. Lady Flatley nu prea avea nevoie de mine, numai dimineața. Sau, ca să aduc și să torn ceaiul, dacă primea musafiri.

— Aha... Deci, nu e nicio șansă de a mă fi văzut și pe mine, pe undeva.

— Niciuna. Singura ocazie cât de cât distractivă ar fi fost un picnic la lumina lunii, în pădurea Soignés. Lady Flatley dorea să-i duc șalurile, în caz că se făcea mai frig peste noapte. Dar domnul Donovan a hotărât în ultimul moment să-și însoțească și el soția și fiica, așa că n-a mai fost loc și pentru mine în trăsură.

Fusese amamic de dezamăgită.

Jonathan o privea, clipind rapid din ochi. Se oprise din vâslit.

— Ce este? Îl întrebă, aplecându-se înainte? Ai fost acolo?

La picnicul acela.

Îi vedea clar expresia încordată, efortul de a-și aminti. Pe frunte i se iviră broboane de transpirație. Dar, după aproape un minut, Jonathan clătină din cap.

— Cine a dat picnicul? se interesă el.

— Nu mai țin minte, răspunse Rachel, peste câteva momente de gândire. Un conte, cred. Nu avea o reputație foarte bună, și după aceea s-a vorbit despre el fiindcă fusese cât pe ce să compromită o domnișoară care era destul de proastă, cred, ca să cadă pradă farmecelor lui. Numele, însă, îmi scapă. Nu venise niciodată la Lady Flatley.

— Uneori, oftă Jonathan, am impresia că o cortină grea se leagănă în fața memoriei mele, amenințând să se ridice definitiv. Dar, de fiecare dată, rămâne pe loc. Dacă eram în Belgia la vremea aceea, e foarte posibil să mă fi dus și eu la picnic. O clipă, chiar am fost sigur că fusesem. Dar toate referirile astea nesfârșite la starea mea mintală jalnică încep să mă obosească. Te-am adus aici ca să petrecem o după-amiază plăcută. Te simți bine?

— Da.

Așa era. Viața la țară o încânta tot mai mult. Călăritul, explorarea parcului, vizitele, plimbările prin grădina frumoasă din fața casei, iar acum mersul cu barca pe lac — toate păreau să facă parte dintr-o idilă prelungită. Desigur, asta era valabil dacă nu lua în seamă toate aspectele negative ale șederii ei acolo, care-i puteau alunga orice bucurie în clipa când se gândea din nou la ele. În ultima vreme, însă, începuse să le ignore tot mai ferm.

Jonathan reîncepuse să vâslească și conducea barca pe lângă un mic ponton de pe malul insulei. O legă strâns de un par și o ajută pe Rachel să debarce.

Insula era mai mare decât păruse de pe malul lacului. Urca în pantă de la marginea apei, iar Rachel și Jonathan merseră până pe culme, deși ar fi putut s-o ia pe cărările

năpădite de hățișuri din stânga sau dreapta, care păreau s-o ocolească. Jonathan ducea coșul de picnic, deși Rachel se oferise să-l ia ea, ca să-i menajeze piciorul stâng, cu care încă pășea destul de nesigur.

Pe pantă creșteau tufișuri și câțiva copaci, dar vârful colinei era acoperit de iarbă înaltă, în mijloc aflându-se un chioșc. Era făcut din piatră, având intenționat aspectul unei ruine. Avea și o bancă de lemn, sub streășina acoperișului de ardezie care o apăra de intemperii, iar de acolo se deschidea o vedere splendidă peste lac și pajiști, până la grajduri și conac.

Dar era o zi frumoasă și însorită, cu o adiere călduță, iar umbra pavilionului nu-i atrăgea. După ce Jonathan puse coșul jos, iar Rachel își rezemă umbrela alături, porniră prin jur, privind peisajele din toate părțile. Cea mai minunată priveliște era aceea a râului care se vărsa în lac la o oarecare distanță, cu apele rostogolindu-se peste pietre.

Rachel simțea căldura soarelui atât pe brațele goale, cât și pe restul trupului. Deasupra, cerul era de un albastru intens, pur. Mirosea a iarbă, a flori și a apă. Nu-și amintea să mai fi cunoscut vreodată o asemenea senzație de bine. Nici chiar dimineața petrecută pe malul râului nu se comparase cu aceasta.

Își lăsă capul pe spate, ca să simtă razele soarelui pe obraji, și-și întinse brațele, întorcându-se încet în loc.

— Nu-i așa că lumea e frumoasă, frumoasă de tot? întrebă ea.

Jonathan se întorsese deja la coșul de picnic. Stătea într-un genunchi, alături, și scotea pătura subțire pe care o pusese Phillys în coș, ca s-o întindă pe iarbă. Își lăsase haina și pălăria în barcă, iar cămașa i se unduia în vânt. Și părul îi flutura ușor. Ridică privirea spre ea, mijind ochii în lumina soarelui.

— Este, cu siguranță, aprobă el. Iar femeia nu este cea din urmă dintre atracțiile lumii.

Rachel simți un val de emoție aproape doborâtor. Brațele îi căzură pe lângă trup, rușinată fiind de propria ei exuberanță. Pe neașteptate, insula păru într-adevăr foarte izolată. Iar alături se afla el, mai plin de viață și mai atrăgător decât ar fi avut dreptul orice bărbat să fie.

Jonathan rămase complet nemișcat câteva momente, în timp ce aerul dintre ei părea să trosnească de tensiune. El fu acela care-și mută primul privirea. Se ridică în picioare, după ce închisese capacul coșului, și întinse pătura pe iarbă.

— Problema e, Rachel, spuse, pe un ton cam încordat, că ori de câte ori ne uităm unul la altul mai mult de câteva secunde la rând, simțim o atracție reciprocă, dar o tulbură amintirea episodului neplăcut care a stricat ceea ce era între noi. Un impuls de simplă poftă fizică din partea mea, o cădere în ispită dintr-a ta, și s-a zis cu prietenia noastră. De-atunci, nimic n-a mai fost la fel.

Toată strălucirea și bucuria acelei zile se risipiseră. Parcă niște nori grei ar fi acoperit soarele, deși cerul rămânea senin. Rachel își strânse mâinile pe antebrațe, ca pentru a se feri de frig.

Poftă. Ispită.

Chiar existase o prietenie între ei? Da, desigur. Și o anume tandrețe, poate din partea amândurora.

— Du-mă înapoi acasă, spuse ea, fă-ți bagajele și pleacă. Am să-i explic totul unchiului Richard. N-ai de ce să-ți mai faci griji. Nu-mi datorezi nimic.

— Nu asta am vrut să spun, oftă el. Îmi pare doar rău după acea relație pierdută și mă întreb dacă și ție-ți pare.

— N-a fost nicio „relație” între noi, replică Rachel.

— Ba fii sigură că a fost, insistă Jonathan, cam nervos. Nu mă îndoiesc că, după tumultul din trecut, aștepti să ai mijloacele de a-ți lua viața sub control, înainte de a te mărita și a deveni mamă. Și eu aștept cu nerăbdare să-mi redescopăr trecutul și, cumva, să-mi aliniez cu el prezentul și viitorul. O vom

lua pe drumuri diferite, când se va încheia luna, și foarte probabil n-o să ne mai întâlnim niciodată. Între noi, însă, va rămâne pentru totdeauna un soi de relație. Ne vom aminti până la moarte unul de altul, indiferent dacă vrem sau nu. N-am s-o uit niciodată, dar niciodată, pe femeia care mi-a salvat viața, și îndrăznesc să spun că nici tu nu-l vei uita pe bărbatul căruia i-ai salvat-o. Așa ne vom aminti unul de altul? Luna care a trecut din seara aceea n-a fost prea comodă și plăcută pentru noi, nu?

Rachel fusese fericită în ultima săptămână. Întotdeauna, Jonathan părise plin de vitalitate și voie bună. De față cu ceilalți, se purtaseră ca doi îndrăgostiți în luna de miere. Dar avea dreptate. Cu posibila excepție a dimineaților când călăreau împreună, se simțeau stânjeniți unul în compania celuilalt — nu ca în acele două săptămâni de la Bruxelles, dinainte de a fi ajuns să se culce împreună.

— Atunci, ce propui? Îl întrebă ea. Să ne strângem mâna și să ne împăcăm?

Întoarse capul, pentru a privi peste lac, spre vărsarea râului. Îi venea să plângă. Înaintea acelei seri, fusese puțin îndrăgostită de el. De-atunci, nu se mai simțise decât atrasă, atrasă fizic, și nu era nici pe departe un sentiment care să-i încălzească sufletul.

Și mai fuseseră și prieteni. În seara aceea, își pierduse un prieten.

— Ceea ce trebuie să facem, Rachel, îi spuse el, e să ne întoarcem cumva și să făurim altfel de amintiri pe care le vom lua cu noi în viitor. Amintiri mai plăcute.

— Ce...? întrebă Rachel, întorcând capul să-l privească peste umăr.

Jonathan stătea în cealaltă parte a păturii, cu picioarele depărtate, mâinile proptite în șoldurile suple și cămașa fluturând în briză.

— Trebuie să facem dragoste, spuse el, dar cu mai multă

plăcere, mai multă bucurie, mai multă împlinire, de astă dată. Trebuie să creăm o încheiere armonioasă și fericită. Aici, în aer liber, în căldura verii, sub lumina soarelui. Avem nevoie de asta, Rachel.

16

Ideea îi venise abia în timp ce se uita la ea și-i vorbea. Dar, deși îi trecu prin minte că putea să-și regrete cuvintele, dacă stătea să cugete rațional la ele – știa de-acum că trebuia să fi fost întotdeauna un gen de om mai impulsiv – nu-i părea rău că le rostise. Nu numai frumusețea ei îi dăduse ideea, ci și acea ocazie ideală de a fi singuri pe insulă. Și în niciun caz nu era vorba doar de patimă fizică, deși știa că o dorea enorm – că tot timpul o dorise.

Dar îi spusese adevărul. Abia dacă-i putea arunca o privire fără să-și amintească de acea seară. Dacă ceea ce făcuseră împreună părușe o faptă aproape păcătoasă la vremea respectivă, de-atunci ajunsese să pară copleșitor de păcătoasă. Și le schimbase cu adevărat relația, precum și viitoarele amintiri, în rău. Înainte, între ei existase ceva delicat – prietenie și poate chiar puțin mai mult – și dorea foarte mult să și-o amintească așa cum o văzuse și o îndrăgise atunci. Voia ca și Rachel să-și aducă aminte de el ca de omul pe care-l plăcuse îndeajuns încât să-i stea alături chiar și când rănile lui nu mai aveau nevoie de îngrijiri.

Trebuia să remedieze efectele acelei seri din Bruxelles.

Rachel îl privea lung, peste umăr, cu ochi mari.

— Ai înnebunit?

— Să cred că din două greșeli ar ieși un lucru bun? replică el. Poate. Dar, deși atunci faptul că te plăceam s-a amestecat cu pofta fizică, în esență mă purtam ca un bărbat care se combina cu o prostituată. Sunt dezolat că am gândit așa,

însă ăsta-i adevărul, și el spune lucruri cumplite despre mine în sens moral. Și, pe urmă, după ce am descoperit adevărul, m-am supărat pe tine fiindcă nu mi-l spuseseși. Iar asta s-a întâmplat după ce eu te dezamăgisem. Pentru tine, fusese prima oară, iar eu te-am făcut să treci printr-o experiență dezgustătoare.

— N-a fost numai vina ta, răspunse Rachel. Nu m-ai sedus. Cel mult, s-a întâmplat invers. Te-am lăsat să crezi că lucrăm acolo și că în seara aceea eram liberă. Și pe urmă am fost atât de stângace, încât... în fine, nu mai contează.

Dintr-odată, uitându-se la ea, lui Alleyne îi trecu prin minte că, așa cum arăta, îmbrăcată elegant în muselină, cu părul aranjat și strălucitor sub boneta de pai cu bor îngust și umbrela cu volane pusă pe iarbă, lângă coș, arăta ca o adevărată lady, o posibilă soție ideală. Ar fi trebuit să-i facă delicat curte, nu s-o invite să se culce cu el, acolo pe iarbă. Dar viața ei nu evoluase pe căile obișnuite — și nici a lui, din 15 iunie încoace.

Continua să-l privească de la distanța de vreo șase, șapte metri care-i despărțea. Firul conversației se rupseseră însă, și trecură câteva momente de tăcere, timp în care se simți și mai conștient de căldura soarelui, de luciul apei, de insectele care zumzăiau prin iarba înaltă și de cântecul unei singure păsări, ascunse printre copaci.

Privirea lui Rachel coborî spre un loc aflat pe iarbă, undeva între ei.

— N-am să te ating fără permisiunea ta, îi promise el. Dacă preferi, vom uita tot ce-am vorbit și ne vom așeza pe pătură, să ne luăm picnicul pe care ni l-a pregătit Phillys, înainte de a te duce înapoi. O să revenim la prefăcătoria noastră, salvând cât mai bine situația, până va veni momentul să ne despărțim, încercând să uităm că ne-am cunoscut vreodată. Ultimul lucru pe care am vrut să-l fac era să înrăutățesc și mai mult situația dintre noi.

Rachel deschise gura să spună ceva, dar renunță și-și

privi mâinile, pe care și le ținea la nivelul taliei, cu palmele în jos. Fața îi era ascunsă sub borul bonetei de pai.

— Nu știi nimic despre... cum se face dragoste, spuse ea. Am dus o existență foarte ferită, cu tatăl meu, și o viață plină de restricții, alături de Lady Flatley – până l-am cunoscut pe Nigel Crawley. Însă nici chiar el n-a făcut mai mult decât să-mi sărute mâna. În seara aceea, la Bruxelles, n-am știut ce făceam, cu tine. Nu știu cum să fac ca să fie... plăcut.

Alleyne închise un moment ochii, dându-și seama că se prea putea să aibă pentru Rachel York sentimente mult mai puternice decât recunoscuse în sinea lui.

— Nu e nevoie să știi, îi spuse. Știi eu. Vreau să te las cu amintiri mai fericite despre mine. Vreau ca și eu să iau cu mine amintiri mai frumoase cu tine. Spune-mi doar un lucru, Rachel: noaptea aceea a avut consecințe? A trecut o lună. Ar trebui să știi, de-acum.

Aceste cuvinte o făcură să ridice din nou ochii, îmbujorându-se.

— Nu, spuse ea.

— Și nici azi nu vor fi. Îți promit. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Fără să-și desprindă privirea dintr-a lui, Rachel ridică ușor bărbia.

— Foarte bine, atunci.

Și porni spre el. Când ajunse lângă pătură, nu se opri, ci trecu drept peste ea, pentru a se așeza cam la un pas distanță. Alleyne îi dezlegă panglica de sub bărbie și aruncă boneta la pământ, apoi îi cuprinse fața în ambele mâini și-și lăsă gura peste a ei.

Desigur, nu era doar un exercițiu detașat, clinic, pentru a îndrepta lucrurile. Între Alleyne și Rachel York existase o atracție puternică încă din primul moment, iar timpul n-o făcuse să slăbească, deși relația lor o luase pe un drum greșit. Era chiar mai mult decât o atracție, de fapt – și întotdeauna fusese așa. Era o nevoie profundă, o pasiune pustiitoare.

Din partea amândurora – după cum își dădu el seama într-o clipă.

Se doreau unul pe altul, iar acum, când hotărâseră de comun acord să se aibă, nu mai exista nicio barieră a manierelor sau a buneii cuviințe ca să atingă dogoarea aprinsă între ei, ce nu avea nimic de-a face cu soarele arzător de pe cer. Rachel îl cuprinsese cu brațele pe după gât și se apropie de el. Alleyne îi încercui strâns talia cu un braț, iar cealaltă mână și-o desfăcu pe fesele ei, apropiindu-și-o și mai mult.

Sărutul devenea tot mai profund. Îi răvășea gura cu limba, iar ea i-o sugea cu sete, aproape scoțându-l din minți. El, însă, voia ca între ei să fie mai mult decât cea poftă irezistibilă și negândită.

Își retrase capul, pentru a o privi în ochi, cu pleoapele mijite din cauza soarelui și a apropierei ei. Rachel îi susținu privirea, cu pleoapele îngreunate de o dorință la fel de mare și cu buzele umede despărțite. Era Rachel. Era îngerul lui de aur.

Alleyne îi zâmbi și ea îi zâmbi la rândul ei.

O sărută pe frunte, apoi pe pleoape, pe tâmpile, pe obraji. Își înfrână pasiunea, lăsând-o să fie mai blândă. Când reveni cu atenția la gura ei, o sărută mai ușor, gustându-i buzele cu limba, mușcându-le ușurel. La fel făcea și ea, cu o senzualitate gingașă, sinceră.

Jonathan ardea de dorință. Ar fi trebuit ca întotdeauna să se facă dragoste afară, își spuse el, simțind răcoarea brizei și căldura soarelui, distingându-i strălucirea prin pleoapele închise, auzind ciripitul păsărilor și zumzetul insectelor în iarba moale și verde de sub tălpile lui. Și ținând în brațe o femeie aurie.

Își aminti dintr-o dată, însă, că din locul unde se aflau acum putuse vedea casa. Asta însemna că și oricine s-ar fi uitat din casă spre insulă putea să-i vadă. Nu conta – erau luați drept soț și soție, la urma urmei. Pe de altă parte, când

îngenunchease pe iarbă, cu câteva minute în urmă, atât lacul cât și casa dispăruseră după tufișuri și copaci.

— Mai bine să ne culcăm, propuse, cu buzele lipite de ale ei.

— Da.

Rachel se întinse pe pătură, aranjându-și cu grijă poalele fustei, ca pentru a-și apăra pudoarea, și arătând din nou cam stânjenită. Alleyne se lăsă într-un genunchi lângă ea și se aplecă s-o sărute ușor pe buze. Îi atinse un sân prin corsajul rochiei, i-l cuprinse în palmă, își trecu degetul peste sfârc până-l simți întărindu-se sub mângâierea lui și-l zări împungând muselina subțire care-l acoperea. După care își duse mâna la celălalt sân, apoi în josul trupului, peste abdomenul ei feminin, plat și moale, pentru a se opri în furca dintre coapse. Își strânse degetele cuprinzând-o, și o sărută din nou, înainte de a-și ridica puțin capul, atâta cât să-i vadă fața.

Rachel îi zâmbi, încet, aproape leneș, și întru totul senzual.

Mâna lui își continuă mișcarea în jos, simțindu-i contururile armonioase ale picioarelor. Apoi, cu ambele mâini, îi ridică poalele până deasupra genunchilor, dar nu atât de mult încât să se simtă prea expusă. Aveau tot timpul din lume, își spuse el, pentru ca Rachel să se relaxeze, să se simtă bine. Îi scoase pantofii, apoi și ciorapii, aruncându-i pe iarbă. Își coborî capul să-i sărute picioarele, gleznelor, părțile dinăuntru ale genunchilor și ale coapselor. Nu continuă mai în sus. Era o femeie lipsită de experiență, iar el se hotărâse să-i dăruiască plăcerea — amândurora să le-o dăruiască. N-ar fi riscat s-o șocheze.

Îi trase de pe umeri corsajul cu decolteu pătrat al rochiei, apoi în josul brațelor, până când Rachel își putu scoate mâinile din el. Apoi îi sărută pe rând sânii, în timp ce degetele ei îl mângâiau prin păr, după care își coborî mâinile să-și scoată cămașa din pantaloni. Mâinile ei se strecurară dedesubt și-i explorară pielea spatelui, făcându-i piele-de-găină și tăindu-i respirația.

Era un preludiu aproape languros în care se complăceau amândoi, cu văpaia pasiunii pâlpâind sub piele, până sosea momentul să se dezlănțuie. Nu aveau de ce să se grăbească.

Pasiune și plăcere intensă.

— Mmm, făcu el, acoperindu-i iar gura cu a lui.

— Mmm, încuviință Rachel.

Îi ridică poalele și mai sus și-și strecură mâna dedesubt, ca s-o mângâie, în timp ce o săruta. O frecă ușor, simțindu-i fierbințeala și umezeala crescândă – precum și duritatea propriei erecții. După care, îi simți mâna atingându-i-o, frecând ușor, deși nu făcea nicio încercare de a-i descheia pantalonii. Îi despărți faldurile cu două degete, pe care și le strecură în adâncul ei. Era alunecoasă și știi că dorința care-i pulsa prin vene nu mai putea fi negată – și nici nu avea nevoie să fie. Rachel era pregătită pentru el.

— Fierbinte și umedă, murmură, mușcându-i ușor buzele. Știi ce combinație delicioasă e asta pentru un bărbat care a fost invitat la ospăț?

— Nu e jenant? întrebă ea, râzând încet, cu răsuflarea tăiată.

Naivitatea ei îl înduioșa în chip ciudat. Cum de nu i-o observase cu alte ocazii? Dar acele alte ocazii nu mai contau. Asta era tot. Acum era totul.

Începu să pistoneze cu degetele, înăuntru și în afară.

— Fantastic de excitant, șopti el. Trupul unei femei, gata pentru sex. Trupul tău, gata pentru al meu.

— Oh! gâfâi Rachel, când Alleyne își coborî iar gura peste a ei.

Își descheie pantalonii, pentru a se elibera, apoi se poziționează deasupra ei și în sfârșit se lasă cu toată greutatea, despărțindu-i în același timp picioarele larg, cu genunchii.

— Rachel, murmură, cu gura lipită de a ei, în timp ce-și strecura mâinile dedesubt, ridicând-o puțin, ca să se potrivească mai bine, asta este intimitatea dorită cu tine pe care n-am s-o uit niciodată și pe care aș vrea ca și tu s-o ții minte. Cealaltă

amintire s-a vindecat și s-a dus – pentru totdeauna.

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet, sub ale lui.

În timp ce o penetra, încet, dar ferm, înălță capul și o privi cum zâmbea, deși dinții i se înfipseseră în buza de jos, iar ochii se închideau încet, pe măsură ce o pătrundea tot mai adânc. Rămase nemișcat înăuntru ei, pe când Rachel își îndoia genunchii și-și proptea tălpile de pământ, pentru ca apoi să-și strângă mușchii în jurul lui. Își eliberă mâinile, lăsându-și greutatea în coate.

Chiar și acum, când instinctul îl îndemna înainte, spre orgasm și ușurare, se concentrează asupra plăcerii. Era incredibil de frumoasă – atât ochii cât și trupul lui aveau conștiința acestui lucru. Iar ziua de vară era la fel de perfectă ca și împrejurimile. Se bucura că totul se întâmpla acolo, în aer liber, nu într-un pat, undeva înăuntru. Avea o senzație stranie, ca și cum i-ar fi binecuvântat însăși natura, ca și cum ar fi făcut amândoi parte din ea.

Parte din frumusețea, lumina și căldura ei. Parte din belșugul ei.

Stătu nemișcat în ea cât de mult timp putu, desfătându-se cu senzația, cu înfățișarea ei, cu mirosul. Și desfătându-se cu deschiderea ochilor ei, îngreunați de dorință, și cu zâmbetul ei visător, senzual. Erau momente prelungi de plăcere, vecină cu durerea, dar și accentuată de faptul că în curând – foarte curând – avea să le aducă amândurora ușurarea și liniștea.

Poate chiar și extazul.

Apoi, mușchii ei se strânseseră din nou, încet și cu putere, în jurul lui, ochii i se închiseră iar și știi că n-avea să-și mai găsească odihna până n-o ducea dincolo de durere.

Își rezemă capul lângă al ei, în timp ce începea să penduleze, retrăgându-se aproape complet și intrând din nou, iar și iar, cu mișcări încete și ferme, potrivindu-se după reacțiile trupului ei și în același timp ținându-și în frâu

propriile nevoi, ca să nu termine prea repede, lăsând-o iar nesatisfăcută și dezamăgită.

Trebuia să fie mulțumită. Numai așa îi putea primi iertarea, găsindu-și și el liniștea.

În doar câteva minute, se încinseseră amândoi, gâfâind din cauza eforturilor și a soarelui – dar nici ea nu zăcea pasivă, deși la început mișcările-i fuseseră stângace și șovăielnice. În chip ciudat, tocmai lipsa ei de pricepere îl inflama și mai mult. Curând, însă, începu să-și potrivească mușchii interiori după ritmul lui, împingând cu picioarele pentru a se ridica îndeajuns ca să-și legene și să-și rotească șoldurile, sporind fricțiunea și plăcerea.

Era un dulce chin, acela de a o satisface. Dar, treptat, rămânea doar chin și atât...

O așteptă până când trupul lui înțelese fără urmă de îndoială că ajunsese aproape de orgasm. Atunci întrerupse cu deliberare ritmul, descumpănind-o o clipă, înainte de a o penetra scurt și cu putere. Rachel icni și gemu sub el, se încordă, se ridică, apoi se cutremură eliberată, cu un strigăt.

În pofida propriei lui dureri, era un binecuvântat moment de mântuire. Se simțea ciudat, ca și cum înainte ar fi fost murdar, acum purificându-se dintr-odată.

Brațele ei îl țineau strâns, în timp ce se relaxa cuprinsă de fiori. Alleyne știa că orgasmele feminine sunt rare. Nu-și putea aminti dacă în mod normal era un om atent să și dăruiască plăcerea, pe lângă că o primea, dar dacă nu fusese, acum eul lui cel nou descoperise un secret. Sexul era o plăcere fără egal, când experiența se împărtășea cu partenera.

După ce Rachel rămase nemișcată, își găsi și el împlinirea finală, mișcându-se rapid și cu putere în adâncul ei, până nu se mai putu abține, iar atunci se retrase, ca să-și reverse pasiunea în iarbă.

Mântuirea n-ar fi avut nicio valoare, la urma urmei, dacă și-o găsea cu prețul de a o lăsa însărcinată.

Mai rămase deasupra ei câteva momente, savurându-și mulțumirea, știind după relaxarea deplină a trupului ei că și ea se simțea la fel, apoi se dădu la o parte, culcându-se alături, cu un braț peste ochi ca să și-i ferească de soare, în timp ce respirația și bătăile inimii îi reveneau treptat la normal. Briza, binecuvântat de răcoroasă, îi scălda chipul.

Găsi mâna lui Rachel cu a lui și i-o strânse, înlănțuindu-și degetele printre ale ei.

Și acum...? se întrebă el. Oare vindecase o rană numai ca să deschidă alta? Își amintea cât de îndrăgostit de ea fusese în seara aceea, dar și cum își pusese sentimentele pe seama slăbiciunii fizice. Ceea ce făcuse acum cu ea păruse foarte asemănător cu dragostea – cu a face dragoste. Dar la problema asta avea să se gândească mai târziu.

Ațiți ușor, legănat de epuizare și de zumzetul insectelor.

Rachel simțea iarba moale gădilându-i picioarele dezgolite. Soarele îi încălzise rochia și fața, care nu mai era apărată de bonetă sau umbrelă. În dreapta ei, simțea căldura pe care o radia trupul lui Jonathan. Mâna, prinsă într-a lui, cu degetele întrepătrunse, îi era transpirată. Pe deasupra trecură în zbor două păsări, spre o destinație necunoscută.

Rachel nu credea că mai fusese vreodată în viața ei atât de fericită. Ba nu – știa că nicicând nu se apropiase măcar de o asemenea fericire.

Mai știa, desigur, și că era îndrăgostită de ei, probabil de multă vreme. Dar nu voia să lase această complicație să-i strice mulțumirea de moment. Jonathan făcea parte dintr-o lume diferită de a ei. Îi era superior pe plan social, probabil, chiar dacă mama ei fusese fiică de baron. Mai important, undeva printre amintirile lui pierdute se ascundea o viață întregă, și chiar dacă din ea nu făcea parte și o soție sau o logodnică, era fără îndoială plină de oameni și experiențe de care ea nu putea să aibă parte. Pe Jonathan Smith îl iubea – pe omul dinainte nu-l cunoștea, nu-i știa nici măcar numele.

lubea un miraj, o iluzie, care întâmplător avea forma materială a unui bărbat real, în carne și oase.

Era îndrăgostită, dar acest sentiment nu putea fi niciodată permanent. Rămânea trecător, fugar, și se mulțumea să-l lase astfel. N-avea să-și permită să sufere, cu inima frântă, la plecarea lui. În schimb, se mulțumea doar să-l păstreze în amintire. Iar acum avea amintirea aceasta, cea mai minunată, cea mai perfectă dintre toate amintirile posibile, pe care s-o ia cu ea în viitorul pe care trebuia să-l trăiască fără el.

Ce dar prețios era memoria!

Iar el și-o pierduse pe a lui!

Enormitatea faptei o izbi din nou, și întoarse capul să-l privească. Jonathan se uita la ea cu ochii mijiți, ținându-și pe frunte dosul mâinii cu care și-i acoperise până cu câteva momente în urmă.

— Nu știu de tine, Rache, spuse el, dar eu sunt transpirat ca la baia de aburi, din cap până-n picioare.

Oare se așteptase la sentimente gingașe, romantice?

Râse încet.

— Nu știi, îl întrebă, că o lady nu transpiră, Jonathan?

— Atunci, să te las aici cu perfecțiunea ta de lady, în timp ce eu înot singur în lac?

Rachel se bucurase de căldura soarelui dar, când se întoarse ușor spre el, simți că muselina rochiei i se lipise de spatel umed. Ridicând mâna liberă ca să-și dea la o parte o șuviță de păr care-i gădila obrazul, simți că și aceea era umedă. Tot umedă-i era și fruntea. Soarele, într-a cărui căldură se desfătase până-n urmă cu câteva momente, părea acum înăbușitor de fierbinte.

— Cred că apa e oricum prea adâncă pentru mine, spuse ea cu nostalgie. Nu știu să înot.

— Pe lângă debarcader, e foarte mică. Și chiar dacă nu știi să înoți, poți măcar să te bălăcești.

Rachel râse din nou.

— În viața mea nu m-am bălăcit...

Totuși, simțea o jinduire ciudată de a face acel lucru, purtându-se ca un copil, distrându-se doar... doar de dragul distracției.

Jonathan se ridică în capul oaselor, eliberându-i mâna, și-și scoase cămașa peste cap. Apoi, își trase din picioare cizmele, una câte una, și se ridică să-și scoată și pantalonii. Îi zâmbi, doar cu indispensabilii pe el. Singura imperfecțiune pe care putea s-o vadă Rachel pe tot trupul lui era cicatricea tot mai ștearsă a rănii de pe coapsa stângă. Avea un trup perfect sculptat, perfect proporționat.

Dintr-odată, își aminti că-i spusese cândva că, dacă făptura ei avea vreo imperfecțiune, nu reușea să i-o vadă.

— Nu te rușinezi, așa-i? o întrebă zâmbind, cu mâinile în lături. M-ai văzut și cu mai puțin de-atât pe mine.

— Deloc.

De ce s-ar fi rușinat? Tocmai fusese înăuntrul trupului ei. Încă mai simțea un fel de durere dulce în acel loc.

— Dacă-i vorba să ne bălăcim, spuse el, rochia asta va trebui să dispară de pe tine, Rache.

Ridicându-se, Rachel se dezbracă până la cămașă. Departe de a fi jenată, se simțea ușoară, exuberantă și liberă. Pentru prima oară în viața ei avea să facă baie în aer liber. Își scoase agrafele din păr și și-l scutură ca să i se răsfire, înainte de a se întoarce spre Jonathan, râzând din nou – fără niciun alt motiv decât acela că era fericită.

O privea cu ochii îngustați.

— Sunt gata de bălăceală, spuse ea.

— Scufundă-mă cât mai repede în apa rece, replică el, până nu explodez.

Continuând să râdă, Rachel o luă la fugă pe pantă, înaintea lui, spre lac. Țipă de câteva ori, când picioarele ei desculțe călcară pe pietre mai ascuțite, dar alergă mai departe.

17

Poate că una dintre cele mai atrăgătoare calități ale lui Rachel York, conchise Alleyne când o ajunse din urmă, o depăși și sări în apă înaintea ei, era că părea în mare măsură să n-aibă habar de extraordinara ei frumusețe. Era pur și simplu orbitoare.

Nu știa ce fel de viață avea să descopere după ce pleca de acolo și găsea partea pierdută din el. Nu știa ce fel de relații, angajamente, loialități erau întretesute în urzeala vieții acelui om pe care-l lăsase cumva în urmă, în pădurea Soignés. Și, desigur, trebuia să fie precaut înainte de a se avânta prea adânc în noua viață pe care o găsisese de-atunci.

Acum însă, în acel moment, era îndrăgostit de Rachel. Și avea de gând să savureze momentul. Nimic mai simplu. Trecutul rămânea ascuns în spatele acelei cortine din mintea lui, iar viitorul se arăta și mai necunoscut decât ar fi trebuit să fie pentru majoritatea oamenilor. Ziua de azi, însă, era de-a dreptul minunată.

La fel era și ea – frumoasă și minunată.

Rachel își vârî un picior în apă, râse, apoi și-l retrase. Picioarele ei erau lungi și grațioase.

În locul unde stătea Alleyne, la mică distanță de mal, apa ajungea până la piept. Dacă mai făcea câțiva pași înapoi, îi venea până la umeri, apoi îi trecea peste cap. Dar zona cu apă mică era destul de întinsă pentru cineva care nu știa să înoate.

Încercă și cu celălalt picior, dar și-l retrase și pe acela.

Alleyne își scufundă mâinile în apă și o stropi din răspuțeri. Rachel țipă. Apoi, sări în apa până la talie și dispăru în jos, până când numai părul îi mai rămase la suprafață, plutind în valuri aurii. Ieși bolborosind, gâfâind și ștergându-și ochii închiși strâns.

În timp ce Alleyne încă îi mai zâmbea, cu garda jos, un val imens îl izbi în față, făcându-l și pe el să tușească și să scuipe apă.

N-o fi știut ea să înoate, dar era o luptătoare acvatică redutabilă.

— O, e minunat! strigă ea, scufundându-se din nou. Apa e chiar călduță!

Își dădu îndărăt părul care-i ajungea până la jumătatea spatelui, lăsându-l să plutească pe apă.

— Cum fac să înot?

— Câteva lecții și multă practică, răspunse Alleyne. Te gândeai să mă provoci la o cursă până la malul lacului și înapoi?

— Învață-mă, îi ceru ea.

Timiditatea ei față de cai – pe care și-o învingea cu mult curaj și hotărâre – nu părea să se refere și la apă.

Alleyne o învăță cum să facă pluta, manevră pe care Rachel o deprinse surprinzător de repede, după câteva scufundări și tuse care cerură câteva lovituri zdravene pe spate. Chiar și după ce învăță, putea pluti doar câteva secunde, înainte de a începe să dispară treptat în jos. Totuși, era un început impresionant.

— Până trece vara, te voi învăța să înoți și pe față și pe spate, îi promise el, înainte de a-și aminti că, până la sfârșitul verii, aveau să fi plecat de mult.

O lăsă în apa mică de la margine și porni prin lac cu mișcări viguroase, desfătându-se cu regăsirea puterii și răcoarea înviorătoare a apei.

Pe mal, nu departe de ponton, creștea un copac, cu câteva crengi întinzându-se peste lac. Alleyne înotă spre el și observă că în acel loc apa era mult mai adâncă – și cel puțin una dintre ramuri părea solidă.

— Unde te duci? strigă după el Rachel, văzându-l că se sălta pe creangă, cu apa șiroindu-i de pe trup.

— Să plonjez! răspunse el, zâmbindu-i.

Cățărutul într-un copac, când era aproape gol, nu mergea prea ușor, desigur. Se așeză pe creangă și începu să se târască lateral în lungul ei, atent să nu fie luat pe nepregătite dacă era mai slabă decât părea — dar ramura îi susținea greutatea fără să se îndoie sau să se rupă.

— Ai grijă! strigă din nou Rachel, stând în apa până la piept, cu mâna streășină la ochi.

Alleyn se zâmbi și se ridică încet în picioare, ținându-și echilibrul pe creangă cu brațele întinse. Trebuia să-i facă o demonstrație, bineînțeles. Înaintă până la capătul crengii, unde luă o poziție marțială, cu trupul drept și brațele înainte. Apoi, își îndoi genunchii și se avântă în spațiu, cu brațele întinse deasupra capului, bărbia vârată în piept și picioarele unite, cu vârfurile înapoi.

Despică apa și o străbătu ca o săgeată, arcuindu-se în sus cu o clipă înainte de a fi atins fundul. Simțea cunoscutul val de exuberanță că făcuse un lucru îndrăzneț, periculos și oprit multă vreme, în copilărie. Apoi, ieși la suprafață, își scutură apa din ochi și zâmbi spre tovarășii lui de joacă și fapte interzise, la fel de cutezători și necugetați...

Dar acolo nu se afla decât Rachel York, cu o mână la gură, pe care și-o lăsă apoi să cadă, zâmbind ușurată.

Avu o senzație de dezorientare profundă, care-i crea un gol în stomac.

Pe cine se așteptase să vadă?

De fapt, erau mai multe persoane. Măcar de și-ar fi amintit una, una singură...! Numai una! Se poate...? Se putea să-și amintească măcar un nume?

Rachel venea spre el, cu o expresie îngrijorată, dar se opri când apa îi ajunsese până la umeri și simți fundul lacului alunecându-i de sub picioare.

— Ce este? îl întrebă. Te-ai lovit, nu-i așa, prostule? Te-al lovit la cap? Vino-aici.

Alleyne călca apa. O privi pe Rachel, dar nu se duse la ea. În schimb, înotă spre mal, se săltă afară și urcă panta fără să se mai uite în urmă.

Nu exista niciun motiv ca să nu-și aducă aminte, nu? Rana de la cap trebuia să se fi vindecat de-acum, și pe dinăuntru, și pe dinafară. Durerile îi trecuseră, în afara momentelor când făcea eforturi prea mari pentru a-și reaminti. Se pregătise să aibă răbdare. Și avusese răbdare. Uneori, însă, panica îl ataca precum un hoț în noapte.

Se așeză pe pătură, cu picioarele încrucișate, antebrațele rezemate pe genunchi și capul plecat. Încercă să se concentreze spre a respira adânc și regulat. Încercă că-și poarte conștiința spre un loc aflat mai jos de spaima învălmășită din minte.

N-o auzi venind. Își dădu seama că se afla acolo doar când un braț răcoros îi cuprinse umerii, iar celălalt, mijlocul. Capul ei i se rezemă pe umăr, cu fața în afară. Părul umed i se revărsă peste brațul lui. Stătea în genunchi, lângă el, și nu scotea o vorbă.

— Uneori, spuse Alleyne după un timp, mă simt complet lipsit de bărbăție.

— Știi, răspuse ea. O, Jonathan...

— Nu așa mă cheamă. Până și numele mi-a fost furat. Nu știi cine sunt, nici ce sunt, Rachel. Îmi sunt mai străin decât mi-ești tu, Geraldine sau sergentul Strickland. Cel puțin, tu îmi poți povesti lucruri din viața ta și-mi pot forma o impresie despre tine ca persoană, ca o ființă care e produsul educației primite, deși aceasta s-a combinat cu propriul tău caracter unic. Eu nu am asemenea povești despre mine însumi. Cea mai veche poveste a mea e cea în care m-am trezit în casa de pe Rue d'Aremberg, pentru a vedea patru femei fardate privindu-mă. Și de-atunci n-a trecut decât o lună și ceva.

— Știi cine ești, replică ea, deși viața nu ți-o cunosc. Nu știi niciuna dintre poveștile tale, în afară de cele la care am luat parte. Dar te cunosc ca pe un om plin de umor, vitalitate,

mărinimie și cutezanță. Nu cred că ți s-au schimbat și aceste calități esențiale. Tot tu ai rămas. Și, în săptămânile de când te cunosc, ți-am văzut și curajul. Poate crezi, în unele momente, ca ăsta de-acum, că te vei prăbuși și vei lăsa viața să-ți scape printre degete, ca un lucru fără sens și pe care nu mai pui niciun preț. Dar vei trece peste momentele astea. O știi, fiindcă te cunosc. Chiar te cunosc. Aș vrea să-ți pot spune pe nume, fiindcă numele este foarte important – face parte din identitatea persoanei. Însă chiar și fără să-ți știu numele, tot te cunosc.

Alleyne îi ascultă din nou respirația dar, după câteva minute, își dădu seama că-și înclinase capul într-o parte, ca să și-l rezeme de creștetul ei.

— Știi de ce am propus șarada asta? o întrebă. Nici măcar eu nu-mi dădusem seama, până adineauri. N-a fost în întregime de hatârul tău, deși atunci credeam sincer că ar fi mai bine pentru tine să-ți obții averea de la un tiran pentru care nu însemnai nimic. Dar am făcut-o mai mult în interes propriu, pentru a nu fi nevoit să pornesc în căutarea identității mele.

— Te temeai că nu vei afla cine ești?

— Nu! ripostă el, sprijindu-și și mai apăsător obrazul de părul ei umed. Dimpotrivă – mă temeam că voi afla. Mă temeam că-mi voi descoperi tatăl și mama, și n-am să-i recunosc. Sau frații și surorile... Sau o soție și niște copii. Mă temeam că s-ar putea să mă uit la ei și să nu văd decât oameni străini. Aș fi putut vedea un copil, Rachel, un copil care să fie al meu, și pe care-l iubisem, iar acum acel copil ar fi fost un străin pentru mine. Așa că am găsit un motiv de a nu pomi în căutarea identității mele. Poate că memoria avea să-mi revină de la sine, dacă așteptam – așa mi-am spus. Sau, cred că așa mi-am spus. N-a fost ceva conștient.

— Jonathan, murmură ea încet, ținându-l în brațe câteva momente, în timp ce el se lupta în tăcere cu tenebrele deznădejdi.

— Cred, reluă Alleyne într-un târziu, ridicând capul, că Phillys

se va simți foarte jignită dacă nu-i mâncăm picnicul până la ultima firimitură.

— Da...

— Ți-e foame?

— Puțin, recunosc Rachel. De fapt, sunt hămesită.

— Aș putea mânca și un cal, cum se zice, spuse ei, dându-și seama destul de surprins că era adevărat – chiar dacă nu la modul propriu. Și cine să se mire, când am făcut dragoste cu atâta vigoare, apoi am mai și înnotat?

Rachel nu-i răspunse. În schimb, se duse la coșul de picnic și începu să caute în el. Părul încă umed îi atârna în jurul feței ca o cortină auriu-închisă, astfel că Alleyne nu putea să-i vadă expresia. Părea că uitase să se îmbrace înainte de a mânca.

O privi lung, deși nu cu sentimente lascive. Ce s-ar fi făcut fără ea, în toate acele săptămâni?

Ce-avea să se facă fără ea, după ce se încheia luna?

După ziua excursiei pe insulă, viața la Chesbury Park se înscrie într-un fel de tipar regulat. Și, în ciuda faptului că adâncise atât de mult relația cu el și nu putea să-i întrezărească niciun final fericit, Rachel era aproape fericită.

Îi plăcea viața la țară. Să se plimbe prin grădină sau parc, să călărească împreună cu Jonathan, tot mai ușor și îndemânic, să învețe să înoate și să vâslească pe lac, să se așeze la picnicuri în diverse locuri pitorești, să stea la fereastra salonului privind ploaia, în zilele umede, să viziteze diverse zone ale fermei împreună cu Jonathan, Flossie și domnul Drummond, să le ducă muncitorilor coșuri cu mâncare pregătite de Phillys, să meargă cu trăsura în vizite pe la vecini, să exploreze prăvălia din sat și să fie primită în biserică și prin curtea acesteia de către domnul Crowell – și simțea că nu se mai sătura de toate.

Ar fi putut trăi fericită acolo toată viața, fără să simtă deloc lipsa activităților mai intense de la Londra. Cumva, totul îi

crea impresia unei stări de normalitate, ca și cum acolo ar fi fost locul ei.

Îi plăcea și compania unchiului ei, deși la început nu voise s-o recunoască, dar acum se simțea tot mai bucuroasă și recunoscătoare. Începuse să-l viziteze aproape în fiecare dimineață, în salonul lui, pe când se odihnea. Uneori, stăteau cu privirile pe fereastră, aproape fără să schimbe o vorbă, și totuși tăcerile lor nu erau niciodată neplăcute – uneori, baronul chiar picotea. Alteori, îi povestea despre bunicii și mama ei. Rachel avea senzația că redobânda treptat o moștenire despre care nu știuse aproape nimic.

Într-o după-amiază ploioasă, când nu aveau niciun vizitator, îi duse pe Rachel și Jonathan în galeria de portrete de la etaj. Încăperea nu stătea încuiată, dar până atunci evitase să-i cheme acolo. Le explică relațiile cu tot felul de strămoși reprezentați în picturi, iar Rachel simți un val de emoție, în timp ce goliciunea și pustietatea vieții sale de până atunci începeau să se risipească. Își găsisse locul.

Mama ei apărea numai într-un grup de familie, pictat când avea trei ani, iar unchiul Richard era un tânăr zvelt și arătos, cu păr auriu. Rachel aproape se temu să se uite la început, dar apoi privi cu nesaț la fetița cu obraji bucălați și trandafirii, și claua ei de bucle blonde. Totuși, nu putea asocia fețișoara aceea cu amintirea foarte vagă pe care o păstra despre mama ei.

— Când a mai crescut, semăna cu tine, spuse unchiul Richard.
— Tata a regretat mereu că nu pusese să-i fie pictat portretul, îi zise Rachel. Uneori, încerc și tot încerc, dar nu-mi pot readuce în minte fața ei.

Mâna ei se afla într-a lui Jonathan, își dădu ea seama în acel moment, iar el își înlănțuise degetele printre ale ei și o strângea puțin mai tare. O consola – și totuși, ea măcar știa cine fusese mama ei! Pe tatăl său și-l amintea clar. Unchiul Richard încă mai trăia. Aceea era casa ei strămoșească, iar în cameră se aflau portretele înaintașilor ei.

Întoarse capul să-i zâmbească. Din acea după-amiază pe insulă, în relația lor apăruse o anume tandrețe calmă, deși amândoi aveau grijă să nu provoace o repetare a ceea ce făcuseră împreună acolo. Niciunul nu mai trecuse prin arcadele fără uși dintre camerele lor, de-atunci. Și totuși, exista acea afecțiune, care nu era prefăcută din partea nici-unuia dintre ei, deși în acest timp câștiga sprijinul unchiului Richard spre a le aproba presupusa căsătorie, după cum simțea Rachel, chiar mai mult decât reușiseră încercările anterioare de a părea un cuplu de îndrăgostiți.

Se bucura că avea să și-l poată aminti astfel – deși simțea în inimă o durere aproape insuportabilă când se gândea că ziua despărțirii lor era tot mai aproape.

I se părea că și Jonathan își găsisese o anume mulțumire în acele săptămâni. Se vedea limpede că-i plăcea ferma. Petrecea mult timp acolo discutând cu domnul Drummond. De asemenea, mai stătea mult și cu unchiul Richard, iar Rachel știa că vorbeau despre agricultură și că uneori Jonathan menționa unele idei de îmbunătățiri sau inovații pe care i le propusese domnul Drummond, sau la care el însuși se gândise.

Unchiul Richard dădea din cap aprobator față de unele dintre aceste sugestii de schimbări. Îl plăcea pe Jonathan, își spunea Rachel. Și îl respecta.

Cât de mult își dorea să fi existat o cale simplă și nedureroasă de a ieși din încurcătura în care ajunseseră – dar nu reușea s-o întrezărească, așa că nu stăruia asupra ei. După ce totul se termina, avea să mărturisească adevărul și să-și ceară iertare, iar apoi rămânea la latitudinea unchiului ei dacă i-o acorda sau nu.

Simțea și că cele patru prietene ale sale erau mai fericite ca oricând în viața lor.

Lăsând la o parte faptul că nu putea ține contabilitatea casei fiindcă nu știa să scrie și să citească, Geraldine își asumase majoritatea îndatoririlor de menajeră. Era ocupată

să organizeze activitatea servitorilor din casă, chiar și a bărbaților, din moment ce majordomul era vârstnic și nu părea nici măcar să observe că-și pierduse controlul asupra lor, și-i pusese pe toți să facă un inventar complet al rufăriei, veselei, argintăriei și al tuturor celorlalte articole de valoare. Sub conducerea ei, casa începu să lucească. Încă mai insista să fie camerista lui Rachel, dar în timpul liber stătea în salonul menajerei, ocupându-se de diverse reparații.

Nu semăna deloc cu acea Geraldine pe care Rachel o cunoscuse la Bruxelles, dar părea să se afle cumva în elementul ei. Îl convinsese ușor pe sergentul Strickland să preia o mare parte din conducerea asupra servitorilor bărbați, devenind un majordom neoficial, deși acest titlu încă îl mai deținea domnul Edwards.

Hawkins era încântată să gătească și să-și conducă noul domeniu, bucătăria de la Chesbury Park. Și, de vreme ce era o bucătăreasă atât de talentată și avea o fire absolut binevoitoare, nimeni nu părea nemulțumit de intervențiile ei.

Flossie, pe lângă că ținea registrele contabile cu meticulozitate, era curtată insistent de către domnul Drummond.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji, le asigură ea pe toate celelalte, într-o seară când se adunaseră în camera de toaletă a lui Rachel, iar sergentul Strickland stătea în arcada dintre cele două camere, cu brațele încrucișate pe pieptul său masiv. I-am spus domnului Drummond adevărul despre mine, fără s-o implic pe niciuna dintre voi. Știe cine sunt, și totuși vrea să-și încerce norocul cu mine, prostuțul.

— Domnul să ne aibă în pază, Floss, replică Phyllis, încleștându-și mâinile pe piept, ce romantic! Îmi vine să plâng, zău așa — sau să leșin.

— Fără de-astea, Phyll, o preveni Bridget. Te-ai lovi cu capul de spălător și, pe urmă, ai leșina din nou, la vederea propriului tău sânge.

— Te măriți cu el? întrebă Geraldine. M-aș oferi să-ți fiu domnișoară de onoare, Floss, dar asta ar putea să pară cam

ciudat, când sunt camerista lui Rache, nu?

— Este un gentleman, declară Flossie, cu o expresie destul de tragică.

— Așa, și? întrebă Geraldine, proptindu-și provocator mâinile în șolduri.

Flossie nu răspunse.

Bridget se ducea la rectorat o dată la câteva zile, ca s-o viziteze pe doamna Crowel și grădina ei. De asemenea, tot dispărea în parc cu diverse unelte de grădinărit, un șorț mare și pălăria ei de pai cu boruri largi.

Niciuna dintre ele nu părea prea nerăbdătoare să pornească pe urmele hoțului care le furase atât banii, cât și visele. Jonathan, la rândul lui, nu se îndemna nici el să-și înceapă propria căutare.

Și astfel, Rachel savura relaxată săptămânile dinaintea balului pe care unchiul Richard insistase să-l găzduiască.

Se făcuseră multe pregătiri ca să fie un eveniment cât mai impresionant și toată regiunea forfotea de nerăbdare. Pe-o rază de câteva mile în jur, nimeni nu mai dăduse un bal, și cu toate că aveau loc unele adunări ocazionale în camerele din hanul satului, ideea de a participa la un bal privat îi însuflețea pe toți.

Rachel se hotărâse să se bucure la maximum de acel eveniment, iar apoi, după ce se termina, să facă un lucru decisiv în legătură cu viitorul ei. Urma să-i ceară încă o dată unchiului Richard bijuteriile și dacă întâmplător i le dădea, avea să plece, să vândă măcar o parte din ele și să folosească banii așa cum stablise. Dacă el nu era de acord, renunța la orice încercare de a-l convinge, plecând și atât.

Prietenele ei aveau să rămână singure. Și Jonathan de asemenea.

Încercase să facă ceva pentru el. Scrisese la trei cunoștințe din Londra și primise răspunsuri de la două. Nimeni nu știa despre vreun gentleman care dispăruse după bătălia de la Waterloo. Nici nu se așteptase, dar era

dezamăgită totuși, trebuia să recunoască. I-ar fi plăcut să-l ajute să regăsească ceea ce pierduse în acea cădere de pe cal, lângă Bruxelles.

După ce plecau de-acolo, n-avea să-l mai revadă, probabil. Se prea putea ca nici să nu mai audă de el, să nu afle niciodată dacă-și regăsise familia și trecutul. Acest gând era foarte dureros, dar nu insista asupra lui.

Nu-și îngăduia nici să se întrebe ce-avea să facă după plecarea de-acolo. Desigur, foarte multe depindeau de bijuterii – dacă le primea sau nu.

Și unchiul ei? Cum avea să reacționeze când va afla cât îl amăgiseră? Și de astă dată, bănuia că reacția lui depindea mult de hotărârea cu privire la bijuterii.

Încă nu știa cât de profund ținea la ea.

În pofida tuturor, aștepta nerăbdătoare balul, aproape tremurând de emoție. Niciodată nu participase la o petrecere atât de grandioasă, și nici la baluri mai mici. Știa să danseze numai fiindcă tatălui ei îi plăcuse dansul și o învățase, în momentele lui mai libere și mai luminoase, fredonând melodiile și arătându-i cum să pășească precis și grațios.

Dar să danseze cu alți gentlemen, într-o sală de bal cu o orchestră adevărată...

Să danseze cu Jonathan...

Nici nu avea cuvinte prin care să-și exprime sentimentele.

Unchiul Richard o chemase pe croitoreasa din sat, angajând-o să rămână la Chesbury câteva zile, pentru a face rochiile doamnelor, dacă așa doreau. Rachel nu mai avea încotro. Urma să poarte o rochie de bal nouă, pentru care nu se cruța nicio cheltuială. Avusese loc o mică discuție cu Jonathan, despre plata acesteia, dar unchiul Richard rămăsese neînduplecat:

— Rachel este nepoata mea, Smith, spusese el, ridicând o mână. Dacă era după mine, ar fi avut o petrecere de debut la Londra, când a împlinit optsprezece ani, plătită în întregime

numai de mine. Așa cum stau lucrurile, acum vom ține un bal de debut și de nuntă în același timp, și nu-mi refuz plăcerea de a o îmbrăca așa cum se cuvine.

Cuvintele lui ciudate ar fi putut-o deranja pe Rachel, dar nu-și putea permite să se indigneze pentru o minciună. Ori-cum, era mișcată mai adânc decât ar fi vrut să recunoască de vizibila dorință a unchiului ei de a-și răscumpăra greșelile din trecut.

— Îți mulțumesc, unchiule Richard, răspunsese ea, în pragul lacrimilor. Ești bun și generos.

Jonathan înclinase doar capul, fără să mai continue discuția. Și, în fond, ar fi putut plăti rochia? se întreba Rachel. Cât îi mai rămăsese din banii câștigați la Bruxelles?

Ultimele câteva zile dinaintea balului trecură plăcut, ca și cum ar fi avut aripi. În sfârșit, sosi și ziua mult așteptată. De dimineață până după-amiază, servitorii, inclusiv numeroase ajutoare anjagate anume pentru acea ocazie, se grăbiră să termine totul la timp. Iar după-amiaza trecu pe nesimțite, până sosi momentul să se retragă toți în camerele lor, ca să se îmbrace pentru seară.

Abia când intră în camera ei de toaletă și văzu ținuta elegantă și pe Geraldine așteptând-o cu o baie de aburi, Rachel se trezi la realitate. Era să-i vină rău de emoție — în fond, acela era primul ei bal. Dar mai era și începutul sfârșitului.

A doua zi... Dar încă n-avea să se gândească la ziua de mâine. Mai întâi, trebuia să treacă seara care tocmai începea.

18

O Doamne, Rache, îmi vine să plâng! exclamă Geraldine. Prefer în schimb să-mi gădesc un colț liniștit și să dansez toată noaptea cu Will, indiferent dacă vrea sau nu.

Și lui Rachel îi cam venea să plângă. În viața ei nu mai arătase atât de magnific.

Rochia era croită din dantelă albă, peste un jupon de satin, cu talie înaltă și poale foarte bogate, deși se pliau în falduri ușoare peste silueta ei, când stătea nemișcată. Volanul de dantelă aflat jos era mărginit cu frunze verzi și brodat cu rămurele delicate. Corsajul decoltat era din satin verde-crud, iar mânecile scurte, bufante, aveau dungi verzi pe fond alb. Condurii de satin erau verzi, iar mănușile lungi din piele de ied, albe. Geraldine îi strânsese părul în creștet, lăsând doar unele șuvițe buclate să-i contureze fața și ceafa. Purta în păr două pene albe, înfipte la spate pentru a se înclina îmbietor deasupra capului.

— Ai făcut minuni cu mine, Geraldine, spuse ea cu un oftat, privindu-se în oglinda întregă din camera de toaletă.

— Ba eu cred că natura le-a făcut, replică un alt glas. Geraldine a adăugat doar ultimele tușe.

Jonathan stătea în arcada dintre cele două camere de toaletă. Rachel se întoarse spre el. Arăta mai grozav ca oricând, în aceleași haine de seară pe care le văzuse prima oară când sosiseră la Chesbury. Dar și el se schimbaseră de atunci. Era bronzat și arăta mai în formă. Se tunsese, deși o șuviță de păr încă-i mai cădea atrăgător peste sprânceana dreaptă.

Oricât ar fi fost de imparțială, Rachel nu credea că văzuse vreodată un bărbat mai chipeș.

— Măi, măi, măi... comentă Geraldine. Da' știi că arăți răpitor de-a binelea! Ce-aș mai vrea să te fi legat de pat, gol, la Bruxelles, când am avut ocazia!

Zâmbind, Jonathan o amenință cu degetul, arătând de două ori mai atrăgător. Pe chipul său bronzat, dinții îi străluceau orbitor de albi.

— Toate patru la un loc, Geraldine, spuse el, m-ați fi secătuit, iar azi aș fi arătat ca o umbră.

— Lasă, că și umbra ta ar fi de-ajuns ca să ne facă să oftăm, replică Geraldine. Will mai e în camerele tale? Trebuie să-învăț să danseze.

— A și fugit jos, răspunse Jonathan. Ca să scape de cruda soartă, cred.

— Sărăcuțul, murmură cu drag Geraldine, în timp ce ieșea. Nu știe că n-are nicio șansă.

Jonathan îi zâmbi lui Rachel, care-și dădu seama că în niciun caz nu-l putea privi cu imparțialitate. Vreme de aproape o lună jucase rolul soției devotate, iar prefăcătoria avusese un efect puternic asupra propriilor ei sentimente. Mai survenise și acea după-amiază pe insulă – nici repetată și nici pomenită, deși cu siguranță n-o uitaseră.

Cum ar fi putut-o uita vreodată?

— Zău că arăți minunat, remarcă el, intrând în cameră.

— Mulțumesc, răspunse Rachel, cu un zâmbet nostalgic. În seara asta am să mă distrez cum niciodată n-am mai făcut-o. E primul meu bal, poate și ultimul. Țsta este sfârșitul, Jonathan. Îți dai seama, nu? Măine o să mergem la unchiul meu și-i vom cere bijuteriile. Dacă spune nu, n-am să continui lupta. Poimăine plecăm de-aici, orice-ar fi. Și atunci, vei fi liber.

— Oare...? murmură el încet. Rachel, trebuie să...

Îl întrerupse o bătaie în ușă. Se duse să deschidă, iar unchiul lui Rachel intră și, la vederea ei, se opri brusc.

— O, Rachel, spuse el, măsurând-o cu privirea, nici nu știi cât mi-am dorit să te văd așa. Sau cât aș fi vrut s-o văd pe

mama ta pregătită pentru primul ei bal.

Rachel nu voia să se certe cu el tocmai în seara aceea, dar întrebarea îi scăpă de pe buze înainte de a apuca s-o oprească:

— De ce-ai spus că aş fi avut parte de un bal de debut la optsprezece ani, dacă era după voia ta?

Baronul refuză scaunul pe care i-l oferise Jonathan.

— Tatăl tău nici nu voia s-audă, spuse el, la fel cum nu mă lăsa nici să te chem aici în vizită, şi nici să te trimit la o şcoală bună de fete. Din ce mi-ai spus în ultimele câteva săptămâni, deduc că nu ți-a dat niciunul dintre cadourile pe care ți le trimiteam în fiecare an, de Crăciun şi de ziua ta. N-a lăsat-o pe mama ta să mai comunice cu mine, după nuntă – până când a ajuns pe patul de moarte. Nu-l mai învinuiesc întru totul. Am procedat greşit, când îi făcea curte. Eram tânăr, dictatorial şi neînduplecat. Eu i-am silit să fugă. Dar cum să-mi pară rău, când rezultatul căsniciei lor ai fost tu?

Ciudat, cât de simplu era adevărul. Şi ce repede putea să rezolve o neînţelegere de şaisprezece ani... Unchiul Richard nu o neglijase – şi nici pe mama ei. Suferiseră ani grei de nefericire şi despărţire, numai fiindcă doi bărbaţi îndărătnici se certaseră, demult, din cauza unei femei – unul, ca frate şi protector al ei, iar celălalt, ca iubit

— Unchiule Richard, spuse Rachel, făcând doi paşi spre el.

Weston, însă, ridică o mână s-o oprească.

— Vom sta de vorbă despre asta mâine, Rachel. Tu, eu şi soţul tău. Sunt multe de spus, dar pot să mai aştepte. Nimic nu ne va pune în pericol bucuria din seara asta. Te voi vedea în sfârşit dansând la un bal pe care-l găzduiesc eu – cu un soţ care e vrednic de tine, capabil cred să-ţi dăruiască fericirea de-o viaţă pe care o meriţi.

Rachel avu senzaţia că un cuţit îi fusese înfipt în pântec şi răsucit în rană. O, ce preţ avea înşelătoria! Jonathan stătea cu mâinile la spate, privind-o atent.

— Iată ce ți-am adus, continuă unchiul Richard, întinzându-i

o casetă îmbrăcată în catifea, pe care până atunci Rachel n-o observase. Au fost ale mătușii tale, Rachel, iar de-acum îți aparțin ție. Mă bucur că nu ți-ai pus alte bijuterii.

Deschise cutia, iar Rachel se pomeni privind un șirag de perle mic, de care era prins un smarald înconjurat cu diamante. La un capăt al casetei se aflau doi cercei cu smaralde și diamante, din aceeași garnitură.

— Darul meu de nuntă pentru tine, adăugă el.

Rachel avu senzația că i se tăiau picioarele. Apoi, simți în jurul taliei brațul ferm al lui Jonathan.

— E un set foarte frumos, domnule, spuse el. Am regretat în tăcere faptul că încă n-am avut ocazia să-i cumpăr soției mele bijuterii, dar azi aproape mă bucur că n-am făcut-o. Îmi permiteți?

Jonathan fu acela care scoase colierul din casetă și i-l puse lui Rachel la gât. Îl simți pe piept, greu, rece și magnific, cu smaraldul cuibărit chiar deasupra brazdei dintre sâni. Apoi, Jonathan îi prinse și cerceii la urechi — și-i zâmbi, jucându-și în continuare rolul cu desăvârșire, ca și cum nici n-ar fi fost conștient de cumplita tragedie care avea loc.

— Unchiule Richard...

Rachel parcurse distanța care-i despărțea și, pentru prima oară, îl atinse. Își petrecu brațele pe după gâtul lui și-și lipi obrazul de al său. Nu existau, însă, cuvinte potrivite pentru a trece peste nodul dureros din gât.

— Unchiule Richard.

Baronul o bătu ușurel pe spate.

— Nu sunt necesare pentru a te face și mai frumoasă, asta-i sigur. Dar au ajuns totuși la locul lor. Cui altcuiva să-i fi dat bijuteriile lui Sarah? Mai există doar un văr îndepărtat, cu soția lui, cu care nu mă întâlnesc niciodată.

Avea să i le înapoieze a doua zi, desigur. Simțea la gât colierul ca pe un lanț al vinovăției. Dar își promisese seara aceea — mai important, i-o datora unchiului ei. Poate cândva, în viitor — dacă dădea Dumnezeu să trăiască atât de mult — avea

să găsească în inima lui puterea de a o ierta pentru ceea ce făcuse, sau măcar de a-și aminti seara aceea cu mai puțină durere decât urma să simtă după ce afla adevărul.

Făcu un pas înapoi și, zâmbindu-i, îl luă de braț.
— Coborâm? propuse ea.

Apoi întoarse capul spre Jonathan și, cu același zâmbet, luă și brațul lui. Prezența lui alături era încurajatoare – dar, la drept vorbind, ce mângâiere i-ar fi putut oferi?

Planul lor păruse atât de bun, când el i-l propusese, la Bruxelles. Acceptase pe dată. Și nu-l putea învinui pentru niciuna dintre consecințe.

Era un bal de țară, care nu se putea compara cu evenimentele mai grandioase ale lumii mondene din Londra, la care Alleyne era sigur că participase. Dar ceea ce-i lipsea ca număr de oameni și strălucire era compensat cu prisosință prin entuziasm.

Toți invitații, după câte se părea, veniseră ca să se simtă bine. Și se simțeau cum nu se putea mai bine, în timp ce orchestra cânta și dansatorii făceau pașii vii și complicați ai dansurilor de țară, unul după altul.

Nimeni, însă, n-o întrecea pe Rachel în strălucire. Nici nu savura seara cu mai multă plăcere. Alleyne era orbit de frumusețea ei – la fel ca și mulți alți oaspeți, după cum vedea bine.

Era mai mult decât orbit, desigur – era îndrăgostit până peste cap. O știuse fără urmă de îndoială, tot timpul, de la acea după-amiază pe insulă. Fusese un chin de moarte să păstreze distanța, în particular, pe când își jucau rolurile de îndrăgostiți în public. Cele trei arcade fără uși dintre dormitoarele lor deveniseră o invitație căreia le era tot mai greu să-i reziste.

Dar, în loc de a o atrage și mai adânc într-o relație care nu putea duce decât la durere, după ce-și regăsea trecutul,

era hotărât să facă ceva pentru ea. Fusese limpede ca lumina zilei, aproape din clipa când sosiseră la Chesbury, că unchiul ei o iubea și putea fi fericită acolo. Și devenise și mai clar, de la explicația despre acea aparentă neglijare, dată de Weston înainte de bal. Acolo era locul ei.

După ce plecau, Alleyne hotărâse să se întoarcă. Avea să-i mărturisească lui Weston adevărul, să ia toată vina asupra lui – așa cum era și firesc – și să pledeze pentru Rachel. Dacă Weston o iubea atât de profund pe cât credea Alleyne – și necondiționat – avea s-o ierte și s-o aducă înapoi acasă. Peste un timp, ea urma să se mărite, să se așeze la casa ei și să aibă un loc sub soare, chiar și după moartea lui Weston.

Poate, dacă propriile lui căutări îl făceau să descopere că, de fapt, nu era nici căsătorit și nici logodit...

Dar la asta încă nu îndrăznea să se gândească.

Au dansat împreună primele câteva dansuri de țară. Dacă ar fi fost la Londra, iar acela era balul ei de debut, își spunea Alleyne, stilul ei ar fi fost sever cenzurat de convențiile sociale. Se obișnuia ca tinerele domnișoare din lumea bună să afișeze un aer plictisit și nemulțumit, ca și cum trecerea din sala de clasă în sala de bal ar fi necesitat o transformare de la veselia tinerească la cinismul matur.

Rachel părea bucuria personificată. Mai cunoștea și pașii complicați ai dansului și-i execută cu grijă și precizie, timp de câteva minute, până când râse dintr-odată și-și dădu drumul, însuflețită.

Alleyne râse și el.

— Poate-ar fi bine să-ți păstrezi energia pentru mai târziu, spuse el.

— De ce? întrebă ea, roșie în obraji și cu ochi scânteietori. De ce trebuie mereu să păstrăm pentru mai târziu tot ceea ce e de valoare? Eu vreau să trăiesc acum. S-ar putea ca momentul de acum să fie tot ce mi-a mai rămas.

— Prezentul e întotdeauna singurul de care putem fi siguri,

râse el din nou, dezlănțuindu-se la fel de energic – dar, după ce o rosti, fraza continuă să-i răsună în minte mult timp...

Îl zări pe Weston, care stătea lângă ușile duble ale sălii de bal, împreună cu unul dintre vecini. O privea pe Rachel, dând din cap când și când în ritmul muzicii, cu o expresie de mulțumire pe față. Tot nu arăta ca un om sănătos, dar tenul nu-i mai era atât de cenușiu, și nici nu mai era la fel de slab. Nu mai părea să fie cu un picior în groapă.

Numai de-ar mai fi putut trăi încă un an, doi – de dragui lui Rachel.

În continuare, dansară amândoi și cu alți parteneri. Printre altele, Alleyne dansă și cu Flossie și Bridget. Renunțase de mult la orice speranță – sau teamă – de a fi recunoscut în regiune. Aflase că foarte puține dintre familiile vecinilor vizitau adesea Londra și nimeni dintre ele nu frecventa cercurile mondene.

Dansul dinaintea cinei fu un vals – singurul al serii. Câteva cupluri trecură pe ring, dar nu la fel de multe ca pentru celelalte dansuri. Rachel rămase cu unchiul ei, ținându-l de braț.

— Nu valsezi? o întrebă Alleyne, care veni lângă ei.

— Din păcate, nu cunosc pașii.

— Atunci, e vremea să-i înveți, replică el, întinzându-i mâna.

— Aici? Acum? întrebă ea, făcând ochii mari. N-aș crede.

— Iar ești fricoasă, iubirea mea? îi zâmbi Alleyne. Te învâț eu.

— Du-te, Rachel, o îndemnă și unchiul ei.

Alleyne credea că avea să refuze în continuare – dar Rachel râse și-l luă de mână.

— De ce nu? Dacă mă dau în spectacol, îndrăznesc să spun că-i voi amuza pe musafiri și le voi oferi un subiect de conversație pentru vreo săptămână de-acum încolo.

Nu-i era ușor să învețe valsul pe cineva, când orchestra cânta și alte cupluri se învârteau prin jur, sub privirile tuturor. Dar ceilalți înțelesesă repede ce se întâmpla și începură să

strige cuvinte de încurajare, râzând și aplaudând. Păreau să se distreze mai bine ca în oricare alt moment.

Iar Rachel rămânea la fel de strălucitoare, chiar și în timp ce se poticnea, intarsia și râdea încercând cu hotărâre să-i urmeze instrucțiunile și exemplul. Apoi, dintr-odată, după câteva minute, prinse ritmul și pașii, și ridică privirea dinspre picioare către ochii lui.

— Valsez, spuse ea, râzând.

— Valsezi, confirmă și el. Acum relaxează-te și lasă-mă să te conduc.

Curând, dansau vals cu o iscusință acceptabilă, deși Alleyne nu încerca nicio mișcare sau învățare mai riscantă. Îi vedea dinții înfipti în buza de jos și zâmbetul ștergându-se de pe față, în timp ce continua să-l privească în ochi. Brațul lui îi înconjura talia. Mâna ei i se rezema pe umăr. Celelalte două mâini ale lor erau înlănțuite. Între trupurile lor mai rămăsese doar o distanță de câteva degete. Alleyne îi simțea căldura. Și parfumul de gardenii.

Călărise cu ea, se plimbase cu ea, ba chiar se și scăldase cu ea, în acea după-amiază, lângă insulă. Dar abia dacă o atinsese de-atunci, și evitase să stea atât de aproape. Și ea evitase aceste lucruri.

Acum, însă, ce puteau să facă? Valsau împreună în sala de bal de la Chesbury, priviți de câteva zeci de oameni și de ceilalți dansatori. Și totuși, cumva, se părea că erau singuri, învățându-se încet printr-o lume magică, osândită să dispară curând. Peste încă două, trei zile, s-ar fi putut să n-o mai vadă pe Rachel niciodată.

Frumoasa, frumoasa lui Rachel. Îngerul lui de aur.

— Ei, o întrebă el după ce dansaseră câteva minute în tăcere, ce verdict dai despre primul tău bal?

— A fost magic, răspunse ea, parcă ghicindu-i gândurile. Este magic – la prezent. Încă nu s-a terminat.

În ochi însă i se citea conștiința faptului că se apropia sfârșitul. Era un bal de țară. Oamenii de la țară nu dansau

toată noaptea, ca la Londra în timpul sezonului monden, când cei mai mulți nu aveau nicio treabă a doua zi, decât să doarmă și pe urmă să socializeze din nou. Balul avea să se termine la scurt timp după cină – iar cina urma să se servească imediat după vals.

În timp ce-l privea, ochii ei deveniseră mai puțin luminoși. Apoi, străluciră din nou – de lacrimi pe care încercă să și le ascundă, lăsându-și capul în piept.

Noroc că se aflau aproape de glasvandul care dădea pe un balcon. Alleyne o conduse afară și se opriră lângă balustrada de piatră. Aerul nopții le dăruia o răcoare binecuvântată, după căldura înăbușitoare a sălii de bal.

— Jonathan, spuse Rachel, strângând în mână pandantivul cu smarald de la gât. Nu mai pot continua așa.

Știa la ce se referea, și-i cuprinse ceafa cu o mână.

— Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea să-l îndrăgesc, continuă ea. Și că poate mă iubește și el pe mine. Nu mi-a dat prin minte că aparenta lui neglijare ar fi putut să aibă o explicație.

— Ar fi trebuit să vii aici, când te-a invitat.

— După moartea tatei?

Rachel își mută privirea spre lac, ale cărui ape străluceau în lumina lunii.

— Mă simțeam lovită, rănită. Credeam că dacă ar mai fi avut o urmă de sentiment pentru mine, ar fi venit personal, cum făcuse și la moartea mamei. Nu mi-a trecut prin minte că era bolnav și nu putea călători, și cred că nici el nu se gândise să mă anunțe. Poate presupunea că știam deja. Scrisoarea lui părea repezită și poruncitoare. Părea rece.

— Dacă veneai atunci, spuse Alleyne, nu te-ai mai fi dus la Bruxelles, unde l-ai cunoscut pe Crawley. Nu te-ai fi simțit atât de profund îndatorată prietenelor tale. Nici în șarada asta nu te-ai mai fi implicat.

— Și nici pe tine nu te-aș fi întâlnit, adăugă Rachel.

— Și asta e adevărat, râse el încetișor. Dacă veneai aici anul

trecut, când te-a invitat unchiul tău, probabil că acum eram mort de mult.

— Nu cred că mi-ar plăcea așa ceva.

— Nici mie.

— la uite, arată ea în jos.

Într-un padoc de lângă grajduri, doi oameni dansau la lumina lunii – un bărbat voinic și cam stângaci și o femeie înaltă și voluptuoasă. Geraldine și Strickland.

— Iată o pereche ideală, comentă Alleyne, înainte de a se întoarce iar cu spatele spre balustradă, ca s-o privească pe Rachel în față. Deci, ce plan ai?

— Măine, le voi explica fetelor că nu le pot ajuta, deși mă voi considera întotdeauna îndatorată față de ele, și-am să mă achit când voi putea – peste trei ani. Poimăine, vom pleca de-aici cu toții, fără să-i mai cer unchiului Richard bijuteriile. Și pe urmă, după ce mă întorc la Londra, am să-i scriu pentru a-i dezvălui tot adevărul. Și-i voi înapoia și bijuteriile astea. Tu vei fi liber să faci orice ai de făcut. Vei fi liber să-ți cauți familia. Abia recent mi-a trecut prin minte că am fost nedreaptă când ți-am acceptat planul de a mă ajuta pe mine, ținându-te astfel pe loc o lună încheiată. Îmi închipui cât trebuie să fi suferit ai tăi!

— De ce să mai aștepti până după ce vei pleca de-aici? o întrebă el. Unchiul tău te iubește, Rachel. Te-a iubit tot timpul.

Rachel clătină din cap.

— Lasă-mă să mă duc la el mâine, insistă Alleyne, și să-i spun totul. Cred că-i pot vorbi în așa fel încât să te ierte. Cum altfel, când va afla că eu am propus înșelătoria, iar tu ai acceptat-o numai fiindcă ții la prietenele tale și te simțeaai datoră față de ele? Și fiindcă tatăl tău ți-a ascuns totul despre grija lui Weston pentru tine și încercările tale de a se purta ca un unchi adevărat. Va înțelege cât de insuportabilă ți-a devenit acum toată prefăcătoria, după ce ai avut ocazia să-l cunoști și să-l îndrăgești. Lasă-mă să fac asta pentru tine.

Rachel întoarse capul să-l privească.

— Nu, refuză ea. Singură m-am băgat în încurcătura asta, singură am să ies. Nu am niciun motiv să-ți accept propunerile. Nu sunt o păpușă fără minte.

— Atunci, spune-i totul în persoană. Fă-o mâine, Rachel, și ai încredere în iubirea pe care ți-o poartă. Toată viața te-a iubit.

— E prea târziu. Nu merit încrederea nimănui. Nici dragostea cuiva. Le-am trădat pe amândouă. Uite că muzica se sfârșește. Trebuie să mergem la masă și să arătăm veseli și fericiți. Și el arată fericit în seara asta, nu-i așa? Arată mult mai bine decât atunci când am sosit. Trebuie să-i acordăm măcar restul acestei nopți. Sau, mai degrabă, eu trebuie să-i acord.

Dacă ar fi avut cineva bunăvoința de a-i îndrepta un pistol spre cap, își spuse Alleyne, el însuși ar fi apăsat cu plăcere pe trăgaci.

Îi oferi brațul.

La un lucru nu se așteptase Rachel, deși știa că balul era dat parțial în cinstea căsătoriei sale — și anume, că în timpul mesei urmau să se țină cuvântări și toasturi și să se aducă un tort mare, pe care ea și Jonathan îl tăiară, apoi îl duseră pe la toate mesele, ca să-i servească pe ceilalți.

Zâmbea tot zâmbea, iar pe dinăuntru simțea că-i venea rău. Nu-și folosise deloc imaginația când se gândise că aceea putea fi o cale excelentă de a pune mâna pe bani, astfel ca prietenele ei să poată călători prin Anglia, pe urmele răzbunării.

Dar urmau lucruri și mai rele. Când Rachel și Jonathan se așezară în sfârșit, iar oaspeții începură să se pregătească pentru întoarcerea în sala de bal, la ultimele dansuri ale serii, unchiul Richard se ridică din nou în picioare și ridică mâinile, cerând să se facă liniște. Tăcerea se lăsă aproape imediat. — Cred că e momentul cel mai potrivit, începu el, să fac acest anunț public, deși inițial intenționasem să-i informez mâine, în particular, pe nepoata mea și pe soțul ei. În fond, privește într-un sens pe toată lumea de-aici. Probabil se

știe că sunt ultimul bărbat din familia mea, iar titlul meu nobiliar va dispărea odată cu mine. Din fericire, însă, am dreptul să-mi las moșia și averea oricui doresc, de vreme ce sunt scutite de obligații. Există un văr al meu îndepărtat, din partea mamei, la care m-am gândit multă vreme, deși locuiește în Irlanda și nu l-am văzut decât de vreo două, trei ori în viața mea. Dintotdeauna am intenționat să-i las o parte apreciabilă din avere nepoatei mele, Rachel, Lady Sir Miles, desigur, de vreme ce este ruda mea cea mai apropiată. Dar am ajuns s-o cunosc și s-o iubesc foarte mult, în ultimele câteva săptămâni, și l-am cunoscut și pe Sir Jonathan, ca pe un tânăr statornic și de nădejde, cu un interes vizibil și inteligent pentru pământuri. Am stabilit ca mâine să-mi rescriu testamentul. După ce eu nu voi mai fi, nepoata mea va moșteni totul.

Rachel nu auzi rumoarea de interes și aplauzele care urmau acestui anunț. Auzea doar un țuit în urechi, în timp ce capul i se făcea rece ca gheața. Era pe cale să leșine, își dădu ea seama. Se aplecă, acoperindu-și fața cu ambele mâini, în timp ce simțea atingerea lui Jonathan pe ceafă. Respiră de câteva ori adânc, ca să-și revină.

Când ridică din nou capul, unchiul ei venise lângă ea. Se ridică în picioare și-l îmbrățișă fără o vorbă, într-un murmur aprobator din partea celorlalți și încă o salvă de aplauze.

— Asta mă va face fericit, Rachel, spuse ei, zâmbindu-i, în timp ce o îndepărta la o lungime de braț. Mai fericit decât orice altceva pe lume.

— Nu vreau să m-m-mori, murmură Rachel, înainte de a-l cuprinde iar pe după gât cu brațele, îngropându-și fața în umărul lui.

Dar ea o dorea, își spuse dintr-odată. Voia pur și simplu să moară.

Mai târziu, n-avea să mai știe cum rezistase în tot restul serii. Reuși, însă, zâmbind și râzând cu tot felul de străini,

și evitându-i asiduu pe toți cunoscuții. Se concentra să fie mireasa radioasă și, așa să-i ajute Dumnezeu, reușea!

Mai reuși și să se retragă grăbită în camera ei, în timpul iureșului de activitate care urmă după plecarea tuturor invitaților. Nu se gândise, însă, la completa lipsă de considerație a prietenelor sale față de ușile închise – iar între camera ei și a lui Jonathan așa ceva nici măcar nu exista. La câteva minute după ea, sosiră toate: Bridget, Geraldine, Flossie și Phyll se îmbulziră în camera ei de toaletă, iar sergentul Strickland se opri sub arcadă, cu brațele încrucișate pe piept.

— Ei bine, Rache, spuse Geraldine, la mare ananghie ai ajuns.

— Noi nici măcar n-am auzit atunci, că eram afară, spuse sergentul, cu o expresie care la un bărbat mai prejos de el ar fi putut să pară rușinată. Geraldine și cu mine, vreau să zic. Ne uitam la cai...

— Ba dansam, Will, îl contrazise Geraldine. Și, pe urmă, ne-am sărutat. După care am venit în casă, iar Phyll ne-a spus totul.

— Iubito, interveni Bridget, ar fi cazul să plecăm de-aici.

— Să plecăm? o privi Phylls, fără nicio expresie. Să plecăm, Bridge? Și cine-o să mai gătească pentru baron?

— Venisem aici să-mi cer moștenirea, spuse Rachel. În acele momente, părea atât de logic să mă prefac măritată și să-l aduc pe așa-zisul meu soț cu mine, pentru ca unchiul Richard să se lase convins să-mi încredințeze bijuteriile. Voiam cu disperare să vă ajut să-l găsiți pe domnul Crawley și să vă dau înapoi ceea ce vă furase el. Acum, nu mai pot să fac nimic din toate astea. Ne ducem...

— O clipă, Rachel, o întrerupse Flossie. Ce vorbe-s astea, că să ne dai banii înapoi? Să ne dai tu ceea ce ne-a furat el? Când s-a folosit de tine cu atâta nerușinare și ți-a luat și ție totul? Te-ai smintit la cap?

— Fără mine, replică Rachel, nici nu l-ați fi cunoscut.

— Rachel, iubito, spuse Bridget, nici nu ne-am gândit să luăm un penny de la tine, pe lângă suma pe care plănuiam să ți-o cerem cu împrumut, pentru călătorie, până reușeam să ți-o plătim înapoi.

— N-aș crede, zise și Geraldine, cu mâinile-n șolduri. Ai mori de vânt în cap, Rache? Nu tu ne-ai furat banii.

Phillys traversă grăbită odăița și o cuprinse pe Rachel strâns cu brațele.

— Totuși, a fost un gând frumos, Rachel. Știi cât timp a trecut de când s-a gândit frumos cineva la noi? Și la fel de frumoasă a fost și această ședere la Chesbury Park. Am fost mai fericită aici decât oriunde și oricând în viața mea. Cred că toate ne-am simțit la fel. Și trebuie să-ți mulțumim pentru vacanța asta splendidă. Așa că nu mai adăuga, pe lângă celelalte necazuri ale tale, și vinovăția față de noi.

— Și ce mai necazuri, Rache! remarcă Geraldine.

— Ce trebuie să faci, duduică, se amestecă și sergentul Strickland, nu că m-ai fi întrebat sau c-ar fi treaba mea să zic ceva de asta, fiind doar valetu' chior al unui gentleman, și nici măcar unu' prea grozav – da' ce trebuie matală să faci, duduie, și dumneavoastră, domnule, deși v-ați dus în dormitor, în loc să veniți aici... Ce trebuie să faceți e să vă căsătoriți de-a-devăratelea, și atunci toate-or să se rezolve.

— Ar fi minunat de romantic, comentă Phillys. Ai perfectă dreptate, Will.

— Nu, refuză ferm Rachel. Nici nu intră în discuție. Am de gând să le pun pe toate în ordine, în scurt timp, apoi îmi voi organiza și eu viața. Ultimul lucru de care am nevoie acum ar fi o căsătorie forțată. Și-i tot ultimul lucru de care are nevoie și Jonathan. Am să le rezolv eu pe toate.

Deși, numai Dumnezeu știa cum. Unchiul Richard arătase atât de fericit... Rachel nici măcar nu știuse că proprietatea și averea lui erau lipsite de obligații. Nici nu se gândise la asta.

Celelalte mai aveau destule de spus, dar Rachel nu le mai asculta. Sergentul Strickland se retrase în cealaltă cameră de toaletă și, în sfârșit, cele patru prietene plecară, toate vorbind în același timp, după ce o îmbrățișaseră pe Rachel. Apoi, Geraldine își aminti că era camerista lui Rachel și se întoarse ca s-o dezbrace și s-o pieptene.

Păru să treacă o veșnicie până când Rachel rămase singură și se putu târî în pat, să se acopere cu pătura până peste cap.

19

Cam la o oră după ce sergentul Strickland se retrăsese, într-o tăcere plină de dezaprobare și sfaturi nerostite, Alleyne încă mai stătea la fereastra dormitorului, privind parcul luminat de lună. Se îndoia că Rachel adormise.

Stătea și se întreba dacă să se ducă la Weston a doua zi dimineața, fără știrea ei, însă se îndoia că ar fi făcut-o. Îi pricinuisse destul rău și fără a-i răpi libertatea de a rezolva singură problema, așa cum era clar că dorea să facă.

Simți o mișcare, mai degrabă decât s-o audă sau s-o vadă, și întoarse capul. Rachel stătea în ușa camerei lui de toaletă. Nu ardea nicio lumânare, dar ochii lui se deprinseseră cu întunericul. Avea pe ea aceeași cămașă de noapte albă pe care o purtase în noaptea când intrase el în dormitorul ei. Părul îi era despletit.

— Mă gândeam că poate ai adormit, spuse ea.

— Nu.

— Aha.

— Mai bine vino aici, o chemă Aileyne, văzând cum stătea tăcută, fără să pară a mai avea ceva de spus.

Rachel se apropie grăbită, pentru a se opri brusc la doi pași distanță.

— Vreau să plec, îi spuse ea. Dimineață.

— Înțeleg.

— Da, îi voi spune unchiului totul. Trebuie s-o fac. Nu-l pot lăsa să schimbe testamentul în favoarea mea, așa-i? Dar te va acuza și pe tine, la fel de mult cum mă acuză pe mine. Te va învinui că m-ai compromis și va insista să mă iei de soție. Cel puțin, asta ar putea să facă dacă nu ne alungă pur și simplu pe amândoi de pe proprietatea lui. Dar trebuie să mă gândesc la toate posibilitățile și să fiu pregătită pentru ele. Nu voi permite să fii silit să te însori cu mine, Jonathan.

— Nu mă poate sili nimeni, replică el. Am mai discutat asta, îți amintești? Până nu-mi aflu identitatea și nu descopăr dacă sunt deja căsătorit sau nu, nu mă pot însura nici cu tine, nici cu altcineva – nu pot nici măcar s-o promit.

— Dar vei afla cine ești. Și s-ar putea să descoperi că ești necăsătorit. Nu voi lăsa pe nimeni să încerce să te însoare forțat cu mine. Ar fi o nedreptate enormă la adresa ta. Ai făcut asta pentru mine, iar eu am acceptat de bunăvoie. În plus, nu vreau să mă mărit cu tine. Se prea poate să nu mă mărit niciodată – dar dacă o fac, va fi pentru că-mi voi fi găsit iubirea vieții și certitudinea unei existențe fericite – atâta cât poți fi sigur de asemenea lucruri. Nu vreau să te jignesc, Jonathan. Știu că și tu dorești la fel de puțin ca mine o căsătorie forțată și prin urmare îți pot vorbi limpede, ca să nu te simți obligat să mi-o oferi, dacă se va ivi vreodată ocazia. Dar oricum n-am de gând să ajung acolo. Trebuie să pleci – în zori, înainte ca unchiul Richard să se trezească.

— Deci, a sosit momentul să ne luăm rămas-bun?

— D-da...

Îi prinse o mână într-a lui. Era rece ca gheața. I-o frecă între palme.

— N-am s-o fac, spuse el. Vom apărea amândoi în fața lui, mâine.

Atât onoarea, cât și preocuparea pentru Rachel, îi dictau să se confrunte cu Weston alături de ea, dacă asta era

intenția ei. Weston ajunsese să aibă încredere în el. Trebuia să-l privească în ochi, când recunoștea că acea încredere fusese nemeritată.

Rachel se înfioră.

— Mai bine să ne ducem la culcare, spuse Alleyne.

— Împreună?

Nu asta voise să zică. Dar simțea că Rachel avea nevoie de companie și, poate, chiar mai mult decât atât. Avea nevoie să fie ținută în brațe. Iar el, așa să-i ajute Dumnezeu, dorea nespus s-o țină.

— Așa vrei? o întrebă, ridicându-i mâna la buze.

Rachel rădu din cap.

— Dacă așa vrei și tu.

Râzând încetșor, o trase spre el. Fața ei se ridică, și gurile li se întâlniră — pline de dor și nevoie, de dorința de a oferi și primi sprijin.

Cum spusesse Geraldine? Ananghie. La mare ananghie ajunseseră. A doua zi, de bine de rău, aveau să scape. Până atunci, mai aveau o noapte.

Alleyne se aplecă și o ridică în brațe, fără alt motiv decât acela că acum, cu piciorul vindecat și din nou puternic, o putea face. O duse la pat și o culcă în mijloc, înainte de a se dezbrăca pentru ca să i se alăture.

Făcură dragoste doar o dată — încet, pe îndelete, aproape languros. Nu era doar sex, își dădu seama Alleyne, în toiul acțiunii — cel puțin, nu era sex în sensul cel mai simplu al cuvântului. Nici dragoste adevărată nu era, de vreme ce se părea că nu-l iubea așa cum visase să iubească un bărbat cândva. Totuși, era ceva prețios. Era o împărțășire caldă de sprijin omenesc. Și simțeau sprijinul.

Rachel adormi aproape înainte ca Alleyne să se fi desprins de ea, după care se strânse lângă el. Alleyne își rezemă obrazul de creștetul ei și o urmă în somn.

Rachel împinse farfuria de la micul dejun din fața ei, cu mâncarea aproape neatinsă. Îi era greu până și să se uite la Jonathan. Se dusese la el în toiul nopții, pentru a-l convinge să plece de la Chesbury în zorii acelei zile, și când colo rămăsese să doarmă în patul lui. Și nu doar să doarmă...

Se simțea copleșită.

Dar nu Jonathan era acela care-i tăiașe pofta de mâncare. Unchiul Richard se trezise, deși el lua micul dejun în camera lui, ca de obicei. Își trimisese valetul jos, pentru a le cere ei și lui Jonathan să vină la el de îndată ce puteau.

Geraldine era la etaj, făcând bagajul lui Rachel. Aveau să plece cu toții până la amiază, cel mai târziu. Rachel încerca să se concentreze asupra acestui gând. Mai întâi, însă, trebuia să treacă dimineața. Și cum s-ar fi putut simți ușurată, când pomeau în sfârșit la drum, după ce renunțase la atât de multe și-l lăsa în urmă pe unchiul ei, furios, mâhnit și trădat? Iar după aceea, despărțirea finală de Jonathan avea să fie iminentă.

Uneori, viața părea atât de amară încât singura consolare rămânea aceea că mai rău de-atâta nu putea fi.

Se ridică în picioare și-și împinse scaunul înapoi. Jonathan se ridică și el în același timp. În mod surprinzător, nici Bridget și nici Flossie nu scoaseră o vorbă, în timp ce ieșeau din cameră.

Unchiul Richard stătea în fotoliul lui obișnuit, deși acesta fusese întors cu fața spre cameră. Arăta din nou bolnav, observă Rachel. Seara trecută fusese prea obositoare pentru el. Iar acum, în dimineața asta...

— Stați jos, le spuse el, cu un aer grav.

— Unchiule Richard, începu Rachel, trebuie să-ți spun ceva. N-are niciun rost să mai amânăm. Am să...

— Te rog, Rachel, o opri el, cu o mână ridicată. Mai întâi, trebuie să-ți spun eu ceva. Am fost prea laș ca s-o spun până acum, dar a sosit momentul. Ia loc, te rog. Și dumneata, Smith.

Rachel se așează nefericită pe marginea unui scaun, în timp ce Jonathan se așeza pe un altul.

— Cred că am luat decizia pe care am anunțat-o aseară fără niciun alt scop, spuse unchiul ei. Întotdeauna mi-am dorit să fii aici, Rachel, și să descoperi că acesta ți-e locul. Iar acum, am văzut bine că ai un soț care iubește și înțelege pământul, și care întotdeauna va avea grijă de el, chiar dacă principala voastră reședință va fi departe, în nordul Angliei.

— Unchiule Richard...

— Nu, ridică el iar mâna. Lasă-mă să termin. Cred că aș fi luat acea hotărâre oricum, deși peste câteva momente s-ar putea să ți se pară că n-am făcut decât să te cumpăr, ca să fii cu conștiința împăcată. Plănuiam să-ți spun azi că-ți voi păstra la mine bijuteriile până împlinești douăzeci și cinci de ani, fiindcă asta a fost, în esență, dorința mamei tale. M-am gândit că până atunci voi muri oricum, probabil.

— Nu spune asta, replică Rachel, aplecându-se înainte în scaun. Nici măcar nu vreau bijuteriile.

Baronul oftă și-și rezemă capul de spătarul fotoliului. Chipul îi redevenise pământiu.

— Nu le mai am, Rachel, spuse el.

— Nu le mai ai?

— Au fost furate.

Jonathan se ridică în picioare, turnă apă într-un pahar, dintr-o carafă de lângă unchiul ei, și-i puse paharul la îndemână. Apoi se duse la fereastră, privind spre grădinile din fața casei.

— Furate...? repetă Rachel, în șoaptă.

— Nici măcar nu sunt sigur când anume, cum sau de cine, continuă unchiul ei. Pur și simplu, dispăruseră, când am deschis seiful, cam cu o săptămână înainte de sosirea voastră aici. Mi-era imposibil să bănuiesc pe vreunul dintre angajații casei, chiar dacă s-au cam lăsat pe tânjală, în ultimii câțiva ani. Și totuși, singurul străin care a intrat în biblioteca

mea și a putut vedea unde-mi țineam bunurile de valoare era un cleric – un om cu conștiință și suflet caritabil. N-ar avea niciun sens să-l suspectez.

Jonathan întoarse capul, iar privirea lui o întâlni, peste umăr, pe a lui Rachel.

— Un cleric, repetă ea. Nigel Crawley?

— Nathan Crawford, preciză unchiul ei.

— Înalt, blond și chipeș? continuă Rachel, făcând ochii mari. Foarte fermecător? Având între treizeci și patruzeci de ani? Poate și cu o soră care-l însoțea?

Weston o privi uimit.

— Îl cunoști?

— Cred că eu l-am trimis aici, răspuse ea, cu un râs cam tremurător. L-am cunoscut la Bruxelles, când lucram pentru Lady Flatley. Am fost chiar logodită cu el. Urma să ne întoarcem în Anglia ca să ne căsătorim, apoi să venim aici și să te convingem să ne dai bijuteriile. Dar l-am auzit vorbind cu sora lui, și amândoi râdeau, spunând ce vor face cu toți banii primiți pentru acțiuni de binefacere. Mai aveau la ei și o sumă mare de bani de la prietenele mele care sunt aici, cu mine – toate economiile lor de-o viață, de fapt.

Unchiul Richard închisese ochii. Arăta palid ca moartea.

— Mulți oameni de pe-aici au donat pentru operele lui de caritate, spuse el. Inclusiv eu. L-am dat banii când eram împreună în bibliotecă și nici măcar n-am încercat să ascund seiful de ochii lui. Părea absolut demn de încredere. Cred că s-a întors și a furat bijuteriile. La Chesbury nu e greu să intri, iar servitorii mei nu mai sunt deloc vigilenți, de-o vreme-ncoace. Oricum însă, Rachel, bijuteriile s-au dus, iar eu n-am făcut nimic ca să le recuperez. Nu știam ce să fac, pe cine să suspectez.

În chip ciudat, după toate eforturile pe care fusese pregătită să le facă pentru a-și obține bijuteriile, în acel moment Rachel era mult mai îngrijorată pentru unchiul ei, decât pentru ele. Numai necazuri îi aduseseră. N-aveau decât să

se ducă. Se ridică în picioare, merse grăbită până la el și îngenunche pe podea, cu un obraz pe genunchii lui.

— Nu contează, unchiule Richard, spuse ea. N-are nici cea mai mică importanță. Ție nu ți-a făcut niciun rău, asta-i lucrul cel mai însemnat. Eu nici măcar n-am văzut bijuteriile. Nu voi simți lipsa unui lucru pe care nu l-am avut niciodată. Aproape că mă bucur că s-au dus.

— Poate nu-ți dai seama ce avere fabuloasă era acolo, spuse el, punându-i o mână pe cap. Cum să-mi pot ierta înșelătoria la care te-am supus de când ai venit aici? Ar fi trebuit să-ți spun imediat. Ar fi trebuit să pornesc în căutarea ta de cum le constatasem lipsa.

— Unchiule Richard, replică Rachel, nici nu știi ce-i aia înșelătorie.

Mâna lui îi mângâia părul. La fereastră, Jonathan își dresese glasul. Rachel își simțea inima izbindu-se de coaste.

— Dacă ai fost logosită cu Crawford, sau Crawley, sau cum l-o fi chemând, întrebă unchiul ei, în tăcerea care se lăsase, atunci cum...

— Domnule, interveni Jonathan, Rachel l-a prezentat pe Crawley prietenelor ei. El le-a luat toate economiile, cu binecuvântarea lor și a ei, chipurile ca să investească banii la o bancă din Londra, în condiții sigure. Rachel s-a considerat vinovată pentru marea lor pierdere și și-a jurat — fără știrea lor — să le dea înapoi toți banii. Pentru asta, avea nevoie de moștenire. Trebuia să vândă câteva bijuterii.

Rachel închisese ochii.

— Și dumneata ce rol ai jucat în toată povestea asta, Smith? se interesă unchiul Richard.

— Îi datorez lui Rachel viața. M-a găsit abandonat, la un pas de moarte, după bătălia de la Waterloo, și m-a îngrijit până mi-am revenit. Avea nevoie de un soț, dacă voia să vă convingă să-i dați moștenirea mai devreme.

— Și nu ești cu adevărat soțul ei?

— Nu, domnule.

Era nedrept să-l lase numai pe el să explice, își spuse Rachel. Chiar nu voise să se ajungă acolo. Totuși, rămase cu ochii închiși. Toată dimineața aceea îngrozitoare scăpase de sub controlul ei.

— De ce nu ești?

Glasul Baronului Weston era scăzut și sever.

— Când mi-am recăpătat cunoștința, am descoperit că-mi pierdusem memoria, îi explică Jonathan. Nu știu nimic despre trecutul meu. Nici măcar nu știu dacă nu cumva sunt însurat cu altcineva.

— Prin urmare, nu ești Jonathan Smith?

— Nu, domnule. Nu știu cum mă cheamă.

— Și n-ai nicio moșie sau avere în Northumberland.

— Nu, domnule.

— Numai eu am fost de vină, interveni din nou Rachel. Jonathan considera că-mi datora viața și știa că voiam să-mi iau bijuteriile, mai mult decât orice pe lume. Așa că s-a oferit să mă ajute. E numai vina mea. Întru totul. El nu a greșit cu nimic. Dar nu mai puteam continua cu înșelătoria, mai ales după cele de aseară. N-am știut niciodată despre cadourile de ziua mea, despre oferta de a mă trimite la școală și de a-mi dăruia un bal de debut. Credeam că uitaseși complet de mine. Credeam că mă urai. Și, când mi-ai dat colierul și cerceii mătușii, și pe urmă le-ai spus tuturor că te hotărâseși să-mi lași mie totul, fiindcă mă iubeai, n-am mai suportat. Am venit aici în dimineața asta ca să-ți mărturisesc totul. Iar Jonathan a insistat să vină și el cu mine.

— Ei, să mă țină Dumnezeu... murmură unchiul ei, după o scurtă tăcere.

Apoi, făcu un lucru atât de neașteptat, încât Rachel tresări alarmată.

Izbucni în râs. La început, fu numai un tremur, care ar fi putut să pară cauzat de furie, dar îi urmă un murmur gros ca

un horcăit de moarte și, în sfârșit, deveni un șir de hohote ce nu puteau fi decât de râs.

Rachel se așeză pe călcâie, privindu-l cu puțină teamă. Pentru ea, însă, râsul fusese dintotdeauna molipsitor, chiar și când nu-i știa cauza. Acum, n-o cunoștea în niciun caz – dar buzele îi tresăriră, simți un chicotit pomindu-i dinăuntru, apoi își acoperi fața cu mâinile, în timp ce se dezlănțuia într-un râs nestăpânit.

— Toată situația e cu adevărat miraculos de absurdă, comentă sec Jonathan.

După care, pe toți îi cuprinse un val de amuzament la adresa acelor lucruri care nu demult păruseră îngrozitor de tragice – și, cu siguranță, aveau să arate din nou așa, după ce se calmau și se gândeau temeinic.

Uneori, însă, își spuse Rachel mai târziu, după ce avusese timp să chibzuiască, farsele nu fac decât să ducă la alte farse. Înainte ca oricare dintre ei să fi redevenit îndeajuns de serios pentru a privi realitatea în față, ușa se deschise fără niciun ciocănit, iar în cameră intrară Flossie, cu Geraldine, Phyllis și Bridget după ea. Agita o foaie de hârtie pe deasupra capului.

— E în Bath, Rachel! anunță ea. Nemernicul e în Bath, unde le vrăjește pe toate văduvele până la ultimul bănuț, și-și zice Nicholas Croyden. Dar el este, nu-ncape nicio-ndoiaia.

— Mergem după el, Rache, spuse și Geraldine. Will o să-ți țină, în timp ce eu îi voi smulge unghiile una câte una.

— Eu am să-i ciomăgesc nasul pân-ajunge să-i iasă pe la spate, adăugă Phyllis, care avea mâinile albite de făină și agita un făcăleț.

— Iar eu o să-i smulg tot părul și-am să umplu o pernă cu el, după care i-o bag pe gât, nu se lăsă nici Bridget mai prejos.

— Asta-i de la una dintre surori, spuse Flossie, fâlfâind scrisoarea. O să stea cu ochii pe el, discret, până ajungem acolo. Vii și tu cu noi, Rachel?

Unchiul Richard își dresese glasul.

— Rachel, spuse el, cred că ar fi timpul să mă prezinți cum se cuvine prietenelor și... ăă... cameristei tale.

S-au dus cu toții la Bath.

Inițial, se părusese că Phyllis avea să rămână pe loc, nedorind să-l lase pe Lordul Weston fără mâncarea potrivită pentru a-și reface sănătatea și a se mai îngrășa. Apoi Rachel a încercat să insiste ca Alleyne să plece la Londra neîntârziat, de vreme ce mascarada se sfârșise. Ea urma să rămână la Chesbury Park, dacă unchiul ei era de acord. Bridget și-a anunțat și ea intenția de a sta cu Rachel, de vreme ce aceasta era acum, oficial, o domnișoară nemăritată și avea nevoie de o supraveghetoare. Strickland, care stătuse în fața ușii de la început, a explicat pe larg, cu multe complicații, că deși i-ar fi plăcut să se ducă și el cu doamnele, ca să le apere și să-l facă pe Crawley chisăliță din partea lor, considera că era de datoria lui, cel puțin până se mai lămureau lucrurile, să-l însoțească pe domnul Smith, ca valet al lui. Apoi Geraldine și-a amintit că era camerista lui Rachel — până și-a dat seama că acum, după ce totul ieșise la iveală, nu mai era cazul. Totuși, nu voia să plece tocmai acum, când făcea ordine prin casă și ajunsese pe la jumătatea inventarului. Pe urmă, Flossie a început să lăcrimeze și a pomenit faptul că Drummond o plimbase pe lac la lumina lunii, în noaptea trecută, și o ceruse în căsătorie, iar ea nu-i spusese nici da, nici nu. Îi promisese să-i dea răspunsul azi sau mâine.

Așa că, după câte se părea, nimeni n-avea să plece la Bath.

Weston, însă, luă cuvântul:

— E o flagrantă lipsă de curaj ca toată lumea să prefere să rămână aici, acum când ne cheamă aventura în Bath. Prin urmare, îndrăznesc să spun că va trebui să mă duc singur.

— O splendid! exclamă Flossie, strângând scrisoarea la

piept. Sunteți un om foarte de treabă, my lord. Domnul Drummond abia așteaptă răspunsul.

Imediat, hărmălaia se reluu, toți descoperind dintr-odată motive de a se duce la Bath și nemaigăsind niciunul de a rămâne pe loc.

Rachel nu primi ușor decizia unchiului ei, desigur.

— Trebuie să rămâi aici, în liniște, unchiule Richard, spuse ea. Nu ești destul de întremat ca să călătorești. Voi rămâne și eu cu tine, dar toți ceilalți pot să se ducă. În afară de Jonathan.

— Rachel, răspuse el, mă așteptam ca dimineața asta să fie una dintre cele mai negre din viața mea. Când colo, mi-a oferit o nouă deschidere spre viață. În pofida pierderii bijuteriilor, pe care se prea poate să nu le mai recuperăm niciodată, în viața mea nu m-am mai distrat așa de bine. Pentru nimic în lume n-aș vrea să pierd aventura din Bath.

Gândurile lui Alleyne rămaseră nesolicitate și neexprimate. O văzu însă pe Rachel privindu-l cu ochi mari, după ce vorbise unchiul ei — și, desigur, toate celelalte îi urmară și ele exemplul. La fel și Strickland — deși nu cu ochii la fel de mari — de dincolo de ușă.

— Londra poate aștepta tot atât de ușor ca Drummond, spuse el, zâmbindu-le tuturor. La fel și amintirile mele, și viața mea dinainte. Totuși, în chip ciudat și destul de alarmant, am sentimentul că actuala mea viață nu e foarte diferită de cea veche. Se pare că-mi stă în fire să iau parte la planuri nebunești, alături de persoane la fel de nebune — și nu eu am fost cel care a propus planul dinainte? Aș pomi spre Bath chiar și dacă n-o mai face nimeni.

— Bine, spuse Geraldine. Ai auzit, Will? Vii și tu.

Și, în chip foarte interesant, observă Alleyne, roși.

Dar atenția îi fu aproape imediat distrasă în altă parte. Rachel îi zâmbea, cu ochii strălucind de încântare și amuzament.

— S-ar putea să descoperim că nu vom încăpea cu toții în Bath, spuse ea.

— Fii sigură că așa sper, îi făcu Alleyne cu ochiul.

Nimeni n-ar fi bănuț, în acei moment, că aproape toți fuseseră victimele unor eforturi recente și distrugătoare, și că toți participaseră la înșelăciuni prelungite și complicate, până sosise vremea confesiunilor, în urmă cu câteva minute. Gândul la efectele sosirii lor asupra societății respectabile din Bath îi amuza peste măsura.

Era într-adevăr extraordinar, conchise Alleyne. Mai era și o mare ușurare să nu mai trebuiască să se prefacă și să știe că Rachel își gășise căminul de care aparținea, unde să fie fericită și în siguranță după ce se termina totul — după plecarea lui. Dar avea să se gândească la despărțire când sosea momentul.

Între timp, Baronul Weston își consultă avocatul, așa cum plănuise, și-și rescrise testamentul.

Și, în zorii zilei următoare, au pomit cu toții spre Bath, într-o adevărată cavalcadă de trăsuri, cu intenția declarată de a-l face pe Nigel Crawley, alias Nathan Crawford, alias Nicholas Croyden, să regrete că văzuse vreodată lumina zilei.

20

Baronul Weston închirie camere pentru toți la York House Hotel, cel mai bun din Bath, în ciuda protestelor celorlalți că nu și le puteau plăti — cel puțin până-l găseau pe Nigel Crawley și-i smulgeau înapoi tot ce le furase. Avea să-și plătească faptele, le spuse tuturor Lordul Weston, nu mai încăpea vorbă. Și nu vru să mai audă niciun cuvânt pe tema asta. La propunerea lui, aveau să-și păstreze cu toții identitățile pe care și le asumaseră sosind la Chesbury Park, cu excepția lui Rachel, care reveni la adevăratul ei nume, și a lui Geraldine, care fu înălțată la rangul de Miss Geraldine

Ness, sora doamnei Leavey, cu care seamăna cam la fel de mult cum seamăna un cal cu un iepure.

Unchiul lui Rachel zăcu la pat în primele două zile de la sosire, frânt de oboseală după drumul făcut și toată agitația plecării. Rachel îi stătu alături o mare parte din timp, mai îngrijorată pentru el decât pentru toate bijuteriile și hoții din lume. Se bucură însă când medicul chemat să-l examineze anunță că, într-adevăr, suferea numai de oboseală, iar problemele cu inima nu-i mai reveniseră.

Stătea cu el în tăcere când avea nevoie de somn, sau doar liniștită, vorbindu-i, dacă vedea că era puțin mai înviorat. Uneori, îi mai și citea. Își amintea de camera altui bolnav pe care o frecventase și de alt pacient pe care-l îngrijise, nu demult – deși de-atunci părea să fi trecut o veșnicie.

Îl vedea foarte puțin pe Jonathan și se resemnase cu gândul că acela era într-adevăr începutul sfârșitului. Jonathan n-avea să se mai întoarcă la Chesbury Park, cel mai probabil, deși ea acolo avea să se ducă. Unchiul Richard o invitase deja să se stabilească definitiv, iar Rachel primise. Nici în invitație și nici în acceptarea ei nu se simțise vreo undă de formalism rece. În mod incredibil o iubea – încă o mai iubea, după tot ce-i făcuse. Și, poate și mai incredibil, îl iubea și ea. În acele zile, se îmbăia în lumina unei iubiri necondiționate și care nu-i cerea și nu-i impunea nimic.

Unchiul Richard le acceptase chiar și pe prietenele ei, deși îi mărturisiseră sincer cine și ce erau. De fapt, făcuse mai mult decât să le accepte – le simpatiza.

— Rachel, spuse el într-o după-amiază, după ce se trezise din somn, nu l-am admirat prea mult pe tatăl tău dar, cumva, te-a crescut bine. Nu multe domnișoare s-ar învrednici să devină prietene cu patru dintre cele mai disprețuite membre ale societății, numai fiindcă una dintre ele i-a fost doică în copilărie, și chiar mai puține ar recunoaște o datorie de onoare față de ele sau ar face asemenea eforturi ca să le-o achite. Cred, însă, că faptele tale au cules anumite roade. Îți

sunt niște prietene la fel de adevărate ca oricare pe care ți le-ai putea găsi printre persoanele de condiția ta.

— Într-adevăr, unchiule Richard, ți dădu ea dreptate. M-au luat la ele când nu aveam niciun ajutor, deși tocmai adunaseră aproape toate economiile necesare ca să se retragă.

— Iar domnișoara Leavey gătește minunat, adăugă el, cu un oftat.

Era mulțumită, își spuse Rachel. Indiferent dacă-l găseau pe Nigel Crawley sau nu, indiferent dacă-și recuperau sau nu ceva din valorile furate, acea aventură decursese mult mai bine decât ar fi meritat ea vreodată.

Și se bucura că-l vedea atât de puțin pe Jonathan.

Avea să se bucure și mai mult când pleca definitiv. Atunci, inima ei putea începe să se vindece și, probabil, avea să poată privi spre viitor cu mulțumire și chiar fericită. Și totuși, se temea cumplit de momentul despărțirii. După ce totul se termina, își spunea ea, urma să-și revină. Doar momentul în sine o îngrozea. Repeta în minte tot ceea ce avea să-i spună, felul cum urma să arate. Chiar și cum să zâmbească.

Între timp, cele patru femei își petrecură cele două zile vizitându-și prietenele pe care le numeau surori și adunând noi și noi informații despre clericul Nicholas Croyden. Acesta locuia împreună cu sora lui la Sydney Place și era adeseori văzut fermecându-le pe toate văduvele și femeile fără obligații, de vârste nesigure, care forfoteau prin toată stațiunea. Se spunea că în fiecare dimineată își făcea apariția la Camera Pompei, ca să se plimbe și să bea din apele de acolo, deși niciuna dintre surori nu pusese vreodată piciorul în acel loc.

— O vom face, totuși, spuse Flossie în cea de-a doua seară, când se adunară toate să ia cina în sufrageria privată a baronului. Este un loc foarte respectabil pentru doamna Streat, văduva Colonelului Streat, și pentru cumnata ei, cu sora sa și cu scumpa lor prietenă, domnișoara Clover. Vom merge acolo mâine-dimineată.

— Da, o să mergem, fu și Jonathan de acord – și întoarse capul spre Rachel, cu o înclinare elegantă, înainte de a-l zâmbi. Îmi acordați onoarea de a vă însoți acolo, Miss York? Cu permisiunea unchiului dumneavoastră, desigur, și sub supravegherea domnișoarei Clover, a cărei companie este foarte necesară într-o asemenea ocazie.

Se distra copios, își spuse Rachel. Într-adevăr, avea un suflet de aventurier. Bănuia că întotdeauna fusese așa, și simțea un junghi de regret la gândul că nu-l cunoscuse atunci, și nici după ce se întorcea la vechea lui viață n-avea să-l mai întâlnească.

— Mulțumesc, Sir Jonathan, spuse ea. Va fi o mare plăcere pentru mine.

— Plăcerea va fi și de partea mea, adăugă unchiul ei. Nimeni nu mă va lăsa în urmă. Trebuie doar să sperăm, cred, că nu ne va aștepta trista dezamăgire ca acel domn să doarmă, lipsind de la promenada de dimineață.

— Unchiule Richard... începu Rachel, dar baronul ridică o mână, oprind-o.

— Majoritatea oamenilor vin la Bath pentru cel puțin un motiv, Rachel. Fiindcă sunt în convalescență și au venituri mici, iar Bath e o stațiune ieftină, sau fiindcă nu stau prea bine cu sănătatea și vor să se trateze. Eu fac parte din cea de-a doua categorie. Voi face o cură – în Camera Pompei, mâine dimineață.

— Iar noi, interveni Geraldine, suntem din prima categorie – deși nu pentru multă vreme. Când pun mâna pe nemernicul ăla, am să-l storc până scui pă toți banii din el.

— Ce limbaj, Gerry, plescăi din limbă Flossie. Nu uita cine ești, te rog. Doamnele nu „scui pă”, și nici pe alții nu-i silesc s-o facă. Ai să-l storci până scoate banii. Și te voi ajuta și eu.

— Ceea ce nu înțeleg eu, spuse Rachel încruntată, în timp ce-și lua o lingură de budincă, este de ce se arată într-un loc public, ca Bath, când aici trebuie să se afle atâtea persoane care-l pot recunoaște.

— Este un risc calculat, îi explică Jonathan. Ține minte că majoritatea oamenilor i-au donat banii pentru operele lui de binefacere. Nu prea sunt șanse să se repeadă la el furioși, dacă întâmplător îl revăd. Probabil, l-ar saluta cu bucurie și ar veni cu încă o contribuție – deși s-ar putea să se întrebe de ce și-a schimbat numele. Oricum, e cam greu să-i întâlnească pe mulți pentru a doua oară. Cei care se aflau la Bruxelles în primăvară nu sunt genul care să vină la Bath. Cred că de-aici se va duce într-o localitate ca Harrogate, tot o stațiune, desigur, dar aflată mult mai spre nord și care nu prea atrage aceeași clientelă.

— Ei bine, spuse Phyllis, de data asta a făcut o mare greșală. Nu trebuia să se pună cu noi. Deși s-ar putea să nu-l fi găsit, nu-i așa, dacă nu folosea un nume atât de asemănător cu cel după care îl știam noi. Mă întreb de ce-o fi făcut-o...? Eu, în locul lui, acum m-aș fi numit Joe Bloggs.

— Bine, Phill, și cine să dea o donație pentru bieții orfani năpăstuiți unui „Joe Bloggs“? replică Geraldine. Folosește-ți imaginația.

— Înțeleg ce vrei să zici, răspunse Phyllis.

Nu peste mult timp, Jonathan se scuză, iar ceilalți se duseră devreme la culcare.

Baronul Weston a fost recunoscut și salutat de multe cunoștințe, în zorii zilei următoare, când și-a făcut apariția în Camera Pompei. Dar cel mai mare interes l-au stârnit însoțitoarele lui care erau atât de tinere, poate doar cu excepția lui Bridget, deși avea și ea cu vreo douăzeci, treizeci de ani mai puțin decât majoritatea persoanelor venite acolo să se plimbe și să bârfească sau – în câteva cazuri – să bea din apele curative.

Flossie și Phyllis au încadrat curând un general în retragere, câte una la fiecare braț, ca să se plimbe prin încăpere, în timp ce el le întreba despre experiențele lor

cu armata și le împărțea pe ale lui proprii. Geraldine și Bridget au fost luate sub aripa unei văduve trufașe, care se distingea printr-o bonetă înaltă deasupra căreia se ridica un impresionant panaș din pene de struț și o lornietă pe care o folosea expansiv în timp ce vorbea, cam ca dirijorul deosebit de flamboiant al unei orchestre. Rachel stătea la masă împreună cu unchiul ei, unde atrăgea atenția multora dintre ceilalți consumatori de ape minerale. Alleyne conversa cu un cuplu vârstnic care cunoștea o familie Smith din Northumberland și insista să descopere dacă o fi fost aceeași din care făcea parte și Jonathan.

Nigel Crawley nu-și făcea apariția. Nu că Alleyne l-ar mai fi întâlnit vreodată, ca să-l recunoască, dar îi reținuse descrierea. Un gentleman tânăr, înalt, blond și chipeș n-ar fi fost greu de depistat în mulțimea destul de răzleață adunată în Camera Pompei.

Era o oarecare dezamăgire, dată fiind emoția febrilă a tuturor când plecaseră de la York House Hotel, mai devreme. După ce le ducea înapoi acolo să-și ia micul dejun, își spuse Alleyne, avea să meargă la Sydney Place, pentru a descoperi singur dacă individul și sora lui mai locuiau acolo.

Era o zi frumoasă și caldă, chiar și la ceasul acela timpuriu al dimineții. Cei care se plimbaseră prin Camera Pompei nu se grăbeau să se întoarcă acasă. Ca și cum n-ar fi conversat și bârfit destul înăuntru, mulți dintre ei continuau să stea de vorbă și afară, în curtea abației. Generalul Sugden nu voia să se despartă de cele două însoțitoare pline de farmec și le delecta cu încă o povestire despre o bătălie pe care o câștigase eroic. Văduva spera să le revadă pe Miss Ness și Miss Clover în Camerele de Sus, și le invită ca într-o seară să ia ceaiul cu ea, acolo. Speră să-l aducă și pe Baronul Weston cu nepoata lui, precum și pe Sir Jonathan. Trei doamne și doi domni îi rețineau pe baron și Rachel, iar cuplul vârstnic care cunoștea familia Smith din Northumberland își aminti dintr-odată că, de fapt, era vorba de o familie Jones –

greșeală lesne de înțeles din partea lor, de vreme ce, din cine știe ce motiv, numele de Smith și Jones erau foarte ușor de confundat. Acum voiau să știe dacă Sir Jonathan cunoștea vreo familie Jones din zona lor.

Probabil că la abație se oficiase o slujbă de dimineață. Pe ușă ieșea un mic număr de credincioși, răspândindu-se prin curte și începând să facă același lucru ca oamenii din Camera Pompei – să se întindă la vorbă. Grupurile începeau chiar să se amestece între ele.

Printre aceștia se afla și un gentleman înalt, blond și chipeș, împreună cu o tânără blondă, care-l ținea de braț. Îi însoțeau patru doamne de vârste nedeterminate, care ascultau cu expresii identice de adorație pioasă ceea ce le spunea gentlemanul cel blond.

Alleyne aruncă repede o privire spre Rachel – dar, dacă mai avusese vreo îndoială, aceasta se risipi la vederea expresiei de pe fața ei. Își ținea ochii ațintiți spre omul care tocmai ieșise din biserică, iar obrajii îi păliseră. Alleyne îl privi și el repede – chiar în clipa când acesta o observa pe Rachel, poate și pe Weston.

Zâmbetul îi pieri de pe buze și, iăsându-și capul în piept, cu o mână la borul pălăriei, mormăi un soi de scuză către cele patru doamne și se răsuci în loc, hotărât să se facă nevăzut cât mai repede.

— Lasă-mă pe mine să intervin, spuse Baronul Weston, în timp ce Alleyne se apropia de el și Rachel, luând-o ferm de braț.

Dar era prea târziu pentru discreție. Phyllis își zărise prada și, cu un țipăt ascuțit, se repezi de lângă general, întrerupându-l în mijlocul unei fraze, pentru a se arunca în spinarea lui Crawley, cu brațele pe după gâtul lui și picioarele în jurul taliei.

— În sfârșit te-am prins! strigă ea. Mă hoțule, mă!

Flossie nu rămăsese nici ea cu mult în urmă.

— Ia te uită, dacă ăsta nu-i Reverendul Creepy Crawley,

spuse ea, arzându-i un vâr de pantof în fluierul piciorului.

Geraldine avea la ea o umbrelă. Veni spre el ca o războinică amazoană cu lancea pregătită de luptă, și-l împunse în coaste cu vârful umbrelei.

— Unde ni-s banii? întrebă ea. Tâlhar fără suflet, ce-ai făcut cu ei? Zi mai tare, că nu te-aud!

— Vai de mine! interveni și Bridget, grăbindu-se să se alăture învâlmășelii, ți-a căzut pălăria, domnule Crawley, iar cineva ți-a călcat-o în picioare și praful s-a ales!

Și, zburându-i-o de pe cap, începu să sară cu amândouă picioarele pe pălăria modernă și vizibil scumpă, până o turti ca pe o clătită plină de praf.

Câteva momente, numeroșii spectatori ai acelei reprezentanții peste măsură de vulgare rămaseră nemișcați, formând un tablou mut în jur. Apoi, toți începură să se miște și să vorbească în același timp.

Gurkhu înaintă cu bastonul său solid, în ajutorul doamnelor; văduva cu lomietă făcu o rugăciune de grațitudine și se uită în jur după cunoștințe împreună cu care să savureze deliciosul scandal al momentului; ca din senin, începură să apară tot felul de străini, umplând curtea; femeia cea blondă zbiera după ajutor; cele patru doamne bisericose cucerite de escroc se văicăreau, țipau și le rugau pe cele patru atacatoare să-l lase în pace pe dragul lor domn Crawley; atacatoarele nici nu le luau în seamă. Alleyne, Rachei și baronul se apropiau – iar victima atacului trecu în ofensivă.

— Departe de mine gândul să condamn pe cineva, fiind un om al Bisericii, care iubește întreaga omenire, așa cum a făcut și Domnul nostru, reuși el să spună, în timp ce încerca să se ferască de umbrelă și să și-o dea jos pe Phillys din spinare – și în timp ce toți spectatorii încercau să se convingă unii pe alții să tacă. Dar aceste patru femei n-ar trebui să se apropie la mai puțin de-o milă de un loc atât de civilizată. Nu se cade. Toate sunt târfe.

Bastonul generalului avu un efect vizibil mai puternic

decât umbrela lui Geraldine. Când îl pocni pe spate, în zona mijlocului, Crawley se strâmbă și scoase un gemăt de durere deloc elegant.

— Remarcile de acest soi, tinere, spuse sever generalul, invită pistoale la crăpatul zorilor.

Mulțimea amuțise, nedorind să piardă o vorbă din tot ce se rostea, pentru a le putea apoi oferi o descriere cât mai exactă a incidentului concetățenilor care avuseseră nenorocul de a fi absenți.

— Asta sunt, insistă Crawley. Acum aproape regret că m-am împrietenit cu ele la Bruxelles, unde aveau un bordel. Dar aceasta este natura iubirii pentru întreaga omenire, pe care am învățat-o de la Domnul nostru.

— Unde-s banii noștri, ticălosule?

— Minți de-ngheață apele, băi broscoi hoț!

— Ne-ai furat banii și vei da socoteală pentru fiecare penny!

— Și-ai mai furat și bijuteriile lui Rachel. Îți scot ochii!

Toate patru vorbeau în același timp.

Rumoarea din curtea abației creștea, pe un ton șocat și indignat, simpatia mulțimii îndreptându-se spre chipeșul cleric și împotriva celor patru femei care în niciun caz nu se comportau ca niște doamne.

Apoi, ochii lui Crawley se opriră iar asupra lui Rachel, iar în ei luci răutatea. Se îndreptă de spate, reușind cu acel prilej s-o răstoarne și pe Phillys, și întinse un deget acuzator spre Rachel.

— Și ea, spuse el, în timp ce jumătate din mulțime făcea „șșșt, șșșt!”, iar cealaltă jumătate întorcea capetele spre Rachel. Și ea e una din ele. Nu-i decât o târfă.

Deși Rachel nu era nici soția și nici văduva vreunui colonel de armată, generalul, din pură galanterie, i-ar mai fi aplicat lui Crawley o lovitură de baston, pentru această insultă. Alleyne, însă, îl dădu la o parte. Nici nu se gândi la faptul că adversarul său era mai scund doar cu un deget și părea să aibă cam aceeași greutate. Îl apucă de reverele hainei și-l ridică în aer, trăgându-l spre el.

— Poftim? Întrebă el, printre dinți.

Crawley bâjbâi cu mâinile și încercă să-și readucă picioarele pe pământ, fără niciun rezultat.

— Nu ți-am auzit răspunsul, insistă Alleyne. Vorbește. La cine te refereai, acum o clipă?

— Nu văd cu ce te pri...

Alleyne îl zgâlțâi ca pe un șobolan ce era.

— La cine te refereai? Întrebă el din nou.

Până și un ac aproape că s-ar fi putut auzi căzând, în curtea abției.

— La Rachel, răspunse Crawley.

— La cine? Îl săltă Alleyne și mai sus, și mai aproape de el.

— La Miss York.

— Și ce ai zis de ea?

— Nimic, chițai Crawley, cu un glas ascuțit.

Urmă un nou val de murmure, repede înăbușite.

— Ce-ai zis?

— Am zis că e una din ele.

— Adică...? Își apropie Alleyne capul de al lui, ajungând ochi în ochi.

— O târfă... Îngăimă Crawley.

Alleyne îi dădu un pumn drept în nas și avu satisfacția de a-i vedea sângele curgând din nări.

Femeia blondă zbieră. La fel și anturajul de cucoane care ieșiseră din biserică împreună cu ea și cu fratele ei.

— Poate vrei să-ți corectezi afirmația, spuse Alleyne, trăgându-l iar pe Crawley spre el. Ce este Miss York?

Crawley mormăi ceva gutural, în timp ce încerca zadarnic să-și apropie mâinile de nas.

— Nu te-aud! se răsti la el Alleyne.

— O doamnă, mârâi Crawley. E o lady.

— Aha, făcu Alleyne. Deci, ai mințit. Și doamna Streat, doamna Leavey, domnișoara Ness și domnișoara Clover?

— Tot doamne.

Lui Crawley îi curgea sângele peste bărbie, pătând lavaliera albă ca zăpada.

— Toate sunt doamne.

— Atunci, toate patru au un apărător, răspunse Aileyne și-i mai pocni de patru ori, câte două lovituri cu fiecare pumn: două în obraji, una în nas și ultima în bărbie.

Crawley se prăbuși, fără să fi dat niciun pumn ca să se apere. Rămase la pământ, rezemat într-un cot, cu o mână la nas, plângând zgomotos de durere.

Cei mai mulți dintre spectatori simțiră nevoia să aplaude, chiar să ovaționeze. Câțiva, mai cu seamă cucoanele care fuseseră cu Crawley, erau șocați și indignați, și strigau la toată lumea să cheme un comisar. Nimeni nu le dădu atenție – poate că nu voiau ca spectacolul să se termine atât de repede.

Publicul aștepta următoarea mișcare, își dădu seama Aileyne, când furia îi mai trecu și deveni conștient de lumea din jur. Întoarse capul să se uite la Rachel. Stătea în apropiere, cu brațul lui Weston pe după umeri, palidă, privindu-l cu ochi mari.

— Bravo, Sir Jonathan, îl felicită Weston. Să fi fost eu cu douăzeci de ani mai tânăr, pe toți sfinții, l-aș fi altoit cu mâna mea.

— Cred că în Bath e cunoscut ca Nicholas Croyden, spuse Alleyne, adresându-se mulțimii cu glas puternic, ca să-l audă toată lumea. Își spunea Nigel Crawley, la Bruxelles, înaintea bătăliei de la Waterloo, și Nathan Crawford, când a fost în vizită la Chesbury Park și-n zona înconjurătoare din Wiltshire, la scurt timp după aceea. Oriunde merge, se dă drept cleric devotat omenirii și operelor de caritate. Solicită donații pentru acțiunile lui inexistente și, când i se ivește ocazia, își jefuiește victimele de-a dreptul.

— Nu! țipă blonda. Nu-i adevărat! Fratele meu e cel mai bun și iubitor om din lume!

— Rușine! îi strigă lui Alleyne femeia de lângă ea. L-aș încredința dragului domn Croyden toată averea și chiar viața mea!

— Aceste doamne, continuă Alleyne, indicându-le pe cele patru prietene ale sale și ale lui Rachel, care păreau să se distreze copios, au fost prădate de economiile lor de-o viață, când Crawley le-a promis că le va depune banii într-o bancă din Londra.

— Și am și făcut-o! protestă Crawley, scotocindu-se prin buzunare după o batistă. I-am depus până la ultimul penny.

— Iar domnișoarei York i-a furat toți banii, continuă Alleyne.

— Mi i-a dat în păstrare, spuse Crawley, și pe urmă a fugit înapoi la târ... la doamnele acelea, ca să mă împoaște cu minciuni. I-am pus deoparte, în siguranță, ca să i-i dau înapoi.

— Acestea sunt niște acuzații foarte serioase, Sir Jonathan, interveni generalul. Poate ar trebui să trimiți vorbă la banca din Londra, unde spune Croyden că a depus banii.

— La vremea aceea, continuă Alleyne, Miss York a avut destulă încredere în el ca să-l informeze că avea bijuterii valorând o avere, aflate în custodia unchiului ei până când împlinea douăzeci și cinci de ani. După ce s-a întors în Anglia, Crawley s-a dus direct la Chesbury Park, unde s-a dat bine pe lângă Baronul Weston, a primit de la el o donație pentru o așa-zisă acțiune de binefacere, iar noaptea s-a întors ca să fure bijuteriile.

Răsună o rumoare puternică de indignare.

— Dacă oricare dintre acele bijuterii sunt descoperite în locuința lui Crawley, mai spuse Alleyne, cred că toți cei de aici vom putea deduce că e un hoț, așa cum spun eu. Am de gând să-l însoțesc acolo neîntârziat.

Weston își dresе glasul.

— Miss Crawley – sau Crawford, sau Croyden – poartă o broșă din colecție.

Femeia își trânti o mână peste piept.

— Nu-i adevărat! strigă ea. Minciuni, domnule! Am primit-o în dar de la mama mea, acum douăzeci de ani.

— Vin și eu cu dumneata, Sir Jonathan, anunță generalul, plin de importanță. Trebuie să fie de față și o autoritate independentă, care să-ți confirme constatările. Și de vreme ce broșa nu se mai poate folosi ca probă irefutabilă, întrucât atât Lordul Weston cât și Miss Croyden și-o revendică și n-am dori să acuzăm pe nimeni de minciună pe nedrept, ți-aș cere o descriere detaliată, Weston, a cât mai multor piese îți amintești.

Se stârni un nou val de emoție, căci Miss Crawley tocmai încerca să plece pe furis, iar patru domnișoare, în frunte cu Geraldine, se repeziră la ea cu furie și diverse epitețe – dintre care cele mai peștrițe și sordide răsunau, în chip destul de interesant, chiar de pe buzele domnișoarei Crawley. Spectacolul, însă, era pe terminate.

Lordul Weston recomandă ca toți cei care-i făcuseră donații lui Crawley să le ceară înapoi neîntârziat, și oricine intenționa să-i facă de-atunci încolo, să se mai gândească.

Una dintre cucoanele de la biserică scoase un chirăit și leșină. Altele două declarară că aveau să-l apere pe bietul om, scumpul de el, până la moarte.

Între timp, Rachel pășise înainte și stătea cu privirea spre Nigel Crawley, care încă nu se ridicase în picioare – poate de frică să nu fie iar trântit la pământ.

— Ce ciudat, remarcă ea, cum un dezastru aparent poate duce la un lucru bun. Datorită dumatăle și ticăloșiei pe care ai făcut-o, domnule Crawley, am descoperit adevărata prietenie, iubire și compasiune. Sper ca și dumneata să ai parte de bine, de pe urma acestui cumplit dezastru.

Apoi își îndreptă atenția spre sora lui.

— Și dumneata la fel, Miss Crawley, deși mă simt datoare să spun că am îndoieli.

Alleyne îl săltă pe Crawley în picioare și-l împinse repede prin curtea abației și pe poarta cu coloane și arcadă, spre una din trăsurile care așteptau acolo de când ieșiseră din Camera

Pompelor. Mulțimea se luă după ei, urmată de Miss Crawley cu cele patru femei din jurul ei, plus Weston și Rachel.

— E cel mai interesant lucru pe care l-am văzut în Bath, comentă un gentleman spre altul, în timp ce Alleyne trecea prin fața lor, de când Lady Freyja Bedwyn l-a acuzat pe Marchizul de Hallmere, drept în mijlocul Camerei Pompei, că era un corupător al inocenței. Ai fost de față?

Aceste cuvinte se fixară oarecum în mintea lui Alleyne, deși pe moment nu avea timp să le examineze. Era prea ocupat să-l urce pe Crawley într-o trăsură, urmându-l imediat, după care îi ajută pe Weston și pe general să li se alăture.

Între timp, femeile – toate șase – se înghesuiau în altă trăsură, hotărâte să vină și ele la Sydney Place.

Alleyne spera doar ca nimeni să nu fi trimis deja după vreun polițist.

21

Rachel abia dacă suporta să se uite la Nigel Crawley. Era într-adevăr umilitor să-și dea seama că-l admirase și respectase cândva îndeajuns încât să-l accepte cererea în căsătorie. Cum putuse fi atât de naivă? Pe lângă faptul că era un escroc și un hoț, mai și tremura ca un laș. Avea aproape aceeași statură ca a lui Jonathan, iar în curtea abației nu-l oprise nimeni, iar el nici măcar nu încercase să riposteze. Iar după ce fusese doborât la pământ, rămăsese acolo plângând. Acum stătea pe scaunul unde-l așezase Jonathan, într-una din camerele lui, arătând scofâlcit și aruncând mereu priviri în jur, ca și cum ar fi tot căutat o cale de scăpare.

Era îndoielnic că se găsea vreuna. Geraldine, Flossie și Phyllis stăteau de pază lângă el, în timp ce Bridget o ținea

sub ochi pe Miss Crawley, care se afla pe alt scaun, la mică distanță de fratele său.

Singura ei consolare, își spunea Rachel, era aceea că cei doi mai înșelaseră multe alte femei, chiar și pe unii bărbați – nu că oricare dintre celelalte ar fi ajuns aproape să se mărite cu el, probabil.

În camere se aflau sume imense de bani, precum și caseta cu bijuterii care fusese luată din seiful bibliotecii de la Chesbury. Unchiul Richard identificase toate piesele, iar Generalul Sugden confirmase că se potriveau cu descrierile pe care i le făcuse în trăsură, venind spre Sydney Place.

Din momentul sosirii, generalul preluase conducerea și se distra enorm. Acum stătea la o masă din mijlocul salonului, cu niște hârtii, o călămară și o pană primite de la proprietăreasă, scriind liste cu tot ce se descoperise în apartament, mai puțin mobilierul și efectele personale ale celor doi ocupanți.

Lista, însă, prezenta și omisiuni semnificative. Înainte de a se așeza, calculase cu precizie suma pe care i-o spusese Flossie, adunând economiile celor patru prietene, și-i pusese banii în mână, cu o magnifică plecăciune ostășească. Apoi, îi dăduse și lui Rachel mica sumă pe care ea i-o lăsase în păstrare lui Nigel Crawley, la plecarea din Bruxelles. Îi oferise unchiului Richard suma donată de el în scopuri caritabile, dar baronul o refuzase.

Abia apoi Generalul Sugden îi ceruse proprietăresei să trimită după un comisar de poliție.

Rachel nu era deloc sigură că ceea ce făcuse generalul era tocmai legal, dar nimeni nu obiecta, și cu atât mai puțin cei doi Crawley. Și-i era limpede că, dacă așteptau ca legea să-și urmeze cursul, era foarte posibil ca niciodată să nu-și fi văzut banii pierduți. Oricum, generalul părea să fie un om puternic și autoritar, capabil să domine orice magistrat care ar fi aflat întâmplător ce făcuse și ar fi avut temeritatea de a-l lua la întrebări.

— Cu permisiunea dumatăle, Weston, spuse el, ștergând în sfârșit pana de cerneală, bijuteriile vor fi reținute ca dovadă. Bani în sine nu probează concludent furtul, de vreme ce e dificil să se dovedească posesorii lor inițiali. Dar prezența acestor bijuterii aici, mai ales de vreme ce una dintre ele se afla asupra persoanei suspecte, când a fost prinsă, va dovedi incontestabil că cei doi sunt niște hoți.

În timp ce privea bijuteriile îngrămădite în caseta lor grea, lui Rachel aproape că-i venea greață. Erau mult mai multe decât se așteptase. Într-adevăr, trebuia să valoreze o avere fabuloasă. Apoi, dintr-odată, îi veni o idee și traversă camera până în fața lui Nigei Crawley.

— Nici n-aveai de gând să te însori cu mine, așa-i? Îl întrebă. Ai fi găsit o scuză să aștepti până după vizita la Chesbury. Voi ai doar să te duc la bijuterii.

Crawley o privi cu o răutate prost disimulată – dar cea care răspunse fu sora lui.

— Să se însoare cu tine? râse ea disprețuitor. Crezi că, numai fiindcă ai tot părul ăla galben și niște ochi mari și lunguroși, ești răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile tuturor bărbaților? Nu s-ar fi căsătorit cu tine nici dacă erai ultima femeie de pe Pământ. Și oricum nu putea - e însurat cu mine.

— Aha, făcu Rachel, închizând ochii. Slavă Domnului!

Bridget o bătu pe domnișoara Crawley (sau, mai bine zis, doamna Crawley, ori cum s-o fi numit) pe umăr – nu tocmai cu blândețe.

— Acum să taci, îi zise ea, și vorbește numai când ești întrebată.

În acel moment, ușa se dădu de perete și în cameră năvăli sergentul Strickland.

— Am primit mesajul, anunță el, privind-o pe Geraldine, și uite-mă-s. Deci, ăsta-i ăla, da? continuă, cu o privire aspră spre Nigel Crawley. Stai jos în prezența unor doamne?

— Care doamne? mormăi Crawley.

— Nu-i frumos, băiete, replică sergentul, venind mai aproape, și nici înțelept nu-i. Ia, repede în picioare!

— Mai du-te dracului, îi răspunse Crawley.

Sergentul Strickland întinse o mână masivă și, apucându-l de guler, îl ridică în picioare, ca și cum n-ar fi fost mai greu decât un săculeț de cartofi.

— Ne-a făcut pe toate târfe, Will, îi spuse Geraldine, în mijlocul curții de lângă Camera Pompei. Și pe Rachel. Și pe urmă, Sir Jonathan i-a dat sângele pe nas și i-a trântit la pământ. Era să leșinăm de încântare. Și când a făcut-o, arăta ispititor ca păcatul.

— Foarte neînțelept, băiete, clătină sergentul Strickland din cap cu tristețe, privindu-l pe Crawley, care se chircise din nou de frică. Așa, deci. la poziția drepti.

Domnul Crawley îl privi fără să înțeleagă.

— Drrr-EPTI!

Hoțul încremeni.

— Așa vezi, continuă sergentul, întorcându-se apoi spre Jonathan. Ce facem cu el, domnule?

— A fost chemat un comisar, îl înștiință Jonathan. Banii domnișoarelor au fost restituiți, iar bijuteriile lui Miss York, recuperate.

— Că bine ziceți, domnule. Atuncea, eu îl păzesc pe prizonier până vine polițaiul, iar dumneavoastră și Lordul Weston le puteți duce pe domnișoare înapoi la hotel, să ia micul dejun. Privirea-nainte, băiete!

— O, Will, interveni Geraldine, îmi dai palpitații. Dacă-aș fi mers vreodată în pas de defilare cu tine, mă lua cu leșin. Te avertizez cinstit că încep să mă îndrăgostesc.

— Precis ești sergent, comentă aprobator generalul, și încă unul al naibii de bun, dacă nu mă-nșel. Aș fi încântat să servești în batalionul meu, dacă aș mai avea unul, dar doamna Sugden m-a convins să mă retrag din armată, acum zece ani.

Sergentul Strickland salută militărește.

— E-n regulă, domnule, spuse el, am fost lăsat la vatră oricum, că mi-am pierdut un ochi la Waterloo, da' acuma-s gentleman de gentleman – până-mi adun picioarele sub mine, ca să zic așa... Privirea-nainte, băiete, și nu mă fă să-ți mai zic o dată, dacă nu vrei să mă vezi când îmi sare țandăra.

Nigel Crawley rămase drept ca un soldat la paradă, arătând îngrozitor de ridicol. Nasul umflat îi lucea ca un far.

Rachel se uită la Jonathan și descoperi că o privea și el, cu o expresie veselă și, parcă, puțin mai caldă. Avuseseră parte de două ore turbulente, în timpul cărora abia dacă schimbaseră o vorbă sau o privire. Dar, la drept vorbind, fusese apărătorul ei. Rachel nu suporta violența, fiind de părere că întotdeauna trebuie să existe căi pașnice de a rezolva divergențele de opinie. Totuși, nu putea să uite fiorul de satisfacție din momentul când Jonathan îl pocnise pe Nigel Crawley în nas până i-a dat sângele, după ce individul o făcuse târfă.

Dacă n-ar fi fost deja îndrăgostită de el, s-ar fi amoretat de el chiar în acel moment.

Acum, însă, asocierea lor se apropia de sfârșit. Nu mai era nimic care să-i țină în Bath, pe ea și unchiul ei, acum că domnul Crawley fusese capturat, iar bijuteriile ei regăsite. Nimic nu-l mai împiedica pe Jonathan să plece la Londra. Probabil că acea zi era tot ce le mai rămăsese.

Îi zâmbi și ea, simțind în piept un junghi de durere.

Nu peste mult, sosiră doi comisari și urmă multă zarvă și zăpăceală, în timp ce mai multe persoane încercau să povestească totul în același timp. În cele din urmă, plecară să-i ducă pe cei doi arestați la un magistrat, împreună cu Generalul Sugden, sergentul Strickland și cele patru domnișoare. Bridget ar fi rămas pe loc, dar Rachel îi văzuse expresia nostalgică și-i făcuse semn să plece și ea. Îl avea alături pe unchiul ei, ca să joace rolul de supraveghetor.

Din nou era frânt de oboseală. După întoarcerea la hotel, comandă ca micul dejun să-i fie adus în cameră, iar Rachel îl însoțește, nedorind să-l scape din vedere până nu se instalează comod. Jonathan nu veni cu ei.

Rachel putea doar să speră că urmau să aibă ocazia, mai târziu în timpul zilei, să-și ia rămas-bun între patru ochi. Cu siguranță, a doua zi Jonathan urma să plece – sau poate chiar în cursul aceleiași zile. N-ar fi suportat o despărțire în public.

Dar pe una privată cum s-o suporte...?

La o oră după ce se întorseseră la York House Hotel, unchiul ei dormea deja, iar Rachel se ridică în picioare ca să frunzească fără interes micul teanc de scrisori care-i fuseseră trimise din Chesbury.

Nu mai era nimic care să-l rețină acolo. Șarada se terminase, și urmărirea de asemenea, hoțul de la care porniseră toate necazurile lui Rachel era prins, iar banii restituiți prietenelor ei.

Alleyne nu-și putea revendica prea multă glorie pentru deznodământul fericit, dar se bucura oricum că Rachel avea să-și trăiască viața așa cum ar fi trebuit încă de la moartea tatălui ei. Era Miss York de la Chesbury Park, moștenitoarea unei averi considerabile și, mai ales, avea un unchi care o iubea ca pe o fiică.

Nu mai avea niciun motiv să rămână.

Nicio altă scuză.

Până în seara următoare, putea fi la Londra. A doua zi, avea șanse să găsească pe cineva care să-l recunoască, sau să descopere niște informații despre el însuși. Era o perspectivă emoționantă și îmbucurătoare. Cu siguranță, odată ce vedea un chip familiar, avea să-l recunoască, și urmau să-i revină toate amintirile.

Dar, în timp ce se uita afară pe fereastra camerei de hotel, spre o stradă udată de o aversă bruscă de ploaie, nu se simțea nici emoționat și nici bucuros.

Ba chiar se simțea deprimat de-a binelea.

Rachel nu mai avea nevoie de el. Nu-l dorea. Era cu unchiul ei, așa cum și trebuia, iar după un timp avea să se mărite cu – cum se exprimase? – iubirea vieții ei. Și urma să găsească un asemenea bărbat. Altfel, cum? Gentlemanii eligibili aveau să se bulucească prin jurul ei. Putea să aleagă pe oricine-i plăcea.

Se hotărî să iasă din hotel imediat ce se oprea ploaia. Dacă Strickland revenea curând, poate aveau chiar să plece din Bath în acea zi, fără a mai aștepta până mâine – cu condiția ca sergentul să vrea să-l însoțească, desigur. Poate prefera să rămână cu Geraldine.

De unde să-și înceapă căutările? Și ce indicii avea deja care l-ar fi putut conduce spre descoperirea propriei sale identități? Nu mai visase nimic semnificativ, după fântâna arteziană, și nici nu avusese noi senzații familiare, ca la plonjonul în lac. Cel puțin, așa credea. Și totuși...

Oare visase ceva azi-noapte? Exista un lucru recent, ceva ce i se întâmplase sau visase... Dar ce anume? Se încruntă, concentrat. Cu siguranță, amintirile evenimentelor recente n-aveau să-nceapă acum să-i joace farse.

După câteva minute, se întoarse de la fereastră, exasperat. Trebuia să iasă, indiferent dacă mai ploua sau nu. Dacă mai rămânea acolo, înnebunea. O bătaie în ușă însă, îi distrase atenția.

— Intră, răspunse el, așteptându-se să fie Strickland, sau poate o cameristă care nu știa dacă era în cameră sau nu.

Era Rachel, însă. Intră și închise ușa în urma ei.

— Rachel, îi zâmbi el. Sper că evenimentele din dimineața asta n-au supus inima unchiului tău unor eforturi prea mari, și nici pe tine nu te-au tulburat prea mult. Dar cred că ești foarte fericită că toate bunurile furate au fost regăsite și acea echipă de soț și soție nu va mai avea ocazia să jefuiască pe nimeni, multă vreme.

— Sunt.

Dar arăta foarte palidă și nu-i zâmbi în timp ce venea spre el, cu ambele brațe întinse, privindu-l drept în ochi.

— Îți mulțumesc, Alleyne. Îți mulțumesc pentru tot.

În primul moment, când îi luă mâinile într-ale lui, crezu că senzația de frig din cap îi era cauzată de răceala mâinilor ei. Apoi, însă, simți un val de amețeală.

— Ce...? întrebă el, privind-o fără expresie.

— Lord Alleyne Bedwyn, spuse ea încet.

Alleyne îi strânse mâinile într-ale lui, ca înecatul care se agață de un pai.

— Ce? repetă.

— Ți-e cunoscut numele ăsta?

Nu-i era. În mintea lui, nu părea deloc familiar. Și totuși, reacționa din tot trupul, într-un mod straniu și neplăcut, vecin cu panica.

— Unde-ai auzit numele ăsta? o întrebă, aproape fără să-și dea seama că vorbea în șoaptă.

— Dintr-o scrisoare de la o fostă vecină a mea din Londra. A fost trimisă aici de la Chesbury, împreună cu corespondența unchiului Richard. Singurul gentleman dispărut despre care știa era Lordul Alleyne Bedwyn, care a murit în bătălia de la Waterloo, dar trupul nu i-a fost găsit. Știa despre asta, fiindcă s-a întâmplat să fie aproape de St. George's, în Hanover Square, când se termina sluba cerută de Ducele de Bewcastle pentru fratele lui, și s-a uitat la mulțimea care ieșea din biserică.

Alleyne Bedwyn. Bedwyn. Bedwyn.

„E cel mai interesant lucru pe care l-am văzut în Bath, de când Lady Freyja Bedwyn l-a acuzat pe Marchizul de Hallmere, drept în mijlocul Camerei Pompei, că era un corupător al inocenței.“

Asta-l săcâise cu câteva minute în urmă... Freyja Bedwyn.

Ridică din nou ochii spre ai ei, privind-o fără nicio expresie. Știa că el era - era Alleyne Bedwyn. Dar numai trupul lui o știa. Mintea-i era încă goală.

— Da, spuse el. Sunt Alleyne Bedwyn.

— Alleyne.

Ochii ei se umplură de lacrimi, și-și mușcă buza de sus.

— Ți se potrivește mult mai bine decât Jonathan.

Alleyne Bedwyn.

Freyja Bedwyn.

Ducele de Bewcastle – fratele lui.

Erau doar cuvinte în mintea lui, și o panică tot mai cumplită în trup.

— Trebuie să-i scrii imediat Ducelui de Bewcastle, spuse ea, cu un zâmbet dintr-odată radios. Imaginează-ți ce fericit o să fie, Jon... Alleyne. Alerg acum până jos să-ți aduc cerneala și pana. Trebuie să...

— Nu! o opri el repezit, eliberându-i mâinile.

Se îndepărtă, pentru a se opri lângă pat, cu spatele spre ea, făcându-și de lucru cu aranajatul sfeșnicului de pe noptieră.

— Lasă-mă... Pleacă de-aici...

Rachel se răsuci brusc pe călcâie și porni grăbită spre ușă. N-o deschise, însă. Rămase pe loc câteva clipe, cu capul în piept.

— Alleyne, spuse ea, nu mă alunga. Te rog, n-o face. Te rog.

Întoarse capul să se uite la el, cu ochi mari și răniți. Iar Alleyne știu că, dacă ieșea din cameră, praful avea să se aleagă de el. Veni spre ea orbește și se întâlniră în mijlocul odăii, cuprinzându-se strâns cu brațele.

— Nu pleca, îi spuse el. Nu mă părăsi.

— N-am să te părăsesc, își ridică Rachel fața de lângă umărul lui. Niciodată n-am să te părăsesc.

O sărută, strângând-o la piept ca și cum ar fi vrut să nu-i mai dea drumul niciodată. Iar când încetă s-o mai sărute, își îngropă chipul în umărul ei și începu să plângă. Când își dădu seama, vru să se desprindă de ea, îngrozit și jenat, dar Rachel îl ținu strâns, murmurându-i cuvinte neînțelese, astfel

că izbucni iar în suspine zgomotoase și foarte nedemne, până rămase secătuit și epuizat.

— Ei, spuse el cu glas tremurător, întorcându-se pe jumătate ca să-și folosească batista, acum știi ce fel de om e Lordul Alleyne Bedwyn.

— L-am cunoscut dintotdeauna. Atâta doar că nu-i știam numele, până azi. Este un gentleman care-mi place și pe care-l admir și-l respect. E un gentleman pentru care simt o afecțiune profundă.

Își vârî batista în buzunar, după care își trecu degetele prin păr.

— Tot speram ca, dacă-mi revenea o amintire mărunță, într-o clipă să mi se reverse toate în minte. Dar tocmai mi s-au adevărit cele mai negre temeri. Azi-dimineață, cineva din curtea abației a menționat numele „Lady Freyja Bedwyn“, și am simțit un șoc, deși atunci eram prea ocupat ca să-i dau vreo atenție. Când tu ai rostit numele „Lord Alleyne Bedwyn“, am știut imediat că era al meu. Și am recunoscut și numele Ducelui de Bewcastle. Dar cortina nu s-a tras din fața memoriei mele, Rachel. Freyja... în ce fel mi-e rudă? Știi că îmi este. Acum știi cine sunt. Mai știi și că am cel puțin un frate mai mare. Dar e ca și cum aș ști aceste lucruri cu trupul, cu o parte din mine care-mi stă undeva în burtă, nu cu mintea. Nu-mi pot aminti nimic.

Fu recunoscător că Rachel nu spuse nimic, nu încercă să-i ofere prin vorbe mângâiere ori speranță. Nu făcea decât să stea alături, cu o mână pe brațul lui și fruntea rezemată de umărul său.

O duse la pat și stătură culcați mult timp, Alleyne ținându-și un braț pe după umerii ei, iar cealaltă mână, pe ochi. Rachel zăcea pe o parte, ghemuită lângă el, cu capul pe umărul lui și un braț cuprinzându-i mijlocul.

Se simțea nemărginit de consolată. Era Rachel. Iubirea lui. Singurul lui punct de sprijin într-un ocean turbulent cu adâncuri clocotitoare.

— Cred că nu sunt mulți oameni care pot spune că au supraviețuit propriei lor înmormântări, spuse el după un timp. Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Și o sărută pe creștetul capului.

Rachel nu făcu decât să se strângă și mai aproape.

Apoi, văzu din nou fântâna. De data asta, însă, o vedea pe fundalul unui conac mare, un amestec curios, dar nu neplăcut, de stiluri arhitecturale, acoperind câteva secole.

— Acasă... E casa mea.

Nu-și amintea numele, dar o vedea. Și i-o descriese, așa cum arăta pe dinafară. Interiorul nu și-l amintea.

— O să-ți revină toate în minte, îl asigură Rachel. Știu că așa va fi, Alleyne. Alleyne, Alleyne... Îmi place numele tău.

— Cu toții avem nume ciudate, se încruntă Alleyne, apoi clătină din cap. Cred că mama noastră ni le-a ales. Era o cititoare faimoasă de povești romantice străvechi și cred că disprețuia numele ca George, Charles sau William... ori Jonathan.

Rachel îl sărută pe ureche.

În seara aceea, când se adunară cu toții pentru cină, prin aer plutea multă emoție.

Nigel Crawley și soția lui fuseseră trimiși în judecată, iar femeile ardeau de nerăbdare să povestească toate detaliile pe care ceilalți le pierduseră, după întoarcerea la hotel. Până și sergentul Strickland găsisse o scuză să se aplece în cameră, stând respectuos în spatele scaunului lui Alleyne și, uneori, neputându-se abține să intervină cu câte un comentariu prelungit.

Domnișoarele erau și ele în culmea fericirii că-și primiseră banii înapoi — lucru la care recunoșteau că nu se așteptaseră. Acum se puteau declara oficial retrase din meserie, anunț care prilejui un toast din partea tuturor. Își puteau redeștepta visul, hotărând unde anume în Anglia doreau să se așeze, ca să se poată duce acolo și să caute o clădire potrivită în care să-și amenajeze pensiunea.

A doua zi aveau să plece la Londra, pentru a lămuri acolo toate detaliile și a începe să-și facă planurile.

Rachel le lăsă să vorbească până păsură să nu mai aibă nimic de spus. Apoi, se uită de jur împrejurul mesei, cu mâinile strânse la piept.

— Am ceva să vă anunț, zise ea.

Nici chiar unchiul ei nu știa încă. Dormise toată după-amiaza. Oricum, și ea stătuse în tot acel timp culcată pe patul din camera lui Alleyne. Adormise, chiar. Și el — oricât ar fi părut de incredibil.

— Serios, Rachel? întrebă Bridget. Am vorbit cam mult, nu? Dar a fost o zi așa de interesantă, trebuie să recunoști.

— Ce este, Rache? vru să știe Geraldine.

— Doresc să vă prezint pe cineva, răspunse Rachel, cineva cu care voiiați toate, de mult, să faceți cunoștință, adăugă ea, râzând.

Alleyne o privea cu ochi strălucitori, aproape febrili.

Rachel îl arătă cu o mână:

— Dați-mi voie să vi-l prezint pe Lordul Alleyne Bedwyn, fratele Ducelui de Bewcastle.

Flossie scoase un chiot deloc elegant.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule, spuse sergentul Strickland. Am știut io-ntotdeauna că sunteți un nobil adevărat.

— Bewcastle? repetă unchiul Richard, privindu-l cu atenție pe Alleyne. De la Lindsey Hali, din Hampshire? Dar asta nu-i foarte departe de Chesbury. Ar fi trebuit să observ asemănarea.

— Domnul să ne aibă în pază, spuse Phillys, iau cina cu un frate de duce adevărat! Ține-mă că leșin, dacă ești așa de bună, Bridge.

— Am zis eu că are nas aristocratic, declară Geraldine. Am zis sau n-am zis?

— Ai zis, ai zis, Gerry, confirmă Flossie. Și ai avut perfectă dreptate.

— Îl cunoști pe Ducele de Bewcastle și familia lui, unchiule Richard? Întrebă Rachel.

— Pe el, da, dar pe ceilalți nu pot spune că i-am întâlnit. Sunt câțiva frați și surori, cred, dar nu le știu numele. Lordul Alleyne, însă, vi le va putea spune.

— Încă nu mi-a revenit memoria, domnule, preciză Alleyne. Doar fragmente disparate.

Câteva clipe se lăsă tăcerea, în timp ce toți digerau această veste, dar imediat începură iar să vorbească în același timp, punând întrebări, făcând propuneri, oferind consolări, vrând să știe cum își descoperise Lordul Alleyne identitatea, dacă încă nu-și putea aminti mare lucru.

Flossie fu aceea care propuse încă un toast.

— Pentru Lordul Alleyne Bedwyn! spuseră cu toții.

A doua zi dimineața, urma să plece la Lindsey Hali, spuse el, ca răspuns la o întrebare a lui Geraldine.

Atât întrebarea, cât și răspunsul, făcură să se lase din nou tăcerea. Privind în jurul mesei, Rachel descoperi că nimeni nu mai zâmbea. Poate, își spuse ea, nu era singura care să se simtă deprimată de moarte.

— O să-mi fie dor de bucătăria de la Chesbury, spuse Philiys, și de gătitul pentru Domnia Sa. Acolo, am fost mai fericită ca oricând în viața mea, cred – adică, știu.

— Nu i-am dat domnului Drummond răspunsul, zise și Flossie, cu un oftat. Nu mi s-a părut corect să spun da, când el e un gentleman înăscut, iar eu sunt ceea ce sunt. Dar știa despre trecutul meu și a spus că puțin îi pasă. Și mi-e un dor cumplit de el.

— N-am terminat să organizez ca lumea treburile gospodărești de la Chesbury, adăugă și Geraldine, și să fac inventarul. Aș putea face o treabă bună, ca menajeră, dac-aș ști numai să scriu și să citesc.

— Pot să te învăț eu, Gerry, o asigură Bridget. Dar încă nu. Mai bine mergeți toate la Londra, înaintea mea. Eu mai stau un timp cu Rachel. Va avea nevoie de o tovarășă și de o

supraveghetoare, și nu-mi va fi deloc greu să mă duc cu ea înapoi la Chesbury, pentru o vreme. Am prieteni acolo.

Celelalte trei o privă cu nostalgie, în timp ce unchiul Richard își dregea glasul.

— Am nevoie disperată de o menajeră și de o bucătăreasă, spuse el. Și mă tem că stewardul meu nu-și va putea găsi prea curând o soție potrivită. N-aș dori asta. E un om de treabă. Cu siguranță, Rachel va avea nevoie de o domnișoară de companie. Departe de mine gândul să spulber visele cuiva, dar dacă ați dori toate să vi le mai amânați, sau poate chiar să vi le schimbați de tot, atunci v-aș propune să ne întoarcem cu toții la Chesbury.

Izbucni o mare hărmălaie de voci, toate femeile vorbind în același timp. Era aproape imposibil să se înțeleagă ce spunea fiecare, dar totul păru să se clarifice când Phillys se ridică de la locul ei, trecu în capul mesei, la spatele unchiului Richard, îl cuprinse cu brațele pe după gât și-l sărută pe obraz.

De astă dată, valul general de râsete fu mult mai vesel decât înainte.

— Cred, reluă unchiul Richard, că de dragul vecinilor mei, doamnă Leavey, ar fi mai bine să-l omorâm pe Colonelul Leavey cât timp se află la Paris. Și cred c-ar fi mai bine să moară sărac, ca să fii nevoită să te angajezi la mine ca bucătăreasă.

— Și va trebui să născocim o poveste și pentru Rache, adăugă Geraldine. Va trebui să spunem că a fost abandonată de soțul ăla monstruos și fustangiu al ei. Doar dacă nu găsește cineva vreo cale de a o face să fie iar necăsătorită, astfel încât să poată primi pețitori. Aveți propuneri?

Nimeni, însă, nu avea niciuna. Iar melancolia îi cuprinse din nou pe toți.

A doua zi, Alleyne avea să plece acasă, la Lindsey Hall.

22

Alleyne nu și-a luat rămas-bun între patru ochi de la Rachei. Ar fi putut, dacă bătea la ușa ei devreme, deși Bridget stătea cu ea în cameră. Cu tact, Bridget s-ar fi retras.

În schimb, coborî să ia micul dejun în sala de mese publică, puțin mai devreme decât de obicei, apoi ieși la o plimbare, până văzu toate trăsurile din Chesbury sosind pe stradă, pentru a începe să fie încărcate cu bagaje.

Seara, Weston hotărâse să se întoarcă acasă fără amânare. Alleyne bănuia că se bucura foarte mult să-și ia nepoata cu el, și aproape la fel de mult să fie însoțit și de celelalte patru. Chesbury Park urma să fie mult mai vesel decât până cu o lună în urmă.

Poate că tot s-alesese ceva bun din planul lui nebunesc, la urma urmei, își spuse Alleyne, deși spera să fi învățat lecția, și anume că minciunile și înșelătoriile nu erau căile cele mai potrivite pentru atingerea oricărui țel.

Hotărâse să le ureze tuturor drum bun, înainte de a pleca și el. Altă tactică de amânare...? Dar avea să pornească la rândul lui, cu mult înainte de amiază – spre Lindsey Hali, în Hampshire. Își amintise în seara trecută că imediat după ușile de la intrare se afla o magnifică sală medievală de bancheturi, cu tot cu o galerie de menestrelți sculptată, o masă enormă de stejar și pereții plini de arme și blazoane.

Geraldine ieși prima. Strickland o însoțea, ducându-i geanta. Arăta stoic, iar ea părea o regină latină tragică. Celelalte o urmară în curte, apoi apărură Rachel și Weston.

Ar fi trebuit să se ducă în Camera Pompei – sau, și mai bine, la o plimbare mai lungă. Despărțirile erau îngrozitoare. Nimeni nu le dorea, dar păreau un rău necesar.

Weston îi strânse mâna, îi ură din toată inima o zi bună

și o călătorie cât mai plăcută, după care valetul îi ajută să se urce în trăsură. Bridget îl îmbrățișă și-l urmă pe baron înăuntru, după care veni rândul lui Flossie și al lui Phillys, care plângea de nu mai putea. Geraldine stătea cu sergentul lângă a doua trăsură, în care intră când celelalte două erau deja înăuntru.

Mai rămânea Rachel. Nu-l îmbrățișă. Nici nu se grăbi să se urce în trăsură, cu unchiul ei și Bridget. Stătea palidă, cu ochii uscați și fără să zâmbească, până când Alleyne o privi, regretând că nu se dusesse la ea mai devreme. Dar, când ochii li se întâlniră, zâmbi, făcu doi pași înainte și-i întinse ambele mâini.

— Alleyne, spuse ea, la revedere. Călătorie plăcută îți doresc. Și nu te teme. După ce ajungi la Lindsey Hall, după ce-l vezi pe Ducele de Bewcastle și restul familiei, toate îți vor reveni în minte. S-ar putea să mai dureze câțiva timp, dar acordă-ți-l. La revedere.

Era un mic discurs vesel, politic, repetat dinainte.

Alleyne îi luă mâinile într-ale lui și făcu o plecăciune. Apoi, le ridică pe rând la buze. Și deodată, nu-și mai putu aminti de ce o lăsa să-l părăsească așa — decât pentru că nu avea ce să-i ofere, poate nici măcar propria lui libertate, și că după viața pe care o trăise vreme de douăzeci și doi de ani, merita șansa de a fi Miss York de la Chesbury, liberă să aleagă dintr-o serie cât mai numeroasă de gentlemeni.

Era cel mai firesc lucru să se simtă sentimentali și înecați de emoție, într-un moment ca acela. Trecuseră prin multe împreună, în ultimile două luni. Însemnau enorm unul pentru celălalt.

— Să fii fericită, Rachel, îi spuse el. Asta-i tot ce-ți doresc.

Și-i eliberă o mână, o ajută să se urce în trăsură, o privi cum își aranja fusta înainte de a închide ușa, și făcu un pas înapoi, pentru ca trăsura să poată porni. Ridică o mână în semn de rămas-bun, zâmbind.

Cu mult zgomot, cele două trăsură, urmate de cea cu

bagaje, ieșiră în stradă, dădură colțul pe Gay Street, și se făcură nevăzute. Pasagerii făceau cu mâna – mai puțin Rachel, care stătea rezemată de spătar și nici măcar nu se uita afară. Geraldine deschisese fereastra celei de-a doua trăsură și-și flutura batista, cu ochii la Strickland. Plângea.

Și, dracu' să-l ia, și lui îi venea să plângă, își dădu seama Alleyne, ferindu-se să-și privească valetul.

O iubea, la naiba. O iubea.

— Merg să termin de împachetat lucrurile, domnule, spuse sergentul, după ce lăsă să-i scape un oftat adânc, din suflet. Ați ajuns să le îndrăgiți pe toate, nu, domnule? Au niște inimi cât marea, orice-or fi făcut ele înainte. Nu că mi-ar păsa mie de asta. Niciodată nu m-am uitat de sus la cucoanele de soiu-ăsta, cum fac unii, ba chiar și ăia de le folosesc serviciile. Tre' să-și câștige și ele pâinea cea de toate zilele, la fel ca toată lumea. Și nu pot să zic că-i mai bine să omori oameni ca s-ai din ce trăi. Aduc trăsura cam într-o oră, da? — Bine, răspunse Alleyne. Ba nu, la amiază. Vreau să fac o plimbare și să-mi mai limpezesc mințile. Sau, și mai bine, așteaptă până mă întorc. Nu-i nicio grabă, așa-i?

Nici măcar nu intră din nou în hotel. Porni pe Milsom Street, spre centrul orașului. Acolo, își croi drum prin curtea abației, pe lângă biserică și mai departe, către râu. O vreme, stătu privind-i apele, apoi merse pe mal până la Pulteney Bridge. Trecu podul și-și continuă drumul cu pas vioi pe Great Pulteney Street, spre Sydney Gardens.

La început, gândurile i se adunau numai asupra lui Rachel. Se întreba unde anume era în fiecare moment, dacă era veselă și conversa cu unchiul ei și Bridget, dacă-i era dor de el – dacă inima ei rămăsese în urmă, cu el.

Apoi, fără veste, își aminti de Morgan. Sora lui. Femeia care-l așteptase la Porțile Namur. Îngrijea soldați răniți, când el plecase din Bruxelles, și fusese hotărât să se reîntoarcă la ea cât de curând posibil, ca s-o ducă acasă în Anglia, la adăpost.

Un timp, nu-și aminti de ce venise și ea la Bruxelles, nici ce căuta la porți. Nu știa nici de ce plecase de lângă ea, în loc de a o duce acasă neîntârziat. Apoi, însă, își aduse aminte că Morgan avea optsprezece ani, că-și făcuse debutul în primăvară, la Londra, după care se dusesese la Bruxelles cu o prietenă și părinții acesteia. Nu-și amintea numele lor – deși tatăl era conte. Prin minte îi fulgeră o imagine a feței lui Morgan, făcându-l să se oprească pentru a închide ochii, ca s-o vadă mai bine. Era o față ovală, cu ten închis la culoare, ochi negri – ca ai lui – și păr negru. O față frumoasă. Ea era cea mai frumoasă din toți frații și surorile. Era singura care nu moștenise nasul familiei.

Câți erau?

Freyja trebuia să fie una. Sora lui, cu siguranță. Ce se spusese în curtea abației, în ajun?

„E cel mai interesant lucru pe care l-am văzut în Bath, de când Lady Freyja Bedwyn l-a acuzat pe Marchizul de Hallmere, drept în mijlocul Camerei Pompei, că era un corupător al inocenței.“

Freyja Bedwyn. Marchizul de Hallmere. Hallmere.

Apoi, își aminti că erau căsătoriți. Fusesse la nunta lor, nu demult. În vara trecută...? Și totuși, Freyja îl acuzase pe Hallmere, în mijlocul Camerei Pompei, de față cu toată lumea, că era un corupător al inocenței!

Pe neașteptate, Alleyne chicoti sonor. Da, era tipic pentru Freyja – buna Free, scundă, aprigă și gata oricând să-și folosească limba ascuțită sau pumnii, la cea mai mică provocare. Brusc, îi revăzu în minte fața, cu frumusețea ei stranie, părul blond și răvășit, sprâncenele mai închise la culoare și nasul proeminent.

Stătu așezat în Sydney Gardens câteva ore, privind absent veverițele, dând ocazional din cap spre alți trecători și adunând încet laolaltă diverse crâmpoșe izolate din viața lui. Încă mai lipseau părți întinse, dar panica începea să-i

treacă. Dacă unele lucruri îi reveniseră în minte, însemna că nu-și pierduse cu adevărat memoria, pentru totdeauna. Urma să-și amintească și altele – poate chiar totul, cu timpul...

Exista și o soție, ascunsă undeva în întunericul amintirilor care încă nu-i reveniseră?

Unde era Rachel acum?

Când se ridică în picioare ca să pornească în sfârșit înapoi spre George Street și York House Hotel, fu uimit să vadă, după poziția soarelui, că era spre sfârșitul după-amiezii. Când trecuse ziua?

Se făcuse prea târziu ca să pornească spre Hampshire. Avea să aștepte până mâine. Nu era nicio grabă. Toți îl credeau mort. Îi ținuseră și o slujbă de pomenire, la Londra. Încă o zi nu putea conta prea mult pentru ei.

Nu sporta gândul de a apărea în fața lor fără să-i cunoască.

Își aminti cum zăcuse pe pat în după-amiaza zilei trecute, cu Rachel ghemuită alături, în timp ce el asimila descoperirea faptului că era Lordul Alleyne Bedwyn.

Îi simțea lipsa cu o durere de-a dreptul fizică.

Se îndoia că se mai simțise vreodată în viața lui atât de singur ca în acel moment.

Rachel se afla acasă, la Chesbury Park, de cinci zile. Acasă. Trebuia să fie cel mai minunat cuvânt din limba engleză. Acolo era locul ei. Putea trăi la Chesbury toată viața, dacă dorea. După moartea unchiului Richard, urma să-i aparțină ei.

Spera să treacă mult timp, cât mai mult, până atunci. Unchiul ei era obosit după călătorie, dar își revenea mai repede decât după drumul spre Bath. Rachel își dădea seama că era fericit. O iubea. Și, dintr-o dată, casa se însuflețise iar în jurul lui. Geraldine fusese numită oficial menajeră și se apucase de treabă cu multă energie. Părea să fie favorita întregului personal, mai ales a bărbaților. Bridget începuse deja s-o învețe să citească. Phillys nu mai ieșea

din bucătărie și descoperise repede care erau mâncărurile favorite ale unchiului Richard, așa că-l putea răsfăța cu ele o dată la câteva zile. Domnul Drummond își anunțase logodna cu Flossie și primise binecuvântarea stăpânului său. Bridget își făcuse un proiect personal din îngrijirea grădinilor, care înfloreau glorios, deși se apropia sfârșitul lunii august.

Rachel căuta să fie cât mai ocupată, citind, cosând, brodând și ținându-i companie unchiului ei. Într-o zi ploioasă, își petrecu toată după-amiaza în galeria de portrete, observând din nou asemănările tuturor strămoșilor din partea mamei și reamintindu-și care erau relațiile de rudenie cu fiecare dintre ei. Se uită timp de zece minute la fața fetiței care fusese mama ei. În alte zi, mai frumoase, se plimba mult pe afară, uneori cu Bridget și Flossie, alteori singură. Călări de vreo două ori, cu un grăjdar la câțiva pași în urmă, mândră că putea s-o facă și singură. Odată, se duse chiar și cu barca pe lac, deși fără să se apropie de insulă.

Unchiul Richard era hotărât să se întrezeze îndeajuns ca s-o ducă la Londra în primăvara următoare, pentru a fi prezentată reginei și a avea un bal de debut acolo, înainte de a participa la unele dintre evenimentele sezonului monden. Rachel se aștepta să-i placă, deși era cam matură pentru a-și face debutul în înalta societate.

N-avea de gând să se ascundă în izolare, numai fiindcă inima-i era zdrobită.

Dar acesta era un mod ridicol și teatral de a-și descrie starea. Inima ei nu era "zdrobită". Nu făcea decât s-o doară încontinuu, zi și noapte. Dormea în aceeași cameră ca data trecută. Deși fusese în celălalt dormitor doar o dată, când se afla și Alleyne acolo, atunci când stătuse cu el toată noaptea, acum odaia părea apăsător de pustie și tăcută. Evita să intre, dar o simțea și așa. Își dorea să fi existat o ușă pe care s-o închidă, pentru a și-o alunga din amintire.

Se gândea la el încontinuu. Se întreba cum o fi fost întoarcerea la Lindsey Hali și încerca să-și imagineze

momentul. Cum l-o fi primit Ducele de Bewcastle? Fuseseră de față și alți membri ai familiei? Și-i amintise de la prima vedere? Încă se mai chinuia să-și regăsească trecutul?

Îl așteptase acolo și o soție?

Probabil avea să mai audă despre el cândva, de vreme ce păreau să circule prin aceeași lume. Poate urma chiar să-l revadă – în primăvara viitoare...? Poate avea să fie și el la Londra.

Spera că nu. Poate, în doi, trei ani, avea să fie-n stare să-l revadă, fără să simtă decât plăcere și doar o afecțiune moderată. Dar nu în primăvara următoare. Ar fi fost prea curând.

Se plimbase printr-o latură a lacului, unde era o cărare umbrită de copaci pe care grădinarii o curățiseră și o pietruiseră recent. Găsise un loc unde să stea la umbră, fiind o zi deosebit de caldă. Privise în jur, inspirând mirosurile îmbătătoare ale vegetației de vară, sorbind cu ochii frumusețea acelei zone a parcului, mijind pleoapele în soarele reflectat de apă. De acolo, putea să distingă acoperișul de ardezie al pavilionului de pe culmea insulei.

Dar vederea lui o întristă și-i risipi starea de mulțumire. Reveni spre casă, luând-o pe o scurtătură care tăia peluza în diagonală. La jumătatea drumului, se opri și-și puse mâna streășină la ochi. Ușile erau deschise, ca de-atâtea ori în ultima vreme, iar în capătul treptelor stătea cineva. Nu părea să fie unchiul ei. Un vizitator, așadar? Nu mai primiseră vizite de la întoarcerea din Bath, iar vecinilor încă nu li se dăduse nicio explicație despre schimbarea situației și numelui ei.

Apoi, mâna îi căzu pe lângă trup, simți un val năprasnic de emoție, care-i scăpă de pe buze într-un strigăt nearticulat și, ridicându-și poalele, o luă la fugă.

— Alleyne! strigă ea, cu inima plesnindu-i de o bucurie atât de puternică, încât nici nu-i trecu prin minte să se întrebe ce căuta acolo.

Alleyne îi ieși în întâmpinare la jumătatea distanței, o

prinse în brațe și o învârti de două ori, înainte de a o pune la loc pe picioare, luând destulă distanță pentru ca Rachel să poată vedea că zâmbea, cu o lumină veselă în ochi.

— Pot îndrăzni să sper că te bucuri să mă vezi? o întrebă el. Ești o privescătoare minunată pentru ochii mei îndurerați, Rachel, deși ar trebui să existe un mod mai potrivit de a o spune decât cu o frază răsuflată ca asta. Mi-a fost dor de tine.

Cumva, Rachel constată că se uita peste umărul lui, spre fereastra de la camera unchiului ei. Acesta stătea așezat acolo, privindu-i. Făcu un pas înapoi, iar Alleyne se uită și el în spate, apoi din nou la ea.

— Nu erai aici când am sosit, spuse el. Am avut o discuție cu unchiul tău.

— Dar ce cauți aici? îl întrebă.

Acum, când bucuria necugetată îi trecuse, regreta că venise acolo. Toată suferința ei din ultimele cinci zile avea să se repete, când el pleca din nou.

— Cum te-a putut lăsa familia ta să pleci iar, atât de curând? A fost o revedere fericită, Alleyne? I-ai recunoscut pe toți? Și ți-ai amintit totul?

Cu fiecare cuvânt pe care-l rostea, îl sorbea din ochi, ca și cum ar fi vrut să-și întipărească toate detaliile înfățișării lui în minte, pentru viitor. Nu purta pălărie. Briza ușoară îi flutura părul, ridicându-i acea șuviță rebelă de pe frunte.

— Nu m-am dus acolo, răspuse el.

— Cum...?! Înălță Rachel din sprâncene.

— Sunt cel mai mare laș din lume, Rache. Am rămas la Bath, găsindu-mi în fiecare zi scuze ca să mai aștept încă o oră sau încă o zi. Nu puteam apărea în fața lor până nu-mi aminteam totul, sau măcar îndeajuns ca să nu stau doar ca un neghiob fără minte, după ce băteam la ușă și întrebam dacă mă cunoștea cineva de la Lindsey Hall.

Rachel își înclină capul într-o parte și, pe negândite, îl luă de mâini.

— Și ți-ai amintit?

— Destul de multe. Din ce în ce mai multe în fiecare zi, de fapt. Acum nu mai am nicio scuză ca să nu mă duc la Lindsey Hali. Și vreau să mă duc, aproape mai mult decât doresc orice altceva în viața asta.

— Dar în schimb ai venit aici? Îl privi ea întrebător.

— Mi se înmoaie genunchii, zâmbi din nou Alleyne, la gândul că m-aș duce acolo, m-aș prezenta în fața lui Bewcastle și a tuturor celorlalți membri ai familiei care mai sunt prezenți și i-aș anunța că fratele lor a înviat din morți. Cred că una dintre cele mai neplăcute experiențe de săptămâna trecută a fost aceea de a afla, de la tine, că-mi ținuseră o slujbă de pomenire - o înmormântare, din care lipsea numai trupul neînsuflețit. Să fii tratat ca un mort când încă ești viu... nu, nici nu pot să-ți explic senzația.

Rachel îi strânse și mai tare mâinile.

— Nu mă pot duce acolo decât dacă vii și tu cu mine, îi spuse el. Ei, nu-i ăsta un lucru complet nepotrivit pe care să-l spună un bărbat? Vechiul Alleyne Bedwyn nu l-ar fi spus, nici nu i-ar fi trecut prin minte măcar. El era un om arogant, independent, destul de dur și căruia nu-i păsa de nimic. M-am schimbat de-atunci. Nu pot face asta fără tine, Rachel. Vii cu mine?

— La Lindsey Hall? făcu ea ochii mari.

— Dacă nu din alt motiv, măcar fiindcă tu ești cea care mi-ai salvat viața, Rache. Bewcastle va dori să-ți mulțumească. Dacă nu vii acolo, va veni el aici, îndrăznesc să spun, iar asta ar fi o experiență provocatoare pentru tine. E mai încrezut decât oricare alt aristocrat.

Zâmbetul lui, își dădu Rachel seama când îl văzu din nou, nu denota amuzament. Avea nevoie de ea. O nevoie disperată.

— Am să vin, răspuse ea, dacă-mi dai voie unchiul Richard.

— A și aprobat, iar Bridget a acceptat să ne însoțească - dar numai dacă accepți și tu, de bunăvoie. Pot s-o fac și singur, dacă n-am încotro, Rachel. Sigur că pot. Dar aș prefera s-o fac împreună cu tine.

Ridică ia buze una dintre mâinile ei, iar Rachel îi zâmbi.

— Un lucru ar trebui să știi, mai spuse el. Nu sunt căsătorit, Rachel. N-am nici nevastă, nici copii — nici logodnică, niciorice alt fel de atașament romantic.

Privirea ei se desprinsese dintr-a lui și, pentru prima oară, simți în suflet o speranță dureroasă. De ce se întorsese? De ce era atât de important pentru el să-l însoțească la Lindsey Hall? Numai fiindcă-i salvase viața?

— Vreau să aud despre tot ce-ai făcut în ultimele cinci zile, continuă Alleyne. E cu puțință să fi fost numai cinci zile? Mie mi se pare o eternitate. Și mai vreau și să-ți spun tot ce mi-am amintit în timpul ăsta. Vreau să-ți spun cine sunt. Facem o plimbare împreună?

Rachel dădu din cap și-i luă brațul, întrebându-se dacă nu cumva soarele îi afectase mintea. Era posibil să se întâmple așa ceva? Dar brațul lui se simțea solid sub mâna ei, la fel cum îi simțea și căldura trupului. Dacă voia, putea să închidă ochii și să-și rezeme obrazul de umărul lui.

Era real, și era acolo. Și nu era căsătorit.

N-o luară în vreo direcție anume. Porniră prin jurul casei, apoi pe peluza din spate, care fusese tunsă în dimineața aceea când o străbătuse călare împreună cu el, deși margaretele, ciuboțica-cucului și trifoiul înfloreau din nou vesele.

Rachel îi povesti despre drumul spre casă și ultimele câteva zile, fiindcă părea să-l intereseze sincer. În timp ce o asculta, el îi privea fața, și râse când îi spuse cum călărise singură și se plimbase cu barca.

— Sper că ești la fel de mândră de tine cum sunt și eu, Rache. Te-ai transformat într-o cutezătoare lady de la țară.

Într-adevăr, era destul de mândră de izbânzile ei.

— Dar tot nu mi-am perfecționat arta de a sta pe cal într-un picior, învârtind cercuri, recunosc eu.

— Trebuie să fie un cal care aleargă la galop, preclă Alleyne, și râseră amândoi.

Totuși, el vorbi cel mai mult, fiindcă erau atâtea pe care

Rachel voia să le afle și atâtea pe care el era nerădbător să i le spună.

Ducele de Bewcastle era un om puternic, pătruns până la oase de măreția aristocratică. Își conducea propria lume ca un despot, și totuși niciodată nu avea nevoie să facă un gest mai violent decât o ridicare din sprâncene, și a lomionului, pentru a-și impune voința. Se numea Wulfric. Fratele al doilea era Aidan, un fost colonel de cavalerie care se însurase anul trecut și se stabilise pe moșie împreună cu soția lui și cei doi copii adoptivi. Urma Rannulf, numit de obicei Ralf, care arăta ca un războinic viking și era însurat cu o roșcată superbă – cum o descria Alleyne. Freyja – numele pe care-l auzise în Bath – era sora lui mai mare, o amazoană redutabilă, măritată cu Marchizul de Hallmere, care părea cumva capabil să se descurce cu ea fără a fi nevoit s-o strângă de gât în fiecare zi. În sfârșit, cea mai mică dintre toți era Morgan, de numai optsprezece ani.

— Ea e femeia care mă aștepta la Porțile Namur, îi explică Alleyne. Cea din visul care se tot repeta. Supraveghetorele n-o luaseră din Bruxelles înainte de luptă și o lăsaseră să îngrijească răniții în ziua bătăliei de la Waterloo. Îi promiseseam lui Bewcastle să n-o scap din ochi, deși nu în grija mea venise la Bruxelles. Voiam cu disperare să ajung înapoi la ea.

— Care era regimentul tău? se interesă Rachel.

— A, da, cu asta ar fi trebuit să încep. Nu sunt militar. Urma să devin diplomat. Am fost atașat la ambasada de la Haga, sub Sir Charles Stuart. De-acolo, am fost trimis cu o scrisoare pentru Ducele de Wellington, și mă întorceam cu răspunsul – faimoasa scrisoare din visele mele. M-am schimbat atât de mult, Rachel. Acum n-aș mai putea să mă întorc la viața aceea, chiar dacă mi s-ar oferi toată ambasada.

Avusese nevoie de cinci zile ca să-și amintească, și chiar și acum mai erau goluri și spații albe în memorie care-l nedumereau, făcându-l să se străduiască până-și amintea totul.

— Dar ceea ce-mi lipsește cel mai mult sunt sentimentele, dacă ăsta-i cuvântul potrivit. Știi toate aceste lucruri despre mine, despre familia și viața mea, fără pasiune, mai degrabă ca și cum ar fi vorba despre altcineva. Am o senzație de desprindere, de parcă n-aș face parte din ele. Mă simt aproape stânjenit la gândul de a mă întoarce, ca și cum ar fi nevoie să-mi prezint scuze pentru că n-am murit, totuși.

Îi desprinse mâna de pe braț și o strânse într-a lui, înlănțuindu-și degetele printre ale ei.

— Și uite, continuă el, am mers până la copaci, și abia dacă te-am lăsat să strecuri și tu o vorbă. Ce fel de gentleman sunt dacă nu respect amabilitățile unei conversații politicoase?

— Asta nu-i o conversație politicoasă, replică ea. Sunt prietena ta, Alleyne. Țin la tine.

— Serios? o întrebă, zâmbind. Chiar ții la mine, Rache? În ultima vreme, am fost preocupat cam numai de mine, totuși, nu-i așa?

— Și pe bună dreptate. Dar ți se pare doar, fiindcă ai fost singur cu gândurile tale și amintirile care-ți reveneau, timp de cinci zile. Înainte de asta, te concentraseși să mă ajuți pe mine, chiar dacă am procedat într-un mod complet nepotrivit. Și pe urmă, când l-am găsit pe Nigel Crawley, ai fost apărătorul meu. Uneori îmi spun că ar trebui să-mi fie rușine de fiorul pe care-l simt când îmi amintesc cum l-ai doborât și i-ai dat sângele pe nas – dar nu mi-e.

— Mergem până la râu? propuse el.

Printre copaci era destul de cald, dar soarele ajunsese într-o asemenea poziție încât stânca pe care stătuseră se afla la umbră. Se așezară din nou pe ea, Alleyne tolănit pe-o parte, iar Rachel cu genunchii strânși și brațele în jurul lor.

— M-am născut într-o familie bogată și puternică, înțelegi, continuă el. Nu e neapărat un lucru bun, deși cred că este preferabil de departe unei sărăcii lucii. Chiar și acum sunt destul de bogat ca să pot trăi independent. N-ar trebui să muncesc o singură zi în viața mea, dacă nu vreau. Am fost

un om cinic, nepăsător, fără țintă, mereu pe drumuri, fără sentimente profunde pentru nimeni și nimic. Pe-asta mi-o amintesc clar despre mine însumi. Și totuși, știam că viața mea era oarecum goală. Mă gândeam să intru în politică, însă am ales în schimb serviciul diplomatic. Cred că părea mai aventuros.

— Dar n-ai să te mai întorci.

— Nu, clătină el din cap. Locul meu este aproape de pământ. Acum o știu. Ciudat – îmi amintesc că și Ralf a descoperit același lucru, anul trecut, când s-a dus la bunica noastră. Dumnezeu mare, abia acum mi-am amintit de ea – mama mamei. Locuiește în Leicestershire - o femeie cât o păsărică. Și Aidan a descoperit-o și el, când s-a hotărât să se retragă din cavalerie și să locuiască împreună cu Eve la țară. Poate că, odată ce învățăm să ne debarasăm de obligațiile bogăției și ale puterii, asta suntem în esență noi, Bedwynii – o familie devotată pământului, elementelor de bază ale vieții și ale mulțumirii. Și iubirii.

Privea spre apă, cu ochii întredeschiși. Rachel se întreabă dacă avea să vină o vreme când urma să fie singură din nou, venind acolo ca să-și amintească ziua de azi. Sau dacă...

Acum, o privea pe ea.

— Asta este, desigur, reluă el – dar fără s-o spună ca și cum abia atunci ar fi descoperit-o; vorbea de parcă s-ar fi gândit dinainte la toate acele lucruri, însă numai acum ajunsese să se înțeleagă complet pe sine însuși. Dragostea e cea care contează. S-ar putea spune că pierderea memoriei a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată, de vreme ce m-a desprins total de trecutul meu și mi-am acordat șansa s-o iau de la început, să fac din nou același gen de greșeli și de data asta să învăț din ele. Sunt lecții pe care le-am putut învăța fiindcă viața asta nouă a mea avea și o nouă dimensiune, una pe care n-o mai cunoscusem și care a avut o contribuție decisivă.

Rachel își rezemă obrazul pe genunchi, fără să-și ia ochii la el.

În familia noastră, urmă Alleyne, a existat dintotdeauna tradiția de a tinde să ne căsătorim târziu – dar când o facem, o facem serios și din dragoste. Fidelitatea conjugală pretinsă chiar și de la cei mai zvăpăiați dintre noi. Am văzut cum s-au întâmplat lucrurile anul trecut, cu Aidan, Ralf și Freyja, și am fost destul de sceptic. Nu-mi prea venea să cred. Chiar nu înțelegeam. Acum, însă, înțeleg.

Rachel își cuprinse puțin mai strâns genunchii cu brațele, timp ce Alleyne îi zâmbea privind-o drept în ochi.

Știu că te bucuri pentru prima dată de libertatea reală a eteții tale, Rachel, spuse el. Și, tot pentru prima dată, te afli în mediul care e al tău din naștere. Nu-mi datorezi nimic – și ești împotrivă. Și cu toate că dragostea se centrează asupra unei singure persoane, atunci când se califică să fie numită dragoste nu e o stare posesivă și nici dependentă. Nu vreau să te simți obligată sau constrânsă din milă. Dacă trebuie să mă așez fără tine, am s-o fac. Chiar dacă voi fi nevoit să mă duc singur la Lindsey Hall – am s-o fac și pe asta. A, uite iar gropița aia... Am zis ceva de râs?

Nu, răspunse ea, dar zău că vorbești prea mult, Alleyne. Probabil te-ai molipsit de la sergentul Strickland.

Îl privi cum râdea, uimită că un om care era atât de chipeș și fermecător, care trăise o viață de privilegii și putere, căruia se făcuseră toate toanele, pentru al cărui zâmbet femeile, fără îndoială, căzuseră de pe picioare – era uimită că un asemenea om putea fi atât de nesigur în fața ei, încât îndruga verzi și uscate.

Da, spuse Rachel.

Da? Înălță Alleyne din sprâncene, dobândind imediat un aer arogant.

Da, am să mă mărit cu tine. Și dacă acum îmi spui că nu aici voiai să ajungi, am să sar în râu și-l las să mă ducă Dână-n lac, să nu mai știu nimic de mine și de tine și de lumea asta. Asta te pregăteai să mă întrebi?

În clipa următoare, îl privi îngrozită, cu obrajii învăpăiați, ca și cum soarele le-ar fi dogorât amândurora în creștet.

Alleyne râse din nou, se îndreptă de spate, îi luă fața în mâini și o sărută.

— Nu, răspunse el, dar nu-i o idee rea, așa-i?

Cu un țipăt, Rachel îl împinse în piept.

El îi cuprinse bărbia într-o mână și o sărută din nou.

— De fapt, mai spuse, e de-a dreptul strălucită, Rache. Te măriți cu mine, iubirea mea? Ești iubirea mea, să știi. Ești viața mea cea nouă, și deși mi-aș putea-o trăi și fără tine, prefer totuși contrariul. Vrei să te măriți cu mine?

Rachel își lipi gura de a lui?

— Asta înseamnă da, Rache?

— Da.

Alleyne își retrase capul și-i zâmbi, acum însă deloc răutăcios. Ceea ce se vedea în adâncurile ochilor lui îi tăie lui Rachel respirația. Îi puse pe obraz o mână care tremura în chip ciudat.

— Te iubesc, spuse ea. Aș putea trăi o viață mulțumită și profitabilă singură aici, la Chesbury, doar cu unchiul meu și cu prietenele mele, dacă n-aș avea încotro. Dar zău c-aș prefera să trăiești și tu aici, cu mine, iubirea mea.

Se uitară unul la altul cu mirare, și cu un început de râs.

— Am vorbit cu unchiul tău înainte de a ieși să te caut, spuse el. Vom face primele anunțuri duminica viitoare, Rache, și ne vom gândi la o poveste pe care să le-o spunem localnicilor. O să-i punem pe Strickland și pe cucoane să se gândească la ceva potrivit de complicat și care să ridice păru-n cap. Dar va trece o lună până să ne putem oficia nunta și să te pot duce într-un pat conjugal respectabil. Poți aștepta atât de mult?

Rachel clătină din cap, mușcându-și buza de jos.

— Bravo, fetițo, o felicită el, cuprinzându-i ceafa cu o mână. Nici eu.

O sărută din nou și o trase deasupra lui, culcându-se cu spatele pe piatra caldă. Probabil nu era cel mai confortabil pat din lume – adică, nici vorbă să fi fost – dar abia dacă observară, în timp ce se pierdeau în plăcerile senzuale ale dragostei.

Și totuși, nu era tocmai o întâlnire necugetată. Rachel era foarte conștientă că, în urmă cu doar câteva ore, își spusese că putea învăța să fie mulțumită și fără el, că probabil în câțiva ani avea să-l poată revedea fără să mai simtă atâta durere. Și era la fel de conștientă și de arșița zilei, de zgomotul apei, de cântecul păsărilor.

Făcură dragoste cu patimă, cu iuțeală, cu sete, cu aprindere. Iar după aceea rămaseră culcați unul lângă altul, gâfâind încălziți și relaxați, ea cu capul pe brațul lui, privind vârfurile copacilor și întorcându-se din când în când să-i zâmbescă.

— De unde-ai știut că eram viu? o întrebă el.

— Te-am atins. Ți-am atins fața și am simțit puțină căldură. Apoi ți-am pus mâna pe gât, unde ți-am simțit pulsul.

— Mi-ai dăruit viața. O viață nouă. Am spus de la început, nu-i așa, că murisem și ajunseseam în rai, unde găsisem un înger de aur așteptându-mă.

— Dar asta a fost a doua versiune, îi reaminti ea. În prima, muriseși, ajunseseși în rai și descoperiseși că era un bordel.

Alleyne râse și trecu deasupra ei, sărutând-o din nou până i se tăie respirația.

23

Alleyne hotărâse că dimineața era cel mai potrivit moment al zilei ca să se întoarcă la Lindsey Hall. Atunci existau cele mai mari șanse de a-l găsi acasă pe Bewcastle – dacă era acolo, mai bine zis. Dar, fiind sfârșitul lunii august, ar fi fost improbabil să fie la Londra.

Stătuseră peste noapte la un han aflat la câteva mile distanță, dat fiind că Alleyne nu dorea să fie recunoscut, așa că au fost nevoiți să plece curând după micul dejun – el și Rachel; Bridget rămase la han.

Se apropia amiaza unei zile frumoase și însorite, când trăsura lor ajunsese în preajma casei. Alleyne simți un junghi de recunoaștere, imediat ce intrară pe aleea dreaptă, cu ulmii ei aliniați ca soldații la paradă pe-o parte și pe alta. Apropiindu-și capul de geam, putu să vadă în capătul aleii casa cea mare, iar în fața ei, grădina circulară cu flori și cu fântâna în mijloc.

În acel moment, își dori să nu fi mâncat nimic la micul dejun. Îi cădea greu la stomac. Se simțea gata să se întoarcă din drum și să fugă, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Era de-a dreptul absurdă acea ezitare de a se întoarce acasă, de a se arăta în fața lui Bewcastle. Parcă ar fi simțit că, după ce-i ținuseră slujba de pomenire, era cazul să rămână mort.

Ar fi trebuit să-i scrie lui Bewcastle mai întâi, așa cum îl sfătuisese Rachel, în Bath.

Apoi, îi simți mâna caldă într-a lui și întoarse capul să-i zâmbească. Rachel, binecuvântată să-i fie inima, nu scoase o vorbă. Nu făcu decât să se uite la el, cu ochii atât de plini de iubire, încât dintr-odată se simți mai calm. Vechea lui viață începea să-l înconjoare din nou – trăsura intrase pe aleea circulară din jurul fântânii – dar lângă el se afla viața lui cea nouă și nimic n-avea să mai poată fi vreodată la fel

ca înainte. Nimeni și nimic nu putea însemna pentru el mai mult ca Rachel.

Sări jos din trăsură de îndată ce aceasta se opri, iar vizitiul deschise ușa. Apoi se întoarse s-o ajute și pe Rachel, și-i potrive mâna la brațul lui. Dar nu fu nevoit să bată în ușa mare, dublă. Aceasta se deschise și majordomul lui Bewcastle ieși cu multă demnitate și se trase într-o parte, înclinându-se respectuos și cu o expresie ce părea aproape un zâmbet. Apoi ridică din nou capul și se uită drept la Alleyne.

Zâmbetul vag dispăru, chipul îi păli, și rămase cu gura căscată.

— Bună dimineața, Fleming, îl salută Alleyne. Bewcastle e acasă?

Nu degeaba era Fleming de cincisprezece ani majordomul lui Bewcastle. Aproape că ar fi putut număra secunde — nu puteau fi mai mult de zece — până să-și revină din șocul mut. Între timp, Alleyne urcase cu Rachel treptele, până în holul cel mare.

— În prezent, nu, my lord, răspunse Fleming.

Dar Alleyne, care tocmai intrase, se opri brusc. Marele hol medieval, una dintre primele amintiri care-i reveniseră, era pregătit pentru un banchet. Prin jur forfoteau servitorii, aducând platouri, aranjând flori, îndreptând scaunele. Mulți se opriră să se holbeze la el, până când un semnal tăcut al lui Fleming îi expedie înapoi la treabă.

— Excelența Sa este... începă majordomul.

Alleyne, însă, îl opri cu un gest.

— Îți mulțumesc, Fleming. Vine acasă curând?

— Da, my lord.

Ceva urma să se sărbătorească în stil mare. Sala de mese de la Lindsey Hali era extrem de maiestuoasă, iar marele hol se folosea numai pentru cele mai rare evenimente festive. Ultimul dintre acestea fusese nunta lui Freyja.

O nuntă?

A lui Bewcastle?

Dar n-avea s-o ia pe calea cea mai simplă, întrebându-l pe Fleming. Rămase pe loc, privind în jur, mai recunoscător ca oricând pentru încurajarea tăcută pe care i-o oferea prezența lui Rachel alături, la brațul lui.

Îl crezuseră mort. Îi organizaseră chiar și un soi de înmormântare. Apoi, viața lor mersese înainte. Acum, la numai două luni și jumătate după Waterloo, avea loc un eveniment destul de grandios pentru a fi sărbătorit în acel stil.

Alleyne se întrebă dacă simțea vreo durere. Cum putuse continua viața pentru ei, ca și cum el nici n-ar fi existat vreodată? Dar, în același timp, cum ar fi putut viața să stea în loc mai mult de două luni? Pentru el nu fusese așa. Viața lui mersese înainte și i se părea că, de la Waterloo încoace, trăise mai intens și se maturizase mai mult decât în toți cei aproape douăzeci și șase de ani dinainte.

În acele două luni o găsisse pe Rachel. Își găsisse mulțumirea, fericirea și rădăcinile. Găsisse iubirea.

Se uită la ea.

— Totul e magnific, comentă Rachel. Mă simt copleșită.

Alleyne deschise gura să răspundă ceva. Dar amândoi auziră în același moment, peste agitația din hol, ropotul copitelor pe alee și hurelul roților de trăsură. Alleyne închise un moment ochii.

— Eu rămân aici, îi spuse Rachel. Du-te singur, Alleyne. E un lucru pe care trebuie să-l faci fără mine. Va fi o clipă pe care o vei ține minte ca pe una dintre cele mai fericite ale vieții tale.

Îi venea greu să creadă că până și acum, la câteva ore după ce luase micul dejun, se simțea în pericol de a-l da afară. Dar știa că Rachel avea dreptate. Era un lucru pe care trebuia să-l facă singur.

Ieși pe terasă.

Era o cabrioletă neacoperită, în care stăteau doi oameni – un bărbat și o femeie. În același moment în care se îmbrățișară și se sărutară, fără să le pese că i-ar fi

putut privi cineva din casă, Alleyne văzu panglicile colorate fluturând în urma trăsurii și cizmele vechi târate pe jos. Era o caleașcă de nuntă.

Bewcastle!

Dar, când trăsura coti în fața terasei și cei doi se despărțiră, observă că omul nu era Bewcastle. Era... Dumnezeule mare, era Conte de Rosthorn, omul care găzduise picnicul din pădurea Soignés, menționat de Rachel, omul care se ținuse după Morgan, câtuși de puțin discret.

Dar această descoperire, și amintirea revenită instantaneu, se risipiră într-o clipă. Căci ochii lui se opriseră asupra femeii, asupra miresei, iar aceea era Morgan, îmbrăcată complet în alb, cu un tiv de culoarea levănțicii.

Nu mai putea gândi deloc. Abia dacă mai putea să respire.

Cabrioleta se opri, fata îl privi cu ochi luminoși și veseli — apoi zâmbetul îi încremeni pe buze, fața i se făcu albă ca moartea și se ridică stângaci în picioare.

— Alleyne, șopti ea.

Avusesela dispoziție două săptămâni ca să se pregătească pentru șocul acelui moment. Totuși, era îndoielnic că-l simțea mai puțin decât ea. Desfăcu brațele, iar Morgan reuși cumva să sară din cabrioletă fără ca mai întâi să deschidă ușa. Brațele lui o cuprinseseră, strângând-o la piept pentru câteva clipe. Picioarele ei nici nu mai atingeau solul.

— Alleyne, Alleyne... îi tot șoptea ea numele, ca și cum nu s-ar fi încrezut destul în propriile ei simțuri pentru a vorbi cu voce tare.

— Morg, spuse el, lăsând-o în sfârșit din nou la pământ. Nu puteam lipsi de la nunta ta, așa-i? Sau, cel puțin, la ospățul de nuntă. Așadar, te-ai măritat cu Rosthorn?

Contele cobora și el din trăsură, într-un mod mai convențional. Morgan, însă, continua să-l țină pe Alleyne în brațe, privindu-i chipul de parcă nu s-ar mai fi putut sătura.

— Alleyne, spuse ea încă o dată, cu voce tare. Alleyne.

Poate că, peste câteva minute, avea să-și revină

Îndeajuns pentru a spune mai mult. Dar mirele și mireasa nu plecaseră singuri de la biserică. Pe alee se apropia un convoi întreg de trăsură. Prima dintre ele tocmai înconjura fântâna, luând locul cabrioletului, pe care birjarul o trăsesese din fața intrării.

Totul avea să fie bine, la urma urmei, își spusese Alleyne. Toată lipsa de familiaritate, toată senzația de înstrăinare, tot caracterul impersonal al amintirilor sale – toate se risipiseră în clipa când Morgan ajunsese în brațele lui. Se afla din nou în casa copilăriei și, prin cine știe ce șansă stranie, ajunsese într-un moment festiv din viața familiei, când aveau să fie toți prezenți, cu siguranță.

Se uită nerăbdător în prima trăsură și înăuntru o văzu pe bunica sa, cu Ralf și Judith, lângă care se înghesuiseră Freyja și Hallmere. Ciudat, totuși, că deși Freyja și bunica ei se uitau cu drag la Morgan, niciuna nu-l privea pe el. Ralf sări jos și se întoarse să-și ajute bunica, iar Morgan îl strigă pe nume. Cu un zâmbet vesel, Ralf o privi peste umăr și încremeni, la fel ca ea, cu câteva minute înainte.

— Dumnezeule... murmură el. Dumnezeule mare. Alleyne!

Și-și lăsă bunica să se descurce singură, parcurgând într-o clipă distanța până la Alleyne, pentru a-l îmbrățișa strâns, scoțând un chiot.

Se stârni multă zarvă și nedumerire, când comportamentul ciudat al lui Rannulf atrase atenția tuturor spre omul pe care-l strângea în brațe cu atâta entuziasm. Izbucniră exclamații, întrebări, îmbrățișări – și câteva lacrimi. Alleyne își cuprinse cu grijă bunica. Arăta mai firavă și mai împutinată la trup ca oricând, în timp ce-i mângâia obrazul cu o mână noduroasă și-l privea cu uimire.

— Dragul meu băiat, murmură ea, ești viu.

Numai Freyja nu făcuse parte din primul val de întâmpinări. Ceilalți, însă, se traseră în lături, făcându-i loc să treacă. Palidă în obraji, îl privea pe Alleyne cu o expresie trufașă. Văzând-o că se apropia, Alleyne deschise brațele. Dar, în

loc să vină drept în ele, sora lui își luă avânt cu brațul drept și-i trânti un pumn drept în falcă.

— Unde-ai fost? întrebă ea. Unde ai fost?

Apoi se aruncă asupra lui, cu capul înainte, și-l strânse în brațe destul de tare ca să i se taie respirația.

— Am să te omor cu mâinile goale, jur că da.

— Free, răspuse Alleyne, frecându-și falca lovită, nu vorbești serios. Și chiar de-ar fi așa, n-am să te las. Îl chem pe Hallmere să mă apere.

În aceeași clipă, însă, Aidan și Eve, cu copiii care erau și ei acolo, coborâră din cea de-a doua trăsură, iar cei mici se repeziră amândoi spre Alleyne cu țipete de încântare, în timp ce Eve își ridica mâinile la gură, făcând ochii mari. Aidan îi urma pe copii îndeaproape.

— Pe toți sfinții, Alleyne, trăiești... murmură el, în timp ce-și strângea fratele în brațe.

Alleyne nu credea că mai fusese vreodată atât de îmbrățișat în viața lui.

Râse și ridică ambele mâini, ca pentru a stăvili miile de întrebări care-l asaltau din toate părțile.

— Mai târziu, spuse el. Lăsați-mă o clipă să mă bucur că vă revăd pe toți și să-mi revin după lovitura primită de la Freyja. Încă mai știi să le dai, Free.

Îi vedea pe mătușa și unchiul Rochester venind și ei, într-o trăsură cu două doamne pe care nu le cunoștea; expresia șocată de pe fața aristocratică și trufașă a mătușii sale era aproape comică.

Unde se afla Bewcastle?

Imediat, însă, apărură și el pe terasă, la o oarecare distanță. Puterea prezenței lui era atât de mare, încât toți părăură s-o simtă și se retraseră din jurul lui Alleyne, încetând să mai vorbească. Încă se mai auzeau tot felul de zgomote, desigur – cai, roți ale trăsurilor, voci, apa țâșnind din fântână – dar lui Alleyne i se părea că se lăsase o tăcere desăvârșită.

Bewcastle îl văzuse deja. Ochii lui cu luciu argintiu aveau

o privire neclintită și de nepătruns. Mâna i se duse la lornionul cu ramă de aur și coada bătută în nestemate pe care-l purta întotdeauna la ținutele lui de gală și-l ridică pe jumătate spre ochi, cu un gest caracteristic. Apoi porni pe terasă, cu o grabă necaracteristică, și nu se opri până nu-l cuprinse pe Alleyne într-o îmbrățișare strânsă, fără cuvinte, care dură aproape un minut, în timp ce Alleyne își lăsa fruntea pe umărul fratelui său și în sfârșit se simțea în siguranță.

Era un moment extraordinar. La moartea tatălui lor, fusese aproape un copil, iar Wulfric avusese doar șaptesprezece ani. Alleyne nu se gândise niciodată la el ca la un tată – ba chiar, adeseori îl nemulțumise autoritatea pe care fratele lui o exercita asupra tuturor cu o strictețe atât de neabătută și, adesea, cu aparentă impersonalitate și lipsă de umor. Întotdeauna îl considerase pe fratele său mai mare un om încrezut, închis în sine și fără niciun fel de sentimente. Rece ca un pește. Și totuși, îmbrățișarea lui Wulfric era aceea care-l făcea să simtă cel mai acut întoarcerea acasă. În sfârșit, se simțea iubit total și necondiționat.

Un moment extraordinar, într-adevăr.

Alleyne își înghiți lacrimile, dintr-odată rușinat. Și era mai bine că nu cedase impulsului copleșitor de a plânge. Bewcastle făcu un pas înapoi și-și ridică din nou lornionul. Poate că și el se simțea jenat de acele efuziuni în public. Acum arăta din nou rece și înfumurat ca de obicei.

— Fără îndoială, Alleyne, spuse el, ne vei oferi o explicație pentru absența ta atât de îndelungată...?

Alleyne zâmbi, apoi chicoti.

— Când veți avea cu toții o oră, două, trei de pierdut, spuse el, privind în jur – la familia lui, precum și la cunoștințele și ceilalți invitați care se tot înmulțeau. Dar se pare că sosirea mea aici a distras atenția dinspre mireasă, ceea ce e de neiertat din partea mea. Trebuie să vă mai solicit, însă, încă un moment de îngăduință.

Se uită spre ușile deschise ale casei și o văzu pe Rachel

stând dincolo de prag, în umbră. Porni spre ea, zâmbindu-i, și-i întinse mâna. Era îngrozitor de speriată, se vedea bine, dar își păstră calmul, în timp ce-și lăsa mâna într-a lui și-i permitea s-o conducă afară, pe terasă.

Arăta incredibil de frumoasă, deși rochia verde de călătorie și pălăria nu se potriveau nici pe departe cu eleganța de nuntă din jur.

— Am onoarea, spuse Alleyne, întorcându-se spre familia lui, să v-o prezint pe Miss Rachel York, nepoata și moștenitoarea Baronului Weston de la Chesbury Park, din Wiltshire, și logodnica mea.

Izbutni un val de voci și agitație, în timp ce Rachel zâmbea, cu ochii strălucitori și obraji îmbujorați. Bewcastle, însă, fu acela care avu ultimul cuvânt.

Făcu o plecăciune rigidă și foarte corectă în fața lui Rachel. — Miss York, spuse el, îl cunosc pe unchiul dumneavoastră. Bine ați venit la Lindsey Hall. Fără îndoială, Alleyne ne va putea delecta cu multe povestiri, în orele și zilele care urmează. Dar în această dimineață avem de sărbătorit o nuntă, avem de primit oaspeți, și pe toți ne așteaptă un festin. Conte și Contesa de Rosthom ne vor conduce înăuntru.

Contele și Contesa...

Se refera la Morgan — care, acum că trecuse peste primul șoc al întoarcerii fratelui ei, îi zâmbea radios lui Rosthom, iar acel gentleman o privea cu tot atâta adorație, oferindu-i brațul.

Wulf se înclină și-i oferă și el brațul lui Rachel.

Și avusese dreptate, își spuse Alleyne, în timp ce bunica lui îl lua de un braț și Freyja i-l înhăța pe celălalt, de parcă ar fi vrut să nu-i mai dea drumul niciodată. Cu siguranță, avea să rețină ziua aceea ca pe una dintre cele mai fericite din viața lui.

Dar numai pentru că Rachel era cu el. Fără ea, ar fi putut tăragăna până la optzeci de ani, sau și mai mult.

Unii dintre copacii din jurul lacului începeau să-și schimbe culoarea. Rachel îi privea de la fereastra dormitorului ei. Luna septembrie fusese umedă și friguroasă, dar în ajun ieșise din nou soarele, iar acum se părea aproape că vara revenise, anume pentru acea ocazie.

Ziua nunții ei ar fi fost glorioasă chiar și pe ploaie, viscol sau furtuni cu tunete și trăsnete, dar bănuia că fiecare mireasă visa la cer albastru și raze de soare, ca s-o întâmpine când ieșea din biserică, la brațul mirelui.

Era gata de plecare – dar mai aveau timp, desigur. Geraldine venise în camera ei de toaletă la crăpatul zorilor, urmată de doi lachei cu albia de baie și un șir întreg de cameriste care aduceau găleți cu apă caldă. Geraldine insistase s-o spele pe spate, apoi s-o ajute să îmbrace rochia de satin și dantelă ivorie pe care unchiul Richard insistase să i-o comande pentru acea ocazie, pe lângă numărul amezițor de confecții nuptiale.

Nu se cuvenea ca o menajeră să joace rolul de cameristă, spusese Rachel, râzând. Însă Geraldine insistase oricum.

— Rache, spusese ea, înainte de Crăciun voi fi mireasa unui valet – sau a unui gentleman de gentleman, cum preferă Will să-și spună – așa că asta mă face mai mult sau mai puțin cameristă, prin căsătorie, nu?

Se întrerupse, ca să râdă.

— Ai auzit ce-am spus? Cameristă prin căsătorie. Plus domnișoară de onoare. Oricum, nimeni nu-ți poate aranja părul la fel ca mine, iar azi trebuie să arate cu totul deosebit, ca să aibă Lordul Alleyne la ce să se uite toată ziua, și la noapte, când vă veți duce la culcare. Nu cred că ai nevoie de sfaturi pentru acea ocazie, numai fiindcă nu mai ai mamă, așa-i?

Celelalte veniseră și ele în camera ei de toaletă, deși Phyllis nu putuse sta mult, fiindcă în casă erau găzduiți oaspeți și, în plus, insistase să supravegheze personal servirea micului dejun.

— Totul ar trebui să meargă bine, Rachel, spusese ea, înainte de a pleca, numai de-aș putea să-mi alung din minte faptul că dau de mâncare unui duce adevărat. L-am văzut. Seamănă cu Lordul Alleyne, atâta doar că-mi dă impresia că, dacă i-ar pune cineva un țurture în mână, nu s-ar topi niciodată.

— Mie mi-a făcut o plecăciune, când m-am dus la Lindsey Hali, chemată acolo de Lordul Alleyne, spusese Bridget cu un oftat, și m-a întrebat ce mai fac. Era să cad pe spate – dar, desigur, nu știa cine eram de fapt, așa-i?

Flossie aranjase vâlul peste boneta lui Rachel, după ce Geraldine i-o potrivise cu grijă peste coafură, și făcuse un pas înapoi pentru a studia efectul.

— Ești cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o în viața mea, Rachel, spusese ea, deși mi s-a părut că nici eu nu arătam prea rău, acum două săptămâni.

Când sosise momentul să pornească spre biserică, Rachel le îmbrățișase pe toate. Nu putea coborî la parter prea repede. Alleyne locuia la Chesbury, deși nu în vechea lui cameră, desigur. Venise acolo și toată familia lui. Nu voia să vadă pe nimeni dintre ei, înainte de a intra în biserică – ar fi adus ghinion.

Pe terasa de jos erau aduse trăsurile, iar Rachel se întoarse de la fereastră înainte ca vreunul dintre pasageri să iasă din casă.

Stătuse aproape o săptămână la Lindsey Hali, înainte de a se întoarce acasă cu Bridget, ca să se pregătească pentru nuntă. La început, se simțise îngrozitor de stingherită – iar asta era puțin spus. Bedwynii păreau să emane trufie aristocratică prin toți porii – și mai erau și o familie gălăgioasă și fără ocolișuri. Dar se obișnuise cu ei. Ajunsese să-l simpatizeze, chiar să-i îndrăgească.

Inclusiv pe Ducele de Bewcastle.

Acesta era puternic, autocratic și rezervat până la limita

răcelii. Niciodată nu râdea, nici nu zâmbea măcar. Rachel însă, îi văzuse chipul în timpul aceluia minut nesfârșit când îl ținu pe Alleyne în brațe, pe terasă. Probabil era singura care i-l văzuse, de vreme ce toți ceilalți se aflau în spatele lui.

Pe chipul acela se citise o iubire fără ascunzișuri și curată. Din acel moment, Rachel simțise o afecțiune deosebită pentru el.

De-a lungul săptămânii, ajunsese să-i cunoască pe toți, iar ei o acceptaseră fără rezerve. Desigur, își spunea ea, probabil la fel ar fi acceptat pe oricine, în acele împrejurări. Fratele lor se întorsese, după ce două luni îl crezuseră mort, căzut la datorie în timp ce ducea scrisoarea Ducelui de Wellington înapoi la ambasadorul din Bruxelles. Scrisoarea fusese găsită abandonată în pădure.

Alleyne le spusese tuturor limpede, din prima clipă, că Rachel îi salvase viața.

Auzi de jos sunet de voci, apoi zgomotul ușilor trântite, urmat de copitele cailor și duruitul roților. Peste câteva momente, răsună o bătaie în ușă și, la chemarea ei, intră sergentul Strickland.

— Toată lumea s-a dus la biserică, anunță el, iar baronul vă așteaptă jos. Doamne, da' arătați strălucitoare ca un bănuț de cinci pence, duduică, chiar dacă n-am eu căderea s-o zic, de vreme ce-s doar un gentleman de gentleman.

— O poți spune ori de câte ori dorești, sergent, răspunse Rachel zâmbind.

Și, traversând camera, îl cuprinse impulsiv cu brațele pe după gât și-l sărută pe obraz.

— Îți voi rămâne recunoscătoare pentru totdeauna – pentru totdeauna! Dumnezeu i-ai salvat viața. Singură, n-aș fi putut face nimic. Îți mulțumesc, prietene.

Strickland îi zâmbi radios și, în același timp, cumplit de rușinat.

Și apoi, după doar câteva minute, Rachel se așeză în trăsură, lângă unchiul ei, cu inima bătându-i puternic și capul

învârtindu-i-se. Nici chiar acum – mai ales acum – nu-i venea să creadă că avea parte de o asemenea fericire.

Se dusese în pădure să prade cadavre. Pe urmă, acceptase un plan plin de minciuni și înșelătorii. După aceea, plecaseră val vârtej spre Bath, iar Alleyne își regăsise memoria – și pe ea o părăsise. Și apoi – oh, apoi, când se întorsese de la lac, ajunsese să alege până-n brațele lui, de unde începea fericirea de-acum.

Unchiul ei îi luă o mână și o strânse.

— Cred că nu pot spune că-s cel mai fericit om din lume în dimineața asta, Rachel, spuse el, de vreme ce ar fi ciudat, într-adevăr, ca de această onoare să aibă parte Bedwyn. Dar pot declara ferm că sunt următorul după el.

Rachel îi zâmbi. Nu arăta tocmai în putere, dar progresase enorm, din după-amiaza aceea când sosiseră la Chesbury. Aproape că era de nerecunoscut.

La poarta bisericii se adunase o mulțime de săteni. Printre invitații dinăuntru erau și câțiva vecini. Explicațiile fuseseră complicate. Li se spusese despre pierderea memoriei, despre faptul că numele de Sir Jonathan Smith fusese ales ca fiind potrivit, până când Lordul Alleyne își amintea adevărata lui identitate. Și, de vreme ce se punea problema validității unei căsătorii în care mirele semnase cu alt nume, și oricum ambele familii lipsiseră de la prima nuntă, se luase hotărârea de a repeta ceremonia. Nimeni nu întrebă despre moșia din Northumberland și nici nu se dăduseră alte explicații.

Intrară în biserică, unde Bridget aștepta ca să aranjeze rochia lui Rachel și să se asigure că boneta și vălul nu suferiseră vreo catastrofă pe drum.

— Ești gata, iubito, spuse ea, făcând un pas înapoi și zâmbind, cu ochii suspect de strălucitori. Du-te și fii fericită.

Cineva făcuse semn organistului. Muzica umplu biserica, iar Rachel pomi prin naos, cu mâna pe brațul unchiului ei. Toate stranele erau pline și toți întorceau capetele după ea. Dar, deși era conștientă de ei, nu-i vedea cu adevărat.

Îl vedea numai pe Alleyne, care stătea în față, cu Rannulf alături.

Alleyne nu zâmbea. Ochii-i erau întunecoși și ațintiți asupra ei, iar în privirea lor se citea adorația pură. Era îmbrăcat în negru, alb și ivoriu, și arăta uluitor de chipeș.

Rachel continuă să înainteze, până ajunse lângă el.

Iar Alleyne zâmbi.

Înghițindu-și lacrimile, îi zâmbi și ea.

— Dragii noștri... începu domnul Crowell.

Ar fi fost aproape un miracol ca Bedwynii să nu se strecoare afară din biserică în timp ce mirii semnau în registru, ca să le pregătească o întâmpinare potrivită.

Alleyne râse când ieși, cu Rachel la braț, și-i văzu pe toți. Trăsura deschisă fusese decorată cam la fel ca a lui Morgan și Rosthorn, cu o lună în urmă, deși se părea că în urma ei fuseseră legate două ibrice vechi. Iar oamenii stăteau înșirați de-o parte și de alta a cărării, înarmați cu petale de flori și frunze colorate — Aidan și Eve, Davy și Becky, Freyja și Joshua, Judith, Morgan și Gervase, și Rannulf, care tocmai se repezea să-și ocupe locul.

— Mă tem, iubirea mea, spuse Alleyne, că va trebui să suportăm distracția așa cum o concep Bedwynii.

— Cred că ai făcut și tu același lucru la nunțile lor, nu?

— În afară de cea a lui Morgan, recunosc el, și a lui Aidan. El s-a însurat cu licență specială și nu ne-a anunțat decât mai târziu.

— Foarte neplăcut din partea lui, râse Rachel, arătând atât de frumoasă, încât lui Alleyne i se tăie respirația. Îmi place modul de distracție al Bedwynilor.

Și îl luă de braț, ridică bărbia și porni cu el pe cărare, râzând spre toți cei din jur, în timp ce treceau printre ei, până când delicata ei ținută de mireasă fu presărată cu petale și frunze în toate culorile curcubeului.

— Vedetți? strigă Alleyne. M-am însurat cu o femeie demnă

de numele Bedwyn. N-o ia la fugă, cu capul în piept.

O ajută să se urce în trăsură și o urmă, oprindu-se un moment până când Rachel își aranjă rochia, fără a încerca să înlăture petalele și frunzele, și aruncă vreo câteva mâini de monede spre copiii din sat, care se repezără să le adune, strigând și râzând.

Apoi, se așează și el lângă Rachel și-i luă mâna într-a lui, petrecându-și degetele printre ale ei, în timp ce trăsura se legăna pe arcuri și pornea spre Chesbury. Nu lua în seamă strigătele și ovațiile din urmă, deși auzea dangățul vesel al clopotelor de la biserică – și zăngănitul metalic ai celor două ibrice târate după trăsură.

— Ei, iubirea mea... spuse el.

— Ei, iubirea mea.

Râseră amândoi, iar Alleyne o strânse de mână.

— Cine-ar fi crezut, spuse el, că voi ajunge să fiu pe veci recunoscător pentru acel glonț pe care l-am primit în coapsă, pentru că am căzut de pe cal și mi-am pierdut memoria? Cine-ar fi crezut că un asemenea aparent dezastru va deveni cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată?

— Și cine-ar fi crezut, adăugă Rachel, că aveam să fiu veșnic recunoscătoare pentru acel angajament nesuferit ca domnișoară de companie a unei lady și catastrofica logodnă cu un escroc, și pentru furtul tuturor banilor mei și ai prietenelor mele? Cine-ar fi crezut că incursiunea mea în pădure, ca să găsesc bogății pentru a-l putea urmări pe hoț, avea să mă ducă la tine?

— Nu voi spune niciodată că nu cred în soartă sau într-o cale precis trasată pe care o urmează viețile noastre, ca să ne ducă la împlinire, numai cu condiția de a o urma neabătuți.

Rachel ridică fața, iar Alleyne o sărută blând pe buze.

— Și, ascultă-mă, continuă el, cum filosofez când soarta ne-a dăruit aceste câteva momente în care suntem singuri, înainte de asaltul asupra mesei de nuntă. Până la noapte par să mai fie câteva veacuri, dar aceste momente sunt aici.

Îi eliberă mâna, ca s-o cuprindă cu brațul pe după umeri, strângând-o lângă el.

— Ți-am mai spus eu, remarcă Rachel, că uneori vorbești prea mult.

— Asta-i insubordonare, replică Alleyne, frecându-și nasul de al ei. Acum ești soția mea, Rache. Ești Lady Alleyne Bedwyn și trebuie să fi politicoasă cu mine și să mă ascuți.

— Da, my lord, răspunse ea râzând.

— Atunci, sărută-mă.

— Da, my lord.

Râse sonor, dar se supuse, întorcându-se pe banchetă și cuprinzându-i cu brațele, pentru a-l săruta cât mai bine.

Îngerul lui de aur.

Soția lui.

Iubirea lui.

Sfârșit

Beel